

NAMINA FORNA

YOUNG

SUFLETE NECRUȚĂTOARE

Continuarea romanului Sânge auriu,
bestseller New York Times

Vor spune că suntem războinice...
sau monștri?

TREI

FICTION
CONNECTION

NAMINA FORNA

YOUNG

SUFLETE NECRUȚĂTOARE

Continuarea romanului Sânge auriu,
bestseller New York Times

Vor spune că suntem războinice...
sau monștri?

TREI

FICTION
CONNECTION

NAMINA FORNA

YOUNG

SUFLETE NECRUȚĂTOARE

Continuarea romanului Sânge auriu,
bestseller New York Times

Vor spune că suntem războinice...
sau monștri?

TREI

FICTION
CONNECTION

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Namina Forna

Suflete necruțătoare

Traducere din limba engleză de
Anca Bărbulescu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Design copertă: ©2022 by Tarajosu

Foto copertă: MilicaStankovic/iStock/Getty Images

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Dan Crăciun

Corectură:

Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: The Merciless Ones

Autor: Namina Forna

Text copyright © 2022 by Namina Forna

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1683-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-1873-1

***Pentru toți copiii care se simt nelalocul lor
sau nedoriți.***

Cartea aceasta e pentru voi.

1

Sunt patru.

Cadavrele. Toate de fete tinere — de vârsta mea sau nici măcar.

Sunt ridicate în țepe la marginea junglei și umbrele serii întind tentacule de cerneală pe pielea lor de culoarea cenușii și pe pânțele proeminente, umflate. Arată aproape ca niște păpuși... numai că păpușile n-au fețele ascunse după măști ca niște glugi funerare și în niciun caz nu miros a carne putredă, ca hoiturile de animale lăsate prea mult în soare. Duhoarea putrefacției trece pe lângă mine și îmi întoarce stomacul pe dos. Nu-mi place mirosul de carne nici în împrejurări obișnuite, dar asta — miasma trupurilor expuse la vedere în încâlceala de rădăcini și ferigi... Transpirația îmi face palmele lipicioase și în mușchi mi se trezește o furnicătură discretă. Mă concentrez pe colierul ascuns sub armură, piatra mea călăuză în astfel de momente. Mi l-au dat mamele acum câteva luni, în locul celui pe care l-am moștenit de la mama mea de sânge, Umu.

Când trag de el cu mintea, mă străbate o vibrație ca răspuns — o confirmare din partea mamelor: sunt aici, cu mine. Oricât de grele ar ajunge să fie lucrurile, zeițele sunt mereu acolo, mă sprijină tăcute.

— Ce zici, Deka, riscăm să le dăm jos?

Vocea Brittei sună ciudat de stăpânită, răzbătând prin vârtejul gândurilor mele.

Nu mai departe de anul trecut, ar fi izbucnit în lacrimi. Pe atunci era o fată de țărani de la miazănoapte ca oricare alta — blondă, rumenă în obraji și rotunjoară. Acum mușchii îi sunt la fel de impresionanți cum îi sunt și curbele feminine, pielea îi e aurie de la soarele deșertului și inima i s-a întărit la astfel de priveliști. Toată postura ei exprimă vizibil furie, dar rămâne

calmă, cu ochii la cadavre.

La fel fac și eu, ignorând cu hotărâre bătaia ciudată a unei inimi în tufișurile aflate la câteva lungimi de braț de mine. Omul căreia îi aparține stă acolo de o bucată bună de timp, dar e atât de zgomotos și se agită atât de tare, că evident nu e jatu (gărzile fostului împărat, dușmanii noștri de moarte) și nici vreo amenințare pentru noi.

Poate e rudă cu unul dintre cadavre. Nu ar fi prima oară când dau peste membri îndurerați ai familiei într-un loc ca acesta. În ziua de azi, e un spectacol des întâlnit în Otera, un avertisment pentru femei: ieșiți din rând fie și cu un deget și asta o să pățiți. Fiecare ne amintește dureros că fiecare zi cu care întârziem să-i eliminăm pe preoți și pe jatu e o zi de suferință pentru femeile din Otera, iar pentru prietenii noștri rămași în Hemaira...

Îmi alung gândul, privind abdomenele umflate ale cadavrelor.

— Nu, răspund în cele din urmă. Au stat prea mult.

De obicei coborâm din țepe cadavrele de fete și femei, dar acestea sunt umflate de căldură, deci dacă le atingem, riscă să explodeze.

Mă întorc spre celelalte tovarășe ale mele — Belcalis, Asha, Adwapa și Katya. Printre trunchiurile impunătoare ale copacilor, sunt aproape de neobservat în armura lor neagră de piele, cea pe care o purtăm toate în raiduri, și noi, și grifii — felinele de deșert înaripate și vărgate pe care călărim. Imaginea îmi e atât de familiară încât aproape că mă aștept să apară din junglă, la pas alene, Keita și ceilalți uruni, partenerii și frații noștri de arme, ca să ni se alăture. Dar ei sunt în Hemaira, pun umărul la asediul împotriva capitalei, care nici acum nu a căzut, după șase luni de atacuri neobosite.

— De aici mergem pe jos, spun eu. O să fie capcane.

Transformă-te, Ixa, adaug în gând, către însoțitorul meu cu multe forme.

Deka, aprobă el de sub mine, micșorându-se deja. De obicei, Ixa arată ca o pisică uriașă cu solzi albaștri și coarne care-i ies din cap ca o coroană, dar

pentru misiuni ca aceasta preferă să ia forma unei păsări mici și albastre — un zburător-de-noapte.

Când mă dau jos de pe el, deja îi cresc aripile.

În timp ce Ixa țâșnește iute printre crengile aurii ale unui amarul cu frunze late, în poiană răsună un strigăt:

— Ucigașelor!

Privitorul nostru misterios iese greoi din umbre, cu fața acoperită de o mască simplă, albă — culoarea doliului. Spre mirarea mea, e o femeie de la miazănoapte: are pielea de un roz-palid și părul atât de alb, încât aproape că lucește în semiîntunericul serii. Fiecare pas al ei, ajutat de un toiag greu de lemn cioplit, e greu, chinuit; se vede că are o vârstă înaintată, poate chiar vreo șaizeci de ani. Asta, și silueta ei plinuță, compactă, o fac să semene leit cu o mulțime de femei din Irfut, satul meu natal.

— Voi ați făcut asta, spune ea, scuturând furioasă din toiag spre mine. E vina ta, Nuru!

— Știi cine sunt?

Mă surprinde atât de tare că mă recunoaște drept Nuru — singura fiică de sânge curat creată de mame ca să le elibereze pe urlătoarele-morții și alaki de sub tirania bărbaților jatu — încât îmi uit celelalte griji.

Nimeni nu-mi ghicește vreodată identitatea când sunt în forma de luptă, transformarea pe care o adoptă corpul meu când sunt gata de bătălie. Mai înainte, mi se schimba numai fața: mi se păta pielea, mi se ascuțeau pomeții, iar ochii mi se înnegreau în întregime. Acum tot trupul îmi devine osos și scheletic, iar unghiile mi se ascut până se fac gheare. Aproape că m-ai lua drept urlătoare-a-morții, numai că urlătoarele-morții sunt uriașe cu corpuri sfrijite, vag umane, dar de trei ori cât un om obișnuit, asta fără a pune la socoteală ghearele, adevărate cuțite de măcelar, câte una la fiecare deget.

— Toată lumea știe! răbufnește femeia. Dekka din Irfut. Cea care arată ca urlătorii-morții când intră în luptă, dar e cât un om. Fiica blestemată a zeitelor

blestemate.

Scrâșnesc din dinți.

— Nu vorbi urât de mamele mele.

Despre mine poate să spună ce vrea, dar Auritele au îndurat deja destulă defăimare cât să le ajungă pentru câteva vieți.

În Irfut, preoții ne spuneau că zeițele fuseseră de fapt demoni din vechime care făcuseră prăpăd în Otera, măcelărind orașe întregi și mâncând copii. Noi, alaki, eram impure pentru că eram fiicele lor: aveam sângele lor auriu, puterea și viteza lor și o parte din longevitatea lor. Ni se spusese că singura cale de a dobândi puritatea, de a deveni oameni, era să ajutăm imperiul să lupte împotriva urlătorilor-morții, vietăți monstruoase atrase de sângele nostru.

Nimeni nu ne-a spus, bineînțeles, că urlătorii-morții erau de fapt alaki, readuse la viață de Aurite după ce mureau, în arătări înfiorătoare, ca să putem lupta împotriva trupelor umane, conduse de jatu, care voiau să șteargă de pe fața pământului neamul zeitelor.

— Atunci cine e de vină pentru asta, pentru ce a pățit fata mea...

Femeia arată către cadavrul din stânga și măruntaiele mi se răsucesc de greață.

Corpul moartei e vizibil mai bogat în curbe decât celelalte, iar părul are o textură mai moale. În bărbie are o gropiță minuscule. Într-o altă viață, aș fi putut fi eu. Nu demult, buclele îmi erau mai mari și ochii mai deschiși la culoare, ba aveam și gropiță în bărbie. Apoi am ajuns să trăiesc în provinciile de miazăzi și m-am lepădat de trăsăturile moștenite de la bărbatul pe care odinioară îl numeam tată — ochii cenușii, părul ondulat, bărbia. Acum am ochii negri, părul foarte creț, iar bărbia prin nimic neobișnuită. Din fata care era Dekka din Irfut nu a rămas decât statura scundă și accentul de miazănoapte, deși acum și acela e marcat de o notă tipică celor de la miazăzi.

Asta înseamnă să fii Nuru, singura fiică de sânge curat a zeitelor: pot fi

oricine aleg să fiu.

Femeia se zguduie de durere, iar lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

— Biata mea fată. N-a făcut nimic rău, o dată măcar nu s-a abătut de la Înțelepciuni. Pe urmă aţi venit voi, cu minciunile voastre despre libertate şi o altfel de viaţă pentru femei. N-a făcut altceva decât să-ţi rostească numele, să vorbească puţin despre Aurite, şi au venit preoţii după ea. Au luat-o. Nici măcar nu era alaki; deja i se dovedise puritatea în Ritual. Dar au zis că se abătuse de la calea cea dreaptă. Că i-ar fi dus şi pe alţii la pierzanie. Aşa că au luat-o, au încercat să mă ia şi pe mine...

Arată din nou către cadavrul buhăit care zace în vântul slab al serii.

— Asta e libertatea pe care ne-aţi promis-o? Unde sunt zeiţele despre care aţi spus că o să apere femeile din Otera? Unde sunt?

Durerea îi e atât de mare, încât simt că rămân fără nicio explicaţie.

— Dorm, îşi adună puterile, dar odată ce...

— Ce importanţă are ce fac ele?

Femeia se repede în faţă, suferinţa ei alungându-i teama.

— Înainte aveam reguli. Ştiam cum să trăim. Cum să supravieţuim. Acum nu mai există nimic. Nu mai am nimic din cauza ta. Nu mai sunt nimic din cauza ta.

Cade la pământ la picioarele fiicei ei, suspinând nestăpânit.

— Fata mea, of, fata mea iubită.

Lângă mine, Nimita, o urlătoare-a-morţii albă impunătoare trimisă să însoţească grupul nostru, oftează exasperată. Azi sunt cu noi cinci urlătoare-a-morţii, iar una dintre ele este, fireşte, Katya, fosta mea soră de sânge, a cărei siluetă cu ţepi roşii se distinge printre celelalte, pe care nu le cunosc aşa de bine — nu că m-aş strădui. În ultimele câteva luni au murit atâţia oameni, încât uneori pare zadarnic să încerc să leg prietenii mai strânse.

— Nu avem timp de asta, cinstită Nuru, spune Nimita, cu o voce ca un tremur profund.

Ca toți urlătorii-morții, vorbește cu mârâieli și şuierături, dar eu o înțeleg la fel de bine ca pe un om care ar vorbi oterana. Alt avantaj al faptului că sunt Nuru: îi înțeleg pe toți descendenții Auritelor, ba chiar îi pot obliga să se supună poruncilor mele, dacă vreau.

Înclin din cap spre ea.

— Și ce propui să facem, s-o imobilizăm și s-o lăsăm aici, printre fiare?

— N-ar fi exclus.

Precum cele mai multe Prime născute, alaki venite pe lume în vremea zeitelor, Nimita e o ființă hotărâtă. Moartea și învierea ca urlătoare-a-morții n-au schimbat-o în privința aceasta.

— Eu n-o las aici.

Când le-am eliberat pe Aurite din închisoarea lor din munți, am promis să lupt pentru femeile din Otera — toate femeile, nu doar alaki. Privesc din nou către bătrână.

— Acasă nu poți să te întorci, iar aici e periculos. Dacă vrei, pot să trimit pe cineva cu tine la Abeya, orașul zeitelor. Acolo vei fi în siguranță.

— „Siguranță“, şuieră femeia. De-acum nu mai e siguranță nicăieri. De-o parte voi, de-o parte seniorul Kadiri —scuipă când rostește numele marelui preot de la miazăzi care adună acum armatele jatu din toată Otera —, nicio femeie nu mai are unde să se ascundă.

— Atunci ce-ar fi să fii liberă?

Cuvintele par s-o ia pe neașteptate, așa că mă grăbesc să explic, inspirându-mă din discursul pe care mi l-a ținut fosta mea profesoară, Mâini-Albe, acum mai bine de un an și jumătate.

— La Abeya poți să faci orice vrei, poți să fii oricine alegi să fii. Nu trebuie

decât să ajungi acolo.

Îi dau câteva clipe să se hotărască.

— Așadar, vrei să mergi? Sau rămâi aici, să te mănânce animalele?

Femeia își împinge bărbia înainte. Dar apoi dă din cap, cedând. Da, merge.

— Foarte bine.

Mă întorc spre Chae-Yeong, o urlătoare-a-morții mică și zveltă, cu un ciot unde ar trebui să-i fie palma dreaptă. A pierdut-o înainte să i se aurească sângele, iar rana a urmărit-o dincolo de moarte, chiar și în forma aceasta.

— Du-te cu ea înapoi la Abeya. Noi mergem mai departe.

— Dar, cinstită Nuru... începe ea, aruncând o privire spre Nimita în căutare de îndrumare.

Când urlătorea-morții mai în vârstă clatină din cap, trebuie să depun un mare efort să nu-mi încheștez pumnii. Oi fi eu Nuru, oi fi eu cea care le-a eliberat pe mame și a deschis calea către o nouă eră în Unicul Regat, dar pentru Primele născute, voi fi mereu o fată de numai șaptesprezece ani — o clipită pentru ele, care au văzut nenumărate milenii. Dacă punem la socoteală și mulțimea de urlătoare-ale-morții pe care le-am omorât înainte să află ce sunt, ele și multe altele din neamul lor nu mă vor ierta niciodată. Nu vor avea niciodată încredere în mine cu adevărat.

Așadar, trebuie să-mi dovedesc de fiecare dată valoarea. Și dominația.

Fac un pas înainte.

— Acum, insist eu, fără măcar să mă uit la Nimita.

— Da, Nuru.

Chae-Yeong pune genunchiul la pământ, făcând plecăciunea ușoară și iute cu care m-am obișnuit atât de tare, apoi se apropie de bătrână.

— Vino, femeie de om, mârâie ea, deși știe că femeia nu o înțelege.

De obicei, urlătoarele-morții au foarte puțină răbdare cu oamenii, dar nu le învinuiesc: e greu să ai răbdare cu cei care-ți vor mereu moartea.

— Du-te cu ea, îi spun eu femeii. N-o să pățești nimic. Îți jur.

— Nu.

Femeia se trage repede înapoi. Când oftez, simțind enervarea cum crește în mine, adaugă aproape cu timiditate:

— Mai întâi să le văd îngropate. N-am... n-am putere să le dau jos singură.

Mă opresc, copleșită de rușine. Cum am putut să uit o nevoie omenească atât de simplă? Mult m-am mai împietrit în ultimele câteva luni, dacă nu sunt în stare nici măcar să observ nevoia unei mame de a-și îngropa copilul cum se cuvine.

Mă întorc din nou spre Chae-Yeong.

— Mai întâi, îngropați-le, îi spun cu blândețe. Apoi, du-o la Abeya.

— Da, Nuru, răspunde Chae-Yeong, cu încă o plecăciune.

Femeia dă din cap spre mine în semn de mulțumire, dar eu sunt deja în mișcare, cu atenția întoarsă spre celelalte. Timpul e scurt și nu-mi permit să mai întârziu aici.

— Înainte, comand, arătând spre turlele templului roșu-sângerieu care se înalță peste cețurile junglei. Către Oyomosin.

2

Ne ia trei ceasuri să urcăm până pe vârful stâncii pe care se află Oyomosin, templul numit în cinstea lui Oyomo, zeul închipuit pe care îl veneram și eu pe vremuri. E o călătorie neplăcută, pentru că stânca se află pe un vulcan adormit, iar căldura urcă prin roci și ne lipește părul de piele și armura de corp. Îmi ignor disconfortul amintindu-mi tot ce mi-a spus bătrâna despre viața femeilor din Otera din ziua de azi. Fiecare cuvânt al ei îmi aduce aminte dureros de toate lucrurile în privința cărora am dat greș de când le-am eliberat pe mame: ce-i drept, am învins acea primă armată de jatu care le atacau muntele, dar deja apar alte armate, cu zecile. În cele șase luni care au trecut de când le-am trezit pe mame, jatu au adunat aproape toți bărbații apti de luptă din Otera și i-au cuprins în oastea lor. Nu sunt în siguranță nici măcar băieții care de-abia dacă au un fir de păr pe piept.

Situația n-ar fi așa de îngrijorătoare dacă am fi cucerit deja Hemaira, centrul puterii trupelor jatu, dar ei controlează în continuare capitala și porțile sale ne sunt în continuare ferecate.

Iar acum, aruncă în fiecare săptămână câte o soră de sânge de pe ziduri.

În viața mea nu mi-am imaginat o asemenea oroare, țipetele atâtor fete nevinovate care se prăbușesc în moarte. Jatu le aleg la întâmplare de pe terenurile de antrenament din toată Hemaira. În fiecare zi, sunt sigură că următoarea va fi dintre cele pe care le cunosc, dar nu am nicio putere să opresc crimele — cel puțin deocamdată. Zidurile Hemairei chiar sunt impenetrabile, dar nu din motivele despre care învățaserăm noi. Trăiește ceva în ele, o forță care respinge orice invadatori cu dogoarea a o mie de focuri. Se numește n'goma și e un talisman al puterii, făurit pe vremea când mamele stăpâneau Otera, care conține rămășițe ale forțelor lor odinioară uriașe. Prin Otera mai sunt presărate câteva astfel de talismane, dar n'goma e cel mai puternic. Revarsă jeturi înfiorătoare de căldură care-ți jupoaie carnea de pe

oase de cum îndrăznești să te apropii de ziduri. Am încercat de câteva ori, dar n'goma era prea puternic.

N-am putut decât să stau acolo neajutorată și să privesc trupurile fetelor cum se descărnau iar și iar, în timp ce jatu priveau în jos, neclintiți de țipetele lor. Cel mai rău e că Auritele, care au ridicat cu mâinile lor zidurile Hemairei, nu pot face nimic: mileniile de prizonierat le-au răpit venerația care le alimenta puterea odinioară. Nu pot dărâma zidurile, nu pot nici măcar să abată o ploaie de foc peste jatu, ca în tinerețea lor. Acum dorm întruna și se hrănesc din rugăciuni.

Singura cale este să negociem cu jatu sau să găsim o metodă de a le ajuta pe zeițe să-și recapete puterea mai repede, ca să ne salvăm surorile. Asta mă aduce și pe mine aici, să urc pe stânca asta imposibil de urcat.

Oyomosin se înalță semeț deasupra mea, un templu sever, cioplit în piatră, cu colțuri aspre, intimidante, conturate în lumina lunii. De obicei are o singură intrare, podul basculant și scârțâitor de lemn care se află puțin mai jos de noi, dar preoții îl ridică întotdeauna noaptea, ca să împiedice orice atacatori să intre.

Când eu și Belcalis ne tragem peste buza stâncii și ne îndreptăm spre peticul de iarbă care marchează granița terenului din jurul templului, ajunge la noi odată cu vântul vocea enervată a Brittei.

— Da' știți, pufnește ea, săltându-se în spatele nostru, nu e frumos să-ți lași camaradele în urmă când ești în raid.

— Sau, răspunde Belcalis, a cărei siluetă zveltă, cu pielea arămie, se furișează deja pe lângă pâlcul de copaci piperniciți care înconjoară templul, camarada cu pricina ar putea să se străduiască și ea mai tare, precum celelalte.

Arată cu bărbia spre Asha și Adwapa, care tocmai intră iute în incinta templului împreună cu urlătoarele-morții, umbre tăcute în întuneric.

Asha și Adwapa sunt gemene, amândouă cu pielea neagră cum e cerul la miezul nopții și cu mușchi atât de grațioși, încât parcă sunt niște panglici pe fundalul întunecat. Nu le deosebește decât părul — de fapt, lipsa lui: Adwapa

e perfect rasă și pielea capului îi reflectă razele lunii, dar părul negru al surorii ei lucește cu reflexe verzi, stranii. Cercetașele care ne-au pregătit calea pentru misiunea aceasta au împletit harta templului Oyomosin în părul Ashei, folosind ferigi lunare luminoase, ca s-o vedem cu ușurință în timp ce ne cățărăm în întuneric. Ar fi împletit-o într-al meu, dar tocmai l-am tăiat din nou, să savurez libertatea tunsorii scurte.

Britta se întoarce spre Belcalis și își trage nasul.

— Îs la ciclu, doar știi.

— La fel și gemenele, dar uite că ele nu se plâng, răspunde Belcalis.

Într-adevăr, Asha și Adwapa tocmai se îndreaptă către fereastra mare pe care urmează să intrăm în templu.

Haideți mai repede, ne semnalizează Adwapa în limba de luptă — ca să ne amintească. De aici, înaintăm în liniște.

Aprob din cap și mă apropii iute de fereastră. Înăuntru e un întuneric straniu, nici măcar o lumânare aprinsă ca să vezi pe unde mergi, și la fel se vede și prin toate celelalte ferestre, deși știu că Oyomosin e plin. Zumzetul slab al rugăciunilor crește și tot crește în aer de când am ajuns, iar acum îl mai însoțește un sunet, unul mai tulburător: țipete. Răsună din adâncurile templului, purtate de valurile de fum încărcate de izul inconfundabil al cărnii arse.

Mușchii încep să-mi tremure. Pivnița... Aurul care curge pe podea în râulețe. Preoții care mă târăsc până pe un câmp îndepărtat. Rugul, cu lemne adunate deja morman în jurul lui. Carnea care plesnește, care arde. Durerea... atâta durere!

O mână caldă mă apasă pe umăr.

— Să intru eu prima, Deka? Să cercetez?

Arunc o privire în sus și o văd pe Britta cum mă fixează cu ochii albaștri plini de grijă.

— Da, șoptesc, iar rușinea îmi cuprinde pântecul, incandescentă

A trecut peste un an și jumătate de când eram în pivniță. Un an și jumătate în care mi-am descoperit natura de Nuru, am devenit războinică, am înfrânt nenumărați jatu... Spre deosebire de surorile mele alaki, sunt cu adevărat nemuritoare. Nu am o moarte finală și mă pot recupera după orice rană, oricât de gravă.

Și atunci, de ce continuă să mă afecteze slăbiciunea asta omenească?

Depind atâtea lucruri de mine. Surorile mele rămase în Hemaira, surorile mele de sânge și de luptă, toate așteaptă să fie salvate. Toate femeile din Otera, pedepsite pentru faptele mele... Nu mă pot complăce în sentimentele acestea; trebuie să fiu puternică. Trebuie să dovedesc că sunt vrednică de sarcina care mi s-a dat, vrednică să fiu singura fiică aleasă de mame să le poarte întreaga moștenire divină.

Înalț umerii, încercând să arăt valoarea aceasta prin postură, dar când mă strecor în Oyomosin, am o senzație bruscă și tulburătoare: furnicătura sângelui care-mi gonește pe sub piele, ca răspuns la prezența sângelui divin. Cineva mă urmărește.

Mă răsucesc, încercând să-l descopăr, dar coridorul e complet pustiu, cu excepția camaradelor mele. Nu mai e nimeni cu noi. Și totuși, furnicăturii i se adaugă altă senzație, una mai îngrijorătoare: o greutate zdrobitoare, ca și cum mi s-ar fi lăsat pe umeri povara privirii aceluia cineva. Oricine ar fi, nu ne e prieten — atâta lucru știu sigur.

Trebuie să fie un jatu. Ei sunt singurii cu sânge divin din Otera în afară de alaki și urlătoare-morții. Dacă ar mai fi fost urlătoare-ale morții sau alaki aici, s-ar fi arătat deja, constrânse, ca întotdeauna, de puterea subtilă care se răspândește în valuri din corpul meu.

Trag cu ochiul înapoi spre fereastră, încercând să surprind ceva din armura roșie tipică pe care o poartă întotdeauna jatu. Vedeți pe cineva? le întreb pe celelalte în limba de luptă.

Prietenele mele se răspândesc pe loc pe coridor, în alertă. Dar nu mișcă

nimic.

Nu, semnalizează Adwapa. Nu e nimic aici.

Mă încrunt și privesc din nou în jur. Poate a fost doar imaginația mea. N-ar fi prima oară când simțurile îmi joacă feste. Minte mi se agață întruna de lucruri neimportante ca să se ferească de amintirile dureroase. Totuși, rămân vigilentă în timp ce înaintez pe coridor. Nu e complet exclus să mă înșel.

Cu cât merg mai departe, cu atât mai întunecos și mai apăsător devine templul. Torțele tremurătoare aruncă umbre stranii pe piatră, pasaje ascunse se curbează către necunoscut, iar sculpturile geometrice de pe pereți dau naștere unor forme amețitoare care se topesc una într-alta. Oyomo e venerat în Otera cu precădere ca zeu al Soarelui, dar e și zeul matematicii, ceea ce înseamnă că toate templele lui sunt construite pe baza geometriei sacre. Oyomosin nu face excepție. Fiecare piatră și grindă din jurul nostru e o rugăciune, la fel ca acelea pe care le rostesc acum preoții din el.

Vin, semnalizează Katya când sunetul pașilor lor se apropie.

Mă lipesc repede de perete și rămân atât de nemișcată, încât îmi încetinește până și inima. E singura măsură de precauție pe care mi-o iau, singura de care e nevoie, având în vedere că preoții din Oyomosin sunt orbi. Își smulg ochii și-i închină ca ofrandă lui Oyomo când intră în preoție. De aceea templul e cufundat în beznă și tot de aceea preoții poartă pe fețe măști din aur bătut cu ciocanul și necizelat, cu orificiile pentru ochi închise.

Din fericire, nu par să ne observe în înaintarea lor pe coridor, în timp ce intonează un imn spre slava lui Oyomo și a luminii pe care o revarsă el asupra lumii.

După ce dispar, le fac semn celorlalte. Acum hai repede, semnalizează mâinile mele.

Mă urmează toate și ne grăbim mai departe pe coridoarele întunecate și nesfârșite din Oyomosin, îndrumate de harta Ashei. În cele din urmă, ne

oprim în fața unei uși masive, chiar în inima templului. Țipetele vin de dincolo de ea și răsună pe coridoare, o simfonie de durere și furie. Mă întorc spre celelalte, iar ele aprobă din cap — nu au nevoie nici măcar să le spun ceva.

Acolo, chiar de partea cealaltă a ușii. Acolo e prizonieră.

Melanis. Lumina între Alaki.

3

Chiar și în timp ce e arsă de vie, Melanis rămâne strălucitoare.

O privesc pe furiș prin crăpătura dintre canaturile ușii grele de lemn, îi văd părul de un negru-lucios printre flăcări, trupul subțire și grațios, deși contorsionat într-un rictus de durere. Odinioară, Melanis era cunoscută drept cea mai frumoasă alaki din toată Otera. Era una dintre cele patru regine războinice, prima dintre Primele născute ale Auritelor și dintre cei mai puternici generali ai lor. Aripile albe cu vârfuri aurii, ca ale Mamei Beda, o purtau către ceruri, iar lumina divină parcă-i scânteia din adâncul corpului, de sub piele. Lumea îi cânta numele, îi arunca flori la picioare. O numea Lumina între Alaki.

Asta pe vremuri.

Acum, ochii lui Melanis, descriși odinioară drept lacuri limpezi, sunt găuri arse și umplute cu întunecime. Buzele, lăudate odată pentru luciul lor trandafiriu, s-au sfărâmat până au ajuns dâre de cărbune, iar pielea brun-cafenie i se scorojește și cade în fâșii. Nici urmă de aripi sau de strălucirea celestă: au pierit ca toate darurile divine pe care li le-au încredințat mamele copiilor lor, au dispărut în neant. Din acea alaki pe care o întruchipa odinioară Melanis Lumina nu a mai rămas decât un boț de carne care arde și țipă pe altarul de piatră scobită construit direct deasupra ceaunului de magmă de dedesubt, întins până la rupere peste flăcări de lanțurile de aur celest, la fel cum stă de o mie de ani, în timp ce lumina lunii strălucește asupra ei prin bolta de sticlă din tavanul încăperii.

Preoții cu măști de aur din inima templului intonează rugăciuni în timp ce-i dau ocol în cercuri lente, neîncetate. Nici măcar nu par să observe căldura înăbușitoare dinăuntru în timp ce aruncă ulei sfințit în groapă, ca să ațâțe și mai tare flăcările din ea. Mirosul de ars se întetește, iar mușchii mi se încleștează din nou. Închid ochii și mă concentrez iarăși pe colierul pe care

mi l-au dat mamele. Mi se întinde de la bărbie la piept ca o pavăză pentru gât, din fire delicate de aur celest împletite în chip de sute de flori minuscule în formă de stea, care servesc și ca o rețea de zale foarte ușoară, aproape imponderabilă, pe sub armură.

Auritele și-au folosit propriul sânge ca s-o creeze — un simbol etern al iubirii lor. La fel ca ele, frumusețea lui nu poate fi pătată sau frântă de săbiile oamenilor. La fel ca ele, vibrează mereu de putere divină, o prezență constantă și alinătoare. Acum, însă, mi-e greu să simt alinarea aceea. Izul de carne arsă e prea greu, prea copleșitor. Se încolăcește în vălătuci siniștri prin crăpătura ușii. Mi se strânge pieptul; mi-e greu să respir. Încerc să mă concentrez din nou pe colier, să mă împotrivesc întunericului care urcă, până când...

O gură la urechea mea, cuvinte care se revarsă blând.

— Suntem aici, Deku.

Belcalis.

*

Nu-i place să-i atingă pe cei din jur, dar m-a înconjurat cu brațele și mă ține strâns. Îmi dă din puterea ei. E singura din grupul nostru care a trăit aceleași orori ca mine, așa că știe cum e să te copleșescă amintirile, să te țină prizonieră propria minte. Mă strânge mai tare și răsuflarea mi se liniștește. Sunt în siguranță. Întotdeauna sunt în siguranță cu surorile mele de sânge alături.

Odată ce respirația îmi revine la normal, mă trag din brațele ei, apoi le arunc celorlalte o privire. Gata? semnalizez în limba de luptă.

Toate îmi răspund aprobând din cap. Gata, spun fețele lor.

Deschid ușa cu o lovitură de picior.

Marele preot, un bărbat înalt, cu pielea întunecată, care poartă un toiag împodobit în vârf cu simbolul Soarelui lui Oyomo, kuru, se răsucește iute spre noi, cu capul înclinat ca să ne asculte atent sunetul pașilor. De cum îi aude, mârâie un singur cuvânt:

— Alaki.

Preoții încep să bată în podea cu toiegele. Când sunetul vibrează prin mine, trag aer în piept cu un șuierat. Știu ce vor. La fel fac și păsările-maimuță când bat în copaci în căutare de insecte în trunchiuri.

— Ne localizează! strig eu. Răspândiți-vă!

Celelalte se supun exact la timp. Preoții atacă toți odată, învârtind toiegele în volte amenințătoare, când nu bat cu ele în podea ca să-și dea seama unde suntem. Fiecare arată fioros și puternic — toți sunt mult mai înalți și mai mari decât mine, poate aleși înadins ca s-o păzească pe Melanis. Chiar și așa, nu mi-e frică — nu ca pe vremuri.

Cu doar un an în urmă, vederea bărbaților mânuind arme m-ar fi îngrozit. Pe atunci, tremuram la simplul gând că un bărbat ar deveni violent. Acum nu văd altceva decât lipsa de organizare a preoților; neîndemânarea cu care țin toiegele, de parcă nu le-au folosit niciodată în luptă adevărată. Nu sunt războinici căliți după ani de instrucție. Sunt oameni obișnuiți, oameni care și-au închinat viețile lui Oyomo, păstrării și impunerii acelei ordini înscăunate.

Dar nu fac greșeala prostească de a-i subestima. Tot oameni obișnuiți erau și cei care m-au torturat în pivnița din satul meu, tot oameni obișnuiți erau și cei care m-au omorât iar și iar până a venit Mâini-Albe și m-a salvat din ghearele lor. Nu există lucru mai rău pe lume decât oamenii obișnuiți.

Continui să mă concentrez pe Melanis în timp ce săbiile mele lungi și plate taie și înjunghie, aruncând sângele în aer ca o ceață. De-acum mai am doar cu puțin mai mult de o palmă până la ea, iar corpul îi arde în continuare în flăcări. De fiecare dată când o văd acolo, zbatându-se în strânsoarea lanțurilor, fierbe furia în mine... și la fel și amintirile de când eram pe rug.

Atâta agonie, durerea nesfârșită...

Arderea a fost una dintre multele metode prin care au încercat seniorul Durkas și ceilalți bătrâni ai satului să mă omoare după ce au descoperit că sunt alaki și m-au închis în pivnița templului. Au încercat de nouă ori înainte să se recunoască învinși — mai multe otrăviri, decapitări, înecări, dezmembrări. Și în tot acest timp, tatăl meu uman, bărbatul pe care-l credeam de-o carne și de un sânge cu mine, a stat deoparte și nu a făcut nimic. Asta, bineînțeles, când nu mă decapita cu mâna lui.

Într-o străfulgerare, îi văd fața, cenușie și suptă, și pielea mi se răcește. Mă forțez să înaintez, cu dinții strânși, în timp ce zăngănitul metalului îneacă orice alt sunet.

Iar și iar, fente și parări, fandări cu sabia. Iar și iar, preoții cad de jur împrejurul meu. Încet dar sigur, bucuria luptei — starea aceea intensă de concentrare în care minutele se comprimă până devin secunde și orele dispar cât ai clipi — iese la suprafață în mine. Acum nu-mi mai văd decât săbiile și trupurile care cad sub ele. Euforia crește în mine și corpul îmi devine tăișul armei, cum m-a învățat karmoko Huon, prima mea maestră de lupte. Minutele se topesc unul într-altul, timpul devine un iureș de sudoare, sânge și cadavre.

Apoi ajung în fața ei.

— Melanis...

E nemișcată, trupul îi atârână moale deasupra gropii deschise. Acum că preoții nu întetesc flăcările din caldera de dedesubt, focul s-a potolit numai cât să n-o pâRJolească întocmai ca înainte. E atât de slab încât observ ceva ce înainte îmi scăpase: tot corpul lui Melanie strălucește, un alb slab, scânteietor, diferit de al flăcărilor. Rămân cu gura căscată. N-am mai văzut niciodată așa ceva, nici măcar când intru în starea profundă de luptă și văd esențele albe și tremurătoare din toate ființele vii.

Și mai ciudat e faptul că nu cade în somnul aurit — nici urmă de stratul de aur care le acoperă pe alaki când trec printr-o moarte care nu e cea finală. Pe de altă parte, însă, Melanis e o Primă născută. E mult mai greu de ucis decât alaki devenite de curând așa.

Nu e de mirare că preoții o țin pe foc de o mie de ani.

Încă un val de furie se sparge peste mine la gândul acesta.

Dau din cap, și Katya și Britta se reped înainte ca s-o ridice cu grijă pe Melanis de pe flăcări, iar lanțurile scot clinchete în timp ce se mișcă odată cu ea. Țipă în clipa în care o trag de pe altar, tot corpul i se smucește de durere, dar nu se opune, nici măcar nu pare să ne observe cu adevărat. E pierdută în lumea ei, așa cum a trăit probabil din ziua în care a fost legată în templul acesta de coșmar.

Asta îți face tortura.

Katya înfășoară cu grijă o pânză în jurul Primei născute, să înăbușe ce a mai rămas din flăcări. Când se sting și acelea, mirosul de ars se întetește și corpul meu se încordează ca reacție. Încep repede să număr — încă o metodă de a mă liniști în astfel de momente. Unu, doi, trei, unu, doi, trei. Eu am controlul, nu corpul meu.

Eu am controlul... Strâng pumnii atât de tare încât aproape că mi se despică pielea. Asta reușește, cu greu, să mă aducă iar cu picioarele pe pământ.

Odată ce nu mai tremur, îngenunchez în fața lui Melanis, cu grijă să mă mișc încet, și îmi fac o tăietură superficială în palmă. Din ea iese o dungă subțire de aur, pe care-l întind pe lanțurile ei. De cum se ating cele două, verigile lanțului sâsâie și scot scânteii, topindu-se pe loc. Aurul celest e făcut din ichor, sângele divin, iar sângele meu e singurul lucru care îl poate distruge. E unul dintre scopurile pentru care am fost creată: să sparg închisoarea de ichor care le-a ținut prizoniere pe Aurite timp de mii de ani în templul în care și-au făcut acum casa.

Sângele meu e un antidot la ichor: topește sângele divin peste tot unde l-au pus jatu, cum fac de obicei când le iau prizoniere pe cele din neamul nostru.

Dar Melanis nu observă că o eliberăm, nu pare conștientă de nimic în timp ce se cuibărește mai strâns în manta. Ceva dinăuntrul meu se încordează. Îmi amintesc cum era să fiu așa, să fiu atât de fixată pe propria nefericire încât de-abia mai observam ce se întâmpla în jurul meu.

Mă dau mai aproape, până sunt la o lungime de braț de ea.

— Cinstită Regină Războinică Melanis, spun eu, încercând să-i atrag atenția. Sunt Deka, Nuru născută din zeițe și sora dumitale mai tânără. M-au trimis mamele noastre, Auritele. Am venit să te iau acasă.

Trec câteva clipe până când cuvintele mele străbat prin ceața din mintea ei. Melanis clipește greoi și se întoarce spre mine, cu pungi de lichid apos, albicios, unde i-au fost odată ochii.

— Ești o nălucă? hârâie ea cu limba bășicată și umflată.

Clatin din cap.

— Sunt aici.

Vin mai aproape și pun mâna chiar în dreptul obrazului ei fierbinte ca focul, ca să nu rănesc pielea care încă se cojește de pe el.

Dedesubt începe deja să crească piele proaspătă. Piele vindecată. Nu mai sângerează; nu mai are răni deschise. Asta e puterea unei Prime născute. Puterea pe care alaki mai noi, cu sângele divin diluat de ani de împerechere cu oamenii, nu pot decât să speră că o vor simți vreodată.

— Sunt adevărată, șoptesc, trăgându-mă mai aproape ca să-mi simtă prezența.

Biata Melanis. Cât a suferit! Mă doare inima pentru ea. Cine și-ar fi închipuit că asta îi va fi soarta?

A doua dintre Primele născute, venită pe lume aproape imediat după Mâini-Albe, Melanis e una dintre cele mai iubite alaki care au trăit vreodată. E singura căreia mamele i-au dăruit aripi, ca recunoaștere a spiritului ei bun și a firii ei care-i inspira pe cei din jur. Secole de-a rândul, strălucirea ei aurie a fost farul călăuzitor al altor alaki pe câmpul de luptă, lumina care vestea slava mamelor. Doar o dată dacă o zăreau, armate întregi erau convinse să-și arunce armele la pământ și să treacă de partea Auritelor.

Acum că zeițele sunt slăbite, Melanis e și mai însemnată. Este simbolul viu al

neamului alaki — simpla ei vedere va atrage noi membri de partea cauzei noastre, la fel ca acum multe secole. Iar mai mulți credincioși înseamnă mai multe rugăciuni pentru mame, mai multă hrană care să le întărească să revină la puterea lor deplină.

Melanis, firește, nu știe nimic din toate astea, dar își lasă fața în palma mea și lacrimile i se amestecă acum cu sângele.

— Ești aici, Nuru. Chiar ai venit, așa cum au spus mamele, rostește ea, suspinând în timp ce lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

Una dintre ele cade, o picătură atât de mică încât nu o observ decât fiindcă înăuntrul ei e suspendat un strop minuscul de aur din sângele ei. Apoi lacrima, ca un bob de rouă sclipitor, îmi atinge pielea. Mă străbate un fulger și corpul mi se scutură, venele mi se electrizează și înțepenesc.

Cât ai clipi, sunt în altă parte.

4

Sunt într-o încăpere de un alb nesfârșit, care nu seamănă cu nicio alta din câte am văzut.

Podeaua de cristal se întinde atât de departe încât devine un orizont îndepărtat, cu suprafața atât de netedă încât aş putea luneca pe ea cu ușurință, cum făceam pe lac în toiul iernii din Irfut. De jur împrejur sunt coloane înalte, boltite, care susțin un tavan ce sfidează imaginația. În loc de plăcile sau vopseaua obișnuite, în centrul lui sclipește un apus uluitor, în nuanțe avântate de roșu și purpuriu urmărite de nori moi, unduitori. Putere divină sau măiestrie de meșteșugar, nu sunt întru totul sigură, dar pare ciudat de cunoscut... ca și bărbatul care stă în genunchi nu departe de mine, cu ochii îndurerați.

Ochii aceia... sunt neobișnuiți: negru pe negru, de-abia se vede o urmă de alb. În rest nu se remarcă prin nimic. Scund, subțire, cu piele bronzată și părul lung și negru care-i cade pe spate. Față blândă, moale, delicată, aproape feminină, cu pudră de aur scânteindu-i pe pleoape și obraji. Dar hainele — hainele sunt cu totul neobișnuite. Niciun bărbat din Otera nu ar purta o tunică atât de scurtă. Tunicile, la fel ca robele, trebuie să arate vederii demnitatea, nu genunchii — așa îi avertiza întotdeauna seniorul Durkas pe băieți, pe vremea când trăiam în Irfut. Oricine ar fi bărbatul acesta, e clar că n-a auzit niciodată zicala, pentru că tunică lui cu negru și auriu îi ajunge de-abia până la jumătatea coapselor. Cine e? De ce mi se pare atât de familiar? Și locul acesta — unde sunt, de fapt?

Cine sunt, de fapt?

Întrebarea îmi trece prin minte ca o rafală de vânt și dintr-odată nu mă mai pot gândi la altceva. Cine sunt? Cine sunt? Cine sunt? Nu știu de ce, dar habar n-am. Nu-mi simt corpul ca de obicei. Am ceva ciudat pe spate. Ceva greu și plin de pene.

Ce sunt astea, aripi?

— Deka? se aude o voce din depărtare.

Vocea Brittei. O recunosc cu greu.

— Deka, strigă din nou Britta când nu primește niciun răspuns, se apropie! Mișcă-te!

Apăsarea mâinilor de pe umerii mei e suficientă ca să mă trezească brusc la realitate. Dintr-odată, sunt din nou în încăperea din inima templului Oyomosin, unde celelalte își coboară iarăși corpurile în postura de luptă. Ce s-a întâmplat? Unde am plecat? Mă răsucesc pe călcâie, derutată, apoi mă întorc spre Britta, care continuă să mă scuture.

— Ai văzut? Eram într-o cameră albă. Și tavanul, tavanul era un cer.

— Tavanul? mă îngână Britta, năucită, făcând un pas înapoi. Deka, ce tot... nu contează. Aproape or ajuns.

— Cine aproape a...

Întrebarea îmi moare pe buze când le simt: furnicăturile acelea care-mi străbat brațele și picioarele.

*

Vine cineva. Un întreg grup, de fapt. Și toți sunt jatu. Mai precis, jatu adevărați, puținii bărbați care se trag din Aurite. Frații noștri. Mă cuprinde încordarea și rămân cu ochii pe ușă, așteptându-le sosirea. Jatu adevărați sunt mai rapizi și mai puternici decât alaki, deși mor la fel de ușor ca oamenii. Mai rău, au o alianță blestemată cu preoții și sunt înarmați cu tot felul de talismane ale puterii, ciudate și puse în slujba răului. În ultimele luni ne-am ciocnit cu cel puțin douăsprezece grupuri de jatu adevărați care foloseau

diferite talismane, fiecare diabolic și pervers în felul lui.

Prezența lor să fie motivul pentru ceea ce tocmai am trăit — visul acela ciudat cu ochii deschiși? Jatu încearcă să mă captureze de când le-am eliberat pe mame. Să fi recurs la talismane ale puterii ca să-mi atace mintea, drept nouă tactică de luptă?

Lângă mine, Melanis a înclinat capul și ascultă cum s-au schimbat sunetele din încăpere. E șocant — deja stă în picioare fără ajutor, cu corpul încovoiat și scuturat de spasme, iar albul ochilor i se rotunjește și din scalp îi crește păr negru, lung și drept. Toate celelalte alaki pe care le-am salvat au avut nevoie de timp să se vindece (săptămâni, dacă nu chiar luni), dar pielea lui Melanis deja s-a înnoit, iar părul îi atârna pe spate. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă mire. Ca a doua între Primele născute, Melanis e una dintre cele mai apropiate de mame ca putere. Bineînțeles că se vindecă așa.

Deka, mârâie Ixa slab, zburbind țepii. A revenit la forma lui adevărată, masivă, și nu-i place ce se întâmplă cu Melanis.

La drept vorbind, nu-i place mai nimic în ultima vreme. De la lupta cu fostul împărat în sala zeițelor, Ixa e neîncrezător, bănuitor față de orice ne-ar putea face rău mie sau lui.

Nu am timp să mă gândesc mai mult la asta acum, așa că îmi oblig ochii să se întoarcă de la el la ușa sanctuarului interior, dincolo de care zăngănitul armurii de jatu tocmai s-a oprit. Îngustez ochii.

— Arătați-vă, le comand, încercând să vorbesc cu glas ferm.

Ușa e împinsă imediat și puterea divină radiază ca o căldură dinspre grupul de bărbați din partea cealaltă. Așa cum bănuiam, toți sunt jatu adevărați — până la unul.

Mi-a trebuit ceva timp să înțeleg că jatu adevărați compun doar un mic număr din gărzile împăratului, deși toate se numesc jatu — o confuzie intenționată, pe care frații noștri au încurajat-o de-a lungul secolelor, ca locuitorii Otereii să le uite treptat existența și puterile. Acum, când se luptă jatu adevărați și alaki, oamenii cred că cei dintâi sunt doar oameni obișnuiți, binecuvântați cu forță

și viteză extraordinare. În ochii oteranilor de rând, jatu adevărați sunt campioni aleși special de Oyomo ca să apere Unicul Regat.

Nimeni nu bănuiește vreodată că și ei, și alaki se trag din același loc și nu e surprinzător: jatu adevărați au ascuns cu grijă istoria noastră comună. De fapt, nici măcar nu știam că există până când fostul împărat, Gezo, nu s-a luptat cu mine folosind o forță supraomenească. Acum sunt mereu în alertă în fața lor.

Pe ei să-i fi simțit mai devreme cum mă supravegheau când am intrat pe fereastra templului? Îi privesc printre pleoape îngustate cum înaintează în încăpere.

Fiecare dintre bărbații care se apropie poartă un costum închis la culoare, ca de piele, cum n-am mai văzut, deși jatu sunt cunoscuți de obicei pentru armura roșie. Nici măcar nu e asta partea ciudată, ci simbolul de aur în oterana veche de pe platoșele lor. Se compune din linii curbe, unite între ele, și înăuntrul fiecăreia sunt linii mai mici — numai vederea lor îmi face capul să zvâcnească. E aproape ca și cum ar fi ceva acolo, o întunecime care radiază de sub cercuri. Vibrează ori de câte ori încerc s-o privesc direct și mișcarea îmi dă o asemenea amețală încât închid ochii până când se lasă peste mine calmul, tăcut și minunat. Respir în el și încerc să mă liniștesc.

Apoi creierul mi se despică în două.

Dintr-odată, parcă mi se înfig în craniu pumnale incandescente, care ard totul în cale. Corpul îmi e în flăcări, fiecare nerv e aprins de durere. Gâfâi disperat, trăgând aerul în piept și aruncându-l afară, și strâng de garda săbiilor atika ca să-mi ancoriez corpul în prezent.

Respiră, respiră... Dar nimic nu funcționează.

Durerea continuă să se răspândească, creierul îmi pulsează și mai violent. Strâng din dinți ca să rezist. Trebuie să fie cine știe ce atac jatu, dar n-am să-l las să mă doboare. Eu sunt Nuru; corpul mi se va vindeca. Durerea asta, indiferent ce e, nu e permanentă.

— Deka? Ți-e bine?

Șoapta îngrijorată a Brittei vine exact la timp — ca să-mi amintească: nu pot lăsa să se vadă niciun semn de slăbiciune, oricât de groaznic m-aș simți.

Nu aici, înconjurată de atâția jatu.

Îmi forțez ochii să se deschidă și mă clatin puțin când stomacul mi se întoarce pe dos de la efort. După cum mă așteptam, durerea deja începe să se potolească, trupul mi se vindecă, așa cum mă gândisem. Așa că fac un pas chinuitor după altul până când, în cele din urmă, ajung în fruntea camaradelor mele, care îmi așteaptă ordinul.

— Nuru, murmură Nimita îngrijorată.

Probabil m-a văzut și ea cum mă luptam.

— N-am nimic, spun eu repede. Aveți grijă s-o apărați pe Melanis.

În fond, ea e adevărata țintă a trupelor jatu. Prezența mea aici e doar un accident fericit pentru ei, o adăugire neașteptată, dar bine-venită.

Încuviințând din cap, Nimita și celelalte formează imediat un cerc protector în jurul Primei născute și mă lasă pe mine în frunte. Nu-mi fac griji pentru mine — indiferent cu ce ar ataca jatu, nu mai sunt fata slabă și demnă de milă care eram la Irfut. Acum fiecare centimetru din corpul meu e o armă și am de gând să-l folosesc.

Arunc o privire la conducătorul jatu, un uriaș bărbos în armură cu o sulică cu mai multe vârfuri — unul mortal în mijloc, înconjurat de încă patru, petalele de metal ale unei flori ucigătoare. La fel sunt și armele celorlalți jatu, deși nu la fel de mari sau de impresionante — lucru pe care nu pot să-l interpretez altfel decât ca pe o declarație a conducătorului: Cu cât sunt mai puternic decât ceilalți, cu cât sunt mai de temut. Aproape mă amuză imaginea. După ce am stat atâta timp printre urlătoarele-morții, bărbatul mi se pare aproape penibil în comparație.

Totuși, îmi concentrez privirea pe sulică ca să nu-mi fugă ochii la simbol.

— Seară bună. Sunt Deka, Nuru a zeitelor, spun eu formal, împletindu-mi

putere în glas. Dați-mi numele voastre.

Spre uimirea mea, niciunul dintre jatu nu-mi răspunde.

Sunt confuză. Jatu adevărați nu pot rezista când le vorbesc, cum nu pot nici alaki sau urlătoarele-morții — nimeni care se trage din Aurite. Toți se supun undelor subtile de comandă întipărite în vocea mea, care sunt mereu prezente, chiar și când nu le doresc. De aceea alaki și urlătoarele-morții mă evită pe cât pot, iar prietenele mele au mereu pe ele armură sau bijuterii amestecate cu sângele meu — e suficient să vorbesc ca să le poruncesc, dacă nu le poartă. Jatu adevărați nu au asemenea măsuri de protecție. Nu au cum să fie imuni la mine.

Adun mai multă putere.

— Am spus să-mi dați numele voastre.

Aerul tremură de forța comenzii mele.

La fel ca înainte, jatu nu mă bagă în seamă.

Când conducătorul se întoarce spre ceilalți și începe să li se adreseze într-o limbă ciudată, mă holbez la el cu ochii mari de neîncredere. Parcă vocea mea a lunecat pur și simplu de pe el. Mai precis, a lunecat de pe simboluri... Acum le văd cu coada ochiului cum vibrează de pe fiecare platoșă jatu. De câte ori vorbesc, vibrează — ca și cum m-ar bloca. Ca și cum mi-ar bloca puterile...

Ce sunt de fapt?

Ochii Brittei sunt mari când îmi aruncă o privire.

— Nu ți s-or supus la un ordin direct, Dekka.

— E de la simbolul pe care-l poartă, spun eu, punând repede lucrurile cap la cap. Îmi blochează comenzile.

De fapt, acum că mă gândesc, când au intrat în încăpere, jatu au făcut-o pentru că așa au vrut ei, nu pentru că le-am poruncit eu. Oricum, refuz să-i las

pe jatu aceștia, oricine ar fi, să ne domine.

Chiar când gândesc asta, îl văd pe conducător cum ridică sulia.

— Rupeți rândurile! strig și mă las imediat în postura de luptă.

Lumea din jurul meu se întunecă brusc, instinctele mi se ascut, simțurile mi se întăresc. Până să știu sulia pe lângă mine, totul în jur s-a aplatizat sub forma unor umbre albe tremurătoare: esențele ființelor lor. Vocea mea îi sperie pe cei mai mulți, dar asta — puterea de a reduce orice e viu în jurul meu la esența sa cea mai pură, de a observa orice vulnerabilitate și putere așa cum observă alții culorile — e aptitudinea mea cea mai înfiorătoare.

Fac privirea roată și îmi evaluez oponenții cum m-a învățat Mâini-Albe: uite, un genunchi slab. O inimă prea muncită. Un braț care ține sulia afectat de o boală din copilărie. Toate, slăbiciuni pe care le pot exploata.

Cu un rânjet sălbatic, mă reped înainte, tăind brațe și picioare cu o precizie sumbră. Alături de mine, Ixa face și el la fel, sfârtecând cu fălcile puternice carnea și armura jatu. Dar nu e suficient cât să schimbe balanța bătăliei. Îmi dau seama de asta în câteva momente de la începutul atacului. Spre deosebire de preoți, jatu aceștia sunt organizați, antrenați. Și sunt mult mai puternici decât noi.

Când Asha zboară prin aer, aruncată de unul dintre soldații care sunt cel mai aproape de mine, întind mâna și încerc pentru ultima dată să-mi folosesc comenzile.

— Stați pe loc! strig.

Dar jatu continuă să vină, iar simbolurile acelea vibrează mai departe. Întind din nou mâna în față.

— STAȚI PE LOC!

— Nu merge, Dek! strigă Britta, trântindu-și ciocanul de război în capul unui jatu care venea spre ea. Tu du-o pe Melanis la loc sigur!

Mârâind de frustrare, renunț să mai încerc și dau fuga la Melanis, dar în timp

ce mă apropii de Prima născută, ochii mei văd ceva groaznic: Melanis e prăbușită la podea, iar din corpul ei se ridică un trosnet oribil.

— Melanis! strig din fugă.

În aer e o rezonanță ciudată, o vibrație nepământească care reverberează în jurul meu. Nu știu ce anume e, dar cumva îmi dau seama că vine de la ea, că e un fel de putere divină. N-am mai simțit așa ceva, atâta energie pură care se extinde și crește.

Mă grăbesc să mă apropii, îngrijorată.

— Melanis, ce se întâmplă...

O explozie de alb pur mă aruncă în perete.

Rămân întinsă acolo, amețită, sub ploaia de sticlă din bolta care se prăbușește. Ce Nesfârșitul s-a întâmplat? Căderea lui Melanis, explozia... Craniul îmi vibrează, urechile îmi țiuie zgomotos. Prin aer răzbat gemete — toată lumea din jurul meu încearcă să se adune, să se ridice. Încerc și eu, dar picioarele îmi cedează repede. Acum sunt moi ca gelatina. Nu că aş avea de gând să las asta să mă țină pe loc. Am un exemplu de dat. În fond, eu sunt Nuru.

Scrâșnind din dinți, mă forțez să mă ridic, apoi privesc în jur.

Atunci o văd pe Melanis.

Prima născută plutește cu mult deasupra noastră, cu capul retezat al conducătorului jatu atârându-i neglijent de degete. De-abia am timp să înțeleg imaginea înainte să observ altceva: aripi. Aripi de un alb orbitor, cu aur la vârful fiecărei pene. De la ele venea trosnetul pe care l-am auzit mai devreme dinspre Melanis. Îmi dau seama de ceva: am mai văzut aripile astea — le-am mai simțit. A lor era greutatea pe care o aveam pe spate când eram în sala albă.

Timpul petrecut acolo să fi fost o amintire?

Aproape că-mi scosesem din minte experiența din sala albă drept un fel de vis

cu ochii deschiși, poate chiar memoria care-mi juca feste din nou, dar acum că mă uit la Melanis cum bate din aripi deasupra noastră, sunt aproape sigură că a fost adevărat. Lui Melanis i-au revenit aripile, un dar divin ascuns sub piele. De ce n-ar fi fost și visul acela tot un dar divin, o nouă binecuvântare de la mame?

Sunt cufundată într-o asemenea admirație încât e nevoie să mă strige Adwapa ca să mă scuture din năuceală.

— Deka, dă-te la o parte! strigă ea.

Mă smucesc înapoi în timp ce Melanis plonjează abrupt dinspre tavan.

Când ajunge la podea, îndoiaie penele drept spre în afară în ultima clipă și capul unui jatu zboară de pe umeri, lăsând un arc de sânge roșu prin aer. Privesc cu gura căscată, șocată. Aripile lui Melanis sunt ca o sabie albă de pene, care spintecă pe oricine în jur.

Până să apuc să înțeleg asta, Melanis săgetează din nou prin încăpere, decapitând tot mai mulți jatu cu pale puternice de vânt. Jatu țipă, cheamă la retragere, dar nu se pot compara cu viteza lui Melanis. Tot corpul ei e o lamă care îi sfâșie pe jatu înainte să apuce să se miște. Mă uit cu gura deschisă și de-abia dacă le observ pe Britta și celelalte cum se adună pe lângă mine.

Britta e și ea uluită.

— Cine-o mai văzut așa ceva...

— În viața mea n-am văzut ceva mai frumos.

Îi arunc o privire scurtă Adwapei, tulburată, când își șterge o lacrimă imaginară de aprobare față de masacrul orchestrat de Melanis sub ochii noștri. Neliniștea mi se strecoară în inimă. Adwapa dintotdeauna a avut un umor negru, dar acum pur și simplu a mers prea departe.

Nu sunt singura neliniștită.

— Asta a fost sinistru, Adwapa, chiar și din partea ta, spune dezaprobator Belcalis.

Adwapa țâțâie gânditor din buze.

— Crezi că ei nu s-ar bucura dacă am fi noi cele masacrate așa? întreabă ea.

Observația e îndreptățită, numai că știu că vorbele ei nu au nimic de-a face cu jatu din fața noastră. Probabil se gândește din nou la Mehrut. Adwapa și alaki cea rotunjoară de la miazăzi se iubeau pe când eram la terenul nostru de antrenament, Warthu Bera — o relație fără prea multe complicații, credeam noi toate. Dar Mehrut a rămas la Warthu Bera când am plecat în campanie și e de presupus că a fost ținută prizonieră acolo când jatu au luat în stăpânire cetatea. De când au început să arunce fete de pe zidurile Hemaiei, Adwapa are coșmaruri — vise lungi și înspăimântătoare, în care o strigă pe Mehrut pe nume.

Trebuie să răzbatem peste zidurile Hemaiei, trebuie să le salvăm pe surorile noastre de la Warthu Bera, mai ales pe Mehrut, și singura cale e ca mamele să-și recapete mai mult din putere. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i terminăm pe jatu din încăpere și s-o scoatem pe Melanis de aici.

Cu gândul acesta în minte, mă reped spre jatu, dar de-abia mai sunt câțiva, care fug pe coridoarele templului cât îi țin picioarele. Se pare că asaltul lui Melanis i-a zguduit.

— Lași! rânjește Adwapa, amuzată.

— Veniți înapoi să dați piept cu noi, javrelor! adaugă sora ei.

Oftând, înclin din cap spre Nimita și celelalte urlătoare-ale-morții, făcându-le semn să mă urmeze, apoi mă întorc spre Melanis, care se îndreaptă spre mine în timp ce sângele dispare în penele ei, absorbit ca apa.

Priveliștea e atât de tulburătoare încât aproape că fac un pas înapoi. Niciodată n-am mai văzut așa ceva. Prima născută înaripată nu pare să observe asta în timp ce se apropie de mine cu un zâmbet extaziat pe față.

— Așa deci, cinstită Nuru, spune ea, părând absolut în largul ei, mergem? Doresc să privesc din nou chipurile divinelor noastre mame.

— Da, răspund eu, îndreptându-mă repede spre Ixa.

De-abia aștept să las în urmă încăperea asta apăsătoare și toate ororile pe care le-am văzut aici.

Dar când mă opresc să iau cu mine o platoșă cu simbolul pe ea, ca s-o examinez mai târziu, îmi atrage atenția un zgomot ciudat, ca un târșâit. E foarte slab, aproape o șoaptă, dar ceva din el îmi îngheață inima. Mă iau după sunet către mormanul de cadavre de jatu risipite pe podea, apoi las aerul să-mi iasă din plămâni când nu văd nimic ciudat. Mă întorc spre Ixa, ușurată... până când ochii îmi cad pe o scânteiere aurie. E o mână mare de bărbat, tăiată de la încheietură, care-și croiește drum, încetul cu încetul, prin grămezile de sânge și măruntaie.

Încremenesc.

Năpădită de un fel de oroare îndepărtată, privesc cum mâna înaintează către o adunătură de alte părți ale unui corp masculin, care se prind una de alta încet dar sigur, cu mușchii și carnea întinzându-se și viermuind ca niște râme aurii.

Chipul Ashei e cuprins de groază; scoate un șuierat.

— E un...

Nu răspund. Nu e nevoie, când două picioare aurii tocmai se leagă din nou de un trunchi de bărbat foarte mare, foarte familiar. Se aude un gălgâit prelung, apoi cadavrul se trezește la viață cu un icnet, când somnul aurit i se retrage din corp aproape la fel de repede cum l-a cuprins.

Conducătorul jatu se întoarce spre noi și își încrețește buzele într-o grimasă — o expresie plină de răutate și ură care-mi va bântui coșmarurile de-a pururi.

— E întocmai cum au spus, proclamă el, cu ochii aprinși de un fanatism păgân. Idugu ne-a ales pe noi să ne ridicăm, să izbăvim Otera de abjecția în care s-a prefăcut. Să nimicim ticăloșia voastră de pe fața Unicului Regat. Mi-e milă de voi, credincioase închipuite ale unor zei închipuiți. Știți voi ce vine? Aveți habar măcar? Se trezesc zeii adevărați. Idugu Și-a trimis

binecuvântările asupra fiilor Săi, iar acum și noi suntem nemu...

Scânteierea ghearelor e singurul avertisment de care am parte înainte să i se desprindă capul de corp. Sângele țâșnește în aer. Sânge auriu. Exact ca al unei alaki.

Silueta roșie mătăhăloasă a Katyei tremură în timp ce tovarășa mea privește în jos la sângele care-i curge de pe gheare, apoi din nou în sus la mine.

— Cum e posibil, Dekka? spune ea cu respirația tăiată, fixându-l pe bărbatul pe care tocmai l-a omorât. Cum e posibil?

Exact asta vreau să știu și eu.

5

De când sunt Nuru, știu două adevăruri: întâi, că pot să poruncesc oricărui urmaș al Auritelor; și doi, că jatu adevărați, odată omorâți, nu învie. Azi s-au năruit amândouă. Gândul îmi dă târcoale în timp ce ne îndepărtăm în zbor de Oyomosin, din care n-a mai rămas decât o cochilie care arde mocnit pe vârful stâncii roșii. De obicei, punem stăpânire pe orice loc pe care îl cucerim în numele Auritelor, dar de data asta am ars templul până la temelii. Nu am avut de ales, de vreme ce jatu a revenit la viață așa. Am decapitat și toate cadavrele de jatu pe care le-am găsit — tot ca măsură de precauție. Cele mai multe alaki mor de unul din trei feluri de moarte, ardere, decapitare sau otrăvire, dar pentru jatu aceștia, orice ar fi ei, sperăm să ajungă două din trei.

— Ce s-o întâmplat colo, Dekka? întreabă Britta, cum întrebăm toate de o oră încoace.

Călărește pe Ixa în spatele meu, fiindcă Melanis s-a făcut stăpână pe griful Brittei, Praxis, pentru restul călătoriei.

Atâta măcel a obosit-o pe Prima născută, deși nu pare. Mână felina albă înaripată cu o viteză turbată, nerăbdătoare să se întoarcă în Munții N'Oyo pentru prima dată de un mileniu.

— Nu știu, răspund eu. Ai fost și tu acolo. Ai văzut ce am văzut și eu.

— Am văzut un jatu că a murit și a înviat mai repede decât ai clipi.

Comentariul vine de la Belcalis, care zboară pe griful din spatele nostru.

— Nici măcar noi nu putem să facem așa ceva. Cum e posibil?

Exact același lucru mă întreb și eu. Jatu adevărați sunt ei mai puternici și mai rapizi decât noi, surorile lor alaki, dar au o singură moarte. Nu au parte de

somnul aurit. Nu se întorc la viață ca urlători-ai-morții. Și în niciun caz nu-mi ignoră ordinele.

— A spus că e de la Idugu.

Katya, pe alt grif, pare în continuare tulburată.

— A spus că binecuvântările lui i-au făcut așa.

Mușchii mi se strâng și mai tare, ca niște funii. Idugu e înfățișarea actuală a lui Oyomo — o încarnare războinică, născută să le distrugă pe Aurite și toate fiicele lor. Am tot auzit zvonuri despre el de la prima noastră victorie împotriva jatu. Spre deosebire de toate celelalte înfățișări ale lui Oyomo (Oyo, zeul Soarelui care hrănește recoltele și pe credincioși; Omo, zeul înțelept care ne învață despre fractali, ecuațiile ascunse din spatele tuturor lucrurilor), Idugu e brutalitate pură, o zeităte a războiului și a morții atât de temută, încât majoritatea discipolilor săi nu-i rostesc numele adevărat decât cu ultima suflare.

În fiecare zi, tot mai mulți dintre adepții lui ne atacă muntele, în speranța de a se sacrifica în numele lui. Să mori astfel este cea mai mare onoare la care pot spera.

— Idugu e un mit, o poveste magică pe care o spun jatu ca să se liniștească în toiul nopții, pufnește Adwapa.

— Sau e adevărat.

Mă întorc spre celelalte și în mine se ridică din nou amintirea senzației că mă urmărea cineva la Oyomosin. Credeam că e un jatu, dar dacă nu era? Dacă era altceva? Dacă am învățat ceva în ultimul an e să nu ignor niciodată o posibilitate.

— Dacă chiar există? continui eu, dând glas în sfârșit întrebării care mă bântuie de când a înviat conducătorul jatu sub ochii mei.

— Cum, alt zeu în Otera?

În vocea Nimitei se aude o notă de avertisment. Ce sugerez eu e blasfemie.

Nu există alți zei decât mamele.

— O creatură care se preface zeu, clarific eu repede.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult sens are. Simbolul de pe platoșele jatu era un fel de talisman al puterii — la fel ca n'goma, bariera impenetrabilă din jurul Hemairei.

Dacă există și mai multe? Talismane suficient de puternice încât să imite un zeu?

Mă răsucesc spre celelalte, speriată și în același timp entuziasmată.

— Mamele au dormit mii de ani. Mare parte din puterea lor s-a pierdut. Dacă nu s-a pierdut, ci li s-a furat? Împărații Hemairei au știut dintotdeauna unde dorm mamele și pe vremea lor aveau tot felul de talismane ale puterii.

— Ca simbolul ăla, spune Britta, dând din cap spre platoșa așezată cu grijă între lucrurile mele, ca s-o cercetăm mai târziu.

Arunc o privire spre ea, surprinsă. Se pare că n-am fost singura care i-a observat efectele.

— Ca simbolul ăla, confirm eu. De unde știm că nu există și unul care poate să fure putere divină?

Ar explica o mulțime de lucruri. Ultima dată când se presupune că a apărut Oyomo în înfățișarea lui de Idugu, jatu adevărați le-au luat prizoniere pe mame într-o închisoare din propriul lor sânge, apoi au creat Mandatul de Moarte pentru a le vâna și a le ucide pe alaki. Dar cum au făcut? Cum au dobândit atâta putere încât să le supună pe mame suficient timp încât să le captureze?

Mereu m-am întrebat, iar acum mă tem că știu răspunsul.

Și când te gândești că acum un an nu trebuia să ne batem capul cu altceva decât cu omorâtul de urlătoare-ale-morții și încercarea de a ne recăpăta puritatea. Acum avem talismane ale puterii și jatu care se întorc în morți. Nu mă pot hotărî dacă să plâng sau să țip. Ambele par potrivite, având în vedere

situația.

Mă întorc spre celelalte.

— Oricum, un lucru știu sigur: e mai bine să luăm răspunsurile direct de la sursă decât să ne pierdem timpul cu presupuneri degeaba. Mamele sigur știu. Hai să le întrebăm pe ele.

Ceea ce îmi amintește... Mă întorc spre Melanis, care e în continuare în fruntea grupului, atât de concentrată să ajungă odată la Abeya, că nu ne-a auzit deloc discuția.

— Melanis? o strig eu. Am o întrebare pentru dumneata.

— Da, cinstită Nuru?

Prima născută îl întoarce scurt pe Praxis ca să-mi vină în întâmpinare.

Odată ce suntem aproape, mă aplec spre ea.

— Ai avut vreodată puterea de a-i lăsa pe alții să-ți vadă amintirile?

— Să-i las pe alții să-mi vadă amintirile?

Melanis înclină capul, derutată.

— Ca și cum aş folosi un dar divin? Nu există așa ceva, cinstită Nuru. Numai zeii pot vedea în mintea altora.

Se trage mai aproape, cu fruntea ei perfectă încruntată.

— De ce întrebi?

— Când eram în templu, am...

Mă opresc, copleșită de un val de vină. Nu pot s-o împovărez pe Melanis cu grijile mele. De-abia ce și-a recăpătat libertatea.

În continuare văd cearcănele negre care persistă pe sub pielea cafeniu-aurie.

Fizic îi e bine, dar a trecut prin chinuri groaznice. O mie de ani în care a ars în templu. Minte îi e rănită — frântă, la fel ca a mea. Nu pot să o împovărez și mai mult. Nu acum, când o așteaptă la orizont atâta bucurie.

— Nimic, închei eu. Doar un gând răzleț.

Îmi dau seama că e în continuare derutată, dar mă mulțumesc să zâmbesc și să-i fac semn să meargă mai departe. Voi aștepta și voi vorbi cu Mâini-Albe sau cu mamele — cu cele care înțeleg cu adevărat ce se întâmplă. Poate visul acela cu ochii deschiși e o nouă manifestare a minții mele frânte, dar se poate și să fie mai mult de atât. În orice caz, trebuie să știu.

— Mergi, continui eu, dând din cap spre depărtări, unde se profilează la orizont un lanț muntos.

N'Oyo. Casa noastră.

— Mai avem puțin.

— În sfârșit!

Melanis îl mână pe Praxis înainte și anii parcă îi cad de pe umeri.

Numai că acum mă apasă pe mine. Am atâtea de făcut, atâtea întrebări de pus.

Arunc o privire în jos la Ixa, care zboară de atâta timp. Mai repede, îi spun. Trebuie să vorbesc cu mamele.

Deka, spune Ixa, bătând mai iute din aripi.

În depărtare, peste vârful se strecoară o rază de soare ca o părere.

Acum șase luni, Templul Auritelor era o ruină, un edificiu mohorât pe un vârful înghețat de munte, înconjurat de un lac de gheață de un alb atât de orbitor, că era dureros să te uiți la el în lumina zilei. Ca să ajungi acolo de la Hemaira, trebuia să străbați deșerturile săptămâni de-a rândul, cu pielea arsă de soarele

dogoritor, cu gâtul strâns de uscăciune de la vânturile care învâртеbeau nisipurile, ridicând furtuni uriașe. Apoi le-am trezit pe Aurite și au început să-și recapete puterea. Cu puterea aceea, toți munții N'Oyo și împrejurimile lor s-au trezit și ele la viață — copaci enormi cu crengi atât mari, încât rivalizează cu cei din junglele celor mai îndepărtate provincii de la miazăzi, un lac scânteietor plin cu tot soiul de pești și alte vietăți acvatice. „Înflorirea“, așa numim noi revărsarea aceasta recentă de viață. O dovadă vizibilă a puterii pe care o recapătă mamele. Până și temperatura s-a schimbat, din frigul nesfârșit al piscurilor înalte la căldura blândă pe care mi-o amintesc din vremea când eram la Warthu Bera. Acolo unde odinioară era doar pustietate și sare, acum e viață; încordarea mi se risipește puțin când ne apropiem de vârfurile familiare, de stâncile conturate de sfere de lumină blândă care saltă și dansează ca niște licurici uriași.

— Luminile mamei Beda, spune Melanis și un zâmbet îi înflorește pe față.

Primul zâmbet adevărat pe care i-l văd de când s-a eliberat.

Dintr-odată, mă bucur că am hotărât să n-o împovărez cu grijile mele. Măcar atâta lucru merită, fărăma aceasta de bucurie după atâția ani de nenorocire.

Țâșnește înainte spre un mănunchi de lumini și degetele ei lungi le mângâie marginile.

Luminile au ieșit din sânul uneia dintre mame — Beda — la câteva zile după ce s-a trezit și de atunci nu încetează să apară. Oriunde merge o alaki sau o urlătoare-a-morții pe muntele acesta, mereu găsește un glob de lumină să-i arate calea. Le vezi chiar și pe dealurile de la poale, unde un contingent de alaki patrulează la baza muntelui. Acolo Înflorirea e atât de densă, încât e greu să le distingi pe fete, dar luminile le dau de gol imediat. Mijesc pleoapele când observ alte câteva sfere luminoase aproape de un grup de pe deal, care pare să tragă ceva dinspre poalele muntelui. Orice ar fi, e uriaș, dar sunt prea departe să văd clar.

Trebuie să fie una dintre minunile mamelor. În munți apar mereu vietăți noi. Imaginea mă liniștește: mai avem puțin până acasă.

Soarele a început să se ridice pe cer până să ne apropiem noi suficient de

vârful central, unde Templul Auritelor se ridică din mijlocul lacului. Îl înconjoară clădiri străbătute de nervuri de aur, ale căror grădini încețoșate de cascade și statui de piatră roșie lucesc în primele raze ale dimineții. Abeya, orașul zeitelor. Mi se încălzește inima când îl văd... și când aud bătaia veselă a tobelor, un bun-venit sonor care anunță sosirea noastră rândurilor de urlătoare-ale-morții și alaki ce așteaptă, în armuri splendide, la marginea lacului din jurul templului.

După cum mă bănuiam, Mâini-Albe e în fruntea comitetului de primire. Lângă ea stau gemenii equus, Braima și Masaima, cu coamele împletite și pintenii cu vârfuri de fier bătând nerăbdător în pământ. Melanis e o legendă nu doar printre alaki, ci și printre equus, care ne sunt aliați de când a început să se scrie istoria.

Chiar acum se adună tot mai mulți, cu profilurile lor cabaline masive lucind în lumina lunii. Equus sunt printre cele mai magnifice creaturi din Otera — un amestec fascinant de om, cal și pasăre de pradă. Seamănă cu oamenii de la cap până la talie și cu caii de acolo în jos — cu excepția ghearelor puternice, ca ale răpitorilor, care le cresc în loc de copite. Asemănarea cu caii și legătura strânsă cu animalele sunt motivele pentru care li se spune lorzii cailor. În urma lor vin copiii — în mare parte orfani sau fugari care nu mai vor să urmeze calea lui Oyomo. Mai sunt și fetele pe care le-am salvat din satele din apropiere, tinere alaki al căror sânge încă nu s-a schimbat din roșul omenirii în auriul divinității.

Din pricina lor urlătoare-ale-morții atacau mereu satele oterane: ele simt mirosul naturii adevărate a unei alaki chiar și înainte să-i înceapă menstruația, așa că încearcă să le salveze pe toate fetele înainte să le prindă Ritualul Purității... nu că Ritualul ar mai însemna mare lucru. Acum că aproape toată lumea din Otera știe ce sunt alaki, femeile sunt tăiate pe stradă ca să sângereze dacă există vreun indiciu că ar avea sânge divin în vene.

Melanis nici nu apucă să aterizeze că mulțimea se adună în jurul ei, vărsând lacrimi de fericire. Celelalte Prime născute n-au mai văzut-o de când s-au revoltat jatu, acum multe secole, și au luat-o prizonieră împreună cu nenumărate alte Prime născute, dar au continuat să spună povești despre ea, să transmită mai departe o mulțime de istorii pentru toate tinerele alaki și urlătoare-ale-morții adunate aici, așa că toată lumea din Abeya îi cunoaște

legenda. „Melanis! Melanis!“ se ridică în aer refrenul fericit, iar alaki cea înaripată dispare repede sub greutatea a o mie de îmbrățișări și sărutări, la fel de iubită cum era odinioară.

Dar, spre surprinderea mea, Mâini-Albe nu e în mulțime. Stă deoparte țeapănă și o urmărește pe Melanis cum se scaldă în primirea aceasta exuberantă.

Atenția îmi e distrasă de la ea în clipa în care câteva surori de sânge mă strigă în semn de bun-venit.

— Salutări, cinstită Nuru, murmură ele, dar salutul lor e mai prudent, mai rezervat.

Celor mai multe surori de sânge venite mai târziu pe munte nu le place să petreacă timp cu mine dacă pot să mă evite; puterile mele le sperie. Una e că i-am învins pe împăratul Hemairei și oamenii lui și cu totul alta că am darul de a pune stăpânire pe mințile surorilor mele de sânge dacă vreau. Mai e și faptul că văd slăbiciunile oamenilor în starea profundă de luptă. E un truc relativ nou — m-a învățat Mâini-Albe în lunile de după ce ne-am stabilit în Abeya. Dar nimeni, cu atât mai puțin urlătoarele-morții, nu vrea să fie aproape de o asemenea putere — de o persoană care nu doar că-ți vede vulnerabilitățile fizice, dar te mai poate și constrânge să faci ce nu vrei să faci, de vreme ce s-a folosit exact de aceleași daruri pentru a omorî nenumărate semene de-ale lor.

Amintirea mă umple de vinovăție. Am ucis atâtea urlătoare-ale-morții pe când eram la Warthu Bera. Atât de multe. Pe atunci nu știam ce sunt, credeam doar ce-mi spuneau preoții: că eu eram un demon și urlătoarele-morții erau monștrii pe care trebuia să-i anihilez ca să-mi câștig puritatea. Pe atunci aș fi făcut orice să fiu pură, aș fi distrus orice monstru dacă însemna că astfel pot distruge și părțile demonice din mine. Habar n-aveam că toate lucrurile pe care ei le numeau demonice erau de fapt însemne ale divinității.

Cuprind cu privirea vârful muntelui și mulțimea de oameni adunați acolo și, dintr-odată, mă simt foarte, foarte singură. Aici fiecare își are grupul lui: oameni, alaki, urlătoarele-morții, equus. Chiar și prietenele mele, Britta, gemenele, Belcalis și Katya se au una pe alta. Dar eu nu sunt ca ele. Eu nu

sunt alaki — nu tocmai — și în niciun caz nu sunt urlătoare-a-morții. Sunt doar Nuru, o ființă creată ca să le elibereze pe mame și să le facă voia.

Și exact asta voi face, îmi amintesc eu, scuturându-mă de gândurile melancolice. Nu pot schimba trecutul — nici măcar mamele nu sunt în stare de o asemenea minune. Acum nu pot face altceva decât să merg înainte: să pun întrebări în loc să mă tem, să fac ce consider că e drept în loc să urmez orbește ce îmi spun alții. Să fiu o persoană mai bună — propria mea persoană.

Cu atitudinea asta, îi întâlnesc ochii lui Mâini-Albe peste mulțime și îi fac semn în limba de luptă: Trebuie să ne întâlnim. E urgent. Spune-le tuturor generalilor.

Ea încuviințează din cap și face un gest subtil spre Templul Auritelor, conducând mai departe delegația. Eu le urmez repede, cu întrebările îngrijorate despre simbol, jatu și sala din vis învârtindu-mi-se în minte, până când se apropie de mine în pas săltat o siluetă albă și zveltă familiară: Masaima, cu Braima alături. Masaima se aplecă în față și îmi ronțăie puțin părul, de probă, cum îi e obiceiul. De cum gustă nițel, se trage înapoi cu o expresie de dezgust.

— Duhnești a fum, cinstită Nuru, spune el.

— Am fost într-un loc cu foarte mult fum, răspund eu solemn.

— Atunci e cazul să faci o baie, mă informează Braima cu o fluturare îngâmfată a coamei lui cu dungă neagră.

Dunga aceea e singura diferență dintre el și fratele lui. În rest, cei doi sunt perfect identici.

— Baia face foarte bine la alaki.

— Nu mi-a trecut prin minte, răspund eu și încerc să-mi înăbuș zâmbetul care-mi împinge în sus colțurile gurii.

Oricât de rău ar sta lucrurile, Braima și Masaima mereu reușesc să

înveselească atmosfera.

În clipa în care cei doi se îndepărtează la trap, zâmbetul mi se preschimbă într-o grimasă când îmi amintesc: n-am timp de pierdut cu astfel de lucruri. Trebuie să le informez pe Mâini-Albe și pe ceilalți generali despre tot ce am văzut, apoi să cer sfatul mamelor. Dacă Idugu (sau cel care pretinde că e el) chiar există, trebuie să ne dăm seama ce este imediat, ca să nu mai vorbesc de ce s-a întâmplat cu visul meu cu ochii deschiși.

Intru grăbită în apa mică de la malul lacului și mă simt ușurată când o văd cum se ridică, apoi se întărește, se solidifică până devine un pod transparent pe care pot merge. Scândurile lui tremură puțin când calc pe ele, dar mă țin, iar peștii și alte creaturi prinse în ele mă privesc cu o enervare bănuitoare. Anok, cea mai pricepută la meșteșuguri dintre zeițe, a făcut podul de apă astfel încât să nu se formeze decât pentru cele care le sunt loiale ei și surorilor ei. E o încercare, la fel ca aproape toate celelalte lucruri care înconjoară muntele acum: râul de sticlă care explodează din nisip când se apropie dușmani; jungla plină de animale de pradă care mănâncă pe oricine consideră mamele a fi o amenințare. În ultimele luni, ni s-au alăturat tot mai mulți oameni de vârstă adultă — nu doar femei care fug de căsătorii forțate sau de a sluji în temple ori bordeluri, ci și bărbați, sătui să-și ducă viețile după constrângerile Înțelepciunilor Veșnice, sătui de minciuna care este Oyomo.

Înainte, jatu îi masacrau pe cei care se străduiau să-și croiască drum până aici, dar acum se ascund printre ei în încercarea de a se infiltra în cetate. Însă tactica aceasta nu funcționează niciodată. Podul de apă știe. Podul de apă știe întotdeauna. Și orice ființă căreia îi dă drumul de la adăpostul marginilor lui e înhățată repede de vietățile care înoată dedesubt. Mă uit la formele mari și întunecate care șerpuiesc pe sub mine și mă trece un fior.

Britta și celelalte își potrivesc pasul cu al meu când intru în templu și împreună înaintăm repede până la sala de război, cel mai izolat și mai intimidant loc de aici. Dacă restul templului a fost restaurat, căpătându-și gloria de odinioară — săli de piatră lucitoare, cu pereții străbătuți de nervuri de aur și susținuți de coloane care se avântă spre cer, grădini luxuriante din care se revarsă tot felul de plante și vietăți ciudate și minunate — sala de război rămâne redutabilă ca întotdeauna, o cutie neagră și severă, la care nu se poate ajunge decât pe un pod de piatră ce se întinde peste cea mai adâncă

și mai agitată parte a lacului. Deasupra izbucnesc fulgere, tunetele bubuie cu o regularitate înfiorătoare. E tot una dintre invențiile mamei Anok — o garanție că nicio ureche, oricât de ascuțită, nu poate asculta discuțiile din sala de război.

— Cum o reușit să ajungă prima? mormăie Britta când o vede pe Mâini-Albe așteptând lângă scaunele de piatră care mărginesc încăperea, cu privirea întunecată la fel de insondabilă ca întotdeauna. Ultima oară când am văzut-o, Mâini-Albe încă veghea pe lângă Melanis și celelalte. Trebuie să fi folosit vreun coridor secret ca să ajungă aici repede. Templul e împânzit cu ele, sunt cu sutele — o măsură de precauție în cazul în care reușesc vreodată să intre aici jatu.

— Știi că are metodele ei, răspund eu, înaintând pe podeaua de sticlă groasă.

Mă înfior când pe sub ea se mișcă o siluetă sumbră, stranie. Sub sala de război se află o temniță, o încăpere izolată, complet înconjurată de piatră și apă, fără intrare și fără ieșire. Mă tulbură simplul fapt că stau deasupra ei, dar Mâini-Albe, bineînțeles, nu-i aruncă nici măcar o privire în timp ce-mi vine în întâmpinare până la jumătatea sălii. Niciodată nu-și bate capul cu lucruri care sunt sub demnitatea ei, cu atât mai puțin cu unicul locatar al temniței de sub noi. E una dintre multele ei trăsături pe care le găsesc fascinante.

Când am cunoscut-o pe Mâini-Albe, mi s-a părut una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, cu corpul plăcut modelat, dar mic de statură, cu pielea de negrul profund al unei nopți din toiu verii. Până și părul ei agresiv de scurt, cu bucle foarte crețe, nu făcea decât să-i accentueze trăsăturile splendide. Apoi i-am văzut ochii, pupilele acelea negre atât de mari, încât acopereau aproape tot albul. Ochii lui Mâini-Albe sunt trăsătura ei cea mai înfricoșătoare: dacă privești în ei mai mult timp, vezi greutatea tuturor secolelor pe care le-a trăit reflectată în privirea ei.

— Așa deci, cinstită Nuru? spune ea odată ce urlătoarele-morții închid ușa grea de piatră. Ce ai văzut de era atât de urgent încât să trebuiască să adunăm generalii?

Mă uit de jur-împrejur prin sală, având grijă să întâlnesc privirile generalilor — unele sunt alaki, altele urlătoare-ale-morții. Știrea aceasta ne

privește pe toate.

— Am văzut un jatu cum a intrat în somnul aurit și a înviat.

În sală se stârnește rumoarea.

— Imposibil! şuieră Nalini, o urlătoare-a-morții cu trunchiul lat și țepi ascuțiți pe toată lungimea spatelui.

În timp ce vorbește, semnalizează în limba de luptă, ca s-o înțeleagă și generalii alaki. Spre deosebire de mine, ceilalți nu înțeleg clar vorbirea urlătoarelor-morții.

— Pe Nuru o înșală ochii — știi că ea nu simte lucrurile cum trebuie. Că nu înțelege lucrurile cum trebuie.

Cobor privirea, copleșită de rușine, ca întotdeauna, când mi se amintește pe față ce am făcut, câte urlătoare-ale-morții am omorât. Dar asta nu are nicio legătură cu ce se întâmplă acum, îmi amintesc eu, ridicând repede fruntea. Dacă e să-mi spăl păcatele mereu pentru răul făcut celor de același neam cu mine, o voi face apărându-le, chiar și de amenințări în care ele nu cred.

— Nu m-au înșelat ochii, stăruie eu, făcând un pas înainte. Am văzut cum a înviat un jatu adevărat.

— Am văzut și eu, spune Belcalis.

— Și eu, adaugă Britta.

Una după alta, prietenele mele înaintează până se opresc lângă mine, unindu-și vocile cu a mea.

— I-am tăiat capul cu ghearele mele, spune încet Katya, iar glasul îi vibrează. Avea sângele auriu. Divin, ca al nostru.

— Nici el, nici ceilalți nu s-or supus comenzilor Dekăi, spune Britta. S-or scurs pe lângă el ca apa. Cum se poate?

Sala se cufundă din nou în haos: generalii discută și strigă, care mai de care

mai înverșunat

— AJUNGE!

Vocea lui Mâini-Albe tună ca un corn de vânătoare, acoperind marea de cuvinte. Odată ce în încăpere se instalează din nou tăcerea, se adresează generalilor adunați:

— Putem accepta că un jatu a înviat — surorile noastre de sânge l-au văzut cu ochii lor, deci trebuie să presupunem că e adevărat, cum adevărat este și faptul că au văzut mai mulți jatu ignorând ordinele Dekăi. Dacă nu găsim altă explicație mai practică pentru ce li s-a întâmplat surorilor noastre de sânge, trebuie să considerăm că acesta este adevărul. Să continuăm.

Se întoarce spre mine.

— Ai vreo idee despre motiv?

— Jatu a vorbit înainte să moară, răspund eu, aprobând din cap. A spus că l-a înviat Idugu.

— Idugu e un mit.

Generalul Nalini pare jignită de simpla idee a existenței lui, ca și celelalte urlătoare-ale-morții din rândul generalilor.

— O poveste liniștitoare pe care și-o spun jatu ca să-și aline vina la gândul că le-au trădat pe singurele zeițe adevărate.

Dar Mâini-Albe se mulțumește să mă fixeze cu o privire neutră. Expresia ei calmă îmi dă tărie.

— Cred că Idugu e real, spun eu.

— Crezi că există alți zei în Otera? Întreabă generalul Beima, o Primă născută robustă, cu trăsăturile schimonosite de dispreț. Blasfemie!

— Niciodată nu aș sugera așa ceva, răspund eu cu glas măsurat, refuzând să mă las intimidată de ieșirea ei.

Știu că există riscul ca teoria mea să li se pară respingătoare celorlalte, dar trebuie cântărită. Totul trebuie cântărit, ca nu cumva să cădem pradă consecințelor unor dezmințiri prea grăbite. S-ar crede că generalii sunt în stare să înțeleagă așa ceva după atâtea secole de existență.

— Dar cred, totuși, că în Otera încă există destule talismane ale puterii care pot să imite divinitatea în ochii celor neștiutori.

— Deci crezi că avem de-a face cu un șarlatan, spune gânditoare Mâini-Albe.

— Și asta nu se poate spune despre toți frații noștri? aruncă disprețuitor Beima.

Câțiva dintre cei din sală pufnesc în râs.

Îi ignor.

— Cred că avem de-a face cu cineva — sau ceva — capabil să învie jatu, fie și pentru scurt timp, și să folosească talismane ale puterii ca să-mi blocheze puterile. Obiecte ca acesta.

Arunc platoșa către Mâini-Albe, care o despachetează repede. Nu mă mir să văd că privește pur și simplu simbolul atentă, cu fruntea doar ușor încruntată.

După cum bănuiam, simbolul nu mă afectează decât pe mine. Poate simt și celelalte niște urme din puterea lui, dar nu le lasă fără puteri ca pe mine. Continui să vorbesc, mutându-mi ochii în altă parte ca să nu surprind din greșeală simbolul.

— Ființa aceea, oricine ar fi, trebuie să se ascundă undeva. Și trebuie s-o găsim. Începem cu seniorul Kadiri. El e purtătorul de cuvânt al lui Idugu.

Și deja am primit sarcina să-l eliminăm.

Ultima parte nu e nevoie s-o spun cu glas tare — toți generalii erau de față când ne-au dat mamele ordinul mie și prietenelor mele. Toate am auzit relatări despre forța și ferocitatea marelui preot în luptă, despre felul miraculos cum a evitat o mie de săgeți trase de alaki. Există o singură explicație pentru faptele acestea din partea unui om obișnuit: nu e om de fapt

și își folosește puterile de jatu adevărat și poziția de căpetenie spirituală pentru a-i convinge pe bărbații din Otera că și ei pot fi la fel de puternici dacă se alătură trupelor jatu.

Punem la cale să-l asasinăm de aproape o lună, timp în care cercetașii i-au urmărit pașii prin toată Otera. Acum e în Zhúshan, un oraș din Provinciile de la răsărit, iar dacă ne mișcăm destul de repede, l-am putea captura și interoga acolo.

Pe buzele lui Mâini-Albe se întinde un zâmbet, o expresie atât de satisfăcută, încât simt în mine un firicel de dezamăgire. Știe deja exact ce sugerez, ceea ce înseamnă că la același lucru s-ar fi gândit și ea.

Mă cuprinde groaza. Când am început să Țes intrigi și urzeli ca Mâini-Albe?

Îmi alung din minte întrebarea și le întâlnesc din nou privirile generalilor adunați.

— Propun să ne grăbim raidul asupra lui și a oamenilor lui cu câteva zile și, în loc să-l asasinăm pur și simplu, să-l și interogăm. Știe toate secretele jatu. Oricine ar fi Idugu, asta presupunând că există, o să-l scoatem la lumină, o să descoperim cum face asta, sau cum fac jatu asta.

— Între timp, adaugă Belcalis, Deka va intra în comuniune cu mamele, ca să afle ce fel de talisman al puterii poate să imite o înviere și ce slăbiciuni are, dacă are.

Mă privește scurt și dau din cap spre ea în semn de mulțumire.

— Splendid plan, spune Mâini-Albe, cu o expresie aprobatoare. Nici eu nu l-aș fi putut formula mai bine.

Se întoarce spre ceilalți generali.

— Anunță cercetașii să pregătească hărțile imediat. Nu putem permite să se răspândească zvonul despre învieri prin Otera și să trezească speranțe false printre jatu.

În timp ce generalii se ridică, gata să-i urmeze comanda, ea se întoarce spre

mine.

— Acum du-te, vorbește cu mamele. Află tot ce poți despre talismanele puterii. Inclusiv asta.

Îmi dă înapoi platoșa și sunt recunoscătoare când văd că mi-o înapoiază înfășurată la fel de atent ca atunci când i-am aruncat-o.

Un lucru trebuie spus despre Mâini-Albe: nu-i scapă nimic, nici măcar un detaliu mărunț ca o platoșă înfășurată în pânză. Îmi dau seama că-mi observă încordarea când îmi pun platoșa la loc în raniță, cu grijă să n-o ating nicăieri, ca să nu risc să simt durerea orbitoare pe care am simțit-o mai devreme. După ce termin, fac o plecăciune în fața ei, coborârea scurtă și rapidă a genunchiului la pământ cu care m-am obișnuit.

— Da, karmoko, spun, folosind cu respect cuvântul din hemairană care înseamnă „profesoară“. Așa voi face. Doar o întrebare am înainte să plec.

Mă apropiu puțin de ea, întorcând spatele încăperii, așa încât celelalte să nu-mi vadă mișcarea buzelor. Din fericire, e atâta zgomot, acum că toți generalii discută cu glas tare, că nici urechea cea mai hotărâtă nu m-ar desluși prea ușor în toată larma.

— Ai auzit vreodată ca o alaki să vadă amintirile altora? șoptesc eu.

Mâini-Albe mă fixează lung.

— Adică tu?

E tipic pentru ea să treacă direct la subiect. Oftez.

— Da, adică eu.

— N-am mai auzit, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Ești Nuru. Poate e darul tău divin.

Clipesc.

— Darul meu divin?

— Mamele te-au binecuvântat deja cu atâtea; ce mai înseamnă încă unul adăugat la colecție?

— Dar de ce aş dezvolta un dar divin tocmai acum?

— Melanis şi l-a primit pe al ei când s-a regenerat noaptea trecută. Nici n-a trecut o zi întreagă de libertate şi deja i-au revenit aripile, spune Mâini-Albe, băţându-se cu un deget peste buze. Poate e un semn — mamele se întremează, ceea ce înseamnă, evident, că te întremezi şi tu. Dar tu eşti de altă părere, aşa e?

Se încruntă, privindu-mă de sus, iar eu întorc privirea, ruşinată.

— Niciodată nu-mi dau seama dacă un lucru e real sau doar mi se pare, şoptesc eu, iar de ruşine, obrajii îmi iau foc în timp ce forţez cuvintele să-mi iasă pe gură. Mereu mă trădează gândurile. Mereu mă duc înapoi acolo...

— Pivniţa? Dezmembrarea? încheie Mâini-Albe.

Încuviinţez din cap.

— Şi câmpul pe care m-au ars. Tot acolo m-au spânzurat... Şi m-au înecat.

Închid ochii ca să mă apăr de amintirile dureroase, apoi trag aer în piept ca să mă liniştesc.

Când deschid din nou pleoapele, Mâini-Albe mă priveşte fix.

— Dar ce ai văzut noaptea trecută, amintirea pe care ai trăit-o, a fost despre ce s-a întâmplat pe atunci?

Pare sincer curioasă.

— Nu, dar...

— Atunci aşa e.

Mâini-Albe îşi pune mâinile pe umerii mei. Răcoarea mânuşilor ei albe cu gheare ascuţite îmi alină muşchii încordaţi.

— N-a fost o păcăleală crudă pe care ți-a făcut-o mintea — chiar ai trăit ce ai trăit.

Mai face un pas spre mine.

— Trebuie să începi să crezi în tine, Dekka, în mintea ta. În faptul că ești întreagă la cap. Dacă nu, o să profite alții de tine, o să-ți transforme îndoiala într-o armă. Învață să ai încredere în tine. E una din principalele trăsături ale unei mari conducătoare. Ale unui general.

Spune asta atât de apăsător, încât clipesc de câteva ori.

— Crezi că aș putea să fiu general?

Simpla idee e un vis către care n-am îndrăznit vreodată să întind mâna.

E adevărat, sunt Nuru; e adevărat, am condus deja armate spre victorie; dar toți generalii Auritelor sunt Prime născute, femei cu epoci întregi de cunoștințe și de experiență deasupra mea. De aptitudinile mele în luptă nu mă îndoiesc, dar nu sunt atât de arogantă încât să-mi închipui că aș rezista în luptă chiar și împotriva uneia singură dintre ele fără să mă bazez pe vocea mea și celelalte daruri divine drept avantaj.

Într-o luptă dreaptă și egală, oricare Primă născută m-ar anihila în câteva secunde.

Dar Mâini-Albe nu pare să se gândească la astfel de lucruri.

— Uită-te în jur, spune ea, făcând semn spre celelalte. Deja ești aici, în sala de război. Și deja ai victorii la activ. Mantia te așteaptă. Nu trebuie decât să crezi în tine suficient cât s-o iei.

Mă strânge de umăr.

— Ai încredere în tine, Dekka. Nu mai ești fata naivă care erai.

Fac încă o plecăciune.

— Mulțumiri, karmoko, îi spun. Cele mai adânci mulțumiri.

Dar Mâini-Albe a plecat deja cu pași mari.

— A, general Beima, spune ea, fluturând din mână către Prima născută cea robustă. O vorbă, dacă ești bună.

Retragerea ei rapidă mă face să zâmbesc — Mâini-Albe n-a fost niciodată amatoare de sentimentalisme. Pe de altă parte, nici eu — cel puțin nu acum.

Mă întorc să ies din sală împreună cu celelalte, dar mă opresc brusc când văd altă mișcare în temnița cu tavan de sticlă de sub picioarele mele. Silueta de mai devreme a înaintat până în mijlocul încăperii. E un bărbat, cu trupul închis la culoare și stafidit, cu plăgi deschise pe umeri, vizibile prin sticla groasă, cu ape. Îl privesc lung și mă cuprinde o emoție ciudată: nu tocmai dezgust, nu tocmai vinovăție, ci un amestec din fiecare. Cât au decăzut cei puternici! Odinioară, barba încâlcită îi era îngrijită până la perfecțiune și avea împletite în ea fire de aur adevărat, iar veșmintele zdrențuite îi erau făcute din stoffe nerușinat de scumpe. Acum s-au dus toate, cum s-au dus și multele inele de pe degetele lui și giuvaierile de pe degetele de la picioare. Nu a mai rămas din Gezo, mărețul împărat al Oterei, decât coaja aceasta pustie și tremurătoare de om, a cărei privire goală urcă, fixă, spre a mea.

O liană verde, subțire îi șerpuiește pe umăr și florile ei umede, cu petale negre care pulsează de nerăbdare, clămpănesc în aer în căutarea pielii. Mă cutremur. Liana e o mâncătoare-de-sânge, o plantă carnivoră născută din Înflorire. Și mai multe liane încurcate viermuiesc pe pereții temniței lui Gezo, deși nu știu cum au reușit să intre. Încăperea mică și întunecată e înconjurată de apele lacului; ar trebui să fie impenetrabilă. Și totuși, iată mâncătoarele-de-sânge... Îmi trebuie un efort uriaș să nu vomit când planta de pe umărul lui își înfige petalele în carne și cârceii i se întind lacomi în timp ce îi sorb sângele.

— Și când te gândești, meditează sumbru Asha, oprindu-se lângă mine, că e același om care aproape ne-a distrus tot neamul.

— Acum nu mai e nimic, doar o umbră, spun eu.

— O umbră pe moarte, adaugă Adwapa, dând din cap spre venele negre care-i brăzdează corpul fostului împărat și spre plăgile de pe umeri, de unde l-au

mușcat mâncătoarele-de-sânge. I s-a infectat sângele. Nu mai are mult de trăit.

La gândul acesta mă cuprinde o tristețe vagă, deși nu știu de ce. Gezo era cel mai groaznic soi de dușman, acela care se preface că ți-e prieten. Dar în timp ce merg spre ușă, nu pot să nu mai arunc o ultimă privire spre el — spre spectrul acesta sinistru al unui om care odinioară a ținut soarta mea și soarta noastră, a tuturor, în palmă, a încercat să ne zdrobească pe toate și a dat greș.

6

Când iau colțul și ajung pe coridorul care duce la Sala Zeițelor, Melanis tocmai iese, cu aripile foșnindu-i de fericire, și se alătură grupului de Prime născute care o așteaptă afară. Pare mult mai relaxată decât cu doar o oră mai devreme, dar era de așteptat. Timpul trece altfel înăuntrul sălii, secunde se întind până se fac săptămâni întregi, orele se comprimă într-o clipită. La prima mea întrevedere propriu-zisă cu mamele, am petrecut o vară întreagă în prezența lor, după care am ieșit din nou pe coridor și am descoperit că trecuseră doar câteva secunde. Aceasta e puterea divinității, puterea pe care numai Auritele o pot mânui.

De cum mă apropii de uși, Ixa se dă jos de pe umerii mei, unde a stat cocoțat de când am ieșit din sala de război. Urăște fără rezerve Sala Zeițelor. Fostul împărat l-a pironit de pereții ei cu săgeți făcute din sânge celest acum șase luni și e clar că amintirea nu i-a pălit, deși rănilor i s-au vindecat de mult. Am încercat să vorbesc cu el despre asta de mai multe ori în ultimele câteva luni, dar de fiecare dată se bosumflă teribil, așa că am renunțat. Cel puțin deocamdată.

Ies repede, promit, îi spun, dar Ixa se mulțumește să-mi arunce o privire grea de reproș în timp ce se face nevăzut după colț.

Trădătoare, parcă spune expresia lui.

Cu un oftat, mă îndrept spre șirul de urlătoare-ale-morții și alaki în armuri care păzesc ușile sălii și le răspund cu o înclinare din cap la plecaciunile ceremonioase, pe când canaturile se deschid cu un scârțâit. Cei mai mulți trebuie să aștepte până le anunță gărzile prezența, dar ușile mamelor se deschid întotdeauna de cum mă apropii eu — încă un semn al bunăvoinței lor.

Suspin ușurată când, de cum pășesc înăuntru, mă scaldă un val de energie

liniștitoare. Dintr-odată, sunt în oceanul întunecat, cel pe care îl vizitam în vise. Numai că nu e făcut din apă — doar dintr-o curgere nesfârșită de stele care unduiesc, scânteietoare, în jurul trupului meu. Aceasta e adevărata natură a Sălii Zeițelor — o mie de universuri care se împletesc între ele, râuri întregi de stele care curg prin cosmos.

Mai înainte, când visam oceanul întunecat, nu vedeam decât apă și, uneori, ușa aceea de aur strălucitor din inima lui. Pe atunci eram așa de ignorantă. Nu înțelegeam — nici măcar nu-mi puteam închipui ce vedeam. Acum că pot, ating cu un deget o nebuloasă îndepărtată și zâmbesc larg când se retrage, învârtindu-se, în cosmos. Îmi doresc cu disperare să pot împărtăși experiența asta cu Britta și celelalte, să le deschid și lor ochii spre lumi aflate dincolo de granița vederii lor, dar nu e posibil. Toate celelalte alaki au în ele o cantitate, mică sau mare, de sânge omenesc. Până și Mâini-Albe, cea mai în vârstă dintre toate alaki, a avut un tată muritor. Când intră aici, ea și toate celelalte nu văd decât ce am întrezărit și eu în amintirile lui Melanis: o sală de un alb orbitor, cu patru tronuri de aur și un tavan care imită cerul. Nici urmă de stele, nici urmă de universuri.

În fiecare zi, distanța dintre mine și prietenele mele crește. Cel mai rău e că ele nu pot cuprinde cu mintea formele adevărate ale Auritelor. Pentru tot restul lumii, zeițele sunt umbre aurii scânteietoare, raze de soare și praf de stele amestecate între ele. Eu, însă, văd adevărul: Auritele sunt corpuri eterice vaste, compuse din energie și lumină stelară, fiecare atât de mare, încât ar putea conține în ea un întreg univers și totuși atât de mică, încât încape pe tronul ei de aur. Sunt fără limite, contradictorii. Și sunt mamele mele.

Gândul mă liniștește puțin în timp ce înaintez până la picioarele tronurilor, unde prima zeiță care se trezește e, ca întotdeauna, Anok. Nici nu apuc să ajung la ea, că ochii negri fără fund i se deschid clipind, iar în jurul conturului ei luminat de stele se leagănă și freamătă tentacule de întuneric. Majoritatea oamenilor o văd pe Anok ca pe o umbră copleșitoare, o absență totală a luminii, dar pentru mine e și întuneric, și lumină; o mie de sori i se învârt sub fațada de obsidian. În jurul frunții i se adună nori de furtună — exprimă o furie profundă și pură. Probabil a informat-o Melanis despre ce am văzut toate la Oyomosin.

Îngenunchez cu respect în fața ei.

— Divină mamă Anok, ți-a spus Melanis ce am văzut?

Zeița aprobă din cap, iar în buclele părului ei negru ca tușul scapără o coroană de stele — simbol al poziției ei drept cea mai în vârstă și mai înțeleaptă dintre Aurite. Mamele s-au născut toate la un loc în explozia de energie cosmică din care au luat ființă universurile, dar Anok a fost prima care și-a pus gândurile în cuvinte și a devenit conștiință individuală.

— Da, rostește ea cu o voce în care se suprapune mugetul a o mie de planete îndepărtate, ne-a spus despre jatu care ți-a ignorat poruncile și a înviat.

În timp ce vorbește, râul de stele e străbătut de un fior slab: celelalte mame se trezesc din somnul lor divin. Mișcările lor răspândesc în aer un iz subtil, floral — cel pe care îl simt mereu când deschid ele ochii, deși niciodată nu reușesc să-l recunosc. Ca întotdeauna, dispare imediat înainte ca zeițele să înceapă să vorbească.

— Este precum ne-am temut, spun ele într-un glas — un obicei ciudat al lor.

Uneori sunt indivizi, alteori parcă sunt patru fațete ale aceleiași ființe. Un singur trup împărțit în patru înfățișări.

— A fost trezit angoro.

— Angoro? întreb eu, încruntându-mă.

— Tronul de aur, cel mai puternic dintre obiectele făurite de noi — talismane ale puterii, parcă așa le-ați numit voi.

În timp ce vorbește Etzli, peste corpul ei fecund, cafeniu-auriu, șerpuiesc liane, semn că e agitată; asta, împreună cu furtunile tot mai aprige care fulgeră pe fruntea lui Anok, mă îngrijorează.

Zei nu-și arată emoțiile ca muritorii. Par vag umani, dar fețele lor reci și perfecțiunea cristalină a privirilor lor îi arată drept ceea ce sunt: ființe divine. Puținele emoții pe care le manifestă apar ca niște lucruri insondabile: valuri de culoare, fenomene naturale întrezărite.

— Ne absoarbe puterea și se folosește de ea ca să facă minuni, continuă Etzli,

iar tulburarea îi țese în jurul capului o coroană de nori de furtună asemănătoare cu a lui Anok.

— Nu înțeleg.

Hui Li se apleacă înainte nerăbdătoare și lumina scânteiază pe solzii roșii de-abia vizibili care îi acoperă corpul. Dintre toate mamele, ea e cea mai umană — înclinată spre nerăbdare, iritabilitate și alte asemenea emoții de muritori.

— Acum trei mii de ani, când toate eram în putere, explică ea, am creat două obiecte care să apere Otera și s-o împiedice să mai intre vreodată în războaiele de care am izbăvit-o: n’goma, care urma să aibă grijă ca zidurile Hemairei să nu cadă niciodată, și angoro, tronul de aur, care să garanteze că Otera va fi condusă mereu de către cei de sânge hemairan.

Mă încrunt.

— Dar de ce ați vrea să conducă mereu hemairanii?

După câte au pus la cale împărații din Hemaira (revolta jatu, printre alte trădări) presupuneam că erau dușmanii de moarte ai Auritelor.

— Și, de fapt, de ce atâta importanță dată Hemairei în sine?

— Sentimental și practic, explică Anok, cu privirea neagră, fără nicio strălucire. Hemaira e sălașul puterii noastre, locul unde ne-am cultivat primii și cei mai devotați credincioși. Iar împărații hemairani ne-au fost primii preoți, născuți din întâia dintre Primele noastre născute, copila noastră cea mai loială.

Mâini-Albe, adaug eu pe tăcute.

— Am crezut că ne vor rămâne și ei loiali, spune Etzli.

— În mod greșit, după cum s-a dovedit, mormăie Hui Li.

Dau din cap.

— Înțeleg.

Auritele și-au favorizat primii copii și le-au încredințat puterea, după care ei s-au revoltat. E o poveste veche de când e lumea, iar zeii, din păcate, nu sunt scutiți de asemenea tragedii.

— Și angoro? Ce anume e?

— Cel mai de temut dintre toate talismanele noastre ale puterii, explică Anok. Are nu doar rezerve vaste de putere, ci și capacitatea de a se hrăni direct din noi — de a ne folosi puterea ca să facă posibile fapte care par minuni.

— Învierea aceluia jatu, icnesc eu, înțelegând pe loc. Deci așa au făcut!

— Întocmai.

Blânda mamă Beda, cea mai tăcută dintre zeițe, își înclină fruntea de o paloare înghețată, iar aripile îi răspândesc în jur vârtejuri. Sunt aproape identice cu ale lui Melanis aripile acelea — la fel și toate celelalte trăsături ale ei, după cum de-abia acum observ. De fapt, ea și Prima născută ar fi aproape identice dacă n-ar fi faptul că zeița e atât de voluptuoasă, cu colacii de grăsime care-i îmbracă seducător silueta amplă — spre deosebire de Melanis, care e zveltă și slabă. Mai e și pielea lui Melanis, care are aceeași nuanță cafeniu-aurie ca a mamei Etzli.

Cele mai multe Prime născute au o slăbiciune pentru una dintre zeițe mai mult decât pentru celelalte (se vede de la o poștă că Mâini-Albe e copila lui Anok, de exemplu), dar câteva seamănă cu două sau mai multe Aurite. Printre ele este, în mod clar, și Melanis. Eu, pe de altă parte, seamăn foarte mult cu Anok, dar asta era de așteptat, pentru că mama mea originală, Umu, o alaki ce a slujit drept ființa care să-mi dea naștere, e descendenta ei directă.

— De ce acum? întreb, mutându-mi privirea de la mama Beda. De ce n-am mai auzit de angoro? Dacă are atâta putere, de ce apare abia acum?

Și de ce-și fac griji mamele pentru el abia acum?

Ultimei întrebări nu-i dau glas, pentru că sună prea tare a lipsă de respect. În

plus, în niciun caz n-aș vrea ca zeițele să creadă că mă îndoiesc de ele.

— Speram că puterea i s-a stins cu veacurile, că a pălit până a dispărut, spune Etzli. Dar apoi tu l-ai învins pe împărat și l-ai luat prizonier aici. De aceea trebuie să se fi trezit angoro.

Mă întorc brusc spre ea, îngrozită.

— Eu am făcut asta?

— Nu.

Anok se apleacă spre mine, clătinând din cap.

— Nu tu ești de vină. Angoro nu face decât ce a fost făurit să facă. Este o măsură de apărare care se manifestă când sângele hemairan lipsește din Hemaira o anumită perioadă. De obicei, doar câteva săptămâni. Dar trecuseră luni întregi și nu se întâmplase nimic...

Mă încrunt, încercând să înțeleg.

— Deci vreți să spuneți că atunci când l-am adus pe împărat aici...

— Și astfel n-a mai stat pe tronul Oterei...

— Atunci angoro a început să tragă putere din voi?

Zeițele aprobă din cap în același timp.

— Ne secătuiește, intonează ele. Și nu se va opri până nu pierim.

— Până pieriți...

Cuvintele îmi ies pe gură dintr-o răsufare.

— Adică muriți?

Nici măcar nu-mi pot imagina posibilitatea.

Anok clatină din cap.

— Zeii nu pot muri, dar putem cădea în uitare, explică ea. Putem deveni, din ființe conștiente, nori de energie fără minte. Ar dura sute de ani, dar rezultatul final ar fi același.

— Și deja a început coborârea noastră în nimic, spune Hui Li. Uite cât de slabe suntem. Nici măcar nu ne putem elibera copiii.

Mă las să cad în genunchi, amorțită. De la început, presupusesem că zeițele erau atât de slăbite pentru că fuseseră prizoniere aici de o grămadă de vreme, lipsite de rugăciuni timp de secole. Dar e din cauza mea. Am fost atât de pornită să-l înving pe împărat, să pun capăt domniei lui în Hemaira, încât nu m-am gândit la consecințe. Eu sunt responsabilă pentru slăbiciunea continuă a zeițelor, pentru faptul că nu au putere să doboare zidurile Hemairei și să ne elibereze surorile.

Îmi înăbuș un suspin. Eu sunt responsabilă pentru suferința atâtor fete la Warthu Bera. Pentru suferința atâtor femei din toată Otera.

— Trebuie să găsești angoro și să ni-l aduci, spune Beda, continuând de unde s-a oprit Hui Li. Este de cea mai mare importanță. Nu numai că ne împiedică să ne recăpătăm puterea deplină, dar ne va secătui de ea dacă nu se iau măsuri disperate. Și atunci jatu nu vor avea numai zvonuri despre un zeu închipuit; vor crea unul din puterea noastră.

De-acum aerul e atât de gros, că-l simt ca o greutate care mă apasă pe umeri. Aprob din cap și îmi simt gâtul jupuit când șoptesc:

— Ce să fac, Maici Divine? Cum să-l opresc?

Patru capete se întorc deodată spre mine.

— Capturează-l pe seniorul Kadiri, dar nu-l omorî pe loc. Mai întâi va trebui să-l interoghezi. El e păstrătorul tuturor secretelor jatu. Va ști unde se află cel care mânuiește acum angoro, oricine ar fi. Odată ce-l găsești, omoară-l și adu-ne angoro. Vei ști ce e în clipa în care vei da cu ochii de el. Te va îndruma sângele tău.

— Și ce se întâmplă dacă nu pot să-l omor pe cel care-l mânuiește?

E neplăcut, dar trebuie să întreb.

— Dacă angoro chiar vă folosește puterea, s-ar putea să nu reușesc să-l înving pe cel care îl are în mână.

— Vei reuși. Ai deja ajutorul nostru.

Anok se ridică și apasă cu degetul negrul adânc al colierului meu ansetha.

— Colierul acesta e făcut din sângele nostru, din iubirea noastră; te leagă de noi, ca o ancoră. Dacă vreodată ajungi față în față cu cel care mânuiește angoro, e de ajuns să te gândești la noi în timp ce îl ții în mână și vom revărsa în tine tăria și forța noastră.

Ceea ce mi se oferă e dincolo de orice aș fi anticipat vreodată. Mă arunc la picioarele lor, cu tot corpul întins pe podea.

— Nu sunt demnă de asemenea iubire, Divine Mame.

— Și totuși îți aparține.

O mână mătăsoasă și albă îmi înalță capul. A Bedei.

— Un avertisment, copilă iubită. Angoro minte, iar cel care se folosește de el îți va arăta lucruri — amintiri care par adevărate.

Îmi învie în cap într-o străfulgerare amintirea pe care am văzut-o în mintea lui Melanis și icnesc. Deci asta era. Și eu care tocmai mă pregăteam să le întreb pe mame despre ea. Apoi îmi vine altă idee.

— Dar comenzile mele? Jatu cu care am luptat nu le-au ascultat. Și acolo era tot influența talismanului angoro? Sau a fost asta?

Închizând ochii, dezvelesc din nou platoșa jatu și o pun la picioarele lui Anok, după care mă întorc cu fața de la el când ea face un gest și obiectul începe să plutească spre ea.

Nu vreau să mă mai influențeze.

Trec câteva momente: apoi aud un foșnet ciudat. Arunc o privire în sus și văd pânza de la picioarele mele cum zboară unduind și se înfășoară în jurul platoșei. Odată acoperită cu totul, Beda culege platoșa din aer și mi-o înmânează.

— Este așa cum bănuiești: și acesta e tot un talisman al puterii, unul mult mai slab decât angoro. E făcut să-ți reteze legătura cu noi, cu divinitatea. Va trebui să înveți să-i ții piept.

Mă încrunt.

— Dar cum să...

— Ești Nuru, intonează brusc zeițele într-un glas. Carne din carnea noastră, sânge din sângele nostru. Îl vei învinge.

Apoi, din senin, aurul se răspândește din nou peste corpurile lor. Și, dintr-odată, sunt adormite adânc și visează la o Otera mai bună.

Mă uit repede în jos la colierul ansetha, la mulțimea lui de stele care-mi scânteiază pe piept.

— Să-l înving, oftez eu. Și cum fac asta, mai precis?

— Și ce-or spus?

Britta așteaptă nerăbdătoare când intru în camera pe care o împărțim, o încăpere mare, aerisită, de trei ori cât dormitorul comun în care dormeam toate la Warthu Bera. Spre deosebire de paturile noastre din locul acela sumbru, cel de aici e atât de mare, încât e străpuns prin mijloc de un arbore-lunar solitar, care luminează slab. Crengile lui sunt ca niște baldachine, care învăluie partea mea și partea ei în draperii verzi de frunze străbătute de nervuri de aur. De parcă n-ar fi suficient, ușile impunătoare de sticlă de la capătul celălalt al încăperii se deschid spre un balcon cu vedere peste toată Abeya, orașul zeitelor, ale cărui clădiri de piatră albă licăresc pe coasta

muntelui sub noi. Parcă suntem în vârful lumii și putem întinde mâna oriunde dorim.

Îmi face semn să vin pe partea ei de pat.

— Hai, Deka, spune! mă îndeamnă, dând la o parte crengile ca să intru.

— Am nevoie de o pauză, gem eu, strecurându-mă printre frunze și cufundându-mă în salteaua binecuvântat de moale.

După discuția cu mamele, fiecare mușchi din corp îmi e încordat.

Britta se trânteste lângă mine.

— Așa rău o fost? întrebă, învârtind o pietricică peste degete ca pe o monedă.

Pentru o clipă, simt o furnicătură slabă, ca o părere. Dispare când mă încrunt.

— Mai rău. Vor să-l omorâm pe seniorul Kadiri.

— Păi, nu asta oi vrut și tu?

Britta pare uluită.

— Asta am vrut, dar nu de asta sunt neliniștită.

Mă ridic în capul oaselor, apoi îi explic situația pe scurt. Ochii Britei se fac tot mai mari pe măsură ce-i povestesc.

— Deci îs pe moarte? suspină ea. Auritele, zeițele Oterei... îs pe moarte?

— Ssst, nu mai repeta cuvântul.

Îi apăs buzele cu degetele ca să opresc refrenul acela groaznic. Apoi îmi scapă un suspin.

— E numai vina mea, spun eu, după care izbucnesc în plâns când mă lovește toată vinovăția, toată rușinea.

Britta mă cuprinde repede cu brațele ei moi și alinătoare și mă mângâie blând pe păr.

— Ssst..., Dekā, sssst, spune ea cu glas liniștitor, până când mușchii mi se destind în sfârșit.

Apoi se trage înapoi și mă privește.

— Cum adică e vina ta, ce se întâmplă?

Cuvintele se revarsă din mine într-un puhoi.

— Dacă nu l-aș fi capturat pe împărat aici, nu s-ar fi trezit angoro, mamele n-ar fi pe moarte, toate surorile noastre n-ar fi închise în Warthu Bera, Adwapa n-ar fi atât de furioasă tot timpul, femeile din Otera ar...

— Stai așa, tu chiar crezi că toate alea îs din vina ta?

Vocea Brittei răzbate prin panica mea, iar ochii albaștri îi sclipesc, plini de îngrijorare.

Învârte din nou pietricica pe degete și mișcarea îmi trezește furnicături pe spate, deși nu știu de ce.

— Bun, hai să vedem unde ajungem așa. Să zicem că nu l-oi fi învins pe împărat. Ce s-ar fi întâmplat?

Privesc în jos. Mă gândesc.

— Am fi tot la Warthu Bera. Jumătate dintre noi am fi moarte.

— Și toate femeile din Otera? mă îndeamnă ea.

— Ar fi tot unde sunt, spun eu în cele din urmă. Dar nu le-ar omorî jatu ca acum.

Britta mă ținutuește cu o privire grea.

— A, nu? Da' pe câte femei le-or omorât în bătaie bărbații sau familiile, sau

s-or făcut nevăzute de parcă or intrat în pământ pe vremuri, cân' erai la tine-n sat?

Îmi amintesc de vremurile acelea și de toate zvonurile, de șoaptele despre soarta de care aveau parte femeile în Irfut. Îmi amintesc de fosta mea prietenă, Elfriede, al cărei tată a fost la un pas să-și omoare soția în bătaie pentru că născuse o fată cu un semn din naștere roșu atât de hidos pe față. Sau chiar și sora mai mică a tatei, cea despre care nu vorbea nimeni, niciodată, pentru că a dispărut după ce s-a căsătorit cu un bărbat pe care familia nu-l vedea cu ochi buni — același păcat pe care l-a comis și tata, numai că el era bărbat și bărbații sunt scutiți de astfel de pedepse.

Dar chiar sunt?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât ies la suprafață mai multe amintiri. Băieții bătuți pentru că erau prea „feminini“, mulțimea de bebeluși pe care lumea îi lăsa pe deal pentru că aveau membrele prea scurte, spatele încovoiat sau altele asemenea. Pe yandau — toți oamenii care nu erau nici bărbați, nici femei — îi izgoneau sau îi obligau să intre în stăpânirea templelor. Toți erau ființe umane vii și însuflețite, pedepsite, ostracizate, ucise pentru că nu se potriveau cu o așteptare sau alta.

Ridic ochii spre Britta.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Dă din cap a aprobare și îmi ia mâna într-a ei.

— Prea multă vinovăție strică, Deku.

Aprob și eu, apoi îmi îngrop capul într-o pernă. Îmi doresc așa de tare să fie Keita aici. M-ar lua în brațe, mi-ar spune că totul o să fie bine.

— Mi-e dor de urunii noștri, șoptesc eu, îndesându-mi nasul în pernă.

— Vrei să spui că ți-e dor de Keita, pufnește Britta și mă împinge de pe pernă. Să nu mi te-aud! Nu te primesc să te miorlăi după iubitu' tău la mine-n pat și-n niciun caz să dormi aicea cu roba aia murdară și afumată. Du-te de te

spală, murdărici. Hai.

Oftez și mă ridic.

— Mă duc, mă duc.

Ce m-aș face fără Britta?

7

— Seară bună, cinstită Nuru.

Cuvintele ne urmează pe mine și pe Britta a doua zi, când seara de-abia începe și intrăm în Sala Venerației, încăperea unde va avea loc festinul de bun-venit pentru Melanis.

Încăperea e plină-ochi când ajungem — alaki, urlătoare-ale-morții și oameni care îi așteaptă cu nerăbdare pe Melanis și pe Aurite. De la victoria inițială împotriva jatu, am avut prea puține motive de sărbătoare. Mereu avem o altă bătălie de purtat, un alt sat de eliberat, o altă căpetenie de omorât — chiar și acum ne pregătim de atac împotriva seniorului Kadiri, de azi într-o săptămână, când va fi Festivalul Crepusculului. Mâini-Albe a ales momentul pentru că gărzile jatu ale seniorului vor fi în mod sigur atât de bete după festival, încât nu vor mai fi bune de nimic. Dar chiar și fără asta, avem asediul continuu asupra Hemairei, din care trebuie să înlocuim constant soldați prin rotație. În ziua de azi, mereu avem ceva. Nu e de mirare că ultimele câteva luni s-au topit unele într-altele, un iureș de sânge, aur și violență.

Dar acum a venit Melanis, acum avem speranță, admirație... venerație.

Simt un fior de neliniște pe șira spinării când se ridică în aer zumzetul slab al rugăciunilor. E partea care îmi place cel mai puțin la astfel de adunări: devotamentul. Aici, îngenuncheați în spatele paravanului cu zăbrele din capătul îndepărtat al sălii, se află șiruri de oameni care se roagă cu ardoare. Sunt convertiți recent și se dedică, prin rugăciune și venerație, zeitelor. E cea mai importantă cerință pentru toți cei care vor să trăiască în Abeya. Până și eu a trebuit să mă dedic la început, când zețele au ridicat cetatea din părăsirea care domnea odinioară pe munte.

Mijesc ochii, încercând s-o găsesc pe bătrâna din jungla de lângă Oyomosin,

dar gloata de convertiți în robe albe se topește într-o masă nedeslușită, așa că privesc prin restul sălii. Sunt multe de văzut azi aici: fluturi de noapte scânteietori, iridescenți, care fâlfâie prin aer, adăugându-și lumina la ambianța creată de luminile mamei Beda; rânduri-rânduri de flori galbene gigantice, catifelate, care servesc și ca scaune în care te poți cufunda complet; cascade înghețate din care curg sucuri de fructe și vin de palmier. Toată sala e o feerie.

Ca să nu mai vorbesc de oaspeți, care mișună toți în veșmintele cele mai alese, cu scăpărări de aur și pietre prețioase și cu chipurile acoperite de măști bogat împodobite.

Fac ochii mari când un bărbat trece vioi pe lângă mine, cu o mască de lemn vărgată cu argint în forma celor patru stele de pe ansetha. Femeile din Otera poartă obligatoriu măști odată ce se confirmă că sunt pure în Ritualul Purității, dar singurii bărbați pe care i-am văzut cu ele pe față au fost împăratul și curtenii lui. Există reguli pentru măști în Otera — există și pedepse. De fapt, când sângele mi s-a făcut auriu, mi s-a interzis privilegiul de a purta mască. Asta ca toată lumea să mă poată privi la față și să-mi vadă rușinea. Multă vreme după aceea am urât măștile și le-am văzut ca pe o metodă de a controla femeile. Ceea ce, în majoritatea cazurilor, și sunt. Dar pot fi și un mod de a exprima bucuria, credința, spiritul festiv. Pot fi orice vrea purtătorul lor să fie. Până la urmă, sunt simple obiecte. Purtătorul e cel care le determină înțelesul. Mi-a trebuit mult să deslușesc asta.

Britta mă bate pe umăr.

— Vrei să mergem să mâncăm, Deka?

Face semn din cap spre celălalt capăt al sălii, unde platourile cu mâncare formează stive înalte pe mesele împodobite cu flori mici, de un alb translucid. Belcalis, Katya și gemenele sunt deja acolo, cu Nimita, Chae-Yeong și alte câteva urlătoare-ale-morții care se înalță impunător deasupra lor. Par relaxate, ba chiar fericite, cu ocazia aceasta — încă un semn al schimbării enorme prin care au trecut urlătoarele-morții: au devenit tot mai puțin agresive de când s-au trezit mamele, ceea ce e cât se poate de firesc. Au fost create să ne apere rasa de extincție înainte de revenirea la viață a Auritelor, iar acum că s-au întors mamele, majoritatea celor mai rele trăsături ale urlătoarelor-morții —

furia oarbă, turbarea — s-au atenuat.

Într-o bună zi, vor dispărea cu totul. Mamele au jurat că, atunci când își recapătă puterea, unul dintre primele lucruri pe care le vor face va fi să le transforme pe urlătoarele-morții din nou în alaki. Vor fi iar surorile noastre de sânge.

Cel puțin Katya știu că de-abia așteaptă ziua aceea. Și eu la fel.

Arunc o ultimă privire spre prietenele mele înainte să clatin din cap.

— Nu pot, oftez necăjită spre Britta. Trebuie să le aștept pe mame lângă piedestalul lor.

Așa fac întotdeauna la astfel de evenimente rare și n-am de gând să-mi schimb obiceiul acum.

Nu pot risca să mă umplu de rușine prostindu-mă cu celelalte. Comportamentul meu trebuie să le facă cinste mamelor. În fond, sunt Nuru.

Britta mă strânge de umăr în semn că înțelege ce simt.

— Știu, spune ea și scoate un oftat de tristețe. Dar aș vrea să stai cu noi ca pe vremuri.

Îmi apăs cu blândețe fruntea de a ei.

— Și eu, îi răspund. Aș vrea să fiu din nou cu toată lumea.

— Și cu urunii noștri? chicotește Britta, amintindu-și fără îndoială ce am spus ieri.

— Și cu urunii noștri, aprob, de vreme ce și ea, și eu știm că mă refer la Keita. Și cu tine, bineînțeles, adaug, de parcă acum mi-aș fi amintit.

— Păi, sigur.

Mă trag înapoi ca s-o pot privi în ochi.

— Te iubesc, îi spun sincer — o rugămintă nerostită să mai aibă răbdare.

Știu că n-am fost cea mai bună prietenă în ultimele luni.

Deși eu și Britta dormim în aceeași cameră și mergem în raiduri împreună, mereu e o criză la orizont care îmi solicită atenția — o bătălie, un raid, o căpetenie de asasinat. Măcar la Warthu Bera aveam câte o zi-două în fiecare lună când puteam să ne adunăm, toate neofitele, și să ne relaxăm împreună. Aici nu pot fi niciodată doar Dekka, hlizindu-mă cu prietenele. Niciodată nu e timp.

Britta își încrucișează brațele la piept, cu o expresie prefăcut severă.

— Cât luna și stelele?

— Cât un pește kuta proaspăt rumenit în sos de ardei.

— Asta da iubire.

Britta râde. Știe că peștii aceia oceanici uriași sunt noua mea mâncare preferată. Lasă brațele să-i cadă.

— Acuma te iert, da' când mergem în raidul ăla după știi-tu-cine, nu mai scapi de mine.

— Nu mai scap de tine, întăresc eu, strângând-o de mână. Surori de sânge pentru totdeauna.

— Pen' totdeauna, spune ea, salutându-mă scurt.

Apoi merge ață la celelalte, care îi fac cu mâna și îi zâmbesc larg, după care scot limba la mine dezaprobat.

Îmi înăbuș zâmbetul în timp ce mă îndrept spre pedestal. Serios, ce copilăroase pot să fie prietenele mele uneori!

O mie de ochi mă urmăresc pe când merg către scările care urcă până la pedestal. Unii se pleacă în fața mea, alții pun genunchiul la pământ, câțiva chiar fac temenele adânci. În Abeya, lumea e mereu cu ochii pe mine.

Oriunde merg în oraș, oamenii mă privesc și se pleacă, de parcă ar putea primi binecuvântarea mamelor prin simpla apropiere de mine. Dar atenția lor nu mă lasă să uit: nu trebuie să le fac de rușine pe mame niciodată, nu trebuie să arăt niciodată că sunt nedemnă de bunăvoința lor. În timp ce mă îndrept de spate, încercând să arăt cât mai impunător, intră în sală Mâini-Albe. Ochii ei îi caută imediat pe ai mei și face o mișcare hotărâtă din cap spre ușile de la capătul celălalt al încăperii, pe unde tocmai intră un adolescent scund cu o demimască de lemn pe ale cărei margini sunt înscrise cu mărgele binecuvântări în hemairana veche.

Ridic nedumerită din sprâncene.

Pasul dezlânat, părul castaniu... Trag aer în piept. E Acalan, partenerul lui Belcalis. Trupul i-a devenit mai viguros în ultimele câteva luni, dar nu încapă îndoială că el e.

Și dacă el se află aici...

Inima mi se oprește în loc când în urma lui intră alt băiat cu demimască — de data aceasta unul înalt, vânos, în fruntea unui contingent de foști jatu care țin cu toții în mâini assegai, sulitele ceremoniale pe care le folosesc întotdeauna trupele lor. Mă străbate ceva ca un șoc electric când o pereche de ochi aurii binecunoscuți se întâlnesc cu ai mei. Chiar dacă au pleoapele îngreunate de oboseală, vederea lor e suficientă ca să-mi înmoaie picioarele de bucurie. E Keita — e aici! E aici în carne și oase!

De cum îmi dă seama că l-am văzut, i se întinde un zâmbet pe față. Ca reacție, stomacul mi se strânge, apoi se destinde, iar buzele mi se curbează într-un zâmbet atât de larg că doare. Keita... Mi-a fost atât de dor de el în ultimele luni. Mi-a fost dor să vorbesc cu el, să-l sărut...

Îmi face cu ochiul chiar când încep să bată tobele, anunțând începutul procesiunii. Îl privesc cu lăcomie în timp ce merge în pas solemn, împreună cu contingentul lui, pe mijlocul sălii, după care grupul se împarte în două și se întoarce spre mulțime. Mâini-Albe, care a urcat scările și a ajuns lângă mine, face un semn și nou-veniții bat cu sulitele în podea la unison.

Mulțimea tace și toată lumea se ridică în aerul însuflețit de un curent electric

subtil.

Vin...

Mă cuprinde un fior de venerație și îmi simt sângele zvâcnind când patru umbre aurii scânteietoare, fiecare de zece ori cât un om obișnuit, se materializează pe tronurile din spatele meu, cu zâmbete binevoitoare pe figuri și cu privirea în jos, spre mulțimea adunată. Sunt doar cu puțin mai reale decât razele soarelui, fulgere întrupate, dar sunt vizibile exact cât să le poată zări toată lumea din sală: Auritele, fiecare perfectă ca în ziua în care le-am trezit.

— Copiii noștri iubiți, spun zeițele într-un glas, iar vocea lor împreună e atât de puternică încât o simțim ca un val de maree peste adunare. Cât ne bucurăm să vă vedem aici în seara aceasta! Și cât ne bucurăm să le urăm bun-venit noilor noștri copii!

Fac un semn și paravanul din spatele sălii lunecă la o parte, dezvăluindu-i pe cei nou convertiți, care merg ceremonios spre mijlocul sălii, apoi îngenunchează cu fruntea la podea.

Zeițele le zâmbesc.

— Din toată Otera ați venit să căutați lumina binecuvântărilor noastre. Și, pentru unii dintre voi, lumina iertării.

Acum câțiva dintre convertiți (în mare parte cei mai în vârstă) se ridică în picioare. Toți poartă fâșii negre peste piept — culoarea iertării — și trupurile le sunt rigide de încordare. Printre ei e și femeia din junglă. Îmi aruncă o privire plină de ură, apoi își întoarce atenția către mame, cu o urmă de teamă în ochi. În ciuda bravadei, e la fel de plină de admirație ca toți ceilalți în prezența divinității.

Acum Auritele se ridică și le fac semn celor din grup.

— Apropiați-vă, copii iubiți. Odată astfel curățiți, veți fi ca noi, nepătați și nevinovați în ochii noștri.

Privind în podea, convertiții pășesc înainte, apoi se lasă cu totul la pământ în fața mamelor, care ridică mâinile deasupra lor, binecuvântându-i.

— Fie-vă mințile curățate, vindecate de toate grijile, eliberate de toate păcatele, intonează zeițele într-un glas.

Mă înțeapă pielea, iar peste grupul cu fâșiile negre se lasă o ceață slabă, scânteietoare, care le preschimbă negrul într-un alb pur, cristalin. Transformarea se petrece în câteva secunde, dar odată terminată, se observă o schimbare evidentă în grup. Dacă înainte corpurile le erau încordate, acum toți par relaxați și fericiți, iar în ochi li se citește o venerație limpede, tinerească. Parcă ar fi renăscut, aduși din nou la o stare mai inocentă.

Cu toții ridică privirile uluite spre Aurite, iar femeia din junglă e prima care vorbește.

— Cine sunteți? le întreabă ea pe mame, cu ochii măriți.

— Suntem Auritele, răspund zeițele într-un singur glas, zeitățile Oterei și mamele voastre.

Femeia dă din cap, acceptând declarația cu ușurința unui copil.

— Și eu cine sunt?

— Tu ești fiica noastră și poți fi orice vrei să fii.

Ca întotdeauna, cuvintele acestea mă umplu de bucurie și admirație. Orice vrei să fii... E tot ce mi-am dorit pentru mine și pentru femeile Oterei: șansa de a ne hotărî singure calea în viață, așa cum pot majoritatea bărbaților.

— Orice...

În ochii femeii sclipesc lacrimi de bucurie, pe care le șterge de parcă s-ar mira să le vadă. Se întoarce spre ceilalți cu fața strălucind:

— Pot să fiu orice!

— La fel și voi toți, spun mamele. Vi s-a dat un dar, șansa de a vă duce viața

aşa cum doriţi.

În sală izbucnesc urale. Convertiţii nou renăscuţi zâmbesc şi se îmbrăţişează între ei, dar apoi, după ce termină, încep să privească în jur, curioşi. Mi se cuibăreşte în adâncul stomacului o senzaţie neplăcută. Asta e partea din ceremonie pe care n-o suport, partea în care se instalează curiozitatea, apoi deruta.

Toţi oamenii aceştia au ales să li se cureţe minţile — să primească o viaţă cu totul nouă, liberă de toate amintirile dureroase ale trecutului. De fapt, acesta e unul dintre cele mai mari daruri pe care le pot oferi mamele celor care le venerază. Dar are un preţ. Nou convertiţii îşi amintesc cum să vorbească, ba câţiva reţin şi lucruri pe care se pricepeau să le facă, dar tot restul dispare. Toate amintirile, tot ce erau până atunci — oamenii pe care i-au iubit, locurile pe care le cunoşteau, chiar şi mâncărurile care le plăceau. Totul s-a şters.

Ştiu că acesta e însuşi scopul curăţirii — ca din rămăşiţele omului vechi să se ridice cel nou —, dar nu pot să nu mă simt tristă la gândul pierderii.

— Te simţi bine, Dekka?

Ridic ochii şi o văd pe Mâini-Albe cum mă priveşte cu o expresie de nepătruns. Nu mă deranjez să încerc s-o descifrez. Mâini-Albe adună secrete cum adună alţii podoabe mărunte.

— Tu ai face vreodată asta? Le-ai ruga pe mame să-ţi şteargă memoria? o întreb.

Clatină din cap.

— Nicio amintire din viaţa mea nu e atât de dureroasă încât să fiu dispusă să şterg tot ce sunt odată cu ea.

Asta spune o femeie care şi-a petrecut câteva secole sub formă de bucăţi dezmembrate legate cu lanţuri pe podeaua temniţei imperiale.

— Dar pe de altă parte, adaugă ea, ridicând din umeri, dacă mi s-ar fi luat vreo amintire, n-aş avea de unde să ştiu, nu?

Cuvintele mi se strecoară prin minte ca șerpii; ideea e neplăcută. N-aș avea de unde să știu...

— Dar tu? Întreabă ea, întorcându-se spre mine. Ți-ai ceda amintirile?

Are ceva ciudat exprimarea aceasta, „ți-ai ceda amintirile“, dar o ignor și clatin din cap.

— Nu.

M-am gândit la asta după prima ceremonie de închinare — să-mi șterg amintirile despre Irfut și toate chinurile pe care le-am îndurat în pivniță. Dar am alungat repede ideea. Durerea poate să rămână, poate să-mi nenorocească fiecare clipă de trezie, dar nu e mai puțin adevărat că ea m-a făcut cine sunt azi.

— Nu vreau să mă despart de nicio parte din mine, spun eu. Înțeleg de ce ar face-o alții, dar pentru mine... Numai când mă gândesc...

— Întocmai, încheie Mâini-Albe, după care ne întoarcem atenția la scena din fața noastră, în care nou convertiții se risipesc în mulțime, iar cei cărora li s-au curățit amintirile sunt conduși în altă parte de ajutoare care îi vor sprijini să se adapteze la noua lor viață în Abeya.

Odată ce dispar, mamele se ridică din nou.

— Acum că i-am primit în rândul nostru pe noii noștri copii, e timpul să-i urăm bun-venit unuia dintre cei mai vechi — Melanis, Lumina între Alaki. În sfârșit, după secole de despărțire, s-a întors la noi, copila noastră iubită și a doua dintre reginele noastre războinice.

Zeitele privesc ca la un îndemn spre tavan, a cărui sticlă se deschide cu ușurința unei flori și dezvăluie o singură siluetă înaripată, al cărei corp lucitor e scos în evidență de lumina soarelui de început de seară: Melanis. Mă copleșește admirația în timp ce o privesc cum se coboară cu aripile, grațioasă ca un strop de rouă purtat de vânt. Aceasta e adevărata formă a lui Melanis, motivul pentru care am riscat atât de mult ca s-o salvăm. Spre deosebire de celelalte trei regine războinice și, de fapt, de toate alaki în general, Melanis e

un far călăuzitor în sensul cel mai precis, cea care ne va insufla speranță în timp ce ne continuăm ofensiva împotriva jatu și a preoților.

Acum toată sala e cufundată în tăcere și toată suflarea se uită în sus la Melanis cu aceeași admirație pe care o simt și eu. De fapt, toată suflarea mai puțin Mâini-Albe. Îmi privesc cu coada ochiului fosta karmoko și mă mir s-o văd din nou țeapănă, având pe chip un zâmbet de politețe, nu de bucurie. Ce are Melanis de o pune în gardă atât de tare pe Mâini-Albe?

Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta acum, când zeițele îi zâmbesc, privind în sus, zeiței războinice care coboară.

— De prea multă vreme, vorbesc ele mai departe, copiii noștri au suferit în tăcere — nedreptățiți, bătuți, executați. Întoarcerea reginei noastre războinice Melanis vestește zorii unei epoci noi. Cu ea și cu fiica noastră iubită Nuru alături — și aici patru perechi de ochi divini se întorc spre mine, iar eu îngenunchez, copleșită de venerație — vom recuceri Otera și o vom face a noastră din nou. Vom stăpâni din nou pământurile acestea.

Izbucnesc ovații, expresiile din jur sunt extatice, pline de bucurie și triumf. Mă umple atâta bucurie încât mă simt ca o cupă gata să dea pe dinafară. Și vreau s-o împart cu o singură persoană: Keita. E cu spatele la mine, dar știu că-mi simte privirea și își dă seama că-l urmăresc. Doar câteva ceasuri și voi fi din nou în brațele lui.

Îmi va trebui toată răbdarea de care sunt în stare ca să aștept.

Restul ceremoniei trece ca într-o ceață. De-abia dacă le aud pe mame vorbind, de-abia dacă o observ pe Melanis când se adresează mulțimii. Chiar și când mamele pleacă, iar prietenele mele ne mână grăbite pe mine și pe Keita la mese, nu sunt foarte atentă. Nu văd altceva decât pe Keita așezat alături de mine, cu ochii aurii privind adânc într-ai mei. Simt căldura piciorului lui lângă al meu, bătăturile degetelor sale care-mi mângâie încheietura mâinii.

— La nystria după? îmi șoptește în ureche.

Mă străbate un val de căldură și încuviințez din cap.

— Imediat ce terminăm.

Îmi zâmbește, cu umbra unei gropițe într-un obraz.

— De-abia aștept.

— Și eu.

— Ooo, ia uite porumbeii reuniți, gângurește Adwapa, iar tăișul sardonic din vocea ei e atât de discret, încât celelalte nu-l observă în timp ce râd și ridică din sprâncene spre noi.

Le ignor pe toate. De luni de zile aștept ziua aceasta; n-am de gând să las nimic s-o strice. Keita e aici și asta e tot ce contează.

8

Mă întâlnesc cu Keita, ca și în cele câteva dăți când am reușit să ne vedem între patru ochi până acum, sub noul nostru arbore favorit. E un nystria, precum cel sub care ne întâlneam la Warthu Bera, numai că acesta se înalță pe unul dintre cele mai izolate vârfuri de stâncă ale munților N'Oyo — e un uriaș cu multe ramuri, atât de impresionant, încât rădăcinile i se întind peste tot. Sub crengile lui parfumate, cu flori albastre, a crescut o pădure în miniatură: copăcei înmuguriți între rădăcinile lui, animale mici care se ascund în umbre. Ixa le pândește cu o lucire entuziastă în ochi. Nu-i place nimic mai mult pe lume decât să terorizeze vietăți mai mici. În ciuda înfățișării blânde, care aduce a pisoai, e prădător până în vârful ghearelor — or prădătorilor le place carnea. Nu trec bine câteva clipe că a și dispărut, fugărind prin Înflorire o pasăre-maimuță îngrozită. Le trimit mamelor o scurtă rugăciune pentru sufletul bieteii ființe. Un Ixa înfometat e un Ixa hotărât — nu renunță niciodată la pradă.

Când mă cuibăresc cu Keita în pătura pe care am întins-o pe jos, în crengile de deasupra noastră apar două lumini verzi blânde.

Îl împung cu cotul, încântată.

— Uite, un indolo, îi șoptesc.

— Unde?

Se mișcă greu din pricina epuizării, dar îmi urmărește privirea, fascinat, când îi arăt din cap o ramură undeva mai sus, pe care două feline micuțe merg țațoșe în lumina lunii, cu corpurile zvelte acoperite de liane verzi care atârnă după ele și cu coarneau aurii lucitoare, și se uită la noi.

Lumina aceea verde, blândă se revarsă asupra amândurora, ca o legătură vizibilă între ele. Anok mi-a spus odată că indolo sunt creațiile cele mai dragi

ale ei și ale surorilor ei, fiecare câte un spirit al pădurii împărțit în câte două corpuri identice. Orice i se întâmplă unuia i se întâmplă și celuilalt. Un memento clar că toți suntem legați între noi, mereu.

Zâmbesc larg spre Keita.

— Un singur spirit..., încep eu.

— Două corpuri. Ca noi doi, spune el, strângându-mă tare în brațe.

În ciuda oboselii, strânsoarea îi e la fel de fermă ca întotdeauna.

Își îngroapă nasul în părul meu și mă înfior, savurând senzația. De fiecare dată, atingerea lui Keita mă încălzește pe dinăuntru. Deși niciodată n-am făcut mare lucru în afară de sărutat, cea mai mică mângâiere e suficientă pentru ca pielea să freamăte de nerăbdare.

Ridic privirea spre el.

— Și... cum a fost la Hemaira?

Oftează.

— Aș prefera să nu vorbim despre asta.

Simt un nod în gât. Există un singur motiv pentru care Keita n-ar vrea să vorbească despre Hemaira: au fost aruncate și mai multe fete de pe ziduri. Mult mai multe.

— Cunoșteam pe vreuna?

Când clatină din cap, ușurarea mă copleșește. Aproape că mă face să tremur.

— Nu, spune el.

Nu încă..., îi termin eu răspunsul în tăcere.

Jatu au aruncat deja câteva fete care au fost la Warthu Bera, dar niciuna pe care s-o cunosc bine. Niciuna ca Binta, novicea mereu veselă care era pe

vremuri supraveghetoarea grupului nostru, sau chiar Mehrut, fosta iubită a Adwapei. Dar indiferent dacă le cunosc sau nu, fiecare moarte e încă o rană care-mi străpunge tot mai adânc inima. Toate fetele acelea aveau familii, oameni dragi — visuri de viitor. După care mi-am făcut apariția eu... Sângele lor, al tuturor, e pe mâinile mele.

Pun repede întrebarea următoare ca să mă gândesc la altceva:

— Se aude ceva de la karmoko?

Nu mai știm nimic de ele de când s-au închis porțile Hemairei. De fapt, tot ce știm despre ce se întâmplă la Warthu Bera și în Hemaira în general aflăm de la jatu pe care-i capturăm uneori și-i „interogăm“, eufemismul preferat al lui Mâini-Albe pentru tortură. Iar din câte am auzit la ultimele câteva interogatorii, situația de acolo nu s-a schimbat. Jatu le țin în continuare prizoniere pe toate alaki din toate terenurile de antrenament și le varsă în continuare sângele ca să strângă aur.

În fond, războiul e o ocupație foarte costisitoare, iar neamului alaki îi curge aur prin vene.

Keita face semn din cap că nu.

— Nu știm nimic.

Așadar, pun o ultimă întrebare:

— Și Gazal?

Ultima oară când am auzit de alaki cea mohorâtă și plină de cicatrice care mă teroriza odinioară la Warthu Bera, fusese promovată în funcția de comandantă a unuia dintre regimentele care asediau Hemaira și încercau mereu să-i escaladeze zidurile, indiferent de efectele n'goma.

Gazal e straniu de imună la durere, în comparație cu alte alaki. Pe de altă parte, având în vedere prin ce a trecut...

— Caută în continuare o cale de intrare în oraș, răspunde Keita. Încearcă să descopere orice indiciu despre talismanul puterii.

Cel pe care se străduiește să-l găsească de atâta vreme.

De șase luni de când asediam Hemaira, jatu reușesc, cine știe cum, să se reaprovizioneze și să se întâlnească cu alți comandanți jatu din toată Otera. La început, am crezut că trebuie să existe o rețea de coridoare secrete care intră și ies din oraș, dar ne-am străduit luni de zile să găsim unul, fără succes. În cele din urmă, Mâini-Albe și celelalte comandante și-au dat seama că la mijloc e un alt talisman al puterii, unul care le permite trupelor jatu să călătorească din Hemaira oriunde doresc — motiv pentru care i-a trimis pe Keita și ceilalți uruni să-l caute.

Asta e problema cu talismanele puterii: când nu te omoară în feluri groaznice sau nu-ți vatămă înfiorător mintea, sunt instrumente utile, capabile de fapte care sfidează imaginația. E ironic. Cu șase luni în urmă, nici măcar nu auzisem de ele. Acum trebuie să țin cont de ele în fiecare plan de luptă.

— Încă n-am găsit nici urmă, spune repede Keita când îmi vede expresia întrebătoare, dar nu de-asta ne-am întors în grabă. Mâini-Albe vrea să mergem cu voi săptămâna viitoare să-l căutăm pe seniorul Kadiri și talismanul angoro. Ne-a pus la curent deja cu toate detaliile.

— Bun, îi spun și simt că mă eliberez de tensiune.

Nu vreau să petrec timpul nostru prețios împreună discutând strategii militare.

— Să nu mai vorbim de lucruri rele, Keita, adaug, apăsându-mi nasul de pieptul lui și inspirându-i mirosul. Spune-mi ce mai faci. Mi-a fost dor de tine.

Au trecut luni întregi de când îi vedeam chipu în fiecare zi, de când puteam fura momente neprețuite pe care le petreceam împreună.

Nu s-a scurs decât un an de când nu înțelegeam cum ar putea cineva să mă iubească, să-și dorească să fie alături de mine. Acum nu-mi pot imagina o lume fără Keita, o lume în care să nu fiu iubita lui pentru totdeauna.

Îmi urcă pe gât ceva cald. Sărutări ușoare, tăișul blând al unor dinți.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spune el, cu răsuflarea caldă în urechea mea. Te-am visat. În fiecare noapte te-am visat.

Mă întorc spre el și buzele lui le ating pe ale mele. Lucrul acesta mi-a lipsit. La asta am visat nopți întregi. Închid ochii și las senzația să pună stăpânire pe mine.

Urmează mai multe sărutări, presărate pe gâtul și pe umărul meu. În cele din urmă, Keita oftează și își apasă fruntea de a mea. Amândoi suntem hotărâți să nu ne grăbim ca atâția alții. Când nu cunoști altceva decât războiul neîntrerupt, e ușor să renunți la speranță și să te agăți de lucruri așa cum vin. Dar eu și Keita am hotărât împreună să mergem înainte lent și sigur. Trebuie să credem că vom supraviețui vremurilor acestora, că vom fi împreună pentru totdeauna. Chiar am vorbit cu zeițele despre posibilitatea de a-i prelungi viața lui Keita, poate chiar de a-l face nemuritor, dar despre asta am să-i spun când vom fi în împrejurări mai puțin tensionate. Trebuie să aleagă singur. Oricât l-aș iubi, nu-i pot impune decizia. Știu mai bine ca oricine cât de dureroasă poate fi în fapt nemurirea.

Rămânem așa o vreme, sorbindu-ne unul altuia răsuflarea. O confirmare. Eu sunt a ta și tu ești al meu.

Își lasă capul pe umărul meu și îmi trece degetele prin păr, apucând fiecare buclă și apoi dându-i drumul ca s-o urmărească atent cum se cârlionțează la loc.

— Și aici ce mai face lumea?

— Bine. Mai puțin Adwapa, poate.

— Îi e dor de Mehrut?

— Tot mai mult în fiecare zi.

Azi-dimineață devreme iar a avut coșmaruri. O auzeam cum țipă de partea cealaltă a coridorului. Pereții sunt ei groși, dar și eu am auzul ascuțit.

— O s-o aducem înapoi pe Mehrut, spune Keita, hotărât. O să le aducem înapoi pe toate.

Nu e nevoie să mai spună altceva ca să știu că se gândește și la prietenii lui rămași la Warthu Bera, cei pe care i-am lăsat în urmă când am plecat în campanie. Cei mai mulți au rămas de bunăvoie cu jatu, dar câțiva își sprijineau surorile alaki. Ei s-au revoltat împotriva împăratului când au descoperit adevărul groaznic despre ce ne pusese să facem.

Și ei sunt prizonieri la Warthu Bera, încătușați alături de alaki și tratați cu și mai multă brutalitate. Una e să se revolte fetele, dar să se ridice băieții, aleșii Oterei, împotriva societății? Toți băieții din Warthu Bera primesc pedepse grăitoare — avertismente pentru ceilalți: „Nici voi nu sunteți în siguranță. Niciodată n-ați fost“.

Dau din cap în semn că înțeleg.

— Așa o să facem, spun cu convingere, străduindu-mă să-mi scot din minte imaginile cu suferința urunilor, și schimb repede subiectul. Ați mai făcut progrese cu urlătoarele-morții în regimentul vostru?

Nici după atâtea luni, urlătoarele-morții și Primele născute nu s-au obișnuit cu Keita. El și alți câțiva uruni au reputație de ucigași de urlătoare-ale-morții, deci nu sunt acceptați la fel de ușor precum ceilalți.

Keita zâmbește amar.

— E un proces lent. Nu pot să fac altceva decât să le dovedesc că sunt camaradul lor, că n-o să le trădez niciodată.

— E un început. Nu e ușor să...

Mă opresc când bag de seamă că i se închid ochii. Acum observ cearcănele întunecate de sub ei, pupilele sticloase.

— Ești epuizat, îi spun.

— N-am nimic.

Mă privește cu vinovăție, iar în mine crește îngrijorarea.

Nu e ceva obișnuit pentru Keita să fie atât de stors de puteri. Chiar și în toiul unui raid, e în stare să adoarmă în câteva minute. Dar e clar că n-a avut parte de somn în ultima vreme.

Îmi ascunde ceva.

— Spune-mi, îl somez, fixându-l cu privirea.

Oftează.

— Am tot avut vise... mă rog, de fapt coșmaruri...

— Ce coșmaruri? Întreb și ochii mi se îngustează și mai tare.

Keita a trăit cu realitatea luptei mare parte din cei optsprezece ani pe care-i are. Coșmarurile sunt o consecință a ceea ce facem, a mulțimii de vieți pe care le luăm. Un simplu coșmar nu l-ar chinui atât de profund.

Mă privește cu o expresie de suferință pură.

— Ard de viu, Deka... numai că focul... nu mă consumă. E parte din mine, vine dinăuntru. Pârjolește totul în jurul meu.

Clatină din cap.

— Poate e vinovăția. Am trădat toate lucrurile în care credeam. Poate o parte din mine regretă ce am făcut. Dar ciudat e că de fiecare dată când am visul ăsta mă simt... puternic.

Ochii i se îndepărtează de mine.

— Și asta mă sperie cel mai tare. Pentru că recunosc focul, e ca furia și o să ardă tot, dacă se ivește prilejul.

— Vai, Keita, îi șoptesc și îl strâng mai tare în brațe.

Când mă gândesc că se chinuiește așa de tare de atâta timp... Cum de n-am

știut? Cum de nu mi-am dat seama cât de profund l-a afectat dezertarea din rândul trupelor jatu? Acum prin toată Otera sunt puse anunțuri cu un preț pe capul nostru — nu doar al meu, al lui Mâini-Albe și al tuturor prietenelor mele, ci și al lui Keita și ale celorlalți uruni. Au întors spatele frăției jatu, au contribuit la dărâmarea imperiului. Cei mai mulți prieteni și rude îi disprețuiesc. Satele unde s-au născut le ard efigiile.

Nu poți să respingi pur și simplu tot ce ai cunoscut de o viață, toate relațiile pe care le-ai avut, și să scapi nevătămat. Mai ales dacă ești băiat.

Noi, alaki, n-am avut nicio șansă de la început, dar băieții sunt fiii iubiți ai Oterei. Conform opiniei populare, trebuie să fie recunoscători pentru existența lor, deși să fii bărbat înseamnă să ți se înlăture, prin bătaie și batjocură, orice emoție, orice slăbiciune. Căldura, alinarea, sentimentele — toate acestea le sunt refuzate bărbaților Oterei, ba mai rău, sunt obligați să fie recunoscători pentru asta, să fie recunoscători că sunt bărbați.

Dar când uruni și-au respins statutul, când au ales să meargă alături de surorile lor alaki, au transmis un mesaj: „Există și altă cale“. Asta seamănă frica în inimile jatu. Pentru că atunci când băieții se revoltă, oteranii de rând încep să-și pună întrebări, apoi să găsească răspunsuri la care nu s-au mai gândit.

De aceea jatu se tem de uruni și îi urăsc chiar mai mult decât pe noi. Keita știe asta, simte toată ura visceral. Dar eu am fost atât de ocupată să fiu Nuru în ultimele luni, încât nici n-am observat.

Îl privesc în ochi și încerc să-i transmit toată iubirea și grija mea. Să-mi ascund vinovăția pentru că nu i-am fost alături așa cum mi-a fost el.

— Ai făcut alegerea corectă; știi asta, Keita. Dacă ai fi rămas cu jatu, ne-ai omorî în continuare, deși ai ști ce suntem cu adevărat. Ai fi acolo jos, cu ceilalți, îi spun și arăt spre poalele muntelui, dincolo de râul de sticlă ascuns, unde taberele jatu îndepărtate luminează noaptea. Ai fi dușmanul nostru de moarte.

Keita aprobă din cap.

— Știu. Dar aș vrea să simtă la fel și mintea mea.

— Dă-i timp, îi șoptesc. Timpul ajută întotdeauna. Și vorbește. Sunt foarte dornică să te ascult.

Îi fac cu ochiul, iar el îmi zâmbeste trist.

— Probabil ai dreptate. Ar trebui să vorbesc mai mult. Dar după ce dorm puțin.

— Sigur, îi spun.

Se reazemă de mine și îi așez capul în scobitura umărului meu, apoi îi trasez cercuri lente și liniștitoare pe spate. A trecut doar un an de când nu mi-aș fi putut imagina că voi fi atât de apropiată de el. Era băiatul pe care-l disprețuiam, care părea să mă privească de sus la fiecare pas. Acum e iubitul și aliatul meu, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Nu trece mult și respirația i se linișește, în timp ce începe să sforăie ușor. Strâng pătura pe lângă el și mă fac și eu comodă. E un loc de dormit la fel de bun ca oricare altul. Și zeițele știu că amândoi avem nevoie de somn.

În dimineața în care urmează să aibă loc misiunea de capturare a seniorului Kadiri, e forfotă peste tot: croitorese grăbite pun la punct deghizările grupului meu, meșterii de măști ne fac probe cu măștile de călătorie în culori vesele, tâmplarii fac ajustări de ultim moment la căruțele de lemn cu care vom merge. Urmează să călătorim în caravană, dar fiecare suntem în câte o căruță împreună cu urunii noștri — eu cu Keita într-una, Belcalis cu Acalan în alta, Asha cu Lamin, Adwapa cu Kweku, Britta cu Li. Ai zice că suntem un grup de proaspăt însurăței fericiți dintr-un oraș comercial înfloritor, care au plecat împreună la drum ca să fie în siguranță, acum că mișună peste tot nemernicele de urlătoare-ale-morții și alaki, care de-abia așteaptă să ne ia viețile și să ne fure sufletele. Li, singurul dintre noi care chiar vine din Provinciile de la răsărit, ne va fi lider și ghid.

Biata Katya a fost agitată toată dimineața. Ea, Nimita, Chae-Yeong și alte trei urlătoare-ale-morții vor călători cu noi din umbră, dar se vor separa de noi în pădure odată ce ajungem la Zhúshan, orașul unde s-a stabilit seniorul Kadiri. În seara aceasta începe Festivalul Crepusculului, perioada sacră în care se sărbătorește coborârea lui Oyomo din ceruri și întetirea frigului iernii. Când eram mică, era sărbătoarea mea preferată. În cele cinci zile ale festivalului, sunt interzise toate călătoriile, ca să nu tulburăm drumul lui Oyomo. Toată lumea din Otera trebuie să rămână unde e și să se adune în jurul focurilor de tabără, să mănânce și să bea. E momentul ideal ca să-l capturăm pe seniorul Kadiri și tocmai pentru asta l-a ales Mâini-Albe.

În timp ce aștept pe terenul de instrucție și mă uit țință pentru ultima oară la platoșa jatu, trăgând adânc aer în piept ca să adun putere când simbolul vibrează ca întotdeauna, prin aer trece un freamăt care-mi ridică firele de păr de pe brațe. Las genunchiul la pământ imediat, bucuroasă să văd că reușesc să fac plecăciunea fără să-mi tremure membrele. În ultimele două săptămâni mi-am antrenat treptat rezistența la simbolul jatu.

— Mamă Anok, spun eu, întorcându-mă și plecând capul cu respect.

Dintr-odată, e lângă mine, o întunecime neclintită care adună în ea toate umbrele. În mod neobișnuit, e de mărimea unui om, doar că nu e cu mult mai concretă decât un contur încețoșat în primele raze ale dimineții.

Nu pare s-o observe nimeni în afară de Ixa, care se aricește, enervat. Mereu e iritat când sunt mamele prin preajmă, după ce a pățit în Sala Zeițelor cu săgețile. Mârâie și se retrage indignat în tufele din spatele meu, cu coada bătoasă ca un steag. În jurul nostru, celelalte își inspectează în continuare armele, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici măcar pe mine nu par să mă observe. De fapt, e ca și cum, din senin, n-aș mai exista.

Privesc în sus spre Anok.

— S-a întâmplat ceva, Divină Mamă? întreb, îngrijorată.

Auritele rareori își părăsesc sala și în niciun caz una fără celelalte. De ce e Anok aici, de una singură?

— Nu tocmai, răspunde zeița, lunecând mai aproape. Am venit să-ți urez drum bun, fiică. Să vorbesc cu tine pentru ultima oară înainte să pleci.

La auzul vorbelor ei, mă cuprinde panica. Am fost în sute de misiuni (niciuna atât de importantă precum cea de acum, ce-i drept), dar Anok n-a venit niciodată personal să-și ia rămas-bun. De ce se poartă de parcă nu mă va mai vedea niciodată? Mă încrunt spre ea.

— Divină Mamă, am...

— Sst, Deka.

Anok îmi cuprinde chipul în mâini și mi-l ridică să mă privească în ochi. Și toate gândurile mele o iau la vale.

Să privești în ochii unei zeițe e ca și cum ai privi în măruntaiele unei stele. Mai întâi sunt pupilele albe, scânteietoare și calme. Dar cu cât te uiți mai mult, cu atât albul se despică, până când ajungi într-un caleidoscop de culori, în care gândurile rătăcesc aiurea.

— Vom vorbi în altă parte.

Vocea lui Anok ajunge la mine din depărtare, ca și cum ar fi la leghe întregi de mine, după care mă pomenesc în mijlocul lacului din jurul templului. În jur, activitatea e în toi, dar nimeni nu pare să ne observe cum stăm pe apă.

Lichidul face vălurele sub picioarele mele, atât de limpede, încât văd aproape până la fund, printre toate felurile de pești și alte vietăți care înoată în el. Mă uit lung la ele, absorbită pe moment de imaginea atâtor creaturi, cele mai multe dintre ele nefiindu-mi cunoscute. Unele sunt transparente ca apa, altele netede și amfibii. Unele au chiar și coarne și blană și săgetează prin curenți pe labe alungite ca niște înotătoare sau cu pieliță între degete. Oare mamele le-au luat din altă parte sau le-au creat la fel ca pe lianele mâncătoare-de-sânge? Apoi, ceva masiv și negru șerpuiește pe sub picioarele mele. Și îmi amintesc unde sunt și cu cine.

Anok zâmbește.

— Nu te teme, fiică, spune ea calm, îngenunchind.

Bate cu degetele în suprafața apei într-o serie rapidă de ritmuri, trimițând o vibrație care se cufundă ca într-o pâlnie în adâncimile de sub ea.

— Ababa e doar curios să te vadă.

În timp ce vorbește, Ababa se înalță, agitând apa până ajunge imediat sub suprafață, o fiară reptiliană colosală, cel puțin de douăzeci de ori mai mare decât Ixa în forma lui adevărată, toată numai dinți cât bolovanii și solzi de un cenușiu metalic. O fixează calm pe Anok, cu ochii galbeni lucind prin apa albastră și cristalină, până când zeița întinde o mână și mângâie un petec minuscul dintr-o nară gigantică. Ababa pufnește, mulțumit, apoi lunecă spre mine, făcând apa să se lege de atât de violent cu această mișcare simplă, încât trebuie să mă țin bine pe picioare ca să-mi recapăt echilibrul.

Odată ce reușesc, mângâi prudent nara lui Ababa, ușurată când îl văd că pufnește din nou, fericit.

— Are vreo legătură cu Ixa? întreb, retrăgându-mi repede mâna din apă.

Dacă mă uit cu atenție, aproape că disting o asemănare familiară. Ceva legat de solzi și botul vag felin. Plus faptul că e o creatură acvatică.

Înainte, și Ixa era cu totul acvatic. Apoi l-am scos eu din lac. Dar s-a adaptat foarte bine la viața pe uscat. Lăsând la o parte ce s-a întâmplat în Sala Zeițelor.

Anok se ridică și își șterge mâna.

— Nu de sânge, spune ea, clătinând din cap. Ixa e o creatură făcută în întregime din divinitate, la fel ca tine. Dar amândoi sunt făcuți după același tipar, asta da.

— Deci după un drakos de mare, spun eu, gândindu-mă la dragonii colosali din adâncul oceanelor care se ridică din când în când să facă prăpăd printre corăbiile oamenilor.

Zeița aprobă din cap.

— Da, un drakos de mare..., deși pe Ababa l-am adaptat la apa lacului, l-am făcut mai mic ca să încapă.

În tonul ei se simte ceva, o notă de tristețe atât de vagă încât e aproape imperceptibilă.

Așa e Anok: o ascunde, dar e singura dintre mame care pare tristă uneori. Celelalte simt fericire, furie, indignare — dar tristețe niciodată.

— Ai adaptat multe lucruri, spun eu, amintindu-mi brusc de toate schimbările pe care le-au făcut zeițele pe munte, și mă uit la ea. Asta se va întâmpla și cu restul Oterei?

Anok dă din umeri.

— Poate. Un ev nou cere minuni noi.

Încuviințez din cap, entuziasmată.

— De-abia aștept să vină vremea aceea.

Când zeițele își vor recăpăta puterea deplină, vom putea să terminăm în sfârșit cu luptele, să nu ne mai apărăm de jatu și de preoți. Toată lumea va avea ocazia să fie egală. Iar eu voi putea să mă odihnesc în sfârșit, poate chiar să merg pe vreo insulă îndepărtată pentru relaxare, cu Keita și prietenele mele.

— În curând.

Îmi întorc atenția către Anok, care repetă:

— În curând va veni vremea.

— Dar până atunci trebuie să luptăm.

Anok înclină capul în semn că da și povara secolelor ei infinite îi încetinește mișcarea.

Știe, la fel ca mine, că nu avem de ales. Trebuie să limităm pagubele pe care le fac jatu, numărul de vieți pe care le iau. Zeițele vor putea face multe când își vor recăpăta gloria — asta, bineînțeles, presupunând că și-o vor recăpăta, având în vedere situația cu angoro. Chiar și atunci, cu condiția să reușesc în misiune, un lucru nu le va sta în puteri niciodată: să-i readucă la viață pe cei căzuți. Au renunțat la puterea aceea după ce le-au creat pe urlătoarele-morții, împreună cu alte câteva despre care încă nu vor să-mi spună. Deci trebuie să ținem în viață cât mai mulți oameni, în timp ce jatu încearcă mereu să ne șteargă neamul de pe fața pământului.

— Nu-ți pierde curajul, Deka, spune Anok când vede că stau prea mult pe gânduri. Toate se vor așeza cu timpul. Dar deocamdată îmi iau un ultim rămas-bun.

Cuvântul acela, din nou. Ultim. Privesc în sus la ea și simt cum mă cuprinde iar neliniștea, în timp ce stomacul mi se strânge.

— Ce-mi ascunzi?

Anok clipește. Expresia îi dispare atât de iute, încât aproape îmi scapă, dar

vederea ei îmi face stomacul să mi se strângă și mai tare. În atâtea luni de când sunt cu mamele, n-am văzut-o pe niciuna să clipească. Niciodată.

Lui Anok îi trebuie câteva momente să răspundă.

— Vino cu mine, spune ea simplu, apoi coboară în apă, lunecând sub suprafața ei atât de firesc, încât parcă e o bunică oterană ieșită la plimbare — dacă acea bunică ar fi o zeiță care poartă întunericul ca pe o mantie.

Mă grăbesc să fac la fel și, brusc, sunt în apă și curenții trec pe lângă mine ca o briză, iar peștii mă cercetează curioși. Nu mă mir să descopăr că respir cu ușurință. Anok poruncește elementelor la fel de ușor ca umbrelor. Nu m-ar duce niciodată într-un loc primejdios.

Când o ajung în sfârșit din urmă, zeița așteaptă pe vârful unui deal subacvatic. În jurul ei s-a adunat un banc de pești cu reflexe opaline, care-i încearcă roba cu dinții. Mă așez pe coralul rotunjit din fața ei și aștept, încercând să nu mă foiesc. Nu degeaba m-a adus aici, departe de ochi curioși. Nu degeaba a clipit când i-am pus ultima întrebare. Trebuie doar să aștept să-mi explice.

Anok se trage mai aproape, privind cu atenție colierul ansetha, pe care acum îl port pe deasupra robei, fiindcă încă nu m-am îmbrăcat de călătorie. Îl ridică brusc și continuă să-l fixeze cu o expresie foarte concentrată. În cele din urmă, își înalță fruntea, iar ochii îi sunt plini de hotărâre. Neliniștea mea crește.

— Vreau să-ți amintești câteva lucruri, Deku. Acest colier e dovada că ești Nuru — divină, la fel ca noi. Conține sânge de la fiecare dintre noi, ca să stea mărturie că suntem un singur lucru, zei cu toții. Ori de câte ori ai îndoieli, amintește-ți asta — amintește-ți că răspunsul e în sânge.

Acum ochii ei mă fixează pătrunzător, iar albul lor orbitor mă face să fiu atentă numai și numai la ea. Nu mai observ apa, peștii, pe Ababa care moțăie în apropiere. N-o mai văd decât pe Anok.

— Unde e răspunsul, Deku? întreabă ea și vocea ei parcă-mi răsună prin tot corpul.

— În sânge, răspund eu cu voce slabă.

Sunt obosită, dintr-odată foarte obosită, deși nu știu de ce.

— Ce ești tu?

— Nuru.

— Și?

— Sunt cu totul divină.

— La fel ca?

— La fel ca voi.

— Ține minte asta întotdeauna, iar acum dormi.

Anok mă mângâie pe frunte, cu privirea tristă. Apoi întunericul înghite totul.

Când mă trezesc, sunt din nou pe terenul de instrucție, mângâi colierul ansetha și mă întreb de ce mă simt de parcă tocmai am trăit ceva de o importanță covârșitoare, deși nu știu exact ce.

În aceeași dimineață, îmi simt tot corpul încordat în timp ce mă apropii, împreună cu prietenele mele, de curtea templului. E locul de unde pornim de fiecare dată. E o priveliște minunată, cu grădini tropicale luxuriante înconjurată de cascade care se revarsă din văzduh, dar eu nu mă pot gândi la altceva decât la misiunea care începe. Odată ce plecăm, vom merge drept la Zhúshan, tocmai în inima Provinciilor de la răsărit, unde trebuie să-l capturăm repede pe seniorul Kadiri și să-l interogăm. Un singur pas greșit din partea noastră, și jatu îl vor ascunde atât de bine, încât nu vom mai reuși să-l găsim vreodată. Urmările ar fi de neimaginat. Fete torturate — omorâte — în toată Otera. Moartea mamelor...

Simplul gând îmi trezește un noian de griji, așa că încerc să-mi controlez respirația privind cele patru statui impunătoare, cu vene de aur, din mijlocul curții. Mâini-Albe stă lângă ele și privește globul auriu micuț care plutește deasupra palmelor lor deschise — reprezentare a lacrimii divine unice pe care au plâns-o mamele când le-au luat prizoniere jatu, cu atâtea și atâtea secole în urmă.

Vine spre mine.

— De fiecare dată când mă uit la ea îmi amintesc de mama ta, zeițele s-o odihnească, spune încet. Umu chiar a fost un spirit minunat.

O căldură blândă mă învăluie când o aud vorbind cu atâta drag despre mama mea. Dar, în fond, mama era protejată ei. Mâini-Albe a ales-o special, i-a dăruit lacrima de aur care avea să se transforme în mine, pe vremea când amândouă spionau în Warthu Bera. Uneori, când sunt pe lângă Mâini-Albe, parcă sunt cu mama, deși ea a murit acum doi ani, încercând să-mi ascundă existența de jatu.

— Și acum mi-e dor de ea, șoptesc. Mai ales acum, cu toate câte se întâmplă.

Jatu care învie, talismanele puterii care se trezesc după secole... Nu e nevoie să le spun cu voce tare. Mâini-Albe știe deja.

Aprobă cu bunăvoință.

— E o zicală, Dekā: atunci când zeii dansează, omenirea tremură. Și zilele astea se dansează mult. Din fericire, ca Nuru, ai un cuvânt de spus în privința direcției dansului.

Se apropie de mine cu o expresie hotărâtă.

— Vreau să-ți amintești ceva acum că pleci în călătoria aceasta, Dekā: întotdeauna să ții minte pentru cine lupti. Pentru surorile tale de sânge — ele sunt familia ta, casa ta.

Mă încrunt. Ceva din spusele ei îmi trezește o amintire, dar nu sunt sigură care. Și oricum, de ce se comportă de parcă ne luăm adio? Am fost în

nenumărate misiuni ca asta. Poate nu de aceeași importanță, dar oricum, e doar o misiune, la fel ca oricare alta. De aceea azi-dimineață, cu Anok...

Gândul se risipește cât ai clipi, așa că mă uit în direcția în care se uită și Mâini-Albe. Le privește pe prietenele mele și are aceeași expresie de mai înainte. Una serioasă.

— Răspunderea ta — chiar mai presus de ceea ce le datorezi mamelor — e față de ele, spune, iar cuvintele sale îmi amintesc din nou de ceva ce nu disting prea clar.

Aprob din cap.

— N-aș uita asta niciodată.

— Te-ai mira cât de tare pun împrejurările la încercare astfel de convingeri.

Un zâmbet amar licărește pe buzele lui Mâini-Albe, dar îl ascunde repede și îmi face semn să mă duc. Indiferent care ar fi cauza acelui zâmbet, știu că e încă un secret, unul pe care nu mi-l va dezvălui, așa că încuviințez din cap când spune:

— Du-te deci, tot înainte, până la Provinciile de la răsărit. Și nu uita: nu muri de prea multe ori. Nu se face din partea unei războinice.

— Da, karmoko.

— Și, Dekal...

— Da?

Când mă întorc spre ea, în ochii lui Mâini-Albe apare o expresie ciudată — ceva ca un tărâm pustiu, i-aș spune. Mă duce atât de mult cu gândul la credincioșii cărora le șterg mamele amintirile în timpul ceremoniei de închinare, încât mă înțepă pielea peste tot.

— Nimic, răspunde ea și clatină din cap. Du-te, prietenii tăi se pregătesc de plecare.

Neliniștită, fac o plecăciune respectuoasă, apoi merg la prietenii mei, care inspectează căruțele înainte să pornim. Sunt cu ei și Braima și Masaima, însoțitorii equus ai lui Mâini-Albe, care așteaptă să ne ureze drum-bun, pentru că nu vor veni cu noi în călătoria aceasta.

Când ajung la ei, Masaima se încruntă la roba mea albastră frivolă și demimasca galbenă zglobie care-mi acoperă fața de la frunte până la nas.

— Mutulică, ce ai pe tine? întreabă el, îngrozit, folosind porecla familiară pe care mi-au dat-o equus.

— O deghizare, răspund eu cu glas măsurat, amuzată, în ciuda stării de dinainte.

El și fratele lui nu m-au văzut niciodată în altceva decât în echipamentul greu de luptă și măști de război — sau în haine rupte. Îmi vine în minte prima oară când au dat cu ochii de mine, zdrențuită și chinuită, și zâmbetul mi se stinge imediat.

— Nu-ți stă bine, pufnește Braima, fluturându-și coama cu dungă neagră.

Aprob din cap, ștergând transpirația care mi se adună de o parte și de alta a feței. Măștile ca aceasta sunt făcute să împodobească, nu să fie confortabile, iar eu m-am obișnuit foarte tare cu confortul — cel puțin în materie de îmbrăcăminte.

— Sunt într-un tot de acord, spun eu. Aș prefera să port armură și mască de război oricând.

Cel puțin sunt confortabile.

— Dar părul îmi place cum îți stă, spune Masaima, mergând înainte în trap ușor.

Ceea ce, bineînțeles, înseamnă că vrea să-l ronțăie. L-am împletit pentru ocazia aceasta, folosind tulpini de trestie, subțiri și negre, ca să-l fac să pară mai lung, atârându-mi pe spate, și să semăn cu femeile obișnuite din Otera.

Din fericire, un fâlfâit de aripi îi distrage atenția și uită să facă din noua mea

coafură gustarea lui de după-amiază. A sosit Melanis, cu mulțimea obișnuită de admiratori după ea. Vine și ea cu noi, o sabie în plus în caz că e nevoie. În ciuda tuturor talentelor noastre de netăgăduit, niciuna dintre noi nu are aripi cu care să ne retragem repede dacă e nevoie.

Până să ajungă la noi, mulțimea a umplut toată curtea; toți se bucură să-i ureze drum bun, deși nu știe unde pleacă și pentru ce. Raidul acesta e strict confidențial — numai participanții și generalii știu detaliile.

De lângă mine răbufnește un pufnet enervat când Melanis plutește peste curte, zâmbind cu bunăvoință către cei adunați.

— N-oi putea eu să zic prea multe despre femeia asta, mormăie Britta, da' clar știe să se facă admirată.

— Te roade invidia? rânjește Li, uruniul Brittei.

E un băiat chipeș de la răsărit, înalt și subțire, iar chipul lui exprimă veselie degajată a unui om care a fost atrăgător de când se știe.

El și Britta se înțepau mereu când erau la Warthu Bera, iar acum că s-a întors, au reluat obiceiul.

— Nu-s invidioasă, îl repede ea. Numa' zic că e prea mult, atâta tot. La ce-i trebuie atâta fâlfâială și fasoane?

Belcalis dă din umeri.

— Să-ți crească ție aripi de aur și piele care sclipește și s-ar putea să înțelegi și tu, spune ea, fără să-și ia ochii de la Melanis.

O privesc pentru o clipă pe Belcalis, curioasă. O fixează pe Melanis cu aceeași atenție cu care o privea Adwapa pe Mehrut, deși nu cred că simte același fel de pasiune pentru Prima născută înaripată. Bărbat, femeie, yandau — niciodată n-am văzut-o pe Belcalis să se uite galeș la cineva. Nu știu dacă mereu a fost așa sau dacă e din cauza trecutului ei, dar știu că nu e cazul să întreb și, până acolo, nici nu e treaba mea. Dar dacă păstrarea secretelor ar fi o artă marțială mortală, Belcalis ar fi acolita și Mâini-Albe ar

fi marea maestră: oricât ai iscodi-o sau ai tortura-o, n-ai face-o să divulge vreodată informații pe care nu e pregătită să le împărtășească.

Britta pufnește din nou, apoi se uită în jos la pietricica pe care o învârte între degete — noul ei obicei. Pielea îmi e străbătută de o furnicătură iute și mă încreduntesc. În ultimele zile o simt tot mai des și vine ori de la ea, ori de la Belcalis, ori de la Adwapa.

— Nu știu eu d-astea cu aripi și cu sclipici, dar s-ar putea să am și eu ceva la fel de frumos, spune ea și zâmbește satisfăcută.

— Ce? o întreb.

— Las' că vezi tu, răspunde ea misterios.

Mă încreduntesc și mai tare, iar Keita îmi face cu mâna de pe capra căruței noastre. E o copie aproape identică a celei ca o cutie de lemn cu care m-a adus Mâini-Albe de la miazăzi acum mai mult de un an, numai că acum capra e împodobită cu perne brodate în culori vii, iar ferestrele din față și din laterale au perdele la fel de frumos decorate. Ne dăm drept înșurăței, deci se cere un pic de aer festiv. Toate perechile poartă chiar și robe la fel, ca să întărească iluzia. A mea și a lui Keita sunt albastre, iar gluga galbenă care-i ascunde fața se potrivește cu demimasca mea galbenă.

— Căruța e gata, spune, bătând cu palma locul de lângă el, pe capră.

Deja l-a înhămat pe Ixa. Nu mă mir să văd că tovarășul meu de un albastru viu e acum un cal nemaipomenit de frumos, identic cu cei adevărați în toate privințele, în afară de culoarea pielii. Pe asta n-o poate schimba niciodată, nu că ar conta. Unul dintre darurile lui Ixa e capacitatea de a face oamenii să vadă ce vor să vadă. Prima oară când l-am adus la Warthu Bera, toată lumea, mai puțin prietenele mele cele mai apropiate, îl vedeau ca pe un pisoi drăgălaș când era în forma felină. De-abia când m-a pus Mâini-Albe să-i dezvălui forma de luptă l-au văzut și celelalte cum era cu adevărat.

Azi, îl văd ca pe un cal albastru zvelt, dar pentru ceilalți probabil e cenușiu. Ar fi înfriorător dacă ar putea lua formă umană, din fericire însă e singura deghizare de care nu e capabil.

Cred.

Mă cațăr în căruță, mârâind când mi se prinde fusta sub pantof. M-am obișnuit prea tare cu roba mea simplă, care cade în falduri libere, ca să mă mai deranjez cu manierisme finuțe. În timp ce mă salt stângace cu brațele lângă Keita, îl observ cum chicotește pe sub mustăți.

— Ți se pare amuzant, nu?

Nici măcar nu se deranjează să nege, ci izbucnește în râs.

— A-arătai ca o găină grasă care încearcă să se urce la loc pe cuibar!

— Ba nu arătam deloc așa, ripostez, dar Keita nu face decât să râdă și mai tare, până îi curg lacrimile pe obraji.

— Puteai și tu să mă ajuți, mormăi, deși în secret mă amuz și eu.

Keita nu râde niciodată așa, fățiș. Îmi maschez zâmbetul cu o pufnitură indignată.

— Se presupune că te prefaci că ești soțul meu. Printre altele, trebuie să ai grijă de mine. Să veghezi la binele meu și toate cele.

Cel puțin așa am învățat. În Otera, soții trebuie să aibă grijă de soții, să le asigure hrană și adăpost, protecție... și așa mai departe. Așa poruncesc Înțelepciunile Veșnice. Pe vremuri mi se părea romantic, dovada supremă de iubire. Acum îmi dau seama ce înseamnă de fapt: încă o formă de control. Femeile din Otera nu pot lucra în afara căminului familial, nu pot câștiga bani și nu pot moșteni proprietăți. Înțelepciunile Veșnice interzic explicit toate astea, ceea ce înseamnă că majoritatea oteranelor depind tot timpul de soții și tații lor. Rămân mereu copii, se bazează pe bărbați în toate aspectele vieții — exact cum voiau cei care au scris Înțelepciunile. O femeie care nu-și poate câștiga pâinea e o femeie care nu are de ales și nu are unde să plece.

Și totuși... chiar mă bucur că urmează să ne prefacem că sunt soția lui Keita. Poate e presiunea misiunii — atârnă atât de multe de reușita noastră în ceea ce privește sarcina de a-l captura și a-l interoga pe seniorul Kadiri, de a-l găsi

pe cel care se folosește de angoro... Poate din acest motiv am nevoie să-mi distragă atenția Keita, să mă țină de mână, să mă conducă și să facă toate celelalte lucruri pe care trebuie să le facă soții oterani. Dacă reușesc să mă concentrez pe mâna lui peste a mea, pe mirosul lui care mă învăluie, pot ignora teama, apăsarea zdrobitoare din piept...

Keita mă înconjoară cu un braț și mă trage mai aproape.

— Fii fără grijă, nevastă, spune el pe un ton oficial, evident un șiretlic menit să mă facă să revin în prezent. De cum ajungem la Provinciile de la răsărit, o să am grijă de tine cât vrei tu. Îți dau de mâncare, te duc în brațe — poate te și culc, dacă ești vrednică din cale-afară.

Ridică din sprâncene cu subînțeleș și simt cum obrazii mi se încing.

Apoi foșnetul pașilor pe iarbă îmi atrage atenția.

Melanis s-a oprit în fața noastră, cu corpul acoperit acum de roba cafenie, uzată, a unei bunici, pe care i-au pregătit-o croitoresele azi-dimineață, numai că i s-a adăugat ceva: toiagul de lemn noduros din mână. E accesoriul perfect pentru cocoașa care tocmai i-a crescut pe spate — aripile, ridicate foarte puțin ca să completeze imaginea de bătrână șubredă și încovoiată pe care o proiectează.

— Melanis, s-a întâmplat ceva? întreb eu, derutată, pentru că ar trebui să se ducă la căruța Brittei.

— Da, spune ea, apropiindu-se de partea din spate a căruței noastre și deschizându-i ușa de lemn.

Privește înăuntru și aprobă mulțumită.

— Căruța prietenei tale nu e confortabilă. Merg cu voi.

— Dar credeam că...

— Asta credeai, că Fatu m-a trimis la căruța Brittei? întreabă ea, folosind numele lui Mâini-Albe din epoca zeițelor. Bineînțeleș că da. Mereu a știut exact ce nu suport. Așa e ea.

Cuvintele ei mă tulbură; mă încrunt.

— Melanis, de ce e între tine și Mâini-Albe...

Dar Melanis privește în sus, cu atenția complet acaparată de electricitatea care animă aerul.

— Vin mamele, suspină ea și pe figură i se întinde o expresie plină de venerație.

Acum curtea e goală, iar în secunda următoare sunt acolo — Auritele, strălucitoare ca razele soarelui, plutind pe nori albi întinși ca o cunună în aerul de deasupra noastră.

— Azi este o zi mare, tună ele într-un singur glas. Iubita noastră fiică Deka, Nuru, împreună cu Melanis, a doua dintre reginele noastre războinice, vor pleca împreună cu unii dintre cei mai iscuiți războinici ai noștri într-o călătorie care ne va aduce cu un pas mai aproape de victorie.

Răsună urale, dar nu le aud. Ochii îmi fug dintr-odată la Anok. Deși privește drept înaintea, precum celelalte zeițe, am brusc senzația că se uită țintă la mine. Mă încrunt. De ce mi se pare că îmi scapă ceva important? Îmi amintesc întâlnirea de azi-dimineață, când mi-a...

Gândul îmi fuge din minte atât de repede încât clilesc derutată. La ce mă gândeam?

Probabil e de la nervozitate — de la neliniștea provocată de călătorie.

Mamele mai spun câteva cuvinte, dar de-abia le aud, așa sunt de ocupată să repet același refren lăuntric pe care îl am în cap de câteva zile: Capturați-l pe seniorul Kadiri. Folosiți-l ca să aflați cine mănuieste angoro. Nu dați greș. Până să ridic privirea, zeițele și-au încheiat discursul, iar Melanis intră pe ușa din dos a căruței. O văd prin ferestruica din spatele meu cum se face comodă în încăperea dinăuntru. Oftez și încerc să alung încordarea care mi-a înțepenit fălcile. Keita observă și mă strânge de mână.

— E în regulă, Deka, spune el. Suntem împreună. Când e prea greu, sunt aici.

Nu ești singură.

Aprob din cap, uimită în continuare că mă citește atât de bine. Ce-am făcut să merit un om ca el?

Keita nu mă mai privește. Le urmărește pe mame, care plutesc în direcția noastră.

— Cred că sunt gata, șoptește el. E timpul să mergem.

Mă uit într-acolo exact când zeițele ridică mâinile. Imediat se aud pârlituri, puterea se amplifică și se solidifică, până când aerul din fața căruței se despică brusc, tăiat în două pe mijloc ca și cum ai trece un cuțit prin hârtia de pergament. Când marginile se răsucesc de o parte și de alta, apare un luminiș într-o pădure, cu pete de soare pe pământul înverzit de mușchi. Îmi scapă din piept un icnet de admirație. Le-am văzut pe mame făcând asta doar de câteva ori și numai la mare nevoie. În ultima vreme, sunt atât de slăbite din cauza angoro, încât nu pot crea așa ceva decât rareori: o ușă care ne permite să pășim peste continente fără cel mai mic efort.

Dacă sunt în stare să o creeze acum, înseamnă că și-au păstrat energiile pentru asta. Au adunat toate rugăciunile pe care li le-au oferit ca hrană noii credincioși în timpul ceremoniei de închinare, numai ca să ne facă drumul mai ușor și mai sigur. Amploarea sacrificiului lor mă apasă, dar știu că nu trebuie s-o las să mă copleșească.

Mamele nu ar vrea asta.

— Mergeți cu binecuvântările noastre, intonează ele, zâmbind în jos către noi.

Către mine.

Așa că mă întorc spre prietenii mei, ale căror căruțe sunt înșiruite în spatele căruței noastre, cu urlătoarele-morții alături.

— Gata? spun eu.

Hățurile șfichiuiesc și caii fac primii pași înainte. Strâng mâna lui Keita într-a

mea în timp ce înaintăm drept prin ușa deschisă de mame, către pădurea din fața noastră și pericolele necunoscute care ne așteaptă dincolo de ea.

Vara, Provinciile de la răsărit îmi amintesc foarte tare de nord. Seamănă izbitor de mult: poieni cu pete de soare sub copaci impunători. Zburători-de-hățiș cu aripi ascuțite și șoareci-de-copac de un verde viu care săgetează pe crengi mlădioase. Un vânt cald, adormitor, care foșnește prin iarbă și aduce cu el izul familiar de frunze uscate și umezeală. Singura diferență pe care o observ este că anotimpul e greșit. În Irfut, acum am fi la începutul iernii. Copacii s-ar fi îmbrăcat de mult în frunzișul roșu și portocaliu strălucitor și ne-ar mai despărți doar câteva zile de prima zăpadă. Aici, însă, copacii încă își poartă mantia de frunze de un verde-crud. Și mai ciudat e faptul că mulți dintre cei din jurul meu sunt lungi și subțiri, ca trestii, și cresc sub formă de desișuri foarte înalte, atât de stufoase, că arată ca niște ziduri verzi masive. N-am mai văzut niciodată așa ceva, și credeam că am văzut aproape toate felurile de copaci în Înflorirea care înconjoară Abeya. Cu toate astea, aș putea fi în pădurea de lângă Irfut, la adunat ciuperci sălbătice, în timp ce bărbatul pe care îl consideram odinioară tatăl meu intră mai adânc în pădure ca să vâneze căprioarele mițoase ale căror blănuri ne acoperă paturile iarna.

Căruța mea și a lui Keita e prima care se oprește, iar celelalte trag lângă ea nu după mult timp și toată lumea face cu mâna pe când Katya, Nimita, Chae-Yeong și celelalte urlătoare-morții se adâncesc în frunziș, unde vor aștepta până le trimitem semn că începe misiunea. La Abeya, era pe la mijlocul după-amiezii, dar aici e aproape seară — ora e alta pentru că am străbătut continente întregi într-o clipă. Simplul gând îmi dă fiori de uimire.

Britta sare de pe capră, se învârte într-un cerc mare și spune cu un zâmbet larg:

— Iote, Dekal! Zici că ne-om întors acasă.

Acasă. Cuvântul mă izbește cu forța a o mie de bolovani.

Dintr-odată, nu mai pot să respir.

Acasă, unde m-au târât în pivniță și m-au torturat luni de zile. Acasă, unde m-au omorât iar și iar, mi-au vărsat sângele ca să adune aurul, mi-au împrăștiat membrele pe podea, apoi le-au privit cu scârbă cum se târau încet ca să se unească la loc. Acolo sunt? Acasă? Fiecare mușchi din corp îmi e întins ca o coardă, iar marginile câmpului vizual mi se întunecă. Craniul îmi e strâns de o presiune enormă. Mă strânge și mă strânge...

— Deka! Deka!

Brațele lui Keita mă înconjoară, dar sunt prea departe să-i răspund. De-abia îl aud când îi spune Brittei:

— Britta, are un atac!

Totul se preschimbă în străfulgerări — lumină, mișcare. Sunt înapoi acolo, înapoi în locul unde totul a mers atât de groaznic de greșit. Cum m-am întors aici? Cum am...

Brațe moi și calde îmi trasează cercuri prelungi și liniștitoare pe spate.

— E în regulă, Deka, spune Britta cu blândețe. Nu suntem în Irfut; numa' seamănă. Uite, uite copacii. Țștia subțiri.

Urmăresc cu greutate degetul Brittei, care arată spre copacii pe care i-am observat mai devreme. Cei care seamănă cu trestia.

— La miazănoapte nu cresc copaci din ățtia, îmi amintește ea, în timp ce mâinile ei, calme, îmi masează în continuare spatele. Nu s-o întâmplat nimic, iubire, ești în siguranță.

În siguranță...

Cuvintele răzbat prin întunericul meu, împreună cu imaginea acelor copaci. Tremuratul mi se potolește încetul cu încetul până când, în cele din urmă, reușesc să-mi controlez din nou mușchii. Când ridic privirea, îi regăsesc pe Britta și ceilalți în jurul meu, toți cu expresii îngrijorate pe față. Rareori am atacuri atât de intense, dar știi exact de ce: pentru că sunt aici, în locul acesta

care seamănă atât de tare cu cel unde au început coșmarurile mele. Teroarea crește iar în mine, ceva ca un sunet ascuțit îmi zgârie coloana vertebrală, așa că mă uit la copacii-trestie și respir adânc din nou. O dată, de două ori. Nu sunt în Irfut. Nu sunt în Irfut.

Eu dețin controlul, nu mintea mea.

Treptat, panica se stinge. Iar în locul ei crește jena.

— N-am nimic, spun eu, desprinzându-mă repede din brațele lui Keita și ale Brittei.

De ce sunt în continuare așa de slabă? De-acum, ar fi trebuit să depășesc vremurile acelea.

Lacrimile mă gâtuie și îmi strâng mantia în jurul feței, tot mai rușinată, în timp ce brațele lui Keita mă înconjoară din nou. În cele din urmă, cedez și mă cufund în căldura lor, las mirosul lui curat și fin să mă învăluie.

— Așa deci, o aud pe Britta spunându-le celorlalți. Treceți înapoi la căruțe.

Toți se îndepărtează fără chef. Mai puțin o siluetă.

— Cred că ar vrea să stea puțin singură, spune Keita cu asprime.

— Atunci tu de ce mai ești aici, fiu de muritori? răspunde vocea lui Melanis.

Privesc în sus și o văd în fața căruței, fixându-mă cu sprâncenele împreunate. E în continuare în deghizarea de bunică, dar masca roșie purtătoare de noroc îi e ridicată pe păr, așa că-i văd fața descoperită, toată numai dezaprobare.

Mă îndrept, bătoasă.

— E trauma pricinuită de lupte, spun în apărarea mea. Am fost torturată într-o pivniță luni de zile. Decapitată, dezmembrată, arsă...

— După care, ce, ai dat în nebunie?

Se apropie, fără să pară deranjată când Ixa mârâie spre ea. E în continuare în

forma de cal, dar i s-au ascuțit dinții, în semn de avertisment.

Deka! hârâie în direcția ei.

Melanis abia dacă-i aruncă o privire.

— Eu am ars secole întregi. Știi cum e, cinstită Nuru?

Chiar și prin ceața care-mi cuprinde mintea, simt batjocura din vocea ei.

— Dai în nebunie, apoi îți găsești calea înapoi, doar ca să-ți pierzi mințile din nou. Decenii de prăbușire, apoi urcare la loc cu ghearele. Durerea, umilința, furia...

Ochii ei mă privesc cercetător.

— Ascultă la mine, Nuru a mamelor noastre. Tot ce ai trăit, toată durerea pe care crezi că ai îndurat-o, toate au fost nimic. Abia cea mai fină atingere de pană. Înmulțește-o de mii, de milioane de ori și atunci vei ști ce înseamnă de fapt durerea. Am ars atâta timp, mi se desfăcea pielea de pe oase, îmi clocotea grăsimea. Ori de câte ori mi se vindeau ochii, flăcările se ridicau și mă plesneau iar. Din când în când, ca să fie mai cruzi, mă lăsau să mă vindec o zi. Două. Numai ca să recite rugăciuni în fața mea. După care mă ardeau iar.

Mă pironește cu privirea.

— Să arzi o mie de ani, Deka. Să te obișnuiești așa de tare cu mirosul propriei cărnii, încât ajunge ca un parfum ce nu dispare niciodată. Să înveți până în cele mai mici amănunte cum ți se fărâmițează fiecare parte a corpului și cum se vindecă la loc. Pe urmă să vii să-mi povestești mie de prostii ca trauma pricinuită de lupte și tortura.

Dispare furtunos în pădure, cu aripile foșnind în urma ei.

Iar neliniștea mea se adâncește.

La fel și rușinea.

Toată lumea din jurul meu a pierdut camarazi, rude, a fost chinuită în cele mai groaznice feluri. Belcalis a fost abuzată și ucisă ani de zile într-un bordel și nu-și pierde niciodată controlul ca mine. Sigur, are coșmaruri, viziuni care o afectează atât de tare, că nu poate dormi noaptea; dar când vine dimineața, e întreagă și își vede de treabă, la fel ca toată lumea.

De ce sunt eu singura care se complace în amintiri? De ce sunt eu singura slabă?

Îmi privesc mâinile — mâini suficient de puternice ca să omoare jatu, urlătoare-ale-morții, oameni, suficient de puternice ca să doboare un imperiu. Nici măcar ele nu mă pot apăra de întunericul din propriile gânduri.

— N-are dreptate, să știi.

Mă uit în sus și-l văd pe Keita, cu brațele în continuare în jurul meu, cum privește lung după Melanis, cu o expresie gânditoare în ochii aurii.

— Ce-ai îndurat tu în Irfut n-a fost ceva neimportant. Cum n-au fost nici moartea familiei mele, nici morțile celorlalți...

Keita nu e singurul uruni care și-a pierdut familia. La fel au pățit și Li, și Acalan, uruniul lui Belcalis, care pe vremuri era de o religiozitate arogantă, dar ei nu vorbesc niciodată despre asta. Pe de altă parte, nici nu sunt așa de apropiată de ei ca de Keita.

— Tot ce trăim contează, spune el. Un lucru nu-l desființează pe altul. Tu, uneori, nu poți să respiri în anumite locuri. Eu, unul, — și trage aer în piept cu greutate, străduindu-se să-și adune cuvintele — eu, unul, nu pot să pun piciorul în casa în care a fost omorâtă familia mea.

Mă uit în sus la el.

— Keita, șoptesc eu și mi se frânge inima.

Știu cât îi e de greu să rostească asta, să scoată pur și simplu cuvintele pe gură.

Familia lui Keita a fost ucisă de urlătoarele-morții când el avea doar opt ani.

Mama, tatăl, frații — toți s-au dus cât ai clipi. Și au fost omorâți pentru că au construit o reședință de vară aproape de templul zeitelor. O reședință de vară despre care fostul împărat ar fi putut foarte ușor să-i avertizeze că le pune în pericol viețile. Pe atunci, urlătoarele-morții aproape că turbau la vederea oamenilor, când le miroseau frica — instinct pe care li-l conferiseră zețele ca să le asigure supraviețuirea. Împăratul știa — știa totul despre alaki, urlătoarele-morții, zețe. Și i-a lăsat pur și simplu pe părinții lui Keita să moară. De fapt, le-a pus la cale moartea.

Credeam că învățasem ce e răul pur în mâinile bărbaților din satul meu, dar ei nici măcar nu se apropiau de enormitatea nelegiuirilor fostului împărat.

Simt în păr răsuflarea lui Keita când mă strânge mai tare în brațe.

— E acolo, aproape, dincolo de templu. Dacă aș vrea, aș putea ajunge în locul acela în mai puțin de o oră călare pe Ixa. Dar de câte ori mă apropii simt că mă sufoc, parcă am o greutate în piept, și mă întorc din drum, șoptește el, stins. Întotdeauna mă întorc...

Câtă durere e în vocea lui!

— Vai, Keita, de ce nu mi-ai spus? Întreb tristă, privind în sus în ochii lui.

N-am știut. O mulțime de lucruri nu știu despre Keita. Ori de câte ori cred că am dat la o parte destule straturi, mai iese unul la lumină.

— Pentru că ai avut atâtea pe umeri în ultimele luni. Să fii Nuru, să fii tot ce vrea toată lumea să fii — comandantele, mamele... N-am vrut să-ți fac povara și mai grea și în plus, dacă e să fiu sincer... n-am vrut să știi.

Cuvintele mă străpung, ascuțite ca un pumnal.

— De ce? Am făcut ceva greșit? Întreb, rănită.

— Nu, răspunde Keita și dă din cap grăbit. În niciun caz. Doar că...

Își ferește privirea și oftează.

— Tu ești foarte puternică, Dekka. Nu doar fizic, și emoțional. Tu, Belcalis,

celelalte. Toate ați îndurat atâtea și totuși, când vine durerea, respirați adânc până vă trece și mergeți mai departe. Întotdeauna mergeți mai departe. Voiam să fiu și eu așa.

— Dar nu sunt puternică, răspund eu, scuturând din cap. Mă prăbușesc de fiecare dată, plâng la toate mărunțișurile.

— După care te ridici și treci mai departe, mai puternică decât înainte.

Ochii lui mă fixează hotărât.

— Când eram recrut, ni se spunea că jatu nu simt durerea. Că sunt ca niște automate — fier întrupat în carne. Fără sentimente, fără gânduri, fără emoții. Asta ne făcea puternici, așa ne spuneau. I-am crezut ani de zile. Am încuiat în mine toate sentimentele, până la ultimul. Toate gândurile care mă îndemnau să mă revolt. Apoi v-am cunoscut pe tine și pe Britta și pe celelalte și mi-am dat seama că pot să fiu altfel. Știu că vrei să împarți durerea cu mine, Deka, dar deocamdată lasă-mă s-o duc eu. Lasă-mă s-o simt, măcar acum, în loc să mă prefac că nu există.

Deschid gura să protestez, dar Keita clatină din cap.

— Te rog, nu spune nu — nu la asta. Trebuie să învăț, Deka. Atâția ani am trăit fără să simt... Lasă-mă să învăț să nu fiu un automat. Lasă-mă să învăț să fiu om.

Încuviințez din cap și oftez.

— Bine, spun și pun o mână pe a lui. Sunt recunoscătoare că ai fost sincer cu mine. Știu cât de greu ți-a fost să spui asta.

— N-am vrut să te simți singură, să crezi că numai ție îți e greu. Toți suntem la fel — chiar și ea.

Arată din bărbie spre cărarea pe care a apucat-o Melanis.

Mă încrunt.

— Cum adică?

— Îi tremurau mâinile, ai observat? mă întreabă Keita. Spunea ea vorbe curajoase, dar tremura numai spunându-le. Probabil de-asta a plecat așa repede. N-are decât să se prefacă oricât vrea, dar probabil se luptă mai tare decât oricare dintre noi. Durerea ei e acolo. Nu e nevoie să te uiți prea atent ca s-o vezi.

Îmi amintesc cum o privea Belcalis mai devreme. Asta vedea? Ea mereu observă repede contradicțiile oamenilor. Trebuie să învăț de la ea, să văd mai bine, să fiu mai atentă. Dacă vreau să fiu o conducătoare mai bună, trebuie să știu ce se întâmplă în jurul meu.

— O s-o urmăresc cu atenție, spun eu.

— Dar nu prea tare, îmi amintește Keita. Avem lucruri mai importante pe cap.

Face semn spre orizont, unde lumina răzbate printre copaci.

Castelul Zhúshan. Destinația noastră.

Keita încuviințează, iar eu mă întind spre el și-l sărut pe obraz.

— Mulțumesc, îi spun.

— Pentru ce?

— Că ești aici. Că mă asculți.

Mișcă jucăuș din sprâncene, din nou degajat.

— Asta e treaba soțului și eu am promis să-ți fac o treabă temeinică tot drumul.

Simt că obrații mi se înroșesc când înțeleg sensul dublu al cuvintelor lui. Mă uit în altă parte și-mi dreg glasul.

— Bun. Hai să adunăm pe toată lumea. E timpul să plecăm.

11

— Pfoai, ia uite ce de angarale, spune Britta fluierând când ne apropiem de tabăra seniorului Kadiri.

Se întinde pe mai multe dealuri joase, unduitoare, șir după șir de corturi care înconjoară un castel roșu masiv, ale cărui streșini se încovoie în sus la marginile numeroaselor acoperișuri verzi, ca petalele unei flori de liană-trompetă. Numai când îl văd îmi crește neliniștea, așa că trag cu gândul de legătura care mă unește cu mamele. Când simt un răspuns liniștitor, ca și cum cineva trage de capătul celălalt, îmi întorc atenția la priveliștea din fața mea.

În jurul castelului s-a adunat o mulțime mare de oameni, cei mai mulți în preajma unor focuri de tabără sau pe lângă lampioane de hârtie bogat împodobite, în timp ce alții iau cu asalt tarabele cu mâncare instalate la poala pădurii. Câțiva s-au adunat chiar în jurul scenei mari de lemn din fața porților castelului, deși acolo încă nu se întâmplă nimic. Toți poartă robe cu croiala orientală, dar modelele de pe ele sunt tipice pentru miazăzi. Lucru și mai ciudat, părul le e coafat în cârlioni strânși, deși majoritatea celor din Provinciile de la răsărit se nasc cu părul drept, curgător. Înfățișarea lor vădește un lucru: deși Zhúshan se află chiar în inima Provinciilor de la răsărit, influența Hemaiei e puternică și aici.

Din fericire, nu vedem nici urmă de simbolul jatu — cel împotriva căruia mă antrenez să rezist de câteva săptămâni. Nici acum nu știu prea multe despre el, în afară de faptul că-mi blochează puterile. Am încercat să aflu ceva în plus despre originile lui, dar niciuna dintre Primele născute nu-l recunosc, iar mamele au fost atât de ocupate în ultimele săptămâni să se întremeze și să facă planuri pentru viitorul Oterei, încât n-am vrut să le irosesc timpul prețios punând mai multe întrebări despre un talisman al puterii decât era nevoie.

— Ce puzderie de oameni, spune Melanis, cuprinzând scena cu privirea, pe când Keita oprește căruța pe un deal cu iarbă deasă, chiar la marginea pădurii.

Partea acoperită a căruței are trei ferestre (câte una de o parte și de alta și una mare, pe mijloc, chiar deasupra caprei); se vede mult mai bine de afară decât dinăuntru, motiv pentru care Melanis stă acum înghesuită între mine și Keita, exact ca genul de mămăiță care-și bagă nasul peste tot, cum se preface că e. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie pentru ea să se afle printre oameni după atâtea milenii.

— Pe vremea ta nu erau așa mulți oameni? întreb, curioasă.

Clatină din cap repede.

— Când m-am născut eu, triburile omenirii erau așa de risipite, că mulțimea pe care o vedem aici ar fi fost considerată un oraș întreg.

Gândul mă năucește. Sunt mulți oameni adunați în locul ăsta, dar nici pe departe câți ar trăi într-un oraș, fie el și mic.

— Mai vezi alte diferențe? întreb.

— Da.

Se întoarce spre mine și ochii ei căprui, de nepătruns, îi fixează pătrunzător pe ai mei de sub mască.

— Pe vremea mea, femeile nu se lăsau oprite de bărbați. Noi eram la cârmă, nu ei.

— Credeam că erați egali.

Comentariul vine de la Keita, care ascultă în tăcere de la început.

— Nu, fiu de muritori, spune Melanis disprețuitor. Cum să fie egalitate când numai o jumătate a perechii poate crea viață?

Încremenesc, dintr-odată foarte stingherită. Nu e prima dată când aud o Primă născută exprimând astfel de idei — de fapt, câteva dintre generali au spus lucruri asemănătoare în lunile care au trecut. Dar niciuna nu s-a exprimat atât de urât. În fond, cum să creăm o societate egală dacă o jumătate din populație crede că cealaltă e inferioară?

Știu că ceilalți generali încearcă să facă față prejudecăților și furiei dinăuntru lor, dar Melanis nu pare să aibă astfel de intenții. Văd în ochii ei că e convinsă de fiecare cuvânt pe care l-a spus.

Același lucru îl observă și Keita, motiv pentru care zâmbește subțire când răspunde:

— Și eu care credeam că e nevoie de cel puțin două părți ca să creeze viață.

— Asta să-i spui lui Nuru, ființa creată numai de femei.

Când Melanis face semn spre mine, mă încordez și mai tare, înghețată ca o căprioară pironită cu privirea de un prădător.

Tensiunea e atât de intensă acum, încât sunt aproape recunoscătoare când în depărtare se aude larmă.

— Asta ce-o fi? Întreb repede, scrutând cu privirea grupul de jatu care împing pe scena din fața castelului ceva care arată ca o masă amorfă de aur.

— Nu’ș’, răspunde vesel Britta, coborând din căruța de lângă mine și mergând în urma lui Li la o distanță prudentă de trei pași, cum se cuvine să facă perechile proaspăt căsătorite.

Acum că suntem în Provinciile de la răsărit, trebuie să ne prefacem că suntem din nou oterane credincioase. Niciuna dintre noi nu poate pleca nicăieri fără un păzitor de sex masculin și în niciun caz nu putem merge umăr la umăr cu ei decât dacă suntem într-un grup mare de oameni.

Britta se bate gânditor cu un deget pe buze, oprindu-se lângă mine.

— Mare tam-tam la o mascaradă? sugerează ea, dând din cap spre un grup de mășcarici pe catalige care se strecoară prin mulțimea din fața scenei, cu fuste de iarbă multicolore și măști exagerate care trezesc la fel de multe exclamații de încântare ca lampioanele de hârtie în formă de soare pe care le înalță în aer.

Mijesc ochii în continuare la mormanul strălucitor, nefiind convinsă de ce spune Britta. Mascaradele sunt anunțate de obicei de un singur artist care

dansează pe o stradă principală și îmbie publicul. Dar aurul acela are ceva ce...

Mulțimea se unduiește dintr-odată și expune vederii toată scena, iar trupul îmi îngheață, cuprins de oroare. Aurul lucește de la ceva ce pare a fi un grup de trei statui. Statui de femei în mărime naturală.

— Nu se poate să fie ce cred că e..., șoptesc, făcând un pas înainte fără să-mi dau seama.

Din fericire, brațul lui Keita mă oprește cu o secundă înainte să ies de la adăpostul căruțelor.

— Nu uita unde ești, Dek, șoptește el și face semn din bărbie spre un grup de bărbați aflați cu câteva dealuri mai jos de noi, majoritatea purtând armura roșie distinctivă a jatu și înaintând spre scenă.

Mă opresc imediat. Pielea nu mă furnică în prezența lor ca atunci când sunt aproape de jatu adevărați, dar în continuare suntem înconjurați de inamici foarte bine pregătiți. Din fericire, sunt mult prea departe să ne audă și nu ne pot vedea prea bine, fiindcă între noi se află căruțele.

Dau din cap spre Keita.

— Știu. Dar... statuile sunt...

— Alaki în somnul aurit, încheie Belcalis sumbru, pe un ton sec, dar o dă de gol privirea mânioasă.

Vine în urma lui Acalan și corpul îi tremură ușor de furie în timp ce spune:

— Ne expun cadavrele.

— În ce scop?

— Știi deja, Dek.

Răspunsul rostit încet vine de la Adwapa. E și ea aici, alături de uruni al ei, Kweku, un băiat de la miazăzi înalt și plinuț cu pielea de un cafeniu cald.

Lângă el e uruniul lui Asha, Lamin, cel mai masiv dintre băieți, dar foarte blând. Cu toții privesc scena, cu trupurile țepe, în timp ce Adwapa continuă:

— Fetele alea... sunt avertismente pentru toată lumea: uite cum arată impuritatea, uite ce pericol aduce. Pun pariu pe douăzeci de ota că le execută în public de fiecare dată când se trezesc.

La auzul vorbelor ei, văd roșu în fața ochilor. Furie, furie pură și intensă.

— Îl luăm pe seniorul Kadiri în noaptea asta, spun eu printre dinții încleștați.

— Deka..., începe Keita, dar îl întrerup repede.

— Cercetașii au făcut deja harta zonei și ne-au arătat cum se deplasează toate trupele, deci orice recunoaștere în plus ar fi o pierdere de timp.

— Știi că lucrurile se schimbă întotdeauna de la o zi la alta...

— Dar nu mai putem lăsa asta să continue.

Numai când mă gândesc la fetele acelea, la suferința prin care trebuie să treacă... Aceeași suferință în care trăiesc, fără îndoială, nenumărate fete, nenumărați oameni din toată Otera.

— Îl răpim în seara asta. Și ardem tot ce e aici.

Deja îmi imaginez cum aş da foc la iadul ăsta. Cum aş asculta țipetele mulțimii de jatu nemernici care simt aceeași durere pe care le-au provocat-o altora. Gândul îmi mai alină din furia care-mi curge prin vene.

Keita întoarce ochii spre Melanis, care tocmai vine spre noi șchiopătând, în deghizarea ei de bătrână.

— Melanis, spune el, exasperat, lămurește-o tu.

Dar Melanis se mulțumește să dea din cap spre mine.

— Sunt de acord cu tine, Nuru, spune ea cu glas măsurat, ignorându-l de

parcă n-ar fi spus nimic. Nu putem lăsa nepedepsită o asemenea atrocitate.

Îmi arăt aprobarea cu un gest din cap.

— Începem pregătirile pe loc, spun eu.

Apoi mă întorc spre Keita și văd că dintr-odată tot trupul îi e încordat de furie. Dacă e îndreptată spre mine sau spre Melanis, de asta nu-mi dau seama.

— Ia-i pe ceilalți uruni și cercetați zona. Verificați dacă e cum ni s-a spus. Acalan, tu rămâi cu noi.

— Dekā..., începe Keita din nou, dar de-acum sunt prea pornită, mânată de indignarea celei convinse că are dreptatea de partea ei.

— Dacă acolo, pe scenă, ar fi prietenii tăi? Întreb eu. Dacă ar fi familia ta?

— Nu e drept, răspunde Keita. Nu poți să faci din povestea asta un joc de „dacă și cu parcă“.

— Nu pot?

Îl ținuiască cu privirea până când, într-un târziu, oftează și se uită spre Belcalis în căutare de ajutor. În astfel de chestiuni, ei doi sunt întotdeauna aliați de nădejde.

Își transmit mesaje tăcute din priviri până când Belcalis dă din cap că a înțeles, iar Keita se întoarce din nou spre mine.

— Nu sunt de acord cu tine, Dekā, dar în momentul ăsta n-are rost să discutăm.

— De ce, pentru că o să discute Belcalis cu mine în locul tău? ripostez eu cu ciudă.

Știu cum lucrează ei doi: Belcalis vorbește cu mine când nu reușește Keita și invers.

Keita nu mușcă momeala.

— Eu mă duc în recunoaștere, răspunde cu voce calmă, dar să nu înțelegi greșit: n-am încheiat discuția. O să mai vorbim noi despre asta.

Se întoarce spre ceilalți băieți.

— Hai.

— Vin și eu, anunță Melanis, plecând după el.

Când Keita se uită lung la ea, uluit, adaugă:

— Vreau să le văd mai de aproape pe surorile noastre.

— Deci rămân eu să fac de pază, spune Acalan, privind-o cum merge, cu pas prefăcut greoi, după ceilalți uruni. Bun, hai atunci.

Ne face semn și îl urmăresc până în spatele căruței mele. Ne deschide ușa, iar eu mă strecoar repede în capătul opus al uneia dintre cele două băncuțe cu perne brodate așezate de o parte și de alta, deasupra cuferelor. Tremur de furie. Credeam că m-am obișnuit să văd cadavre, dar asta, spectacolul sinistru de pe scenă, mă lovește drept în miezul ființei și scoate la lumină o amintire despre vremea când eram în pivnița templului din Irfut.

Seniorul Durkas privește în jos la mine cu dezgust, ținând o sabie în mână. „De ce nu mori odată?” mârâie și ridică tăișul. Apoi simt mușcătura fierului pe gât. Și totul e învăluit de întuneric.

— Măcar îs în viață.

Vocea Brittei îmi răzbate prin amintire, iar când ridic ochii, o văd cum mă măsoară lung din patul suspendat care ocupă celălalt capăt al căruței, cu o expresie plină de speranță.

— Fetele alea or să se trezească din somnul aurit, dar până atunci le salvăm noi — nu-i așa, Dekka?

Aprob cu un gest, recunoscătoare că măcar cineva e de acord cu mine, dar în același timp Belcalis clatină din cap.

— Nu așa era planul, spune ea încet.

Eram sigură: exact argumentul la care mă așteptam.

— Planul nu era nici să-i vedem cum fac spectacol din noi, ripostez, simțind amintirea aceea încolăcită în adâncul minții, un șarpe gata să atace.

Belcalis nici nu clipește.

— Nu ne permitem să ne lăsăm orbite de emoții. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

Caută calmă prin ranița ei și scoate un recipient mic cu un lichid verde vâscos, ce seamănă cu mușchiul cleios care se întinde pe solul pădurilor, dar miroase și mai rău, apoi începe să-l amestece.

Mă înfurii numai uitându-mă la ea.

— Dacă te-ar fi scos pe tine pe scenă așa? mă răstesc, lăsând furia să mi se reverse. Dacă te omorau pe tine așa, iar și iar? N-ai vrea să venim să te scăpăm?

— Păi, chiar m-au scos și m-au omorât, spune Belcalis încet.

În căruță se lasă o tăcere descumpănită, până vorbește din nou.

— Ani de zile asta am trăit.

Amestecă în continuare, cu ochii fixați demonstrativ pe mișcarea propriilor mâini, care acum tremură puțin. Dintr-odată, simt că furia începe să mi se risipească.

Belcalis a fost pe vremuri ucenică de apotecar, iar una dintre sarcinile ei era să prepare creme și leacuri. Ori de câte ori se simte încordată, ca acum, prepară ceva până-și potolește din nou emoțiile. La fel fac și eu, numai că eu strâng colierul ansetha sau număr în minte până la trei iar și iar.

După câteva clipe, ridică în sfârșit ochii.

— Matroana de la bordel îmi așeza cadavrul la vedere în sala comună, pentru a-i atrage pe clienții cu gusturi mai... rafinate. Așa făcea de câte ori muream, ca să vadă clienții ce cumpărau: ocazia să mă omoare, să se uite cum mi se stinge lumina din ochi și mi se întinde aurul pe corp.

Mă pironeste cu privirea.

— Deci da, Deka, știu cu adevărat cum e. Știu cum e de ani de zile și de-asta îți spun că dacă aș fi eu în situația asta, aș prefera dreptatea în loc de o salvare grăbită. Aș prefera răzbunarea rece față de ușurarea de moment. Bineînțeles, tu ești conducătoarea noastră, tu hotărăști planul de acțiune și noi îl urmăm, dar să-ți spun ceva: Dacă lansezi atacul, devii exact ca bărbații aceia care mi-au văzut corpul și moartea ca pe o sursă de divertisment. Pentru că-ți pui pe primul loc furia, emoțiile de moment, mai presus de binele a mii de oameni.

De-acum nu mă mai simt deloc furioasă, m-a cuprins altceva: rușinea. Belcalis are dreptate. Așez pe primul loc sentimentele mele în loc de viețile celorlalți. Dacă fac cum aveam de gând, îmi pun în pericol nu doar prietenii, ci și o mulțime fără număr de oameni. Dorința mea de a-l ataca pe seniorul Kadiri în seara asta vine nu din rațiune, ci din emoție. Una complet egoistă, văzută în ansamblu.

Belcalis pare să remarce că am căzut pe gânduri, așa că face semn din cap spre fereastra din spatele meu, prin care se vede un grup de bărbați care beau pe dealul din depărtare.

— Uită-te. Observi ceva?

Îi urmăresc privirea, apoi încremenesc când îmi dau seama, imediat, ce îmi arată.

Bărbații au lăsat jos stacanele și strâng după ei — numai că soldații de rând n-ar face în niciun caz așa ceva. Infanteria oterană, spre deosebire de jatu cei rigizi și severi, e obișnuită cu o rutină de ordine și disciplină mai îngăduitoare. De fapt, puținii soldați care dezertează și trec de partea noastră trebuie supuși unui program riguros de reformare condus de căpitanele noastre. Și totuși, toți bărbații dimprejurul căruțelor noastre sunt ordonați. Din cale-afară. E clar că nu sunt soldați obișnuiți. Iar prin mulțime mai sunt și

alții. Mult mai mulți. Pe șira spinării îmi trece un fior discret, de avertizare.

— Toți sunt jatu, absolut toți — unul nu e soldat de rând, rostește Belcalis. Așa spuneau rapoartele pe care ni le-au dat cercetașii? Nu — ceea ce înseamnă că seniorul Kadiri îi trimite ba într-o parte, ba în alta, ca să nu atragă atenția.

Se aude un fluierat slab și Adwapa se lasă pe spate, rezemându-se de tăblia căruței.

— Ei, drăcie, spune ea, năucită. Nu observasem.

— Nici eu, mă grăbesc să adaug, vinovată.

— Tocmai de-asta mai facem întotdeauna o tură de recunoaștere, spune Belcalis. Ca să preîntâmpinăm complicațiile neprevăzute ca asta.

Încuviințez din cap, spășită.

— Înțeleg, spun și mă întorc spre celelalte. Urmăm planul așa cum e acum și îl atacăm pe seniorul Kadiri mâine. În seara asta ne familiarizăm cu împrejurimile.

Și, mă gândesc eu, cu poziția tuturor gărzilor, care, dacă am învățat ceva din mica lecție a lui Belcalis, vor fi toți jatu.

— Hai să recapitulăm detaliile, adaug.

— Sau, propune Asha, uitându-se la toate fețele din jur, am putea să ne relaxăm puțin. Să ne liniștim. Adevărul este că e cam tensionată atmosfera aici de câteva minute încoace, comentează ea, privind cu subînțeles la mine și la Belcalis. În plus, se presupune că suntem tinere neveste. Sunt de părere că ar trebui să ne purtăm mai potrivit. Să ne plimbăm cu băieții, să ne prefacem oterane obișnuite...

Adwapa și Belcalis reacționează amândouă cu un mormăit exasperat, dar Britta roșește pe loc: e atât de îmbujorată, încât arată ca un fruct copt. Mijesc ochii. Ne ascunde ceva.

Mă duc la patul ei și aștept până se trage mai aproape, ca să-i mângâi părul blond, lung până la umeri, pe care și l-a împletit în mai multe modele în formă de inimă. E o schimbare izbitoare față de cum și-l lega într-un nod ca războinică sau față de tunsoarea periută pe care o purta la Warthu Bera — și nu-mi displace. În plus, îmi mai distrage atenția de la gândurile care mi se învolutează în minte.

Privesc în jos la ea.

— Vrei să-mi spui ceva? Te porți ciudat.

Britta sare în capul oaselor, roșind și mai tare decât prima oară, ceea ce mă face s-o privesc pieziș. Aici clar se întâmplă ceva.

— Ce e? o întreb.

Pentru o clipă, Britta gândește frenetic, iar emoțiile i se perindă pe față una după alta. Niciodată nu s-a priceput să-și ascundă sentimentele. Îmi dau seama chiar și când se decide cu ce mincună să mă îmbrobodească, pentru că se luminează la față.

— A, de când mă țin să-ți spun.

Scormonește prin bagaj și scoate pietricica ei.

— O început de câteva săptămâni, da' n-am găsit timpul potrivit să-ți povestesc, la cât de ocupată ești.

Învârte pietricica o dată în palmă, iar eu mă încrunt, simțind furnicătura cunoscută. Credeam că se pregătește să-mi spună ceva care să mascheze răspunsul real la întrebarea mea, dar aici e la mijloc altceva. Simt puterea cum se ridică din mâinile ei în valuri, concentrată toată pe acea pietricică.

Ce e asta?

Britta zâmbește timid, cu privirea în pământ.

— Ține cont că asta e versiunea mai mică și mai puțin folositoare, că suntem în căruță.

Trage aer în piept și sângele îmi freamătă din nou, simțind energia care se trezește în ea în unde mici și hotărâte. În câteva momente, pietricica începe să vibreze, la început încet, dar tot mai repede și mai repede, până când Britta nu mai ține în mână o piatră cenușie de formă neregulată, ci o așchie dintr-o piatră ca suprafața unei oglinzi, atât de subțiată încât îi acoperă toată palma.

Înmărmuresc.

— Britta, ai un dar divin!

Belcalis pufnește.

— Toate avem câte unul, spune ea, scoțând un cuțit de la centură și tăindu-se în palmă cu el.

Sângele iese din piele, cum mă așteptam, dar apoi continuă să se întindă, alunecând sinuos peste degete și în sus spre încheietură, unde se oprește. Clipesc, șocată. Acum mâna îi arată exact ca după aurirea din Sala Jor, cea de care ne-au lipsit zeițele imediat ce ne-am alăturat cauzei.

Fața lui Belcalis e palidă și transpirată, dar zâmbește larg și victorios, bătând în aurul care-i acoperă mâna și care sună a gol.

— Acum sunt propria mea armură divină, declară ea.

— O, Belcalis, exclam, iar mâna mi se duce singură la gură. Formidabil!

— Nu e mai formidabil decât al meu, pe cuvânt, spune Britta.

Asha pufăie.

— Ai făcut o oglindă dintr-o piatră. Sau mi-a scăpat mie ceva?

— V-am zis că asta e versiunea mică, se bâlbâie Britta. Pot să fac mai mult, mult mai mult!

— În regulă, nu e cazul să-ți agiți izmenețele, spune Adwapa, ridicând mâinile în semn că se predă.

Eu tac și le privesc, iar gândurile mi se învârtesc în cap. Daruri divine. Când s-a întâmplat asta? În mod sigur e un semn — probabil mamele capătă puteri. Poate că angoro nu le-a secătuit atât de tare pe cât mă temeam.

Arunc o privire spre gemene, așteptând să ne arate și ele ceva, dar se mulțumesc să ridice din umeri.

— Nu vă uitați la noi, spune Adwapa, că n-avem nimic.

— Deocamdată, încheie Asha ghiduș.

Se privesc.

— Deja crește în voi, nu? ghicesc eu.

Cele două dau din umeri încă o dată.

— Posibil, spune Asha pe un ton misterios.

Mă gândesc la furtăciunile pe care le simt în ultima vreme în prezența ei și a Adwapei și mișc din cap. Știu deja răspunsul.

— Și tu? întreabă Asha, aruncându-mi înapoi întrebarea. Ai început să dezvolți vreun dar?

Când o aud, ridic nedumerită din sprâncene. Sunt Nuru — am deja vocea și starea de luptă. Chiar am nevoie de alte puteri, peste ce am deja?

Britta pare să se gândească la același lucru, pentru că întreabă:

— La ce i-ar trebui mai multe daruri? Nu e Dekka divină de-a dreptul?

— Așa e, recunoaște Asha, dar nu e zeiță.

— Divină, dar nu zeiță, comentează Belcalis sarcastic. Cam despicăm firul în patru.

Chicotesc, amuzată de idee.

— Eu și zeiță... Dacă aș fi zeiță, credeți că aș fi aici? Probabil aș fi pe cine știe ce plan eteric, ocupată să contemplan misterele universului și să beau sucuri exotice direct din plante.

— Fascinant, spune Adwapa sec. Imaginația ta mă uluiește.

— Spuneam doar ce aș face, pufnesc eu. E fantezia mea. Ce, eu ți-am judecat ție fanteziile?

— Normal că nu, pentru că ale mele sunt infinit mai bune.

— Putem să revenim la subiect?

— Întâi să scuip tot Britta, spune Adwapa, întorcându-se cu intenție clară spre prietena noastră. Tot nu ne-ai spus de ce ai roșit când te-a întrebat Dekka de secrete, după care ai încercat să te fofilezi cu povestea cu darurile divine, deși știi foarte bine că nu te pricepi să minți.

Britta ridică privirea.

— Nu te mai băga ca musca-n lapte, Adwapa, spune ea tăios. N-am secrete.

Dar gâtul îi e roșu sub mască, semn că minte.

Se pare că mai avem un mister de rezolvat. Asta după ce terminăm misiunea, bineînțeles.

12

Coborârea soarelui spre orizont pictează totul împrejur cu tușe aurii, calde. Câmpurile, ierburile, castelul — totul e scăldat în lumina aceea de început de seară pe care mi-o amintesc cu atâta drag din copilărie. Numai că nu ne aflăm în Irfut, iar oamenii din jur sunt pentru noi un pericol și mai mare decât sătenii cu care am crescut. Arunc o privire prudentă spre ei pe fereastra din partea din față a căruței. Cei mai mulți își fac de lucru pe lângă focurile de tabără și lămpioane, bărbații beau și stau la taclale cu camarazii lor și cu soldații care trec pe acolo (mulți dintre ei sunt jatu pe care i-am văzut mai devreme), iar nevestele împodobesc corturile familiei în așteptarea ceremoniei odată cu care începe Festivalul Crepusculului. După tradiție, va începe în seara asta, probabil pe scena unde sunt așezate la vedere corpurile fetelor. De acum înainte, tot ce e pe câmpie trebuie să rămână aici până își termină Oyomo călătoria, peste trei zile. Nu are voie nimeni să-l tulbure pe zeul fals al Soarelui în drumul lui pe cer, nici măcar marele lui preot.

Stau cu fetele în jurul focului pe care l-a aprins Acalan, când se întorc în sfârșit Melanis, Keita și ceilalți băieți.

— Deka, trebuie să vezi asta, spune Keita, dându-mi un pergament învechit.

Mă uit la el și în mine se amestecă amărăciunea cu amuzamentul când văd desenate pe el șase fețe: eu, Mâini-Albe, Britta, Belcalis și gemenele — iar dedesubt sunt scrise cuvintele Date în urmărire, cu litere mari și înflorituri.

Melanis privește peste umărul meu.

— „Trădătoare de imperiu“, citește ea amuzată. Bravo, cinstită Nuru, îmi spune, pe un ton aproape impresionat.

Dau din cap că am auzit-o, cu ochii tot la schița care se presupune că mă reprezintă. Există o oarecare asemănare, numai că m-au transformat într-o

fată cu o expresie îndârjită și gura strâmbată a ură, pielea palidă și părul blond și lung, mult, dar mult mai deschis decât îl am de fapt. Nu pot spune că mă miră prea tare. Influența Hemairei se întinde prin toată Otera și face ca pielea închisă la culoare să fie considerată mai frumoasă decât cea deschisă, iar trăsăturile sudice să fie considerate idealul frumuseții. Normal că m-au făcut cât mai albă și cu trăsături cât mai ascuțite. La o adică, e ironic. Toată copilăria mea în Irfut mi-am dorit mai mult decât orice să arăt exact ca fata pe care au desenat-o aici, dar acum nu mai am astfel de aspirații. Acum înțeleg ce era Irfut de fapt: un sat izolat dintr-un colț de țară, departe de restul imperiului, în care eu eram singurul țap ispășitor evident pe care sătenii să-și reverse ura.

— Ar trebui să mă flateze atenția, murmur eu în cele din urmă. Pe noi toate, de fapt, adaug, privind scurt spre tovarășele mele.

— Într-adevăr, răspunde Melanis. Eu aș fi onorată să fiu privită drept forța care tulbură apele în epoca aceasta nouă.

Ceva din spusele ei trezește în mine o neliniște ascunsă — de fapt, așa mă simt pe lângă Melanis în general. Discuția noastră de mai înainte despre rolul bărbaților în societatea oterană îmi tulbură în continuare gândurile și, de câte ori mă uit la ea, îmi amintesc de generalii ceilalți, Primele născute mai vârstnice, care există aproape de la începutul începutului. Rareori li se adresează bărbaților și atunci se răstesc scurt, de parcă nu suportă să le deranjeze niște ființe atât de josnice în comparație cu ele. Înainte, credeam că atitudinea aceasta și obiceiul lor de a proclama mereu superioritatea femeilor se trăgeau din ororile pe care le-au îndurat. Acum nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva așa au gândit de la început.

Încă și mai rea e bănuiala tot mai concretă că am observat de mult astfel de comportamente, dar le-am ignorat pentru că n-am vrut să văd — pentru că ideea ca o alaki să nutrească astfel de convingeri controversate nu se potrivea cu felul cum vedeam eu noua ordine dominată de alaki.

Trebuie să mă îndrept, trebuie să fiu mai atentă. Nu se poate să rămân cum eram, să ignor lucrurile pentru că mi-e prea frică să privesc realitatea în față.

Britta îmi smulge afișul din mână.

— Iote-aici, țățâie ea din buze dezaprobator. M-or făcut de zici că-s un duh din Tărâmurile de Apoi.

Nici că se putea descriere mai exactă. Pielea Brittei din desen e atât de palidă, încât aproape că pare de gheață, iar părul ar putea să-i fie din zăpadă, la cât de alb l-au făcut. Mai rău, toate trăsăturile i-au fost subțiate — nas de-abia dacă mai are, gura îi e o linie, ba nici atât.

— Măcar voi două mai sunteți de recunoscut cât de cât, pufnește Belcalis, uitându-se peste umărul Brittei. Eu arăt ca o farfuză de două parale.

Fac ochii mari când întoarce afișul spre noi. Credeam că ne-au desenat urât pe mine și pe Britta, dar Belcalis are niște buze desenate atât de senzual, încât îi ocupă aproape toată fața, iar ochii au o scânteie de vino-ncoace deșucheat.

— Câțiva ani stă omul într-o casă de toleranță și gata, e târfă pe viață, remarcă ea sec.

Dar în vocea ei e o notă de durere, ascunsă în spatele vorbelor sarcastice și a sfidării din ochii căprui-deschis.

Mă apropii de ea.

— Nu contează, Belcalis, spun eu. Nu ești tu asta.

— Nu e?

Mai-mai că tresar când intervine în discuție Melanis. Din senin, Prima născută a rămas cu privirea în depărtare și pare absentă.

— Trebuie să ne acceptăm toate laturile, Nuru. Chiar și pe cele care nu ne plac, murmură ea.

— Are dreptate, Deka, spune Belcalis, întorcându-se din nou spre mine. Timpul cât am fost în casa de toleranță e parte din mine. Una dintre multele părți. Și dacă e să spunem adevărul, nu e nicio rușine să fii femeie căzută — deși nici acum nu înțeleg prea bine ce se presupune că înseamnă asta. Căzută.

Colțurile gurii i se ridică ușor.

— Cum cade omul, mai exact?

Meditează puțin la întrebarea aceasta, apoi mă privește din nou.

— Oricum, câștigi o pâine cinstită, dacă ești dispusă s-o faci.

Numai că tu nu erai dispusă.

Nu spun asta cu voce tare în fața ei. Atâtea lucruri nu-i spun, atâtea lucruri nu pot să-i spun. Nu când e încă atât de rănită, atât de încordată, gata să se destrame.

Nu pot decât s-o țin în brațe.

— Nu, Deka, protestează ea, uitându-se în altă parte când o cuprind, dar nu mă las.

Are trupul țeapăn ca o scândură, totuși nu se retrage și asta îmi spune că de fapt vrea s-o ating. Belcalis rareori caută afecțiune fizică — ba chiar se ferește de ea ca de ciumă când poate. Dar din când în când are nevoie să fie atinsă, ca oricare dintre noi. E limpede că acum e unul dintre acele rare momente.

După câteva clipe, se trage totuși înapoi și își reia atitudinea serioasă.

— Hai, ajunge, spune ea, ștergându-se la ochi atât de repede, încât aproape că-mi scapă mișcarea, apoi aruncă o privire în jur. Așa, și pergamentul băieților unde e? întreabă. Că de al nostru ne-am amuzat.

— N-am găsit, spune Keku, dând din umerii care i s-au făcut masivi.

De fapt, e aproape incredibil cât i-au schimbat aspectul ultimele luni de luptă, de la băiatul de oraș plinuț și indolent pe care l-am cunoscut acum un an și ceva la războinicul voinic pe care îl am în față acum.

— N-are sens, spune Belcalis, încruntată.

— Ba are, dacă se așteaptă să atacăm.

Cuvintele aproape șoptite vin dinspre Lamin cel înalt și tăcut. Se uită cu subînțeleas la bărbații adunați pe dealul de lângă noi, jatu care se prefac că nu sunt jatu.

I-am tot urmărit și nici măcar o privire n-au aruncat înspre căruțele noastre, ceea ce e o ușurare.

— Nu știi cine suntem, spun eu. Dacă ar ști, ar fi făcut ceva deja.

Lamin aprobă din cap, dar nu-și ia ochii de la ei.

Mă întorc spre Keita.

— Spune-ne ce ați mai aflat.

— E așa cum ni s-a spus. Seniorul Kadiri și preoții lui dorm în castel în fiecare noapte. Din fericire, încuie porțile seara, deci n-o să fie nevoie să ne ocupăm și de pleava din jur când îl luăm.

Face semn din bărbie spre mulțimea tot mai numeroasă de la poalele dealului: grupuri de bărbați petrecăreți cu câteva femei cu măști și glugi printre ei. Toți umblă fără ținută în jurul scenei de lemn pe care se află cadavrele fetelor, de pe a căror piele se retrage încet aurul. Vederea lor mă umple de o tristețe nespusă.

Fetele acestea se vor trezi într-o oră, poate mai puțin. Dar noi nu vom fi acolo să le salvăm. În orice caz, nu azi.

Foșnetul pașilor prin iarbă mă smulge din gândurile mele sumbre.

— Slavă, credincioși ai lui Idugu, spune un glas.

Mă întorc și dau cu ochii de un grup de soldați care se apropie de noi; arată mult mai șleampăt decât cei care își au tabăra în apropiere. Cu toții sunt ostași de rând, nu jatu deghizați.

Când ajung mai aproape, Britta își ferește chipul, prefăcându-se timidă, iar eu o imit repede, împreună cu celelalte fete. Femeile oterane (mai ales cele tinere) nu prea se uită la bărbați necunoscuți și nici nu vorbesc cu ei, de teamă

să nu-și păteze reputația. O singură privire îndrăzneată poate fi suficientă ca să arunce o femeie pe calea templelor sau a bordelurilor, mai ales dacă nu are bărbați cu influență s-o apere.

Keita mă înconjoară cu brațul și mă trage lângă el când cel mai înalt dintre soldați pășește spre noi; dinspre el vine în valuri un damf de mied. Melanis se încordează, dar rămâne credincioasă deghizării ei de bunicuță curioasă.

— Însurăței, ha? întreabă soldatul, uitându-se tulbure la robele-pereche pe care le purtăm.

Din unduirea fluidă a glasului său și din textura tăbăcită pe care a căpătat-o pielea lui rozalie sub soarele arzător al verii, nu încap în doială că e din provinciile nordice mai îndepărtate, poate chiar dintr-un sat din apropiere de al Brittei. Probabil că a venit aici cu seniorul Kadiri, la fel ca majoritatea soldaților care mișună pe câmpie.

Li pășește în față, așezându-se între el și grupul nostru.

— Da, toți. Suntem în drum spre Sēnlín Hú.

— A, orașul unde curge vin și miere! Frumos loc să-l vezi după nuntă, spune soldatul, dând din sprâncene cu subînțeles spre băieți în timp ce mai ia o gură de mied. Dar acum începe Festivalul Crepusculului. Nu se călătorește cât umblă Idugu pe cer.

Idugu... Numai la auzul numelui mă cuprinde neliniștea. Am ajuns în sfârșit, suntem atât de aproape de ținta noastră, încât aproape că-i simt gustul pe limbă. Nu trebuie decât să-l capturăm pe seniorul Kadiri și să ne folosim de el ca să aflăm unde se află cel care mănuieste angoro. Apoi vom putea să-l găsim și să-l distrugem, pentru ca mamele să-și recapete puterea și să zdrobească tot cultul lui Idugu pentru totdeauna, aducând în Otera epoca de aur de care are atâta nevoie.

Mă agăț de gândul acesta în timp ce Li își mângâie mustața lungă, parte din deghizare.

— Idugu? întreabă el, prefăcându-se că nu înțelege.

Soldatul râde.

— Da' chiar că v-a amețit fericirea conjugală dacă nu știți, prietene. De luni de zile ne tot spun preoții. Oyomo și-a schimbat forma. Acum e Idugu — răzbunare pe cei care se prefac zeii adevărați ai Oterei.

Arunc o privire tensionată spre Li, dar el se mulțumește să aprobe vag din cap înainte să-și întoarcă din nou atenția spre soldat.

— Și cum are de gând să se răzbune, prietene? Iartă-mi ignoranța. Am avut altele în gând în ultimele luni, mă înțelegi.

O strânge pe Britta mai aproape de el, ca să-și întărească spusele. Soldatul râde, amețit de băutură.

— Nu-i nevoie de scuze, prietene, înțeleg. Idugu adună armate să mășăluiască spre munții unde sunt necredincioșii. Gândește-te: toți bărbații din Otera, luptând laolaltă.

Cuvintele mă lovesc ca un fulger, la fel și imaginile. Mulțimea de bărbați care ne-ar ataca, ridicând armele împotriva mamelor. Știam deja ce au de gând, dar acum că-l aud pe soldat cum se împăunează cu asta... De-abia reușesc să-mi țin fruntea plecată, atât de puternică e furia din mine. Nu sunt singura afectată. Aud un foșnet slab — aripile lui Melanis, care i se mișcă sub mantie.

Din fericire, soldatul nu observă.

— O să dărmăm munții ăia blestemați din temelii și o să măcelărim toate alaki care ne ies în cale, oricât ar dura. O să curgă la aur în Otera de n-o să mai știe nimeni ce-i aia sărăcie câteva sute de ani.

Pe sub pleoape îmi joacă viziuni sângeroase: cum mi-aș împlânta atika în măruntaiele lui, după care i-aș secera pe toți bărbații din jur.

Strâng pumnii atât de tare, încât unghiile mi se înfig în piele. Aripile lui Melanis tremură mai tare, dar omul vorbește în continuare, orb la pericol.

— Până atunci, prieteni, să veniți la adunare. Vorbește Wumi Kaduth. E foarte bine s-o audă soțiile voastre, să învețe din înțelepciunea ei.

— Wumi Kaduth? repetă Li, de data aceasta cu o ignoranță sinceră.

Nici eu n-am mai auzit numele.

Bărbatul pune o mână pe umărul lui Li și rânjește.

— Da‘ pe unde-ai fost, prietene? Doamna Inimii, o preoteasă. Îți închipui? O femeie să fie preot! Acum ce să zic, dacă ne ajută să le batem pe nemernicele de Aurite și pe cine le ține partea, accept orice.

— Sună fascinant, reușește Li să mai spună, deși a început să strâmba din nas.

Mirosul de mied și transpirație e și mai puternic, acum că omul e atât de aproape.

— Să n-o ratați, adaugă bărbatul, apoi o ia din loc cu tovarășii lui. Acuși începe.

Când soldații se îndepărtează suficient încât să nu ne mai audă, mă răsucesc repede spre ceilalți.

— O preoteasă? Mâini-Albe nu ne-a spus nimic despre asta.

— Nici cercetașii, murmură Britta. Mă-ntreb ce-au păzit de le-a scăpat așa ceva atâta timp.

Dau din cap în semn de aprobare. Nu e normal să le scape atâtea detalii cercetașilor.

Tocmai mă pregătesc să spun asta, când Keita oftează.

— Trebuie să fie ceva nou, spune el. Comandanții jatu nu sunt prea slobozi la gură, or asta... mda, n-am auzit niciodată de o femeie care să fie preot al lui Oyomo.

— N-am auzit niciunii, spun eu. De când trăiesc în Otera, n-am auzit de vreo preoteasă care să-l slujească pe Oyomo. Sunt fecioarele templelor,

bineînțeleas, dar preotese nu.

— Pentru că nu există așa ceva, spune Melanis, cu o expresie teribil de convinsă pentru o femeie care n-a văzut lumea de o mie de ani.

Pe de altă parte, îmi aduc eu aminte, n-a fost complet izolată. În fiecare clipă era înconjurată de preoți și cu siguranță mulți dintre ei erau vorbăreți.

Îmi întorc din nou atenția spre ea când continuă.

— Cel puțin nu una adevărată. Trebuie să fie un gest de considerație pentru femeile muritoare, un nimic sclipitor care să le ia ochii. Cât de ușor au să renunțe la libertate dacă cred că pot ajunge la același rang cu bărbații!

Mă încrunt și mă întorc cu fața la ea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă înțeleg eu bine situația de față, răspunde Melanis, în Otera femeile sunt cele scoase cu forța din case și executate pentru presupuse moravuri ușoare. Bărbații își fac de cap și se luptă, iar femeile îndură urmările. Cât de groaznic. Trebuie să fie speriate de moarte. Dar acum, iată că există o preoteasă — o poziție care nu era posibilă înainte. O poziție care dă putere, influență, și pe care n-o poți dobândi decât dacă te arăți demnă. Dacă slujești. E o diversiune ca toate celelalte, continuă ea. Încă o aspirație imposibilă care să le mute femeilor gândul de la nefericirea în care trăiesc. Care să le facă să viseze, chiar dacă numai într-un moment de entuziasm, că ar putea fi mai mult. Deșteaptă idee. Otrăvită, dar deșteaptă.

Mă copleșește oroarea — și, împreună cu ea, o revelație: dacă e o diversiune, e una pe care o putem folosi în avantajul nostru. Cât vorbește preoteasa, noi putem să ne apropiem de scenă, să vedem cum anume le-au legat pe fete acolo. Poate reușim chiar să le salvăm și pe ele, în timp ce-l capturăm pe seniorul Kadiri. Nu strică să încercăm.

Mă întorc spre ceilalți.

— Să ne punem în mișcare, le spun, înviorată. Avem o preoteasă de ascultat.

E ciudat să merg prin mulțime cu Keita ținându-mă strâns de mână. În orice altă situație, ar fi împlinirea unuia dintre cele mai fericite visuri ale mele: eu și Keita în robele-pereche ale tinerilor însurăței, atât de aproape încât suntem practic lipiți unul de celălalt. Dar realitatea e total diferită. Sub robă am ascunse săbiile atika, iar mintea îmi e năpădită de gânduri — de griji. Fetele acelea, Idugu, armata, preotesele lui Oyomo, toate sunt lucruri pe care trebuie să le cercetez, despre care trebuie să aflu mai multe. Din fericire, acum e seară, partea din zi perfectă pentru furișat. Umbrele s-au întins peste aproape toată câmpia, iar focurile de tabără și lampioanele care ard abia reușesc să străpungă întunericul. Lampioanele sunt făcute din hârtie bogat împodobită și așezate la intervale anume pe câmpie, ca să-l ajute pe Oyomo (mă rog, pe Idugu) în călătoria lui. Când eram mică, dădeam fuga de la unul la altul sub privirea tatei, făcând cu mâna din răspuțuri, în speranța că o să mă vadă zeul. Acum am grijă să țin capul plecat în timp ce merg înainte, cu masca bine potrivită pe față. Pericolul mă înconjoară din toate părțile.

Cu cât mă apropii mai mult de scenă, cu atât mai concretă devine convingerea aceasta, ca un val de înțepături care-mi coboară încet pe spate. Aproape că aș crede că e din cauza mulțimii, o puzderie de oameni înghesuiți atât de tare unii într-alții, încât nu disting contururile fiecăruia, doar că a început să mă furnice și restul corpului, sângele îmi gonește prin vene, inima îmi bate tot mai tare. Se încolăcește în jurul meu o senzație tulburătoare, febrilă: putere, foarte, foarte multă putere. Se acumulează încetul cu încetul în aer și-mi agită sângele până la frenezie. Dar nu e energia divină obișnuită, pe care o simt când sunt în apropierea mamelor. Cumva, îmi amintește de n'goma, bariera care apără zidurile Hemairei, numai că nu e exact la fel. Parcă e mai întunecată. Aproape ca o prezență.

— Simți, Deku? îmi șoptește Keita în ureche. Apăsarea asta din aer?

Încuviințez din cap.

— Crezi că e angoro? îl întreb.

Să se afle obiectul misterios chiar aici?

— Credeam că nu poate fi scos din Hemaira.

Mă încrunt: are dreptate.

— Așa ar trebui... Poate e cel care-l folosește?

— Nici el sau ea n-ar trebui să poată să plece din Hemara.

— Atunci ce e senzația asta?

Privesc roată în jur, în timp ce greutatea aceea continuă să mi se lase pe umeri ca o mantie uleioasă. Dar nu mai pare s-o observe nimeni altcineva.

Toată lumea privește în sus, la scenă, și li se citește venerația în ochi. Încremenesc, cu stomacul strâns ghem de neliniște, când îmi dau seama că toți par captivați, deși acum doar câteva momente nu arătau așa. Orice s-ar întâmpla, nu e normal și are legătură cu prezența stranie pe care o simt în aer.

— Fă ca ei, șoptește Keita, tulburat. O să arate ciudat dacă nu ne purtăm și noi la fel.

Mă grăbesc să-i urmez îndemnul și mă prefac că nu-mi pot lua ochii de la scenă, absorbită, precum ceilalți. Keita are dreptate, s-ar putea să fie o probă, o metodă de a demasca agenți din Abeya care ar încerca să se infiltreze aici. Spre deosebire de majoritatea oteranilor, eu și prietenii mei suntem obișnuiți cu puterea divină. Toți intrăm în contact cu mamele frecvent, deci e de așteptat să reacționăm diferit de restul lumii.

Rămân așa, alături de Keita, cu ochii pironiți în aceeași direcție ca toți ceilalți, până când, după câteva clipe, energia se risipește și mulțimea se pune din nou în mișcare, în felul cel mai firesc, de parcă n-ar fi fost prinsă acum doar câteva clipe în cine știe ce capcană celestă. Tulburarea mi se întetește, mi se întorc măruntaiele pe dos de greață. Dacă într-adevăr a fost angoro,

talismanul e mult mai puternic decât anticipasem. Mult, mult mai puternic. Atât de puternic încât aproape că părea să aibă conștiință de sine.

Aproape ca un zeu...

Cu un tremur, alung repede gândul acesta deloc bine-venit. Nu există alți zei în afară de Aurite. Exact despre asta m-au avertizat mamele, despre faptul că angoro le absoarbe puterea și o folosește ca să-l hrănească pe cel care-l mânuiește. Ca să-i dea aura divinității. Poate că de la persoana aceea emana prezența pe care am simțit-o, iar dacă e așa, atunci nici vorbă să fie zeu; oricine ar fi, e doar un om supus greșelii care folosește un obiect străvechi ca să se dea drept zeu. Nu trebuie să mă las păcălită.

— Faceți loc, scuzați, pardon... faceți loc, am zis!

Sunt silită să-mi alung gândurile când se apropie Melanis, împingând lumea din calea ei cu toiagul și mormăind. Se pare că își ia foarte în serios rolul de bunicuță, iar vocea ei se potrivește cu comportamentul, asprită și răgușită. E o ciudățenie de-a lui Melanis: adoptă foarte repede tiparele de vorbire și manierismele celor din jur. Strategie de supraviețuire, bănuiesc.

Se aud câteva mârâieli, dar nimeni nu-i spune nimic în față. Singurele femei respectate în Otera sunt bătrânele, pentru că au supraviețuit atât de mult, încât nu mai sunt considerate propriu-zis femei.

Dacă există un avantaj în statutul femeii în imperiu, acesta este. Odată ce îmbătrânești suficient, devii atât de invizibilă, încât nu-i mai pasă nimănui ce faci.

— Melanis? șoptesc, alarmată, când se apropie.

Planul era să fim poziționați la anumite intervale prin mulțime. Așa putem observa ce se întâmplă din toate unghiurile, ca să ne comparăm impresiile apoi.

E important să ne organizăm cât mai bine în astfel de situații.

Dar lui Melanis nu pare să-i pese; mă apucă de braț.

— Am mai simțit prezența asta, îmi murmură agitată în ureche. Am mai simțit-o.

— Unde? o întreb, surescitată. Unde ai simțit-o?

— Când, mă corectează Melanis. Vrei să spui „când“. În timpul Războaielor Divine. În clipa când mamele au căzut prizoniere și Idugu...

Se oprește, iar chipul îi capătă brusc o expresie năucită. Clipește des, de parcă ar fi cu mintea în altă parte.

— Idugu...

— Idugu? o îndemn eu, dar Prima născută nu mă mai ascultă.

Privește în depărtare, la ceva ce numai ea vede.

— Melanis? întreb, tulburată.

Când o ating pe umăr, tresare și clipește din nou. Numai că de data asta parcă se trezește dintr-un somn de după-amiază.

— Scuzele mele, despre ce vorbeam? spune ea din senin, părând derutată.

Îngheț.

— Îmi povesteai de Idugu.

Se încruntă, iar expresia de confuzie i se accentuează.

— Idugu? Ce să înțeleg eu din închipuirile aiurite ale neghiobilor de oameni? spune, pufnind și clătinând din cap. Și de ce-mi pierd timpul aici? Ar trebui să fiu la postul meu.

Se îndepărtează șchiopătând, iar pe mine mă cuprind fiorii și mai tare. La fel și îngrijorarea. Parcă ceva ne-a șters discuția dinainte, a înlăturat-o cu totul din mintea lui Melanis, n-a mai rămas nici urmă din ea. Și cum se uita în depărtare, de parcă o chema ceva pe nume.

Sau cineva...

Nu cunosc decât o singură persoană cu o asemenea putere. De fapt, sunt patru. Și toate au fost în imediata apropiere a lui Melanis. Iar misteriosul mânuitor al talismanului angoro cu siguranță nu a fost.

O privesc, tulburată, cum se face nevăzută în mulțime.

— Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat? Întreabă Keita imediat ce o pierde din vedere.

Și el pare neliniștit.

— Nu știu, răspund, clătinând din cap. Acum îmi spunea ceva, după care...

— Ce?

Privirea cu care mă fixează Keita e aspră. A observat ezitarea de pe fața mea.

— Ce nu-mi spui, Dekka? șoptește.

Dintr-odată, mi s-au uscat buzele; le umezesc cu limba.

— Cred că cineva i-a schimbat amintirile. Ca discipolilor care vin la Abeya.

Se încruntă.

— Stai, crezi că mamele...

Aprob din cap.

— Dar de ce?

Aceeași întrebare mă blochează și pe mine. De ce i-ar răpi zeițele memoria lui Melanis? Oare Prima născută chiar nu mai voia să-și amintească cele întâmplate în timpul Războaielor Divine? Sau a fost voința mamelor să nu-și mai amintească? Alung repede gândul scuturând din cap. N-are sens; mamele n-ar lua niciodată amintirile cuiva fără voia lui. Asta trebuie să fi fost dorința Primei născute însăși. Poate apăsarea atâtor secole era prea greu de îndurat.

Eu, una, știu că așa mă simt uneori, și am trăit de-abia șaptesprezece ani.

Mă uit din nou după Melanis. S-a apropiat de primele rânduri ale mulțimii și îl împunge fără nicio rușine pe Li cu toiagul, ca să-l dea la o parte și să aibă ea locul cel mai bun. Nu pare să se mai gândească deloc la discuția noastră.

Dar asta probabil pentru că a uitat-o...

Privesc din nou spre Keita.

— Nu cred că e locul potrivit să vorbim despre asta.

Keita dă din cap în semn că e de acord.

— Atunci mai târziu.

— Mai târziu, încuviințez eu și mă întorc spre scenă, unde unul dintre preoți se adresează mulțimii, stând lângă cele trei alaki adormite, care acum nu mai au pe trupuri decât urme slabe de aur.

Se vor trezi în două ore, dacă nu mai repede.

Gândul e de ajuns ca să mă facă să-mi încleștez pumnii.

— Bună să vă fie seara, credincioși loiali ai lui Oyomo, spune preotul tare, iar fața de un roz-palid i se înroșește din pricina efortului de a striga.

— Bună să vă fie seara, răspunde mulțimea.

Chiar și de la depărtare, îmi dau seama că e ceva ciudat la ochii lui: pupilele sunt prea întunecate și ocupă prea mult loc în mijlocul albului. Privitorii mai puțin cunoscători poate ar crede că a stat prea mult pe întuneric citind pergamente sau chiar că s-a dedat prea tare la ierburi halucinogene, dar eu știu. Preotul nu e om de rând; e un jatu adevărat și la fel sunt toți ceilalți preoți din jurul lui, care au ochii aceia aparte.

Cineva îi înmânează un corn din metal, iar el mulțumește cu o înclinare a capului.

— Cinstiți discipoli ai lui Oyomo, fie ca binecuvântările Tatălui Nesfârșit să vă apere și să vă izbăvească.

— Să ne apere. Să ne izbăvească, intonează mulțimea.

N-am mai auzit astfel de incantații de când mi-a venit rândul la Ritualul Purității, dar le recit cu ușurință, după anii de venerare la templu în care cuvintele mi s-au întipărit adânc în minte.

— Azi începe un răstimp de mare bucurie — suntem înaintea de Festivalul Crepusculului, când sărbătorim pogorârea lui Oyomo și sosirea lunilor întunecate de iarnă. După sfânta noastră tradiție, vom rămâne alături unii de alții până la încheierea festivalului. Dar nu trebuie să ne pierdem vigilența în timp ce sărbătorim călătoria Tatălui Nesfârșit. Prin Otera umblă demonii.

Mulțimea e cuprinsă de încordare, soldații își aruncă priviri unii altora, unii își exprimă scârba scuipând pe jos. Îmi încleștez pumnii și mai tare. Întotdeauna mă înfurii când aud că se vorbește despre semenele mele cu atâta venin, cu atâta ură, de parcă am fi cu adevărat demonii care cred ei că suntem. Nu am făcut niciodată altceva decât să încercăm să supraviețuim — la fel ca orice altă vietate din Otera. Și totuși, oamenii ne disprețuiesc pentru asta.

Preotul încuviințează către mulțime, iar capul chel îi lucește în lumina serii.

— Auritele s-au trezit și își împrăstie necurătenia și smintirea monstruoasă, prefăcând fete nevinovate în alaki și împingând tinerii la dezmăț. Nu trebuie să cădem pradă ispitelor lor infame.

— Trebuie să fim tari! strigă o femeie cu mască de lângă mine, adunându-și copiii pe lângă ea.

Toată lumea din jur își exprimă susținerea dând din cap.

Zâmbetul aprobator al preotului pare că i se revarsă din ochi ca o lumină.

— V-a spus multe seniorul Kadiri, cinstitul mare preot al lui Oyomo! strigă el. Azi a adus cu el încă un suflet ales de Oyomo: pe Wumi Kaduth, Doamna

Inimii!

Răsună urale, ovații atât de zgomotoase, încât acoperă toate celelalte sunete. Le imit și eu, deși încordarea îmi face mușchii să fie rigizi și duri ca fierul. Simt cum crește din nou prezența aceea stranie, un soi de urzeală uleioasă a aerului care se întetește cu fiecare val de aplauze al mulțimii. Ceva din tiparul acesta nu-mi dă pace și nu-mi trebuie decât câteva clipe ca să înțeleg ce anume. E aproape ca și cum prezența s-ar... hrăni din aplauze.

Închinare... Cuvântul mi se ivește brusc în minte, dar îl izgonesc repede. Numai Auritele se hrănesc din venerația credincioșilor.

Când se lasă liniștea, redevin atentă la scena din fața mea. Seniorul Kadiri tocmai înaintează spre centru, cu pași înceți și atenți, iar pe piele îi tremură lumina de la focurile de tabără. Nu l-am mai văzut, dar știu bine cine e. Clericul în vârstă e subțiratic și cu pielea parcă tăbăcită, roba galbenă îi e zdrențuită, iar picioarele au bătăture atâtea de groase, încât seamănă cu niște copite. Singurul lucru care-l deosebește de cerșetorii care cer de pomană pe la marginile mulțimii e kuru, simbolul sacru al Soarelui, întipărit pe fruntea lui cu aur, ca ars cu fierul roșu.

Asta și faptul că pielea îi e de un albastru-închis.

Culoarea sclipește ori de câte ori o atinge lumina focurilor, scoțând în evidență nuanțele care îi compun întunecimea bogată. Mă străbate un fior. Seniorul Kadiri e un mombani, unul dintre cele mai rare triburi din Provinciile de la răsărit — din toată Otera, de fapt. Unicul Regat se întinde pe continente întregi, mărginit numai de Tărâmurile Necunoscute din părțile îndepărtate de miazăzi și răsărit, dar până și între grupurile atât de diferite care-i locuiesc provinciile — de la miazăzi, de la miazănoapte, de la răsărit și de la apus — mombani nu au seamăn. Numai ei au pielea de o asemenea nuanță de giuvaier.

Albastrul intens îl face pe seniorul Kadiri să pară o creatură mitologică. Dar e aici, iar acum înaintează până la marginea scenei, înălțat impunător peste noi, numai că nu este atât de înalt pe cât pare. De fapt, e cu cel puțin un cap mai scund decât toți ceilalți preoți care stau în picioare în spatele lui, cu buzele mișcându-se într-o rugăciune febrilă.

Simt fiori de neliniște când peste mulțime începe să plutească un sunet — un zumzet jos și insistent. De fiecare dată când se intensifică, reapare senzația aceea ciudată — prezența. În cele din urmă, seniorul Kadiri face semn să se lase tăcerea, iar preoții se întorc, aproape în același timp, către partea din spate a scenei. Acolo, o femeie în robă galbenă e ajutată să urce pe platforma de lemn. Este Wumi Kaduth. Nu e nevoie de prezentări ca s-o recunosc. În fond, e singura femeie de pe scenă — cu excepția fetelor adâncite în somnul aurit.

O fixez cu privirea, fascinată. E foarte subțire această Doamnă a Inimii; corpul îi este fragil, ca de pasăre, sub faldurile robei galbene ceremoniale care o acoperă din cap până în picioare. Presupun că e bătrână, dar ar putea avea oricâți ani între doisprezece și șaiszeci, la cât de puține semne observ legate de vârsta ei; fața îi e ascunsă de o mască de lemn din cea numită „a pietății“, iar pânza neagră îi acoperă până și ochii. O văd foarte clar, în ciuda nopții care se lasă: simțurile mele ascuțite îmi permit să scurtez distanța până la ea în timp ce Wumi Kaduth înaintează cu precauție către preoți, apoi îngenunchează, în semn de supunere absolută atât față de seniorul Kadiri, cât și față de adunarea de bărbați aflată în fața ei.

Strâmb din buze, dezgustată. Atâta tam-tam pentru o femeie-preot, o Doamnă a Inimii, și ei vin cu ființa asta speriată și preaplecătă. Dar asta e și ideea, nu? Îmi impun să mă calmez, amintindu-mi cuvintele lui Melanis: nu e preoteasă, ci momeală pentru femeile muritoare — dovada vizibilă că, dacă se supun până la capăt, dacă se dăruiesc până nu mai rămâne în ele altceva decât devoțiunea, și pe ele le-ar putea alege Oyomo să fie mesagerile lui speciale. Simt manipularea din spatele ideii ca pe o arsură usturătoare. Înainte, fetele puteau aspira la puritate și măritiş, ca răsplată pentru supunere. Acum pot aspira și să fie declarate preotese false și să-i slujească pe ceilalți preoți drept recompensă — ca femeia din fața mea.

Seniorul Kadiri o mângâie pe cap cu un gest atât de plin de superioritate, încât îmi face greață, apoi se întoarce spre mulțime.

— Binecuvântați credincioși ai lui Oyomo, spune el, cu o voce surprinzător de tunătoare, m-ați auzit vorbind iar și iar despre puterea Tatălui nostru Nesfârșit, despre iubirea și grija pe care le are pentru noi — o grijă atât de pură încât s-a prefăcut pe Sine Însuși în înfățișarea Sa cea mai puternică,

Idugu, pentru a lupta împotriva influenței Auritelor.

Acum mulțimea e complet neclintită, captivată de vocea lui. Îmi răsună adânc în oase, cu o putere tangibilă, pe care o simt până și eu.

Efectul ei se adaugă la pielea albastră și îl transformă într-o figură aproape mistică atunci când vorbește din nou:

— Demonii aceia sunt o pată pe fața Unicului Regat pe care îl iubim, cum o pată este și odrasla lor netrebnică, acea alaki pe care au botezat-o Nuru, Dekka. Ardă în Focuri.

— Ardă în Focuri, intonează mulțimea.

Simt un spasm în stomac. Nu e prima dată când disprețul acesta, dorința să ard în Focurile Tărâmurilor de Apoi, dar tot doare. Keita mă strânge mai tare cu brațul pe după talie, cu toate astea apropierea lui nu risipește scârba și groaza care mocnesc în mine.

Seniorul Kadiri aprobă cu o înclinare pioasă din cap, apoi continuă.

— Iarăși și iarăși am vorbit despre zeul nostru, despre dușmanii Săi monstruoși. E timpul să glăsuiască alte guri. Așa cum știți de-acum cu toții, Oyomo, în mila Lui infinită, a găsit cu cale să le cheme la El pe anumite femei sfinte, să le dea puterea de a-și depăși infirmitatea trupească și de a primi în ele tăria divină. În seara aceasta sfântă, o aduc în fața voastră pe întâia dintre fiicele lui alese, pe Wumi Kaduth, Doamna Inimii.

Face un semn către femeie, care se ridică și se înclină spre mulțime. Apoi întinde brațele înainte.

— Iubiți credincioși ai lui Oyomo, spune ea, cu o voce neașteptat de puternică din spatele măștii.

În ciuda aparenței de fragilitate, glasul îi ajunge departe, la fel ca al seniorului Kadiri.

— Tatăl Nesfârșit vă binecuvântează.

— Tatăl Nesfârșit ne binecuvântează pe toți.

— Vă aduc binecuvântări de la Idugu.

— Binecuvântări.

Fiecare gură din mulțime repetă cuvintele, numai a mea nu.

A mea a tăcut, toate cuvintele mi-au fost înghițite de oroarea care mă cuprinde dintr-odată. Nu mi-am dat seama pe loc, dar cunosc vocea aceasta — am auzit-o de sute de ori. Chiar dacă n-ar mai scoate o vorbă Doamna Inimii, eu tot știu cine e.

Elfriede, vechea mea prietenă din Irfut.

Fata care s-a uitat cum mă omorau și n-a spus nimic.

Acum nici doi ani, Elfriede de-abia dacă era în stare să deschidă gura în prezența altcuiva. Ținea capul plecat ca să-și ascundă semnul din naștere, pata roșie cu margini neregulate care-i acoperea jumătatea stângă a feței, și nu s-ar fi arătat unei mulțimi decât forțată. Când se întâlnea cu necunoscuți, nu putea vorbi decât în șoaptă. Atunci când au venit urlătoarele-morții în timpul Ritualului Purității și s-a aflat că eram impură, n-a spus nimic, doar a privit în tăcere, cu ochii plini de groază, cum Ionas m-a înjunghiat în stomac. În lunile următoare, pe care le-am petrecut în pivnița templului, torturată și ucisă iar și iar, n-a protestat nici măcar o dată. Nici măcar o dată n-a cerut să mă vadă. Nu că m-aș fi așteptat la asta. Era doar o fată — nici măcar nu era rudă cu mine. Ce putere să aibă într-un loc cumplit ca Irfut? N-ar fi obținut altceva decât să fie aruncată și ea în temniță, așa că nu i-am luat niciodată în nume de rău tăcerea, nu m-am așteptat niciodată la altceva de la ea.

Dar acum, din motive pe care nu reușesc să le înțeleg, dintr-odată, iat-o la capătul celălalt al lumii, captând atenția a sute de oameni cu vocea răsunătoare din spatele măștii:

— Iubiți credincioși ai lui Oyomo, aflați că Idugu vă apără și vă îndrumă în toate, că El vă este pavăză în vremurile acestea pline de întunecime și haos. Este ușor să vă lăsați pradă deznădejdi, să vă lăsați copleșiți de gândul de a lupta împotriva Auritelor. L-au luat prizonier pe împăratul nostru iubit, ne-au asediat capitala; ne-au ucis prietenii, rudele, sate întregi. Dar nu e totul pierdut.

O urmăresc, tot mai uluită, cum vorbește mai departe:

— Oricât de puternice ar fi demonicele acelea de Aurite, noi le-am mai învins și înainte, le-am încătușat în închisoarea pe care acum au îndrăzneala s-o numească templul lor. Și la fel putem face din nou. Acum sunt slăbite, secătuite de puterea lor de odinioară — puterea pe care au strâns-o momind

de partea lor femei nevinovate, devorând copii neprihăniți.

Mulțimea suspină, toată numai furie și indignare, dar eu sunt în continuare prea șocată, prea zguduită să reacționez. Până în ziua de azi am crezut că pe Elfriede o măritaseră părinții sau, în cazul cel mai rău, o obligaseră să intre în serviciul templelor ca să șteargă stigma asocierii cu mine, un demon impur. Dar iat-o chiar în fața mea. Și spune lucruri pe care doar câțiva dintre locuitorii aleși ai Abeyei le cunosc. Cum a dobândit cunoștințele acestea? Și de ce spune asemenea lucruri oribile?

Lui Elfriede pe care o știam eu nu-i plăcea să vorbească de față cu străinii, nu-i plăcea să fie în centrul atenției. Trebuie că a obligat-o cineva — poate ca pedeapsă pentru apropierea de mine. Da, asta trebuie să fie. Odinioară, Elfriede îmi era cea mai dragă prietenă — singura prietenă. Cu siguranță, explicația pentru schimbarea ei e pedeapsa pe care a primit-o fiindcă am fost prietene.

Ridică mâinile, cerând liniște.

— În vremurile lor de glorie, Auritele erau lighioane împotriva firii, care sorbeau viața din copii și femei — din orice ființă pură care le ieșea în cale. Așa au ajuns îndeajuns de puternice încât să se proclame zei și să pângărească Otera cu odraslele lor impure.

Strâng pumnii atât de tare, încât pielea de pe nodurile degetelor stă să-mi plesnească. Chiar dacă au constrâns-o preoții să spună toate astea, cuvintele lui Elfriede mă lovesc drept în inimă. Nu înțeleg cum poate scoate pe gură asemenea neadevăruri strigătoare la cer despre mame, despre surorile mele. Dintr-odată, vreau să lovesc ceva, orice — preferabil fața ei acoperită de masca lipsită de emoție. Poate dacă-i dau o palmă suficient de tare, reușesc să o trezesc la realitate, să redevină fata drăgălașă și fericită pe care o cunoșteam pe vremuri.

De-abia reușesc să mă forțez să rămân pe loc când Elfriede continuă:

— Dar acum sunt izolate în templul acela al lor, departe de copiii noștri dragi, care le sunt prada preferată. Însă asta nu înseamnă că toți copiii Otereii sunt în siguranță. Asta nu înseamnă că sunt în siguranță atâția și atâția tineri cu

mințile tulburate care dau fuga în munți să se înfrupte din libertățile pe care le oferă Auritele, neștiutori că ființele acelea blestemate se hrănesc cu ei, se ghiftuiesc cu sufletele lor. Din fericire, însă, încă nu au mâncat pe săturate.

Elfriede privește peste capetele mulțimii captivate de vraja ei.

— Auritele sunt înfometate, vulnerabile, iar noi vom folosi vulnerabilitatea aceasta în avantajul nostru. Le vom ataca templul și vom face ceea ce războinicii Oterei strămoșești nu au reușit: vom ucide demonii o dată pentru totdeauna!

Strigătul mulțimii e atât de entuziast, încât dușmănia aceea cumplită umple aerul. Mă chircesc, sângele îmi fierbe, năvalnic. Din nou, parcă prezența aceea, talismanul, orice va fi fiind, se hrănește din elanul celor adunați, din setea lor de sânge. Iar eu nu pot face altceva decât să bat din palme împreună cu ei, atentă să-mi păstrez pe față încântarea prefăcută.

Când, în sfârșit, aplauzele se sting, mâna lui Keita o caută pe a mea, iar eu o apuc cu recunoștință, deloc mirată s-o găsesc transpirată. Keita strânge din dinți atât de tare încât îi tremură un mușchi pe maxilar. Simte și el prezența.

După ce mulțimea se liniștește, Elfriede cuprinde cu privirea toată câmpia.

— Poate vă întrebați cum de știu atâtea adevăruri despre Aurite. De unde știu eu, o fată nevolnică dintr-un sat uitat de lume ca Irfut, toate adevărurile acestea despre demoni?

Face o pauză dramatică, așteptând să se acumuleze tensiunea. Parcă văd cum i se ridică oblic colțurile ochilor verzi, ca pe vremuri, când avea o bîrfă delicioasă de împărtășit.

— Spune-ne! strigă cineva.

— Spune-ne, Wumi Kaduth! i se alătură altcineva.

Liniile argintii de pe masca lui Elfriede scânteiază în lumina torțelor, iar vocea îi coboară până devine aproape o șoaptă.

— Vedeți voi, am crescut în același sat ca odrasla demonilor. Am crescut

alături de Nuru însăși. Alături de Dekă... fata de colo.

Un deget slab, ca o gheară, arată drept spre mine și, cât ai clipi, lumea încremenește.

Pentru o secundă, parcă mi-a supt ceva tot aerul din plămâni, parcă totul curge încet, ca mîzga. Apoi, mulțimea se întoarce spre mine. Spre noi. Pentru că, în timp ce eu eram cu ochii la scenă, încă înlemnită, prietenii mei s-au grăbit să se strângă în jurul meu, observându-i, cum îi observ și eu dintr-odată, pe jatu care s-au infiltrat treptat prin mulțime, încercuindu-ne, în timp ce Elfriede ne distrăgea atenția. Pentru că, până la urmă, asta era ea de fapt — o diversiune. Nu o momeală pentru femeile oterane, nu altceva din ce mai presupuseserăm noi, ci o capcană, pur și simplu. O momeală care să-i permită seniorului Kadiri să ne captureze, așa cum voiam noi să-l capturăm pe el.

Keita face ochii mari, numărându-i din priviri pe jatu care ne înconjoară. Sunt cel puțin o sută, toți umani — de aceea nu m-au avertizat simțurile mele. Înțeleg brusc ironia situației. Nu e de mirare că n-am mai auzit de preoteasă până să ajungem aici: au avut grijă să nu vorbească de ea până în ultima zi, când eram deja aici, departe de comandantele alaki cu mai multă experiență care, spre deosebire de noi, ar fi mirosit capcana.

În timp ce eu credeam că-i tragem pe sfoară, ne trăgeau ei pe noi.

— Dekă..., spune Keita, iar în ochi îi citesc o întrebare mută. Ce facem?

Mă întorc spre prietenii mei, care mă privesc cu toții, așteptându-mi comanda. Cuvintele mi se revarsă de pe buze dintr-odată.

— Îl prindem pe seniorul Kadiri acum!

Ixa, atac! adaug în gând.

Nici n-am formulat bine gândul că îl simt pe Ixa cum se repede din harnașamentul căruței, explodând în forma lui masivă, cea adevărată. De obicei e cât un taur, poate puțin mai mare. Azi e de patru ori mai mare. N-am nevoie să-i văd transformarea ca să știu. E un instinct din adâncul meu, încă o fațetă a legăturii care ne unește. Ixa se repede pe câmpie, călcându-i în

picioare pe jatu din jurul căruțelor noastre. E o umbră lucitoare în întuneric, un colos răzbunător, care aduce oarecum a mammut, vietățile mătăhăloase, cenușii, cu colți și țepi pe spinare, pe care călărim uneori când mergem la luptă. Dar mammuții sunt înceți și grei, nu zvelți și grațioși ca Ixa când sare înăuntrul cercului de jatu care ne înconjoară, în timp ce mulțimea țipă și fuge în urma lui.

Scoate un răget atât de puternic, încât ecoul răsună pe toată câmpia și îi face pe câțiva jatu să se dea înapoi cu pași împleticiți. La chemarea lui răspunde fără întârziere un chiot ascuțit, urmat de încă unul și încă unul — Katya și celelalte urlătoare-ale-morții. Suspin ușurată. Gata-gata să uit că erau acolo. Când atacă dinspre pădure, se înalță în aer și mai multe țipete, ale oamenilor obișnuiți din adunare care dau bir cu fugiții.

Sar repede pe spinarea lui Ixa.

— Sus! le strig celorlalți.

Acum avem loc cu toții.

În timp ce mi se alătură Keita, Belcalis și gemenele, împreună cu ceilalți uruni, șuieră pe lângă noi o rafală de vânt aprig. Melanis zboară către scenă, cu Britta și Li sub câte un braț. Dar seniorul Kadiri nu pare îngrijorat de apropierea ei și nici măcar de a noastră. În timp ce toți ceilalți preoți fug la loc sigur, el rămâne lângă alaki cele adormite, cu o expresie infatuată.

Mă cuprinde teama.

— Fiți cu ochii în patru la capcane! strig.

Adaug și pentru Ixa: Ixa, fii atent!

Deka! încuviințează tovarășul meu uriaș și aterizează pe platformă cu o bufnitură răsunătoare.

Dar în clipa în care mă las să cobor pe el, o simt: energia se adună în aer. Dintr-odată, e atât de familiară, mai ales în lumina întâmplărilor de azi, încât nu-mi trebuie mai mult de câteva clipe să înțeleg.

— E o ușă! Mai multe uși.

Nici măcar nu e nevoie să mă întreb cum e posibil, fiindcă deja aerul e sfâșiat de prima fisură, din care străbat până la noi din partea cealaltă razele vii ale soarelui de după-amiază. Sub privirea mea uluită, apare o siluetă enormă, a cărei armură aurie, pe care o cunosc cât se poate de bine, nu reușește să-i ascundă ghearele-pumnal înfiorător de ascuțite și forma costelivă, straniu de umană. E un urlător-al-morții, numai că, spre deosebire de Katya și celelalte, are pielea (cel puțin partea neacoperită de armură) de un mov-închis, brăzdată de vene aurii. Și mai ciudat e faptul că poartă o armură infernală de aur, aidoma celei pe care o au alaki, și e înarmat cu o suliță căreia îi recunosc pe loc forma de floare cu petale din lame tăioase. E același fel de suliță pe care o purtau jatu de la Oyomosing, numai că urlătorul-morții din fața mea nu are cum să fie unul dintre ei. Jatu adevărați nu devin urlători-ai-morții când sunt uciși și, chiar dacă s-ar întâmpla asta, noi am pârjolit tot ce a rămas în Oyomosing.

Dar acum jatu învie... Gândul mi se furișează în minte ca un șarpe, împreună cu o durere cunoscută. Mă chircesc, copleșită de intensitatea ei. Acolo, pe platoșa urlătorului-morții, e tocmai lucrul de care mi-era frică de la început: simbolul acela, etalat sinistru, de parcă de-abia aștepta să-l văd eu. Întorc repede privirea, recunoscătoare când durerea se potolește, până rămâne doar o pulsație surdă.

Nu că ar mai conta. Durerea e nimic în comparație cu asta, cu revelația îngrozitoare care capătă formă dintr-odată în mintea mea: urlătorul-morții din fața mea e același conducător jatu pe care l-am văzut la Oyomosing. E bărbat și nu e singurul.

În aer apar tot mai multe fisuri, din care ies noi urlători-ai-morții, toți de aceeași culoare purpurie cu vene aurii, toți înarmați cu aceleași sulițe în formă de floare, toți cu simbolul jatu care parcă mă privește fix de pe platoșele armurii lor feroase de aur. Mi se răcește tot corpul.

În câteva secunde, urlătorii-morții au format un cerc în jurul nostru și au ațintit sulițele spre noi. Ori de câte ori Melanis plonjează din zbor către seniorul Kadiri, le ridică vârfulurile și o resping. Chiar și cu viteza și agilitatea pe care le are, nu reușește să răzbată printre ei. Urlătorii-morții de aici sunt cu

totul altceva, ceva ce nu am mai văzut. Și au o asemenea disciplină în mișcări, încât ai crede că sunt mai multe prelungiri ale aceleiași ființe.

— Stați pe loc! le ordon, luptând cu durerea care-mi zvâcnește în craniu.

Mă înconjoară prea multe simboluri jatu, prea multă putere care o respinge pe a mea; de aceea, urlătorii-morții îmi ignoră comanda și continuă să se apropie, încet dar sigur, strângând formația în jurul nostru.

Dar mă pregătesc pentru asta de săptămâni de zile, în care m-am antrenat să rezist efectelor simbolului. N-am de gând să mă las bătută de câteva simboluri mistice.

— STAȚI PE LOC, VĂ ORDON! strig din nou.

La fel ca prima dată, urlătorii-morții mă ignoră.

Puterea simbolului e prea mare, formează un scut prea eficace împotriva puterii mele.

De-acum seniorul Kadiri rânjește.

— Glasul tău nu are nicio putere aici, cinstită Nuru, spune el batjocoritor. Kaduth îl leagă la fel de strâns cum leagă lanțurile trupul.

Kaduth? Faptul că acum știu numele simbolului blestemat nu potolește cu nimic furia care-mi clocotește în vene.

— Ce vrei? mârâi la el, văzând roșu în fața ochilor.

Știu că vrea ceva; măcar atâta lucru știu. Dacă ar fi vrut doar să mă oprească, seniorul Kadiri l-ar fi putut pune pe unul dintre jatu să mă înjunghie în mulțime, în timp ce discursul lui Elfriede ne distrăgea atenția și mie, și prietenilor mei. Mi-ar fi trebuit cel puțin câteva ceasuri să învii; Elfriede știe bine.

Apropo de Elfriede...

Îi arunc o privire otrăvită fostei mele prietene. Nu s-a mișcat din loc, ne

urmărește. De ce n-a fugit cu toți ceilalți? De ce nu și-a adunat ultima fărâmbă de rușine care i-a mai rămas? Dar stă acolo, chiar lângă fetele adormite, care și-au recăpătat aproape complet culoarea pielii. Pe una dintre ele o străbate un fior ușor — e o copilă plinuță și palidă de la răsărit, nici nu cred că are cincisprezece ani. Înghit cu greutate și simt un gust de fiere la gândul cumplit că va reveni la viață curând.

Te rog, nu te trezi acum, îmi spun în gând, în timp ce seniorul Kadiri rânjește la mine.

— Ce vreau? mă îngână el, parcă amuzat. Ce să vreau? Hmm... interesantă întrebare. Numai că... aici nu e vorba despre ce vreau eu, cinstită Nuru. Aici e vorba de El.

Ațintește un deget noduros spre cer.

— El? repet, într-o încercare disperată de a-mi ascunde groaza crescândă, când aceeași alaki tresare slab.

Te rog, nu acum, o implor din nou. În tăcere, o îndemn cu puterea voinței să adoarmă la loc, dar norocul, ca întotdeauna, nu e de partea mea. Și celelalte fete încep să tresară, să se trezească treptat.

— Idugu...

Vocea seniorului Kadiri îmi atrage din nou atenția. Acum are o expresie stranie, aproape absentă.

— Îmi șoptește în vise. Îmi spune că e fascinat de tine. Că a pus la cale tot planul acesta doar ca să te întâlnească.

— Idugu? fac eu, cu o strâmbătură, deși simt prezența aceea uleioasă planând în aer. Nu există decât patru zei în Otera și aceia sunt Auritele.

— Așa ți-au spus? zâmbește seniorul Kadiri, blând și plin de milă. Biată copilă, cum te-au mai mințit blestematele. Sigur ți-au spus și că ele n-au mâncat niciodată copii, că n-au câștigat niciodată putere mistuind vieți nevinovate.

— Nici n-a fost nevoie să-mi spună.

Scrâșnesc din dinți, fierbând din nou de furie. Toată viața am auzit povești despre cum Auritele, mâncătoare de copii, au distrus Otera cu foamea lor nesățioasă.

— Mamele sunt zeițe, apărătoare. Niciodată nu le-ar face rău copiilor lor.

Zâmbetul acela încărcat de milă devine un rictus de prădător.

— Copilă neroadă, oftează compătimator seniorul Kadiri. Nu știai? Zeii au nevoie de închinare, iar cea mai pură închinare este sacrificiul.

Nici nu apuc să fac o mișcare, că o prinde de păr pe fata care tocmai se trezește și scoate un pumnal din teaca de la șold. Îi smucește capul pe spate și ridică ochii spre cer, cu o scânteiere frenetică în priviri.

— Tată Divin, îți înalț ofranda aceasta ca să-ți sporească puterea. Fie ca sângele ei să te umple. Fie ca spiritul ei să te hrănească. Fie ca foamea să-ți fie potolită.

Îi taie gâtul fetei dintr-o singură mișcare iute.

Aerul se umple de țipete, cele mai multe de la celelalte fete care tocmai se trezesc, restul de la mine — le aud ca un ecou îndepărtat în urechi. Pe scândurile de lemn din care e făcută scena se revarsă sânge auriu, atât de mult, că la picioarele seniorului Kadiri începe să se întindă o băltoacă. Și totuși nu sunt în stare să mă mișc. Sunt încremenită pe loc, inima mi se zbate cu disperare, răsuflarea îmi e o luptă chinuită pentru câte o gură mare de aer și nu pot să fac altceva decât să privesc sângele acela și lumina ciudată, slabă, care se ridică de pe suprafața lui, însoțită de senzația intensă a răului, a unor degete care se târăsc tot mai aproape de fata care moare.

Deka! tună Ixa, speriat. Simte și el răutatea care se întetește în aer. Parcă am avea aceeași minte, am trăi aceleași lucruri, doar că în două corpuri separate.

Strigătul lui mă împinge la acțiune.

Dar când încep în sfârșit să înaintez poticnit spre fete, strângând fără vlagă săbiile atika în mâini, simt un fior de groază pe șira spinării. Privesc repede în jos și văd că sângele de pe scânduri strălucește acum atât de viu, încât pare mai puternic decât soarele.

— Ce e asta? întreb, înfricoșată. Ce se întâmplă?

Dar zâmbetul seniorului Kadiri se lărgeste și mai tare, întinzându-i obrajii într-o mască macabră, o parodie a plăcerii.

— Deci vezi și tu. A spus că vei vedea. Dovada existenței Lui, a divinității Lui.

Lângă mine, Keita nu știe ce să facă. Se mută șovăitor de pe un picior pe celălalt, aruncând câte o privire în direcția spre care mă uit eu.

— Ce se întâmplă, Dekka?

Întrebarea lui îmi face să-mi înțepenească toți mușchii din corp. Keita nu vede lumina pe care o emană sângele, nu-i simte strălucirea vie, deși e chiar în fața lui. La fel și Britta și ceilalți, încă ghemuiți în pozițiile de luptă în jurul meu, cu ochii pe urlătorii-morții, care deocamdată nu se mișcă; toți au aceleași expresii, aceași groază de acum câteva momente, dar niciunul nu pare uimit sau zguduit. Ei nu văd lumina aceea, deși e orbitoare. Mă trec fiori reci. Lumina aceea e ca râul de stele din Sala Zeiților: numai eu îi văd natura adevărată. Or asta nu poate însemna decât un singur lucru — aici e lucrare divină. Orice s-ar întâmpla sub ochii mei, e de natură celestă.

Seniorul Kadiri pare să observe imediat că înțeleg despre ce e vorba.

— În sfârșit ți-ai dat seama, Dekka, spune el, acum aproape încântat. Aici nu e la mijloc vreun talisman al puterii, cum ar vrea ele să crezi. E El, adevăratul zeu al Oterei, Idugu.

Fiecare fărâmbă din conștiința mea urlă de împotrivire la cuvintele lui, dar adevărul lor e de netăgăduit. Sub ochii mei, lumina care vine din sânge pălește până se stinge, ca și cum ar absorbi-o ceva, ca și cum ar bea-o până la ultima picătură. Și cu fiecare strop care dispare, voința aceea rea crește în

jurul meu, parcă tot mai intensă cu fiecare clipă care trece.

Dacă nu eram sigură înainte, acum sunt: Idugu chiar există. Numai că nu e un talisman al puterii, cum au spus mamele, și în niciun caz o ființă binevoitoare — o versiune ascunsă, protectoare, a lui Oyomo, care își binecuvântează credincioșii cu puterea de a lupta împotriva mamelor. E o monstruozitate răzbunătoare și parazită, care se îndoapă cu rugăciunile și energia celor suficient de proști încât s-o asculte.

Și se hrănește cu sânge de alaki tinere.

Cum e posibil măcar să existe? Mamele mi-au spus să mă aștept la angoro, mi-au spus că imită divinitatea, dar ființa aceasta chiar e de origine celestă. Nu e o simplă imitație, înțeleg asta la fel de profund cum știu ce culoare are cerul și ce textură are lemnul de sub picioarele mele. Și totuși, nu se știe de ce, mamele nu știau de existența ei.

Sau știau?

Într-o străfulgerare, îmi amintesc discuția cu Anok, pe când eram...

Gândul se îndepărtează de mine atât de repede, încât rămân locului, clipind des. Derutată. Scutur din cap ca să-mi limpezesc mintea. Nu e momentul să-mi pierd șirul ideilor. Indiferent de ce au păstrat tăcerea despre Idugu, mamele trebuie să fi avut o explicație solidă.

Dar jatu nu. Ei sunt personajele negative aici.

De secole le acuză pe Aurite că ar fi monștri, demoni nemuritori care se hrănesc cu viețile copiilor. Dar acum ei înșiși nu doar că renasc, ci sunt și capabili să devină urlători-ai-morții. Iar zeul lor înghite copii așa cum înghit grăunțe păsările pe care le numim lăcomițe. Fete tinere — majoritatea la vârsta la care de-abia dacă sunt în stare să se apere. Deja ostracizate și pedepsite de satele și familiile lor; deja pe punctul de a fi înghițite de hăul negru al disperării. Fete cum am fost și eu odată. Pline de speranță, de încredere — nevinovate. Furia crește în mine, fiecare bucățică din corp îmi e plină de o hotărâre cutezătoare și îndreptățită. Indiferent ce se întâmplă de acum încolo, un lucru știu că e adevărat: voi găsi zeitatea aceasta falsă,

șarlatanul acesta monstruos, și îl voi distruge până nu mai rămâne din esența lui decât o fărmă, ca să aibă mamele ce să zdrobească sub călcâie.

Indiferent ce e, indiferent ce origini are, îmi voi răzbuna surorile mai tinere: jur pe sufletul meu.

Întorc privirea spre seniorul Kadiri, ridicând săbiile atika.

— Zeu sau nu, e o hidoșenie și o să-l șterg de pe fața Oterei.

Dar zâmbetul seniorului se transformă într-un rânjel.

— În acest caz, ar trebui să-L întâlnești față în față. Perfect. Te așteaptă.

Ridică privirea către ceva ce doar ochii lui văd. Apoi simt și eu cum se coagulează ceva în aer. O ușă. Dar e altfel decât cea dinainte. Atunci totul ne apăsă pur și simplu în față; acum, parcă ceva întinde mâna după noi. Parcă încearcă să ne prindă în mreje. Mă răsucesc spre ceilalți, alarmată.

— Altă ușă! Melanis, trebuie să-l iei pe seniorul Kadiri acum!

— Cum îți e voia, cinstită Nuru.

Melanis coboară în plonjon spre scenă, cu aripile strânse, dar, până să ajungă la el, bărbatul dispare. Se face nevăzut de parcă l-ar fi înghițit pământul. Nu rămân decât urlătorii-morții cei ciudați, care o urmăresc, neclintiți, cum bate din aripi ca să se ridice din nou, mârâind de frustrare.

Iar acum se deschid uși peste tot în jurul nostru, aerul e sfâșiat și încearcă să ne absoarbă corpurile.

— Luați fetele! strig eu, iar Melanis aprobă din cap și se repede în jos spre ele.

Le ridică pe toate trei în brațe și urcă din nou, chiar în clipa în care cea mai apropiată deschizătură începe să tragă de mine.

— Deka!

Simt cum Keita mă apucă repede, urmat de ceilalți tovarăși ai mei.

— Ce se întâmplă? întreabă Katya, sărind să ajungă la mine, cu Nimita lângă ea.

Celelalte urlătoare-ale-morții, de partea opusă a scenei, sunt prea departe să le mai ajungem acum.

— Ce se întâmplă, Dekā? repetă ea, năucită, în timp ce aerul se învâртеjește sălbatic în jurul nostru.

— E o ușă! strig eu. Suntem în mijlocul ei! Țineți-vă bine!

Și e ultimul lucru pe care-l spun înainte ca totul să dispară.

15

Templul care ne apare în față e la fel de luminat pe cât de întunecat era locul de mai adineauri. Se înalță pe vârful unui deal cu vedere la cetatea magnifică pe care o recunosc în câteva secunde: Hemaira, cu râurile și lacurile sclipind blând în lumina de după-amiază târzie. De-abia am timp să observ uluită dealurile și insulele înverzite, luxuriante, că ușa se învârtește din nou și ne lasă în mijlocul Sălii de Rugăciune din templu. Panica îmi bubuie în piept ca o tobă când îi recunosc superbe relicve de aur, pereții impunători din n'goro, cea mai tare și mai prețioasă rocă din Otera. Toate acestea sunt descrise în Înțelepciunile Veșnice, cum e descris și restul templului. Mai mult, îi sunt dedicate capitole întregi din pergamentele acelea: e locul cel mai sfânt și mai încărcat de spiritualitate din Otera. E Marele Templu al Hemairei, sălașul marilor preoți oterani și unul dintre cele maienerate locuri ale lumii noastre. Mai e și cel mai periculos.

Aici se află Idugu.

Îl simt chiar acum, o prezență rău-prevestitoare care șerpuiește tot mai aproape de noi.

— Nu, nu, nu! geme o voce lângă mine.

E Acalan.

Uruni cel atât de stăpân pe sine de obicei pare îngrozit, își ține capul în mâini.

— Nu se poate să fim aici! Nu se poate...

Adwapa îl susține și încearcă să-l ajute să respire.

— Respiră, Acalan, respiră!

Dar nu e singurul care a intrat în panică. Toți cei din jurul meu par tulburați și privesc cu ochii măriți de groază împrejurimile, care deja unduiesc din nou. Aerul se mișcă încă o dată, şuieră pe lângă noi atât de repede, încât mă cuprinde greața.

Britta mă strânge mai tare de mână.

— Deka, ce se întâmplă?

— Cred că iar se mută ușa!

Sala din jurul nostru se estompează deja, iar în locul ei apare o altă încăpere de aur. Dar și ea dispare repede, ca și următoarea. Parcă Idugu ne-ar împinge dintr-un loc într-altul, ca și cum n-ar avea putere decât pentru călătorii scurte.

Mă încordez când ușa se oprește din nou, de data aceasta dând într-o cameră pe ai cărei pereți de un albastru-viu se înșiră sculpturi de sus până jos. Într-una, patru perechi de războinici sunt încleștați în luptă, uniți de fire de aur scânteietor, cu săbiile unii la gâtul altora. Seamănă mult cu indolo acele corpuri împletite unul cu altul, numai că doi dintre războinici au aripi aproape ca ale lui Melanis. Sub ei se văd niște mici inscripții, dar în jurul fiecăruia sunt pictate atâtea semne kaduth, încât nu mă pot împotrivi suficient durerii care-mi pulsează surd în cap ca să le înțeleg. Închid ochii și încerc să-mi recapăt echilibrul, până când un icnet de panică mă obligă să-i deschid repede la loc.

— Deka, șoptește Keita răgușit. Ne-au înconjurat.

Mă întorc pe călcâie și văd cel puțin cincizeci de urlători-ai-morții cu sulitele ațintite spre noi. Pielea vineție le lucește sinistru în lumina slabă cernută prin tavanul de sticlă. Când văd vatra din mijlocul încăperii, trag scurt aer în piept. Ușa ne-a dus în sala sfântă din inima Marelui Templu. Mai rău, încă nu s-a închis. O simt și acum, fremătând la hotarele a ceea ce pot percepe. Ori puterea lui Idugu nu e îndeajuns de mare ca s-o închidă, ori vrea să ne poarte către destinația finală.

Cum stau acolo, cu tot trupul împietrit de groază, seniorul Kadiri iese de după rândul de urlători-ai-morții, întinzându-mi mâinile în semn de bun-venit.

— Bine ai sosit, Nuru Deka, spune el, cu zâmbetul acela înfiorător, placid pe față. Idugu te primește, cinstit fie numele Său.

— Cinstit fie numele Său.

Ecoul vine dinspre locul în care preoții se preling pe lângă pereți; cu trupurile lor mici, învăluite în robe grele, sunt aproape ascunși de urlătorii-morții cei masivi, care rămân, ca întotdeauna, nemișcați. Măcar sunt vii? Gândesc? Sunt conștienți?

Ixa mârâie la ei, agitat. Deka? întreabă, aruncând o privire scurtă spre tavanul de sticlă, dar seniorul Kadiri îl observă imediat.

Face un gest din cap spre urlătorii-morții, care-și încrucișează sulițele pe loc, formând o barieră. Nu au de gând să ne lase să scăpăm. Dacă e să mai ieșim de-aici, va trebui să ne folosim forța.

— Pregătiți-vă de luptă! strig, ridicând săbiile atika.

Camarazii mei îmi urmează îndemnul, adunându-se lângă mine, ca să fim toți cu fața la atacatori. Sunt foarte mulți. Încerc să-i număr, să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla, dar mintea mi se poticnește, copleșită de situația deznădăjduită în care ne aflăm. Suntem încercuiți de urlători-ai-morții cărora nu pot să le poruncesc, fiindcă nu pot să-mi folosesc vocea când sunt prezente semnele kaduth; mai rău, prezența alunecoasă a lui Idugu ne dă târcoale și mă împiedică să iau legătura cu mamele. Ating din nou colierul ansetha, în încercarea disperată de a trage de legătura invizibilă care ne unește, dar nu simt nicio smucitură care să mi se opună. Încerc din nou și spaima mă paralizează când văd că nu primesc niciun răspuns. Îmi înțepă ochii lacrimi de frustrare. Suntem singuri aici, eu și camarazii mei, fără nicio călăuză în absența mâinii nevăzute a mamelor care să ne îndrume.

Măcar dacă am fi în altă parte. Chiar și la Irfut. Aș prefera chiar și vizuina aceea plină de atrocități decât...

Dintr-odată, aerul începe să se miște din nou și, în câteva secunde, apar pietre de pavaj și o piață liniștită de sat, care lucește în lumina lunii argintii. Rămân cu gura căscată când recunosc brutăria familiară, grajdurile familiare. Numai

paznicul care moțăie rezemat de un perete din apropiere nu mi-e cunoscut.

Când scot un țipăt ușor de uimire, tresare și se trezește. Face ochii mari de groază în clipa în care vede grupul nostru.

— Urlătorii-morții! strigă el. Alaki și urlătorii-morții și...

Se uită o dată la Ixa și ochii par să-i iasă din orbite.

— ...și monștri în piața mare! Dați alarma!

În depărtare sună un corn, iar tobele îi răspund de pe zidurile care înconjoară satul. Ziduri care nu erau acolo cu doar un an în urmă și care acum sunt înțesate de jatu — și ei purtători de kaduth.

— Nu, nu, nu! șoptesc eu, tot mai speriată. Cum se poate să fim aici?

Mă strâng mai aproape de camarazii mei, fiecare la fel de confuz și de panicat ca mine. Dintr-odată, gândurile mi se învârtesc în cap. De ce suntem aici? Țsta e planul lui Idugu? Să mă înnebunească trimițându-mă în locurile cele mai groaznice pe care mi le pot imagina? De ce nu ne-a trimis pur și simplu în mijlocul Hemairei, unde sunt toate forțele lui? În clipa în care gândesc asta, priveliștea tremurătoare a unor ziduri uriașe ne apare în față — fortificațiile Hemairei, înălțate deasupra lor, numai că nu suntem aproape de numeroasele garnizoane și temnițe de pe coama lor. Nu, cumva suntem la ceva depărtare, în umbra a ceea ce pare a fi... un turn?

Odată ce ușa se oprește din nou, privesc repede în jur, buimăcită. Am alături zidurile împodobite cu decorațiuni complicate ale unui turnuleț decorativ, care ne ține umbră în căldura bruscă, neiertătoare, a soarelui de după-amiază. Un vânticel răcoros bate printre coloanele ce se deschid către acoperișul unei locuințe, un spațiu lung și plat, înconjurat de turnuri decorative dispuse în jurul unei grădini mici, dar luxuriante. De dedesubt ajung până la noi voci, murmurul familiar al negustorilor care se tocimesc într-o hemairană cu accent puternic, așa că privesc în jos și dau cu ochii de tarabele acoperite cu pânze în culori vii ale unei piețe de pe malul râului. Cum — și de ce suntem aici? Pe sub noi curge unul dintre numeroasele cursuri de apă care străbat Hemaira, iar mulțimea omenească din bărcile-tarabe șubrede cumpără săculeți de iută

cu piper de un roșu-viu, legături de frunze verzi de magulan, mănunchiuri de crenguțe de naduri medicinal și așa mai departe. Toate capetele sunt descoperite, ceea ce înseamnă că nu e nicio femeie aici, dar chiar și în absența lor, recunosc piața. Mijesc ochii: recunosc priveliștea. E cea pe care am văzut-o de atâtea ori când ieșeam cu prietenii mei pe porțile...

Șocată, rămân fără aer când ridic privirea și văd zidurile de un roșu-intens, inconfundabil, care înconjoară dealurile din depărtare.

Adwapa icnește și face un pas înainte.

— Asta e...

— Warthu Bera. Chiar acolo, spun eu, arătând cu degetul. Suntem atât de aproape.

Dar cum e posibil?

Îmi las simțurile libere și încerc să găsesc vreo urmă de amestec din partea lui Idugu, dar a dispărut, prezența lui s-a retras de mult, de când am plecat din templu. Nu el ne-a adus aici. Și nici mamele; ating colierul ca să mă conving, dar, ca și mai devreme, legătura dintre noi e complet inertă. Ușa aceea... s-a mutat singură. Ba nu... Îngheț, amintindu-mi toate gândurile pe care le-am avut cât a durat călătoria. Mi-am spus că până și la Irfut era mai bine decât în templu și, cine știe cum, am ajuns acolo. Apoi m-am întrebat de ce nu ne dusesse Idugu în inima Hemairei și, dintr-odată, iată-ne aici.

Fac ochii mari. Ușa nu s-a mișcat pentru că s-ar fi amestecat mamele sau pentru că ar fi devenit Idugu binevoitor din senin; s-a mișcat pentru că așa am vrut eu. Bine că nu m-am gândit s-o pun să ne trimită la...

Alung repede gândul și mă întorc spre ceilalți.

— Ieșiți pe ușă, le spun grăbită. Acum.

Toată lumea se supune pe loc, mai puțin Acalan. Când mă întorc, îl găsesc pe uruni cel stoic de obicei ghemuit în sine, tremurând. Belcalis trebuie să-l tragă cu forța pe ușă, chiar în ultima clipă. De cum îl scoate, deschizătura

dispare.

— Acalan, Acalan! spune ea, scuturându-l, dar el se lasă să cadă moale, cu capul în mâini.

— Nu mă duc înapoi, nu mă duc înapoi..., murmură.

— Ce a pățit? o întreb pe Belcalis, ea însă mă ignoră și îngenunchează ca să-l poată cuprinde cu brațele.

Când își lasă capul peste al lui, Acalan izbucnește într-un plâns cu suspine.

Mă apropii repede.

— Acalan, îi șoptesc, punându-mi atika în teci și îngenunchind și eu. Suntem în siguranță. Uite.

Arăt spre împrejurimi, spre acoperiș, spre piața de sub noi, dar el clatină din cap.

— Am fost acolo. Am jurat că nu mă mai întorc.

— La Marele Templu?

Întrebarea vine de la Keita, care se lasă și el pe vine lângă mine.

Acalan ridică o privire plină de mâhnire.

— Da.

— De ce?

Acalan inspiră adânc, tremurat.

— Acolo m-au trimis prima oară ca recrut, răspunde el, apoi își ferește ochii. Credeți-mă, Warthu Bera era ca o bălăceală într-un izvor calduț în comparație cu ce era acolo.

— De ce? întreabă Li, încruntându-se curios.

Și eu sunt curioasă. Marele Templu e unul dintre locurile cele mai râvnite de recruții jatu. Dacă Acalan, cel mai religios băiat din câți am cunoscut, s-a dezis de viața de gardă la templu, trebuie să se fi întâmplat ceva oribil.

Peste chipul lui Acalan se lasă un nor.

— Nu e nevoie să povestești, se grăbește să-i spună Belcalis. Dacă nu vrei.

— Nu, vreau, insistă Acalan.

Apoi trage aer în piept. Se foiește puțin.

— Acolo le fac rău băieților care arată vreo preferință pentru bărbați, spune el dintr-o suflare. Zic că e ca să împiedice perversiunile, dar când îi vezi cum se poartă, câtă plăcere simt când fac rău...

Își ferește din nou privirea.

— Ajunge să bănuiască pe cineva că îi dau o pedeapsă crudă. După care uneltesc în așa fel încât te simți recunoscător că ți-au făcut rău. De parcă ți-ar face un serviciu.

Mă uit la el și dintr-odată au sens o mulțime de lucruri. Majoritatea recruților pe care-i cunosc au format deja perechi cu fetele alaki, dar Acalan nu și-a găsit pe nimeni, din câte știu. Nu m-am gândit niciodată serios, acum însă... Nici nu-mi pot închipui cât curaj i-a trebuit să facă mărturisirea asta. Despre bărbații ca el, despre bărbații cărora le plac alți bărbați, nici măcar nu se vorbește în Otera. În unele privințe, e un lucru considerat mai rău chiar și decât femeile care preferă femeii sau decât yandau, pentru că băieții sunt comorile Oterei. Ei sunt cei care pot deveni preoți, care se pot căsători, care pot merge la război ca să lupte pentru gloria lui Oyomo. Ei sunt cei care pot deveni orice vor. Dar un bărbat căruia îi place orice altceva în afară de femei nu poate face copii, nu poate intra în rândul lumii. E considerat împotriva firii — în cel mai bun caz castrat, în cel mai rău caz ucis.

Câtă brutalitate. Câte pedepse pentru cei care ies din limitele considerate acceptabile.

Nu e de mirare că Acalan nu ne-a dezvăluit asta.

Trage adânc aer în piept, apoi continuă.

— Și știți ce e cel mai rău? Cei mai mulți dintre preoți sunt și ei la fel — adică preferă compania bărbaților. Cred că de-asta se și fac preoți, pentru că în felul ăsta bolnav, oribil, vor să se pedepsească.

Ridică privirea și ochii lui, acum înroșiți, îi întâlnesc pe ai mei.

— Uneori, când te rănesc, parcă aleg asta ca să nu fie nevoie să-și facă rău singuri.

Deja lui Keita îi zvâcnește maxilarul, iar eu am mâinile atât de încleștate pe mânerul săbiilor atika, încât dacă strâng mai tare o să le rup.

— Îi dau foc din temelii, scrâșnesc eu din dinți, încercând să respir în ciuda furiei care clocotește în mine. Fac scrum și ultima piatră.

Acalan pare aproape descumpănit de înverșunarea mea; întoarce privirea spre mine, dar apoi pe chip i se ivește un zâmbet trist.

— Torn eu uleiul, spune el.

— Și Ixa probabil o să trântască un rahat mare și aburind în cenușă, adaugă Britta, gata să ajute.

Ixa ciripește aprobator.

Acalan se ridică în picioare și Belcalis îl îmbrățișează strâns.

— Te iubim, sper că știi, Acalan, spune ea încet, într-un fel atât de neobișnuit pentru ea, încât o privesc țintă. Chiar și când ești un știe-tot insuportabil, noi tot te iubim.

Acalan aprobă și o strânge și el în brațe cu drag.

— Și eu vă iubesc, spune el.

Apoi se întoarce spre mine și se șterge la ochi.

— Bun, am terminat, spune, pe un ton ferm. Am revenit. Acum ce facem?

Mă uit în jur și evaluez situația. Suntem pe un acoperiș în mijlocul unei piețe riverane din Hemaira, unde nu se găsește picior de femeie cât vezi cu ochii și nu ne putem ascunde altfel decât cu deghizările noastre deja compromise. Iar Melanis, singura înaripată dintre noi, probabil a ajuns până acum la jumătatea drumului de întoarcere la Abeya.

— Nu știu, răspund sincer. Habar n-am ce să facem.

Adwapa pășește în mijlocul grupului nostru.

— Nu cumva sărim peste o etapă? Întreabă ea, arătând cu mâna în jur. În primul rând, cum am ajuns aici? A greșit angoro?

— N-a fost de la angoro, spun eu cu voce joasă. A fost Idugu. Chiar există.

— Nu, spune Britta, încruntată. Asta vrea seniorul Kadiri să credem.

— Nu e doar asta, răspund eu hotărât. E o ființă reală, un zeu, și el ne-a adus aici — mă rog, de fapt la templu. De acolo înainte cred că eu ne-am adus.

Văzând expresiile nedumerite ale prietenilor mei, explic:

— Am schimbat direcția ușii.

Li își trece o palmă peste față.

— Tocmai ai zis o grămadă de lucruri care n-au niciun sens, Deka, deci hai să începem cu Idugu. Credeam că Idugu era angoro.

— La fel credeam și eu, îi spun, dar acum cred că angoro nu există. Sau poate există, dar Idugu e altceva. Aici el e adevărata amenințare.

— Atunci de ce nu ne-au avertizat mamele despre el? Nu — mai întâi și mai întâi, de ce nu ne-au spus că mai există o ființă divină?

Întrebarea vine de la Belcalis, care pare furioasă când adaugă:

— De atâta timp spun că ele sunt singurele zeități și acum îmi spui că mai e una? Și că e bărbat?

— Nu sunt sigură dacă e bărbat sau nu, îi spun eu sincer.

Apoi oftez.

— Nu știu, continui în șoaptă. Nu știu de ce nu ne-au spus.

Ori de câte ori mă gândesc la asta, îmi amintesc de discuția cu Anok, care m-a avertizat să... Clipesc din nou: gândul deja s-a dus.

— Ce spuneam?

Keita se încruntă la mine, privindu-mă fix.

— Te simți bine, Dekka? întreabă el. Tu de obicei nu-ți pierzi firul gândurilor.

— Cred că sunt obosită.

Mă las să alunec pe jos, dintr-odată sleită de puteri.

— Tocmai am schimbat direcția unei uși.

— Nu, spune Britta, clătinând din cap a neîncredere. Numai Auritele pot să folosească uși.

— Mi se pare că am stabilit deja că multe din câte ne-au spus mamele nu sunt adevărate, spune Belcalis, înțepată.

De-acum sunt atât de obosită, încât nici nu mă mai deranjez să comentez. Mă prăbușesc cu totul pe jos și-mi doresc ca ziua să se termine odată.

Dekka? Ixa se micșorează până își capătă forma de pisoi și se ghemuiește lângă mine, apoi îmi trage o limbă aspră și udă pe față. Îl cuprind cu brațele și-mi îngrop capul în corpul lui acoperit cu solzi moi și blană.

— Ce se întâmplă aici? șoptesc, copleșită.

— Ceva groaznic, dacă nu baricadăm ușa aia și nu ne orientăm, spune Lamin cu voce joasă, înaintând spre intrarea de lemn din spatele nostru, deasupra căreia basoreliefurile complicate reprezentând Soarele ne amintesc din nou că, da, chiar suntem în Hemaira. Știu că trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat, adaugă el pe tonul lui obișnuit, calm și blând, dar dacă vine cineva și ne găsește aici, chiar s-a terminat cu noi.

Katya se reazemă cu toată greutatea de ușă.

— Am eu grijă, spune ea. Voi vedeți cine mai e aici.

Lamin aprobă din cap, apoi îi urmează pe Keita și pe ceilalți băieți, care se răspândesc în evantai să exploreze restul acoperișului.

După câteva minute, se întorc.

— Suntem în siguranță, anunță Lamin. Nu mai există alte uși — în fine, cel puțin uși omenești, se corectează el.

— Oricum, nu putem să rămânem aici la nesfârșit, adaugă Keita.

— Sigur? pufnește Acalan dintr-un colț. Pe mine nu mă deranjează să ne ascundem aici pentru totdeauna, dacă e cazul.

— Dar aici n-o să rămânem în siguranță, spun eu obosită, acceptând brațul pe care mi-l oferă Keita ca să mă ridic. Mai jos sunt oameni.

Dacă închid ochii, îi aud cum umblă dintr-o încăpere în alta. O familie întreagă, cel puțin opt persoane, jumătate dintre ei adulți în toată firea.

În curând vor urca pe acoperiș, cum fac cei mai mulți hemairani seară de seară, ca să ia cina în familie. Mai avem doar câteva ore, cel mult trei, până atunci. Deja după-amiaza e pe sfârșite.

— Trebuie să găsim o ascunzătoare bună, hotărâsc eu.

— Nu deschidem din nou ușa aia? întreabă Britta. Și să ne ducă înapoi în

Abeya.

Clatin din cap.

— Nu știu cum. Eu doar am îndreptat-o în altă parte. N-am deschis-o eu.

— Da' încearcă, insistă Britta.

— După care ce facem? întreabă Asha, apropiindu-se din capătul opus al acoperișului, de unde a observat în tăcere piața de dedesubt, cum îi e obiceiul. Seniorul Kadiri e aici, în templu.

Face semn din cap spre Marele Templu al Hemairei, apoi aruncă o privire plină de regret spre Acalan, care se mulțumește să se scuture a dezgust.

— Și toate surorile noastre de sânge sunt chiar aici, la Warthu Bera, spune și Adwapa, iar dorința din ochii ei e atât de adâncă, încât sunt convinsă că se gândește la Mehrut. Sunt aici, ne așteaptă.

— Și noi am trecut de zidurile n'goma...

Trag aer în piept, având brusc o revelație.

— Putem să le eliberăm! Putem să le scoatem de aici!

— Și sunt destule încât să zdrobim forțele seniorului Kadiri, adaugă Li entuziasmat. Destule alaki, destui recruți jatu de partea noastră. Suntem o armată, dacă e nevoie.

— Putem să ardem Marele Templu din temelii, spune Belcalis cu o satisfacție sumbră.

— Asta presupunând că Idugu nu mai folosește o ușă ca să-l ia de aici pe seniorul Kadiri înainte să punem noi mâna pe el, îi amintesc eu. Și chiar trebuie să punem mâna pe el, adaug, iar gândurile mi se învârtesc în cap.

Lăsându-l la o parte pe Idugu, seniorul Kadiri e adevărata căpetenie a tuturor forțelor jatu. Dacă l-am răpi, am semăna haos în rândul lor și, lucrul cel mai important, l-am putea lua la întrebări despre Idugu și slăbiciunile lui, oricare

ar fi ele. Dacă am învățat un lucru de la mame, acela e că zeii nu sunt infailibili. Cel puțin cei care există în Otera.

În numele Nesfârșitului, ce straniu e și doar să mă gândesc la asta.

— Atunci nu-l oprești tu pe Idugu dacă încearcă? întreabă Britta. Dacă poți să schimbi direcția ușii, mă gândesc că poți și să înveți s-o deschizi... sau s-o închizi, nu?

Clipesc de câteva ori, înțelegând treptat importanța spuselor ei. De atâta timp tot încerc să-mi țin în frâu reacția la kaduth, să-mi recapăt controlul asupra vocii mele. Dar dacă sunt în stare să controlez uși ca mamele, s-ar putea să nici nu am nevoie de voce. Pot să ne duc pe toți altundeva cât ai clipi dacă apare un pericol.

Dar ca să creezi uși, ai nevoie de energie... Avertismentul acesta îmi trece prin minte ca o șoaptă. Mamele trebuie să adune venerație săptămâni de zile doar ca să susțină una singură. Cine sunt eu să cred că aș putea chiar și să încerc?

Nu. Îmi alung îndoielile cu hotărâre. Trebuie să încerc. Suntem prizonieri aici, în Hemaira, și nu avem cum să le contactăm pe mame și să le spunem unde ne aflăm, iar eu deja am mutat o ușă de două ori. Dacă există vreo posibilitate să deschid una și să ajung, împreună cu toți ceilalți, la loc sigur, trebuie să încerc să învăț cum, indiferent cât mă va costa.

— În regulă, spun eu, convinsă. Plan nou. Trebuie să ne găsim un loc sigur unde să ne odihnim câteva ore, după care putem să ieșim în cercetare prin Warthu Bera și să le salvăm pe furiș pe surorile noastre de sânge.

— Și pe frați, adaugă Li, dregându-și glasul.

— Și pe frați, repet eu. Apoi îl capturăm pe seniorul Kadiri, aflăm mai multe despre Idugu, cine e, bărbat, obiect sau orice altceva, și ce vrea.

— După care ardem Marele Templu din temelii, îmi amintește Acalan.

Încuviințez din cap.

— După care ardem Marele Templu din temelii.

— Și cu n'goma cum rămâne? întreabă Kweku, încruntat. Cum trecem de el ca să ne întoarcem la Abeya cu seniorul Kadiri odată ce-l prindem?

— Ca să nu mai vorbim de mica încurcătură cu armata care se apropie de Abeya chiar acum, spune Li, mereu dispus să ajute. Cum îi avertizăm pe ceilalți?

Deja mă doare capul.

— Hai să luăm lucrurile pe rând. Melanis deja e pe drum spre Abeya. O să-i avertizeze ei când ajunge. În plus, orașul e pregătit deja de luptă.

— Dar împotriva întregii hoarde jatu?

Li nu pare convins.

— Bun, hai să ne oprim puțin și să ne gândim. Jatu or tot ieșit pe furiș din Hemaira, spune Britta. Asta înseamnă că există o cale de ieșire. Trebuie doar să aflăm cum fac. Nu știu ce talisman or fi folosind ei, da' probabil putem și noi. Și chiar dacă nu putem, se pare că Dekka e în stare să mute uși.

— Dar dacă ușile sunt „talismanul“ pe care-l căutam de la bun început?

Speculația aceasta aproape șoptită vine de la Keita, iar când mă întorc spre el, nedumerită, continuă:

— Jatu ies de mult din oraș, fără tuneluri, fără niciun mijloc de transport pe care să-l putem vedea noi, corect?

Dau din cap.

— Corect.

— Deci are sens dacă Idugu le-a tot deschis uși, așa cum ne deschid nouă mamele. Ceea ce înseamnă că n-a existat niciun talisman mistic care să-i scoată pe jatu dintre ziduri, ceea ce la rândul său înseamnă...

— Că singura cale de a ieși din Hemaira în siguranță e pe uși, completez eu, îngrozită.

— Exact, încuviințeză Keita.

— Nu putem să ne bazăm pe asta, spune Acalan clătinând din cap. Să stăm cu mâinile-n sân și să așteptăm să învețe Dekka să lucreze cu ușile, cu care, apropo, le e greu și mamelor, ca să ne scoată ca prin minune din Hemaira? Suntem în oraș, înconjurați de inamici.

— Și de aliați, dacă reușim să-i eliberăm, îi amintește Belcalis.

Pufnesc, cuprinsă de iritare.

— Uite cum văd eu lucrurile: trebuie să ne creăm o ieșire. Suntem blocați aici, nu mai avem nicio alternativă — deci trebuie să ne salvăm prietenii și să găsim o metodă să plecăm din Hemaira... dar și să-l capturăm pe seniorul Kadiri și să aflăm mai multe despre Idugu și puterile lui.

Trec cu privirea de la un camarad la altul.

— Ce ziceți, avem un plan?

Britta dă din cap în semn că da.

— Avem un plan. Cucerim sau murim.

Asha îi urmează exemplul.

— Știi că eu și Adwapa suntem întotdeauna pregătite pentru așa ceva, spune ea.

— Și noi la fel, e de acord Li, făcând semn din mână spre toți ceilalți băieți.

— Atunci așa facem, spun eu, ușurată. Acum ce-ar fi să ne găsim alte deghizări?

Strâmb din nas uitându-mă în jos la hainele mele sfâșiate și murdare. În niciun caz nu pot să umblu drept prin centrul Hemairei îmbrăcată așa.

Descoperim că nu e nevoie să mergem prea departe în căutare de deghizări. E suficient ca Lamin să sară pe acoperișul vecin, de unde adună (mă rog, fură) tot felul de haine bărbătești de pe sforile întinse între stâlpi, precum și o grămadă de mâncare din bucătăria de dedesubt. Pentru un băiat atât de masiv, se furișează foarte bine. Aș vrea să știu mai multe despre tot trecutul lui, dar Lamin nu e prea vorbăreț nici măcar cu ceilalți uruni și cu atât mai puțin în ce privește povestea vieții lui. Odată ce toată lumea a mâncat și noi, fetele, ne-am înfășurat în destule robe încât să ascundem vederii orice trăsătură feminină, suntem gata să mergem mai departe. Keita, care cunoaște cel mai bine Hemaira, fiindcă a trăit aici cel mai mult, preia conducerea.

— Bun, spune el, arătând cu degetul pe harta rudimentară pe care a trasat-o pe țiglele roșii de pe acoperiș cu pământ luat din grădină. Ieșim neobservați din piață și trecem podul peste râul Agbeni aici.

Arată un punct de pe hartă.

— De acolo, putem să stăm ascunși în parc până se întunecă, după care intrăm în Warthu Bera prin peșteri. Presupunând că totul merge bine, putem să începem să eliberăm pe toată lumea în noaptea asta.

— Mehrut, spune Adwapa, cu glas răgușit. Pe ea o eliberăm prima.

Are atâta speranță în ochi, atâta dorință aprinsă. Asha se întinde repede s-o ia de mână.

Keita aprobă cu un gest din cap.

— Întâi le eliberăm pe Mehrut și pe toate karmoko pe care le găsim.

— Crezi că ar vrea ele să vină cu noi? pufnește Acalan, care pare deja să se fi

întors la felul lui de a fi cu nasul pe sus, slavă zeitelor.

— Și de ce n-ar vrea să vină cu noi? întreb. Sunt femei umane care au antrenat alaki devenite rebele. Nici nu pot să-mi imaginez ce pedepse îndură de când am plecat noi.

Mai ales cea mai frumoasă dintre ele, karmoko Huon. Pentru ea sigur au pedepse speciale. Gândul mă neliniștește.

— Și noi ce facem?

Nimita coboară discret pe zidul turnului, ca o scânteiere albă, palidă, ieșită la lumină.

Clipesc ca să-mi limpezesc vederea. Uneori, Nimita e atât de nemișcată, încât e ușor să uiți de ea. Dar de îndată ce uiți, reappare ca din senin să te înjunghie în stomac.

Keita ridică privirea spre ea.

— Puteți să vă țineți după noi pe acoperișuri?

— Bineînțeles, fiu de om.

Urlătoarea-morții zveltă pare aproape jignită de întrebare, deși s-ar putea să fie doar fiindcă i se adresează băiatul care odinioară era faimos pentru câte urlătoare-ale-morții ucidea.

Simt un fior de tristețe la gândul acesta.

Și Katya pare jignită când Keita se întoarce spre ea, dar în cazul său e pur și simplu fiindcă o ofensează faptul că el se amestecă.

— Sunt în stare să trec neobservată, Keita, pufnește ea, repetând cuvintele în limbajul semnelor ca s-o poată înțelege și el.

— Bine, bine, încuviințează el, ridicând palmele ca pentru a spune că nu vrea s-o contrazică.

— Dar cum trecem râul?

Eu n-am traversat niciodată Agbeni, dar l-am văzut de la depărtare. E imens. Iar urlătoarele-morții nu pot să meargă direct pe pod și să se amestece printre oameni ca noi.

— Înotătoare bune, chiar și în ape adânci, răspunde Nimita, netulburată.

— Sau am putea să trecem pe dedesubt, agățate de pod, adaugă Katya gânditoare.

— Foarte bine, spune Keita, aprobând din cap. Deci toți știm ce avem de făcut. Haideți.

Dau și eu din cap, dar când mă ridic în picioare, simt pe șira spinării niște înțepături. Simțurile mi se ascut și intru instantaneu în starea de luptă. Mă întorc iute spre colțul turnului, unde licărește o lumină slabă, ca o reflexie a soarelui în apă. Mă încordez, cu mușchii gata de acțiune. Să fie cumva o ușă? Dar nu, nu am senzația aceea de energie care se adună în mine. Și nici Idugu nu poate să fie. Lipsește atmosfera aceea oribilă, apăsătoare, aerul acela uleios pe care-l asociez cu prezența lui. Lucru și mai clar, Ixa nu e în gardă. S-a zburlit când s-a apropiat Idugu în Zhúshan, dar acum pare doar curios. Se îndreaptă într-acolo în forma lui pisicească să amușine lumina.

— Deka? întreabă Keita, privindu-mă lung. Ce e?

— Nu știu, răspund eu, cu ochii tot pe colțul acela. E ceva acolo...

— Ce vrei să spui?

Strânge din pleoape în întuneric, derutat, deși licărirea e mai clară acum — ba chiar e atât de clară, încât îmi dau seama că e o siluetă. O femeie. O femeie cu pielea foarte întunecată. Fac ochii mari când o recunosc.

— Mâini-Albe? întreb, încruntându-mă, în clipa în care capătă formă în întuneric. Cum ai ajuns aici?

— N-am ajuns, spune ea, pășind mai în față ca să văd cum trece lumina prin ea.

Se aud icnete surprinse — ceilalți o văd și ei în sfârșit.

— Dar cum? întreabă Britta.

Nici măcar nu-mi pot închipui răspunsul.

E aproape ca și cum Prima născută ar fi o umbră, dar una făcută din lumină, nu din întuneric. Un fel de iluzie, ca mirajele care apar în deșert în zilele foarte fierbinți.

— N-am mult timp, Dekka, spune ea grăbită. Mănușile mele cer multă forță când le folosesc.

— Mănușile?

Ridică mâinile ca să-și arate mănușile albe cu gheare, cele pe care nu și le scoate niciodată.

— Sunt talismane ale puterii, explică ea. Le folosesc ca să urmăresc lumea.

Ca să spioneze, vrea să spună. Acum înțeleg cum de știa întotdeauna ce făceau la Warthu Bera. Nu era doar mulțimea de spioni cu care împânzise locul; erau și mănușile, blestema-le-ar Nesfârșitul.

Și bineînțeles că n-a vorbit de asta până acum. Afurisită fie Mâini-Albe, cu tot cu secretele ei.

— Dar de unde ai știut să mă cauți? întreb, lăsându-mi la o parte enervarea.

— Am avut o intuiție că ceva nu era în regulă, așa că am căutat-o pe Melanis și am dat de ea fâlfâind din aripi prin Provinciile de la răsărit. Imediat ce au adus-o mamele înapoi la Abeya, ne-a povestit ce s-a întâmplat.

— Ușa, spun eu, dând din cap în semn că înțeleg. Idugu a creat-o.

— Vrei să spui angoro.

Clatin din cap.

— Nu, vreau să spun Idugu, răspund hotărât.

Acum fața lui Mâini-Albe e mai îngrijorată decât am văzut-o vreodată.

— Deka, nu există alți zei decât Auritele.

— Și totuși unul ne-a târât prin toată Hemaira. Un tur de forță de care nici mamele n-ar fi capabile, spun eu.

— Pentru că angoro le absoarbe puterile.

— Sau Idugu.

Dintr-odată, Mâini-Albe se satură de discuție.

— Deka, indiferent ce e la mijloc aici, te depășește. Trebuie să vii înapoi la Abeya ca să ne lămurim. Și voi toți la fel.

Se întoarce spre ceilalți, dar pășesc în fața ei, prinzându-i privirea.

— Cum? întreb. Cum trecem de n'goma? E tot acolo, face scrum corpurile surorilor noastre de sânge. Și noi am arde dacă am încerca să plecăm. Iar mamele n-au destulă putere să ne scoată de aici, nici vorbă să facă față unei armate atât de mari de urlători-ai-morții.

— Urlători-ai-morții?

Mâini-Albe pare uluită.

— Mai nou, se pare că sunt o mulțime, remarcă Adwapa.

— Așa că am o idee mai bună, spun eu. Le eliberăm pe surorile noastre din Warthu Bera, după care atacăm Marele Templu, îl scoatem pe seniorul Kadiri din ce vizuină s-a ascuns și-l aducem înapoi la Abeya, unde putem să aflăm de la el cu ce avem de-a face — Angoro, Idugu, de-acolo înainte descoperiți voi adevărul. Sau ai un plan mai bun?

Mâini-Albe întoarce privirea în altă parte, gânditoare. Calculează toate posibilitățile. Știu că nu crede ce i-am spus despre Idugu, dar nu poate ignora

teoria. Experiența a învățat-o să ia în considerare toate implicațiile, cum m-a învățat și pe mine. Se poate să nu-i placă ce am de zis, dar asta nu înseamnă că nu se va gândi la ce aude.

În cele din urmă, se întoarce iar spre mine.

— Foarte bine, Dekka, spune ea, numai să nu vă prindă.

— Știu ce fac, spun eu, jignită.

— Și Melanis știa și a rămas prizonieră la jatu sute de ani.

Excelent argument.

— Nu-i las să mă prindă, promit eu. Nici eu, nici ceilalți.

Mâini-Albe pufnește.

— Cu o atitudine înfumurată ca asta, îți cauți moartea.

Îngustează ochii.

— Vezi să nici nu te omoare.

— Fac tot posibilul, ripostez eu, apoi o privesc lung. Apropo, Mâini-Albe, ești sigură că nu te-ai mai întâlnit niciodată cu Idugu?

Se încruntă, gânditoare. Apoi face ochii mari.

— Ba da, spune, cu un oftat. În ziua în care mi-au dat viață, mamele...

Se oprește și ochii i se încețoșează.

— Mâini-Albe, te simți bine?

— Dekka, murmură Mâini-Albe, cu o expresie obosită. Ți-am spus? Tocmai am vorbit cu Melanis.

Mă cuprinde panica și tot corpul mi se încordează. Fac schimb de priviri cu

Keita înainte să mă întorc iar spre ea.

— Știu, spun eu în cele din urmă.

Apoi îmi umezesc buzele, forțându-mă să pun întrebarea pe care aproape că mi-e frică s-o rostesc.

— Mâini-Albe, spun eu precaută, ai fost vreodată...

Mâini-Albe scutură din cap; dintr-odată, arată epuizată.

— Mă lasă puterile, spune ea din senin. Mă întorc mâine, după ce îmi revin. Noi două trebuie să stăm de vorbă.

După care, brusc, dispare, iar Keita mă privește fix și toată figura lui exprimă îngrijorare.

— Am mai văzut expresia asta...

— Și eu, îi șoptesc.

Era aceeași expresie pe care a avut-o și Melanis. Aceeași pe care o au toți cei care le permit mamelor să le șteargă amintirile.

Mă uit lung spre locul de unde a dispărut Mâini-Albe, tulburată. De-acum un lucru e clar ca lumina zilei: i s-au șters amintirile despre Idugu (de la naștere, se pare), ceea ce înseamnă că mamele nu doar că știau de Idugu de la bun început, ci mai erau și hotărâte ca noi să nu aflăm. De ce? De ce să le șteargă amintirile lui Mâini-Albe și lui Melanis ca să nu ne spună nouă ceva? De ce să nu le oblige pur și simplu să jure tăcere?

De ce ar recurge la atâtea diversiuni doar ca să ne mintă?

Ca să ne mintă...

Cuvintele mă zguduie, îngrozitoare prin ceea ce implică. Mamele ne mint. Dar mereu ne-au spus că zeii nu mint. Că zeii sunt infailibili. Dintr-odată, îmi simt pieptul atât de apăsător, că parcă stă un bolovan pe el. Pământul mi se mișcă sub picioare și tot ce credeam adevărat se răstoarnă cu susul în jos. Nu

pot să fac altceva decât să-mi pun o ultimă întrebare: dacă mamele sunt capabile să mintă, dacă deja ne mint de la început, ce alte minciuni ne-au mai spus?

— Credeam că zeii nu pot să mintă.

Îi repet cuvintele acestea lui Belcalis, cu voce joasă, în timp ce ne furișăm pe la marginile pieței, mai pe seară.

E ora de vârf de dinainte de cină, așa că toate bărcile sunt strânse unele într-altele și legate cu podețe, ca să poată clienții să treacă ușor de la una la alta. Vacile-de-râu cu colți se bălăcesc alene în fața ambarcațiunilor mai mari — vietăți enorme, vineții, cu solzi sidefați, mult mai puternice decât ar sugera corpurile lor grăسune, vag bovine. Mereu îmi lasă o impresie ciudată, de încrucișare deloc atrăgătoare între pești (de la corpurile solzoase și înotătoare) și vacile de la care își trag numele, numai că au și colți uriași care le ies dintre buzele de jos cărnose, plus cocoșele de grăsime rotunde de pe spate. Ele sunt cele care trag vasele cele mai mari de la un port la altul, ca piața să se miște mereu de la un capăt al râului la celălalt fără să provoace nicio pagubă. Partea aceasta din râul Agbeni e mai mică decât majoritatea celorlalte căi acvatice ale Hemairei, dar tot șerpuiește încolăcită prin mijlocul orașului, unde sunt îngrămădite una într-alta o mie de case cu terase și grădini elegante. Dacă s-ar produce vreun accident aici, piața n-ar fi nici pe departe singura afectată.

Fac ochii roată, încercând să văd ce se întâmplă. La fel ca mai devreme, nu se zărește nicio femeie. Pe vremuri, piața aceasta de pe râu era plină de negustorese și cliente cu măști care mai de care mai fistichii, dar acum nu e nici urmă de mască, nici măcar o robă cu margini în culori vii — deși observ câteva figuri umbrite la ferestrele caselor cu vedere spre râu.

Unde au dispărut toate femeile?

Privind în sus la ferestre, am o bănuială cumplită.

Belcalis se apropie de mine, strângându-și mantia mai aproape de față.

— Mda, răspunde ea în cele din urmă la întrebarea la care mă gândeam. Minciunile nu sunt singura problemă pe care am descoperit-o. Se mai presupunea și că mamele nu greșesc și că numai alaki pot să învie sau să se transforme în urlătoare-ale-morții, dar văd că nici astea nu erau adevărate.

Dintre toți, ea pare cel mai puțin surprinsă de revelațiile ultimelor ceasuri. Pe de altă parte, mereu se așteaptă la ce e mai rău de la toată lumea. E o strategie de supraviețuire care până acum i-a servit bine.

— În momentul acesta, trebuie să acceptăm că anumite alte lucruri sunt adevărate, spune ea. Mamele ne mint despre Idugu, ceea ce înseamnă: unu — și numără pe degete — că sunt capabile să mintă. Doi, că au un trecut comun cu Idugu. Și trei, că el, ea sau ce-o fi trebuie să fie foarte puternic, dacă mamele depun asemenea eforturi să-i nege existența.

— Și, adaug eu, scuturată de un fior, au avut grijă ca nici Mâini-Albe, nici Melanis să nu știe de Idugu — mai precis, să nu-și amintească ce știu.

— Ceea ce înseamnă că nici celelalte Prime născute nu știu sau nu-și amintesc, șoptește Keita.

E cu noi, o umbră tăcută în spatele nostru. Ceilalți sunt risipiți prin bărci în grupuri mici, ca să nu atragă atenția.

— Probabil, continuă el, suntem singurii din Abeya care știu.

— Dar atunci de ce ne-ar spune povestea cu angoro și mânuitorul lui? Întreb, încruntând din sprâncene. Oricum o iau, tot nu are sens.

— Pentru că trebuie să existe — vorbesc de angoro, spune Keita.

Se oprește și ne trage la adăpostul unei bărci aglomerate care vinde bunătăți, plină de mici tarabe care oferă frigărui, budincă de fasole moi-moi cu mirodenii și altele asemenea. Nu mai e mult și vine seara, așa că întunecimea umbrelor creează o intimitate stranie, de parcă am fi singuri aici.

— Mă gândesc: de ce ar insista atât de tare să-l găsim, cu tot cu cel care-l folosește? Singurul răspuns e că angoro există și că are ceva de-a face cu

Idugu — numai că nu ce credem noi.

— Poate e o armă, șoptește Belcalis. Poate de-asta e așa de important. Generalii caută mereu arme mai bune, mai puternice. Dar e un talisman al puterii, deci trebuie să fie cu adevărat unic. Ceva care distruge armate întregi, sau...

Face ochii mari, de parcă i-a venit o idee măreață.

Se întoarce spre noi.

— Dacă omoară zei?

— Ce?

Mă opresc cu piciorul ridicat, gata să pășesc.

— Crezi că mamele vor să-l omoare pe Idugu?

— Poate. Nu știu, spune Belcalis clătinând din cap. Toate astea sunt doar presupuneri și teorii. Nu știm dacă e adevărat ceva din ce am spus noi. Nu știm nimic...

— Încă, închei eu pe un ton ferm. Nu știm nimic încă. Dar deocamdată putem măcar să încercăm să deducem ceva. Să ne pregătim pentru orice posibilitate.

Așa cum în Zhúshan am ratat dezastruos șansa s-o facem.

Keita dă din cap în semn că e de acord, deja în drum spre barca următoare, dar în timp ce el înaintează, Belcalis se oprește și înclină capul.

— Ai auzit?

Mă încrunt.

— Ce să aud?

— Asta.

Se întoarce spre coloanele impunătoare de la intrarea principală în piață. De pe strada de dincolo de ele răzbate un sunet, unul ușor de recunoscut pe loc: pași. Grei, rău-prevestitori — neomenești.

— Vin! strigă un bărbat, îngrozit. Vin Lepădații!

În piață se stârnește agitația: negustorii își strâng tarabele, clienții panicați sar în apă. Vacile-de-râu își arată furia pricinuită de întrerupere și colții le sticlesc amenințător, dar bărbații din apă înoată mai departe, neabătuți. S-a instalat haosul, toată lumea fuge în toate direcțiile cât de repede poate. Așa că ne punem și noi în mișcare.

— Fiți atenți unde călcați! strigă Keita, clătinându-se când o vacă-de-râu furioasă se izbește de barca în care se află el.

— Și tu la fel! îi răspund, sărind cu ușurință în barca următoare.

Nu e greu, acum că toți negustorii și clienții fug să se pună la adăpost, ca șobolanii când abandonează o corabie care se scufundă.

În spatele nostru, pașii aceia se apropie, cu un tropăit înfiorător de familiar. Sunt urlătorii-morții purpurii. Nu e nevoie să mă uit în urmă ca să știu că ei sunt — că lor le spune toată lumea Lepădați.

— Hei, pe-aici! anunță Li, alergând pe o stradă din apropiere, în timp ce Katya și Nimita, două umbre mari, sar pe acoperișuri pe deasupra lui. Încolo e Piața Sanusi!

Îl urmăresc în grabă, grupați tot așa cum eram mai devreme, în caz că trebuie să ne risipim.

— Pe-aici! exclamă Li triumfător, luând colțul cu viteză.

Apoi se oprește.

De cum apar de după colț, fac și eu la fel. Piața Sanusi, spațiul deschis odinioară animat și prosper în care se întâlneau multe dintre cele mai aglomerate străzi și căi acvatice ale capitalei, e acum straniu de pustie. În loc de tarabe și magazinașe viu colorate, e mărginită de mici platforme macabre

pe care sunt etalate cadavre de femei în diferite grade de descompunere. Cele mai îngrijorătoare sunt cele aurii, în număr de patru — câte unul în fiecare colț al pieței.

Scârba îmi întoarce stomacul pe dos. Deci asta a devenit Hemaira. Și totul e din vina mea.

Mă opresc în loc, fiindcă din senin picioarele nu mă mai ascultă, și observ grozăvia nenorocirii care s-a abătut asupra Hemairei. Nenorocire pricinuită de mine. Eu am fost cea care a insistat să le eliberăm pe mame ca să creăm o lume mai bună, dar în schimb am creat asta: o lume a cruzimii, a torturii și a lipsurilor. Un loc unde femeile sunt obligate să se ascundă în umbre, iar corpurile măcelărite le sunt expuse în stradă, în văzul tuturor. Îmi tremură tot corpul și sunt copleșită de ce simt. Ceva dincolo de durere, dincolo de furie, dincolo de vinovăție. Un fel de amorțeală ciudată la vederea orașului pe care-l știam odată.

Deka! mă îndeamnă Ixa, dându-mi ocol îngrijorat. Zboară înainte, în forma lui de pasăre, cu ochii în patru după posibile ambuscade.

— Deka, nu te opri! spune și Keita, trăgându-mă după el. A găsit Li o ascunzătoare!

Îmi forțez picioarele să se pună în mișcare din nou și îl urmez cu mintea golită, dar în timp ce înaintez văd siluetele vineții, mătăhăloase, cum înaintează cu pas egal în piață, venind de pe străzile laterale. Lepădații. Ne încercuiesc, asigurându-se că nu avem unde să ne ascundem.

— Deka, mai repede!

Keita mă trage pe o alee îngustă unde mirosul de pește e atât de înțepător, încât le acoperă pe toate celelalte.

La capătul ei, lângă râul cu ape leneșe care curge pe lângă ultima clădire, sunt îngrămădite coșuri mari de răchită, toate pline cu pește în putrefacție. Dar Keita și ceilalți înaintează spre ele. Rămân pe loc, propunerea dezgustătoare readucându-mă înapoi la realitate.

— Doar n-aveți de gând să...

— Treci aici, spune Keita, trăgându-mă sub un coș gol.

Și gata.

Coșul se lasă peste mine, îmi învăluie simțurile în duhoarea de pește putred, iar Keita vine mai aproape și ochii abia i se văd în lumina slabă care pătrunde prin găurile cât gămălia de ac din împletitura coșului.

— Știu că e oribil, șoptește el, dar mirosul de pește și râul ar trebui să-i deruteze. Numai să stăm nemișcați și s-ar putea să scăpăm și de asta.

Aprob din cap, fiindcă de altceva nu sunt în stare. Mirosul a ajuns atât de puternic, încât e ca o prezență fizică ce se strecoară insistent în nărilor mele, dar nu se compară cu deznădejdea pe care o simt. Toate experiențele recente mi se învârt în minte — Zhúshan, revelația despre uși, despre Idugu și despre mame. Iar acum, asta — cât de mult a decăzut Piața Sanusi — și eu nu pot să fac nimic, nici măcar nu pot să mă gândesc cum să le ajut pe fetele de pe platformele de acolo. Eu și prietenii mei suntem prinși în capcană aici, neîndoielnic Lepădații se apropie și, chiar dacă aș putea să iau legătura cu mamele acum, nu sunt sigură că aș face-o. De la început, am avut încredere în ele, am făcut tot ce mi-au cerut. Dar au mințit, iar acum îmi pun și eu la îndoială faptele.

Încerc să rămân în prezent, însă e aproape imposibil, aici, în întuneric, unde toate fricile mă cotropesc în același timp. Stau cu urechile ciulite să aud pașii ritmici ai Lepădaților, încerc să-i localizez, dar s-au oprit. Adică nu mai mășăluiesc, ci parcă umblă de colo-colo.

— Ce fac? șoptesc, trăgându-mă mai aproape de partea din față a coșului.

— Nu știu, dar nu e de bine, răspunde Keita sumbru.

În clipa aceea, aud sunetul: bubuitul unor pumni masivi în uși. Îi urmează un altul, foarte cunoscut: strigăte, majoritatea de bărbați, dar câteva și de femei. Mijesc ochii ca să văd ce se întâmplă prin găurile împletiturii, dar nu disting decât umbre, mișcări.

— Ce se petrece? întreb încet, împingându-mă nerăbdătoare mai în față.

Încerc să scrutez exteriorul prin răchită. Aș vrea să fi fost mai aproape. Mârâi încet, exasperată. Nu reușesc să văd mai nimic.

Aproape imediat ce mă gândesc la asta, simt un fior pe șira spinării, în sus și în jos. Da... spune Ixa, mai precis îi aud ecoul vocii în minte, apoi, brusc, ne luăm zborul amândoi de pe acoperișul pe care stăteam.

Ne luăm?

Clipesc repede, surprinsă, și-mi simt corpul dintr-odată ușor, purtat în aer peste Piața Sanusi de aripile mele care prind un curent cald. Stai... Mai-mai să cad la pământ, atât sunt de uluită. Aripile mele? Nu, aripile noastre.

Ixa, îngân. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Corpul lui Ixa e străbătut de un tremur. Mă rog, corpul nostru, mai precis. Ixa și Dekka una, răspunde el simplu.

Răspunsul mă năucește atât de tare, încât aproape că nici nu observ că Ixa pronunță cuvinte propriu-zise, nu doar numele meu, ceea ce a făcut doar de câteva ori. Acum sunt cufundată în mintea lui, suntem strâns împlețiți unul cu celălalt, deși cumva rămânem entități separate. Cred că e una dintre cele mai ciudate experiențe din viața mea. Cea mai apropiată senzație de asta am trăit-o când i-am văzut amintirile lui Melanis, dar atunci situația era cu totul alta. Când am fost în mintea lui Melanis, am devenit ea. Dar cu Ixa e aproape ca și cum ar avea un spațiu liber în mintea lui numai pentru mine, unul care-mi permite să fiu eu însămi.

Dekka, vrei vezi? mă întreabă entuziast.

Da, îi răspund, înțelegându-l limpede. Vreau să văd piața.

Mă străduiesc să rămân calmă în timp ce Ixa își îndreaptă — mă rog, ne îndreaptă — corpul amețitor de aproape de piață, tot mai aproape. Urlătorii-morții, Lepădații, sunt înfricoșător de mari; târăsc din case cetățeni care urlă, în timp ce pe margine stau și așteaptă jatu rânduri-rânduri, însoțiți de

conducătorul lor devenit urlător-al-morții. La fel ca înainte, și ei, și jatu umani poartă armura feroasă cu semnul kaduth pe ea, numai că de data asta nu mă tulbură. Nici măcar un gând neliniștitor nu-mi apare în minte. E ca și cum corpul lui Ixa m-ar proteja de simbol.

Urlătorii-morții îi împing pe cetățeni în mijlocul pieței, unde se află două căruțe, una împodobită ținător cu simbolul Soarelui lui Oyomo, kuru, cealaltă solid armată, întărită cu fier, pentru transportul prizonierilor. Întorc ochii spre prima căruță când doi jatu îi deschid ușa și îngenunchează respectuos în fața celor trei siluete care ies din ea. Numai una, o fecioară de templu cu părul scurt și foarte creț și pielea de un negru-albăstriu, îmi e necunoscută. Pe ceilalți doi îi știu prea bine: seniorul Kadiri și Elfriede.

— Deka, Deka!

Vocea lui Keita sună panicată, dar e undeva în depărtare, așa că o ignor și îi urmăresc pe senior și pe Elfriede înaintând până în centrul pieței, păziți de jatu, în timp ce urlătorii-morții îi adună pe oameni mai strâns, ca pe oi.

Seniorul ridică mâinile într-o imitație revoltător de pioasă a unui gest de bun-venit.

— Cinstiți cetățeni ai Hemaiei, se adresează el publicului deloc încântat. Sunt seniorul Kadiri, mare preot al lui Oyomo. Vă dau binețe în numele lui Idugu. Fie ca Idugu să vă apere și să vă izbăvească.

— Fie să ne apere. Fie să ne izbăvească, răspunde mulțimea îngrijorată, făcând schimb de priviri furișe.

— Toate scuzele mele pentru că v-am luat de la îndatoririle de seară, dar astăzi este o zi dintre cele mai faste.

Cercetează adunarea din priviri.

— Vedeți voi, astăzi, cea mai iubită fiică a Auritelor, cea numită Nuru, Deka, este aici, ascunsă printre voi.

Sunt cât pe ce să intru într-un zid, atât sunt de șocată.

Ixa zbor, ciripește Ixa și își preia repede controlul asupra corpului. Spre deosebire de mine, nu-l deranjează ce se întâmplă sub noi. Așa cum am mai bănuț de multe ori până acum, nu înțelege cu adevărat ce se întâmplă — doar că e rău.

Ixa se lasă grăbit pe o margine de acoperiș și urmărim împreună ce se petrece dedesubt, în mulțimea dinspre care răzbat șoapte înfiorate.

Seniorul Kadiri își duce degetul la bărbie, prefăcându-se gânditor.

— Trebuie s-o momim să iasă, dar cum? Nu va ieși la vedere doar așa, de dragul vostru. Nici dacă am amenința că vă trecem prin sabie, așa-zisa Izbăvitoare (spune cuvântul cu toată condescendența de care e în stare) nu și-ar risca nemurirea pentru viețile voastre omenești. Deci trebuie s-o stărnim să iasă din ascunzătoare.

Face semn spre un jatu din apropiere, iar bărbatul cu spatele lat se îndreaptă spre căruța ferecată pe care am văzut-o mai devreme, cea pentru transportul prizonierilor. Ce e înăuntru? mă întreb, cu inima bătându-mi tot mai tare. Mai precis, cine?

Seniorul Kadiri arată spre ea.

— Înainte să se dezvăluie că e fiica Auritelor, această Nuru, Deka, avea altă familie. O familie de oameni. Cred că a venit timpul să le înlesnim o revedere.

Lumea mi se prăbușește când jatu deschide ușa căruței și-l trage afară pe cel dinăuntru — un bărbat șubred, slab, cocârjat, cu cârpe zdrențuite și pătate atârându-i pe el. Vederea lui mă șochează atât de tare, încât mintea îmi sare din trupul lui Ixa și revine într-al meu.

— Tata, rostesc, dintr-odată fără răsuflare. E tata.

Sunt atât de zguduită când mă întorc în corpul meu, încât durează câteva clipe până reușește să mă calmeze Keita.

— Deka? Deka, te simți bine? șoptește el, trecându-și liniștitor mâinile peste spatele meu. Ai avut un fel de criză.

Mă întorc spre el.

— E tata, repet. Am fost în corpul lui Ixa și l-am văzut — Cerule, l-au prins!

— Cum adică l-au prins? Și... corpul lui Ixa?

Deja sunt atât de tulburată, încât de-abia reușesc să-mi adun cuvintele, care îmi ies din gură ca o bolboroseală.

— Am vrut să văd piața și Ixa pur și simplu a... nu știu... m-a primit la el în corp și l-am văzut pe tata acolo, în mijlocul pieței, cu seniorul Kadiri și Elfriede. L-au prins — of, Cerule, l-au prins. Ixa, du-mă înapoi!

Du-mă înapoi!

Când repet comanda în gând, aud vocea lui Ixa în mintea mea, ca întotdeauna. Da, spune el și, dintr-odată, sunt din nou în trupul lui și plutim sus de tot deasupra mulțimii, unde jatu aceia îl duc pe tata spre seniorul Kadiri.

Durerea îmi face aripile să-mi tremure când mă apropii de el. S-a schimbat tare mult în ultimul an. Deja era slăbit când l-am văzut ultima oară, dar acum părul lui blond, odată des, e atât de rar, încât din el au rămas doar câteva petice pe scalp, iar corpul nu îi e cu mult mai mult decât un schelet pe care atârnă zdrențele. La încheieturile mâinilor și la gleznele emaciate îi zornăie

lanțuri în timp ce își târșâie picioarele spre centrul pieței, cu capul plecat, cu ochii pironiți în pământ. Când îl aud cum se luptă să tragă aer în piept, se sfărâmă ceva în mine.

După ce le-am trezit pe zeițe, credeam că n-am să mai simt niciodată ceva pentru el — pentru omul acesta care m-a trădat, m-a dat pe mâna preoților, apoi mi-a tăiat capul, dar acum că e aici, îngenuncheat pe platforma de sub mine, de-abia mă pot abține să nu dau fuga la el, să nu-l iau în brațe ca să-l apăr de lume.

Deka bine? întreabă Ixa, îngrijorat.

Sunt bine, îi răspund, îndurerată. Zboară mai aproape.

Ixa îmi face pe plac și coboară în ramurile unui arbore amarul din apropiere, apoi îi urmărim amândoi pe jatu aducându-l pe tata la seniorul Kadiri, care îndreaptă spre el un deget acuzator.

— Omul acesta, fiara aceasta, care ne pângărește ochii și nouă, și lui Oyomo, are ceva să vă spună tuturor.

Face un semn din cap și unul dintre jatu ia un corn de metal și i-l împinge în față tatei, care clatină din cap rugător spre seniorul Kadiri. Dar seniorul e neîndurător.

— Vorbește, poruncește el aspru.

Toată ființa tatei parcă se prăbușește în sine. Arată atât de mic acum, atât de fragil... Niciodată nu l-am mai văzut așa, nici măcar când suferea atacurile cele mai rele de vărsat roșu.

Se întoarce spre mulțime, tușește puțin și vorbește cu un glas dureros de slab chiar și prin corn.

— Seara bună, credincioși ai lui Oyomo.

Nu primește niciun răspuns în afară de niște murmure dezaprobatore. În mulțime crește tensiunea. Furia. Toată lumea e speriată, nesigură, iar în față îl au pe tata, presupusul motiv pentru care au fost târâți afară din case. Un țap

ispășitor care le convine.

Tata pare să știe, pentru că aruncă o privire prudentă în jur.

— Nu am dreptul să vă vorbesc. Sunt un păcătos în ochii voștri, în ochii lui Oyomo.

Cade în genunchi.

— Sunt cel mai monstruos păcătos din câți au existat! Iertați-mă! Iertați-mă!

Se pleacă în fața mulțimii, lovind pământul cu fruntea la fiecare mișcare, dar mărturisirea aceasta nu face decât să ațâțe furia celor adunați.

— Trădătorule! strigă cineva și un bulgăre de pământ zboară spre tata.

Se sparge de roba lui și lasă o pată roșie pe materialul rupt.

— Tată de demoni! strigă altul și e de ajuns ca să se rupă stăvilarul: încep să zboare din nou bulgări și pietricele ascuțite — practic orice găsește gloata de aruncat.

Cu fiecare lovitură, tata se pleacă tot mai mult, de parcă plecăciunile lui ar putea să îmbuneze adunarea, să stingă vinovăția care coace în el ca un puroi.

Când lumea începe să arunce cu bălegar în el, jatu face în sfârșit un pas înainte și cere tăcere cu un glas sever.

— Ajunge! strigă cel cu glasul cel mai tunător.

Durează o vreme până când mulțimea se potolește. Acum e într-o stare frenetică, de furie aprinsă, însetată de violență. Și toți ochii sunt ațintiți asupra tatei, care stă în continuare cocârjat și face temenele. Eu îl privesc cu trupul împietrit, dar cu gândurile într-un vârtej disperat.

Cum a ajuns tata aici?

Îl credeam în siguranță la Irfut, apărat de credința că eu, fiica lui alaki, rușinea lui, am murit. Presupuneam că nu are cum să facă legătura dintre

mine și Nuru care s-a răzvrătit împotriva Hemairei în numele zeitelor, să-și dea seama ce am devenit. Deka e un nume destul de obișnuit în Provinciile de miazăzi și, lucru și mai important, trăsăturile mi s-au schimbat în ultimul an: pielea îmi e mai închisă la culoare, buclele odinioară moi îmi sunt strâns încrețite, iar ochii îmi sunt negri, nu cenușii ca la naștere. Dacă adăugăm la asta faptul că toate posterele nu seamănă cu mine decât foarte vag, n-aș fi crezut niciodată că ar putea face legătura. Și în niciun caz că ar fi aici, prizonier al seniorului Kadiri.

Niciodată, nici în cele mai febrile închipuiri ale mele, nu mi-am imaginat asta.

Seniorul Kadiri face ochii roată prin piață.

— Deka, dacă mă auzi, și sunt sigur că mă auzi, diseară îl vom executa pe tatăl tău.

Cuvintele mă înjunghie ca un pumnal, dar nu mă clintesc.

Deka bine? întreabă Ixa, îngrijorat.

Da, răspund, dar simt că mă sufoc, iar seniorul Kadiri continuă, cu zâmbetul acela oribil, pios, pe față:

— Ai să-l lași să moară, Deka, sau ești o fiică onorabilă? Ești o fiică gata să-și dea viața pentru a-și scăpa tatăl?

— Nu!

Spre uluirea mea, tata e cel care protestează.

— Nu, Deka, deja ai murit o dată din cauza mea! Nu te pune în pericol din nou!

S-a ridicat în picioare și strigă atât de tare, încât îl aude toată lumea.

Seniorul Kadiri se face vânăt la față; masca aceea calmă a lăsat loc unei expresii de furie, de parcă nu-i vine să creadă.

— Îndrăznești? șuieră el. Îndrăznești să te pui împotriva voinței lui Idugu, zeul tău?

Le face semn celor doi jatu care stau cel mai aproape de tata să-l imobilizeze.

Dar tata nu-l mai ascultă.

— Deka, dacă mă auzi, am ceva important să-ți spun! Mama ta trăiește. E...

Unul dintre jatu îl pune la pământ cu un dos de palmă în aceeași clipă în care eu revin în propriul corp, trăgând scurt aer în piept și sperându-l pe Keita, care e înnebunit de panică.

— Deka, ce se întâmplă? întreabă el, cu o expresie răvășită, în timp ce mă îmbrățișează. Iar erai în altă parte și n-aveam cum să ajung la tine... nu puteam...

— Mama, Keita. Tata a zis că trăiește!

— Ce?

Keita se încruntă, pare să nu fi înțeles.

— Ce spui, Deka? Mama ta a murit. Chiar tu mi-ai spus.

— Ți-am spus, dar trăiește. Așa a zis tata.

— Și tu îl crezi? Pe omul care te-a decapitat cu mâna lui?

Cumva, Keita a trecut pe loc de la confuzia pricinuită de scena din fața noastră la bănuiala față de tata, dar n-am timp să-i explic ce se întâmplă. Dacă nu mă grăbesc, jatu îl vor lua pe tata și n-am să aflu niciodată ce încerca să-mi spună despre mama.

— Trebuie să mă duc, spun eu și mă ridic. Trebuie să-l salvez pe tata!

— Deka, stai, ce...

Dar deja sar de sub coș și alerg cu toată viteza spre capătul aleii. Ixa, vino!

spun. Hai să-l luăm pe tata.

Spre uşurarea mea, camaradul meu se lasă să plutească imediat până jos, deja în curs de preschimbare în forma lui adevărată, doar că-şi păstrează aripile. În spatele nostru se aud paşi în clipa în care îi sar în spate, iar când mă întorc, o văd pe Britta cum se apropie, cu o expresie derutată.

— Deka, un‘ te duci? întreabă. Te-oi auzit că ziceai de tatăl tău?

— Trăieşte, îi explic eu, prinzându-mă deja cu mâna de țepii de pe spatele lui Ixa.

N-am de gând să las pe nimeni să mă întoarcă din drum — nici pe Keita și cu atât mai puțin pe ea.

— Seniorul Kadiri l-a adus în piață și tata a spus că mama trăieşte. Mă duc să-l eliberez.

Spre surprinderea mea, Britta se mulțumește să aprobe din cap.

— Nu-nțeleg nici jumate din ce oi zis, dar îs cu tine, Deka, spune ea, convinsă. Vin cu tine.

Fără măcar să aștepte să protestez, se cațără pe spatele lui Ixa și își ridică ciocanul de război.

— Britta! strigă Li, dând fuga de sub coșul sub care au stat ascunși.

În privirea lui deslușesc ceva, o panică asemănătoare cu ce am văzut la Keita, dar n-am timp să mă gândesc. Britta vine cu mine. Mergem împreună să-l salvăm pe tata. Orice s-ar întâmpla, suntem eu și cu ea. Împreună ca întotdeauna.

— Luați-o înainte. Ne întâlnim la parc, îi spune ea lui Li, în timp ce restul își fac și ei apariția, mirați.

Între timp, eu mă străduiesc să-mi feresc ochii de ai lui Keita. Acum se apropie de Ixa, cu voce rugătoare.

— Dekka, gândește-te ce faci, mă avertizează el. Indiferent ce ți se pare că ai văzut, probabil e o capcană a lui Idugu. Trebuie să fii prudentă.

Dau din cap în semn că am înțeles. M-am gândit și eu la posibilitatea asta, dar m-am mai gândit și la altceva: dacă ce am auzit e adevărat și eu îi ignor spusele tatei și ratez ocazia, n-o să mi-o iert niciodată.

— Mama trăiește, răspund eu, hotărâtă. Și tata știe unde e. O să-l salvez. Ne vedem la parc înainte să se întunece.

— Dar, Dekka... începe el, așa că-l privesc în ochi și încerc să-i transmit tot ce simt.

Știu că ce fac e nesăbuit — că îmi risc viața și mie, și Brittei. Dar am ieșit eu din situații mai rele, iar ea a ales să mă urmeze. Dau iarăși din cap spre el.

— Te iubesc, spun simplu, apoi îl îmboldesc pe Ixa cu genunchii în coaste și simt privirea lui Keita ațintită asupra mea în timp ce ne înălțăm în aer.

Când plonjăm vertiginos spre seniorul Kadiri, doar câteva secunde mai târziu, ochii lui ard de o încântare păgână.

— Știam eu! cârâie el când Ixa aterizează. Știam eu că n-ai să-ți părăsești tatăl!

De-abia dacă-i arunc o privire și mă reped spre tata, în timp ce Britta și Ixa îmi deschid calea. Ce mulți urlători-ai-morți sunt aici! Dar nu sunt la fel de rapizi ca mine când mă aflu în starea de luptă, or eu pot să fiu agilă. Nu am nevoie decât să fiu agilă. Frica își ițește capul, dar o îndes cu forța la loc. N-am timp de ea acum; trebuie să-l salvez pe tata.

Mânată de disperare, lunec pe lângă urlătorul-morții care îi comandă pe jatu și îi văd corpul ca pe o formă de un alb orbitor, fiindcă ochii mei deja au trecut la starea de luptă. Îmi simt pielea cum se întărește și corpul cum se lungește, iar degetele mi se ascut în chip de gheare. Când întrezăresc semnul kaduth, îmi ațintesc repede privirea în pământ și urmăresc mișcările urlătorilor-morții după picioare. Atâta timp cât reușesc să mă concentrez pe ei și nu pe simbolul acela groaznic, n-o să pătesc nimic. Pot să-l iau pe tata de

aici.

Nu am în minte decât planul acesta în timp ce mă eschivez, dansez și fentez; în doar câteva clipe, am ajuns la tata și jatu care tocmai îl împing cu forța în căruță. Îl smulg din mâinile lor cu o asemenea forță încât se duc amândoi de-a berbeleacul.

Tata privește în sus la mine cu un amestec de uimire și fascinație îngrozită. Una e să știi că fiica ta e Nuru cea despre care vorbește toată lumea și alta s-o vezi în carne, oase și piele bicoloră, cu corpul asemănător cu al unei urlătoare-a-morții.

— Deka, hârâie el răgușit, clătinându-se de parcă e prea slăbit să se mai țină pe picioare. Ai venit.

În aerul din jurul lui e un miros ciudat, dar îl ignor.

— Ține-te bine, îi spun și îl ridic pe un umăr.

Apoi țâșnesc mai repede decât am făcut-o vreodată, alergând ca vântul printre urlătorii-morții, ferindu-mă de scânteieri de gheare și împunsături de sulite.

Sunt ca un dansator dintr-o procesiune de carnaval — fac piruete, mă învârt, mă eschivez până când, în cele din urmă, ajung lângă Ixa, deja înconjurat de o hoardă de urlători-ai-morții.

Deka! spune el, ușurat, în timp ce-i rupe dintr-o mușcătură mâna unui urlător-al-morții din apropiere.

Creatura răcnește de durere și sunetul îl face pe tata să tresară chinuit. Aproape că am uitat că e om și deci îl reduc ușor la neputință vocile urlătorilor-morții. Mă răsucesc pe loc și îi tai gâtul atacatorului. În timp ce se prăbușește, sar peste corpul lui, apoi îl urc pe tata pe Ixa, care întinde aripile imediat și se ridică. Sar și eu pe el, apoi o strig pe Britta; încă se luptă cu urlătorii-morții în apropiere.

— Britta, hai să mergem! strig eu.

— Vin! răspunde, alergând spre mine cu mâna întinsă.

O apuc în timp ce Ixa se înalță și iată-ne: suntem în aer, Ixa bate din aripi spre parcul către care se îndreaptă ceilalți. Îi văd, puncte care gonesc pe străduțe, iar deasupra lor Katya și Nimita, două umbre zvelte în întunericul începutului de seară, sar de pe un acoperiș pe altul.

De cum părăsim piața, Britta se pornește pe râs, cu o ușoară notă de isterie în glas.

— Om reușit, Dekka! spune ea, șocată. Nu-mi vine să cred c-om reușit!

Dau din cap, încă tremurând din tot corpul.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spun, cu ochii la spatele tatei, care umple spațiul din fața mea.

Îl bat pe umăr.

— Tată, întreb, mama chiar trăiește?

— Dekka...

Tata se întoarce spre mine, cu un aer nedumerit.

— Chiar ești aici.

Apoi, de parcă tocmai și-a amintit întrebarea mea, încuviințează din cap.

— Da, este. Umu e...

Îl întrerupe o bufnitură puternică. Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama de unde a venit, până aud un mârâit slab, îndurerat. Apoi Ixa cade.

Mi se strânge stomacul; Ixa se prăbușește, străduindu-se din răputeri să bată din aripi sau măcar să le miște puțin.

— Ixa? strig, disperată. Ixa!

Dekka, răspunde el răgușit, amuțit de durere, privind în jos. Din coaste, în

partea stângă, îi iese o suliță — una foarte cunoscută —, iar conducătorul jatu urlă victorios când ne ciocnim de un acoperiș din apropiere.

— Țineți-vă bine! spun, trăgându-mă mai aproape de tata, când Ixa se rostogolește, apoi cade pe străduța de dedesubt.

Sulița zăngănește ascuțit pe pietrele de pavaj roșii, smulgându-i încă un mârâit de durere tovarășului meu, așa că sar repede jos și, între timp, îmi despic pielea din palmă. Coada suliței îi iese dintre coaste însoțită de un râu de sânge albastru în clipa în care trag de ea, dar sunt pregătită și îmi apăs mâna însângerată de rană. Aurul i se cufundă imediat în carne și, sub privirea mea ușurată, deschizătura dintre coastele lui Ixa se lipește la loc, iar marginile neregulate se trag una spre alta sub palma mea. Deja se vindecă, așa cum mă așteptam.

Dar a pierdut prea mult sânge. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mai mult îmi dau seama: sunt scăldată în el, albastrul mi se îmbibă în robă cum stau ingenuncheată deasupra lui. Nu mai are cum să ne poarte în spate, iar Lepădații sunt pe urmele noastre, le aud pașii tot mai aproape. Mă uit în jur, în căutarea unei căi de scăpare, și aud apa clipocind. Iată-l, un râu uriaș care curge chiar prin mijlocul orașului. Brațul principal al lui Agbeni. Răsuflu ușurată când văd cât de aproape e de noi. Nu trebuie decât să-l traversăm. Dacă trecem de el, putem scăpa.

Mă ridic repede și mă simt plină de recunoștință când o văd pe Britta că-l ține bine pe tata. Hai, Ixa! îl încurajez eu. Treci, te rog, la forma de pisoai.

Deka, spune el. Un răspuns slab, dar aprobator.

Se micșorează cât ai clipi până ajunge la forma felină, iar eu îl iau în brațe înainte să mă întorc spre Britta, gata s-o îndemn să alerge mai departe. Mă opresc când îi văd expresia mâhnită de pe chip.

— Deka, spune ea încet, cu ochi triști, foarte triști.

Se uită în jos la tata și aud imediat hârâitul oribil care-i iese din piept.

— Deka, șoptește Britta din nou, cu privirea îngrijorată. E deja...

— Știu, spun repede, încercând s-o opresc înainte să continue.

Știu ce înseamnă sunetul acela. Orice războinic știe.

Britta aruncă o privire spre capătul aleii, de unde se apropie pașii Lepădaților, apoi se uită din nou la mine.

— Pot să trag de timp, spune ea brusc. Câteva minute, mai mult nu-s în stare.

— Mulțumesc, îi spun, deși de-abia acum încep să înțeleg situația în care ne aflăm.

Am scăpat o dată de Lepădați, încă nu sunt sigură cum; Ixa e rănit; Lepădații se apropie; iar tata... tata e...

Respir adânc în încercarea de a-mi alunga acest gând din minte, iar Britta pășește în fața mea și ridică brațele. Sunt încă în starea de luptă, așa că văd puterea cum îi izbucnește în sus prin corp când izbește cu piciorul în pământ, adoptând forma de luptă Pământul Neclintit, pe care o recunosc de la lecțiile cu karmoko Huon, fosta noastră maestră de lupte. Pământul Neclintit e făcută să echilibreze combatantul în confruntări corp la corp, dar nu știu ce rost ar avea aici, când avem atâția adversari. Oricum, continui s-o urmăresc, captivată de puterea care clocotește în ea ca un val de lumină albă.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Nu văd altceva decât lumina aceea... Apoi țâșnesc cu boltă dăre albe, când puterea explodează din picioarele ei, revărsată în pământ ca un ocean de lumină. În clipa în care dispare, se aude un hureit îndepărtat și slab... apoi în fața noastră erupe un perete de stâncă.

Și încă unul.

Și încă unul.

Până să mă dezmeticesc, suntem încercuiți complet de o structură mică, triunghiulară, ale cărei laturi de piatră se îmbină atât de bine, încât prin crăpăturile din colțuri nu răzbate decât un firicel de lumină. Britta ne-a construit o fortăreață — una făcută doar din piatră și energia ei... din care a cheltuit prea multă. Văd cât a slăbit lumina dinăuntrul ei, la fel cum arăta în

mine la început, când m-a antrenat Mâini-Albe să-mi folosesc puterile, și mi se strânge inima. Va trebui să-i arăt cum s-o canalizeze, cum să controleze puterea care crește în ea.

Numai să reușim să scăpăm de aici.

Odată ce termină, Britta se lasă la pământ, cu trupul secătuit.

— Nu știu cât o să țină când o să dea în el, spune ea obosită, în timp ce pleoapele i se îngreunează. Eu acum trag un pui de somn scurt.

— O să țină atâta timp cât e nevoie, spun eu repede, recunoscătoare pentru efortul ei.

Și chiar dacă nu ține piatra, o să mă descurc eu. Nu am de ales. Hârâitul acela groaznic se aude atât de tare din pieptul tatei, încât nu mai pot să-l ignor. Tata trage să moară.

E timpul să ne luăm adio.

Când eram mică, tata era un bărbat masiv, robust, cu părul auriu ca soarele și ochii cenușii ca norii de furtună. În mintea mea, era un munte — o siluetă impunătoare care mă ridica pe umerii lui lași și îmi dădea senzația că pot să ating cerul. Îl credeam etern, de neclintit, ca muntele cu care-l identificam. N-aveam dreptate. Iar acum, n-a mai rămas din bărbatul puternic pe care-l cunoșteam decât silueta asta scheletică, al cărei piept osos e scuturat de horcăitul acela cumplit.

Când îl văd întins acolo, un morman de zdrențe mizerabile pe pietrele murdare pe care se ridică adăpostul acesta ridicat în grabă, din piept îmi iese un suspin.

— Tată, șoptesc, trăgându-mă mai aproape de el.

Îi aud pe Lepădați dincolo de peretele cel mai apropiat, râcâind piatra cu ghearele, dar nu contează. Nimic nu mai contează. Tot ce s-a întâmplat între noi mai demult — trădarea lui, abandonul, chiar și mulțimea de întrebări pe care le am despre mama — dintr-odată nimic nu mai pare atât de important. Întind o mână spre el, dar o trag repede înapoi, uimită, când mă lovește izul de transpirație acră și urină și moscul cărnii în putrefacție. Deci asta am simțit mai devreme.

— Tată, șoptesc îngrozită.

Simt că este aproape peste puterile mele să-l văd în starea asta.

Tata se întoarce spre mine și zâmbește trist, cu ochii cenușii orbi în întuneric.

— Deka, spune el răgușit, chiar tu ești. Credeam că visez...

Întinde mâinile și mă smucesc înapoi fără să vreau, asaltată de toate

amintirile groaznice. Ultima oară când i-am văzut mâinile, ținea în ele o sabie — sabia cu care mi-a tăiat gâtul. Dar acum degetele îi sunt aproape blânde în timp ce mă caută.

— Ce vise am avut, Dekka, ce coșmaruri cumplite.

Tata tușește din nou, de data asta atât de violent, încât aud lichidul cum îl clipocește în plămâni.

Mă las repede lângă el, fără să-mi mai pese când mirosul mă asaltează din nou, fără să-i mai aud pe Lepădați cum izbesc în zidurile fortăreței.

— Tată, spun, luându-i palmele într-ale mele.

Ce reci sunt. Ce reci...

— Trebuie să rezisti. Dacă rezisti, te duc eu undeva, găsesc un vindecător. Pot să te salvez.

Îmi strecur mâinile pe sub el ca să-l ridic, dar iarăși mi se pune un nod în gât. E tot numai piele și os. Văzusem și până acum, dar când îl și simt... E atât de fragil încât parcă vântul îl va lua dintr-o clipă în alta, făcându-l să dispară pentru totdeauna, dacă nu-l țin bine. Mi se scurge o lacrimă pe obraz și clilesc, luată prin surprindere.

— O să te duc de aici, îi spun, hotărâtă.

Dar în timp ce mă ridic în picioare, un deget scheletic îmi șterge lacrima. Privesc în jos și văd ochii tatei cum sticlesc febril.

Îmi alung gândul din minte.

— N-are rost, Dekka, șoptește el. Deja e prea târziu, știi și tu, nu? Și chiar dacă n-ar fi...

Se întoarce cu greu spre pereții fortăreței, dincolo de care izbiturile au lăsat loc bufniturilor îndesate ale unor corpuri masive lovindu-se de stâncă.

Din fericire, fortăreața nu se clintește. Nici măcar nu se clatină. Britta chiar a

construit-o cu toată puterea ei. Îmi dau vag seama că a început să se miște și ne urmărește cu lacrimi în ochi.

Întorc privirea spre tata.

— Nu, îi spun. O să te duc la un vindecător. O să te duc într-un loc sigur.

Toate resentimentele, toată furia mea — toate s-au risipit și au lăsat numai disperarea asta, convingerea asta stranie, îndârjită.

Atâta timp am crezut că sunt furioasă pe el, când de fapt eram tristă. Era tatăl meu și s-a dezis de mine. De cum au venit preoții, m-a părăsit, m-a trădat când ar fi trebuit să mă iubească — și eu îl iubeam. La gândul acesta simt că mă sufoc — e un lucru de care îmi dau seama și pe care prea târziu îl accept.

De atunci și până acum l-am iubit.

Credeam că sunt tare, că am înlocuit toate amintirile, că mi l-am izgonit din minte cât de mult am putut, dar de fapt sunt aceeași fetiță de odinioară și-i caut afecțiunea. Îi caut iubirea.

Tata clatină din cap, o mișcare imperceptibilă.

— Nu mai e timp, nu mai e leac — pentru așa ceva nu există.

Își trage la o parte partea de sus a robei și mirosul se intensifică.

Stomacul îmi tresare și mi se umplu ochii de lacrimi când mă uit în jos și îi văd rana din piept, înnegrită pe margini, rotundă și adâncă. În ea se foiește ceva. Viermi. Îmi urcă voma în gât și mă grăbesc să-l las din nou jos și să alerg spre capătul cel mai îndepărtat al adăpostului, unde dau afară toată mâncarea pe care a furat-o Lamin pentru noi mai devreme, după-amiază. Când termin, mă șterg la gură cu mâini tremurătoare și mă întorc la el, ignorând din răspuțeri bufniturile corpurilor de jatu care se lovesc de adăpost, țipetele îndepărtate, comenzile înfuriate ale seniorului Kadiri. Dacă mă concentrez pe ce se întâmplă aici și acum, e ca și cum n-ar exista. Ca și cum nici n-ar fi aici.

— Ce frumoasă e lumina, șoptește tata.

Are ochii fixați pe ultimele raze de soare care intră printr-una dintre crăpăturile adăpostului, dar nu sunt sigură cât vede din ele. Parcă e deja pe jumătate plecat, cu spiritul înălțat la ceruri, dar corpul încă aici.

Apoi privirea îi rătăcește spre mine, ciudat de absentă. O observ, chiar și în penumbră.

— Știu că n-am niciun drept să cer asta, dar ai vrea să vii să stai lângă mine din nou, Dekka? Te rog, șoptește el.

E prima oară când aud cuvintele astea din gura lui și mă zguduie până în adâncul ființei. Fac ce-mi cere, cu fiecare mușchi din corp tremurându-mi atât de tare, încât parcă am fost aruncată într-un lac înghețat și ținută sub luciul apei până mi s-a prefăcut toată carnea în gheață.

— Am avut mult timp să mă gândesc în anul care a trecut, șoptește el, cu vocea redusă la un șuier. Mult timp să mă rog, să reflectez. Să mă căiesc.

Întinde mâna spre mine și i-o iau, încercând să nu observ cât e de slab, cât de clar simt oasele cum se freacă unele de altele sub piele. Par fragile, la fel de ușor de spart ca niște coji de ouă.

— Îmi pare rău că nu te-am apărut, Dekka, horcăie el. Îmi pare rău că n-am fost un tată bun... N-am nicio scuză pentru cum te-am tratat. Când ți s-a schimbat sângele, trebuia să te duc pe furiș undeva, să fug cu tine. Chiar și acolo, în pivniță, trebuia să întorc sabia spre seniori, dar am întors-o spre tine. Singurul meu copil. Singura mea fată.

Cuvintele răsună în mine — și îmi amintesc de ceva.

— Tată, încep, simțind cum mi se lasă o greutate pe inimă. Cred că trebuie să știi ceva. Nu sunt chiar...

— Știam că nu ești sânge din sângele meu.

Mă fixează cu o privire pătrunzătoare, deși pustie.

— Din clipa în care mi te-a pus Umu în brațe, am știut că nu ești a mea.

Semănai cu mine, te și purtai ca mine, dar ceva dinăuntrul meu îmi spunea că erai ceva nefiresc. Că erai ca ea.

Îi simt cuvintele ca pe o sabie în inimă.

Lacrimile îmi ard ochii; încerc să-mi trag mâna din mâna lui, dar tata o strânge mai tare — lucru straniu pentru cineva atât de slăbit.

— Dar tot te-am iubit. Pe amândouă v-am iubit.

Zâmbește trist, cu ochii plini de lacrimi.

— Te-am iubit cu tot ce erai — cu fiecare răsuflare a ta. Nu conta ce erai, Dekka. Erai a mea și trebuia să te apăr — trebuia să te salvez. Dar eu am ascultat de Înțelepciuni. Mi-am încălcat cele mai adânci credințe pentru ce m-au învățat pergamentele și preoții. Am fost un laș, un nebun nedemn de darul pe care l-am primit și pentru asta îmi pare rău. Foarte, foarte rău.

Scormonește prin zdrențele robei de pe el și scoate ceva pe care mi-l îndeasă în palmă.

Când o deschid, simt că rămân fără aer. E colierul mamei, cel pe care l-a luat când eram întinsă, pe moarte, pe podeaua pivniței. Mi-l pune în mâini, apoi se apleacă înainte ca să-și odihnească fruntea pe ele ca în rugăciune.

— Mă vei putea ierta vreodată pentru ce am făcut, Dekka? șoptește el. Nu acum, dar poate într-o zi, în secolele care vor urma — vei putea ierta vreodată slăbiciunea omului ăstuia netrebnic și mândru?

— Te iert.

Cuvintele ies din mine atât de repede, încât îmi dau seama pe loc că sunt adevărate. Îl iert pe tata pentru tot ce a făcut. L-am iertat din clipa în care l-am văzut în piață, plecându-se în fața unei mulțimi care-l ocăra ca să mă apere cu ultima suflare, deși era împotriva firii lui să se opună celor din jur.

— Te iert, spun din nou. Te iert.

— Mă bucur, răspunde tata, cu o voce stinsă.

Ochii îi sunt și mai goi, îmi dau seama că nu mai văd nimic.

— Mă bucur că sunt iertat. Acum pot să mă duc să fiu cu Umu din nou.

Clipesc.

— Dar credeam că...

— Uneori o văd, șoptește el, în timp ce strânsoarea îi slăbește, iar hârâitul devine, dintr-odată, și mai puternic.

Degetele îi sunt reci, din cale-afară de reci.

— Mă urmărește de la marginea satului. Întotdeauna arată ca pe vremuri Umu a mea. Mereu așa de frumoasă. Neschimbată, cum mi-o amintesc. Trăiește, să știi. Trăiește aici.

Se bate pe piept, apoi îmi zâmbește, cu o expresie de extaz așternută pe față.

— Uneori îmi șoptește noaptea, îmi dă vești pentru tine. Îmi cere să-ți spun că trăiește, că te așteaptă în Gar Nasim...

Gar Nasim. Mă forțez să-i zâmbesc. Bineînțeleș.

Gar Nasim e insula pe care a vrut mama s-o vadă dintotdeauna, un loc minunat ascuns atât de departe în oceanul dintre Otera și Tărâmurile Necunoscute, încât a căpătat o aură mitică.

Bineînțeleș că tata și-ar imagina-o acolo. Bineînțeleș că și-ar imagina-o pe mama vie.

Scot un suspin, dar ochii tatei se întorc din nou, orbi, spre crăpătura din zid, de parcă ar căuta o lumină pe care numai el o vede.

— Mi se pare că o și văd, șoptește. Cred că vine să mă ia.

Mâna i se ridică firav, în semn de salut spre o ființă care nu mai există decât pentru el.

— Mergi mai încet, Umu, spune el zâmbind. Vin, iubirea mea. Vin acasă...

Încă o răsuflare îi zguduie pieptul, apoi tăcere.

Dintr-odată, tata nu mai e.

Apoi e liniște. Gol. Parcă a ieșit tot aerul din adăpost și a lăsat numai întunericul și umbrele. Colierul mamei îmi atârână greu în mână, așa că îl bag în buzunar. Apoi închid ochii tatei și îi acopăr trupul cu mantia mea.

Și rămân acolo.

Trece un timp — cât anume, nu știu sigur. Nu-mi dau seama cum curg minutele, cum plutesc pe lângă mine secunde. Nu știu decât că de-acum e noapte și totul e nemișcat. Pașnic. Parcă lumea s-a oprit în loc și nu se va mai pune niciodată în mișcare. Și nici nu vreau să se miște. Nu vreau decât să stau aici, în tăcerea asta, și să las întunericul să mă ducă unde vrea el.

Aproape că nici nu simt lacrimile care îmi curg pe obraji, aproape că nici nu-l simt pe Ixa care, slăbit, mi se încolăcește în jurul gâtului în forma de pisoi și nici pe Britta trăgând de mine.

— ...eka, trebuie să mer...

Acum totul e făcut țăndări. Lumina, sunetul, mișcarea — totul. La colțurile fortăreței scânteiază ceva argintiu, spre care Britta arată cu disperare: un cârlig de metal gigantic trage de pereții fortăreței să-i depărteze, dar mie nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă se prăbușesc, dacă moare sau nu moare seniorul Kadiri, dacă arde lumea în jurul nostru. Eu vreau să stau aici în tăcere și nemișcată. Măcar o dată, vreau să stau nemișcată.

— V-am spus eu că n-o să-l părăsească nici mort.

Vocea triumfătoare a lui Elfriede însoțește prăbușirea bruscă a pereților fortăreței, iar când ridic ochii, o văd pe străduță, chiar dincolo de pietrele căzute, cu seniorul Kadiri alături. Cei doi sunt însoțiți de un contingent întreg de jatu, iar din piața din spatele lor se revarsă și mai mulți. Ixa mârâie și se

aricește spre ei.

În mod ciudat, nici urmă de Lepădați. Urlătorii-morții cei purpuriu-aurii au dispărut cu toții, cine știe de ce, și le-au luat locul acești jatu, care acum poartă măștile morții, niște podoabe bogate, de obicei făcute pentru cadavre, modelate după trăsăturile fiecăruia. La vederea lor, simt că mă întunec. Mai-marii satului ar fi pus să i se facă una și tatei, dacă ar fi murit la Irfut. L-ar fi îngropat cu un exemplar din Înțelepciunile Veșnice — i-ar fi făcut măcar o scurtă ceremonie ca să-i ușureze călătoria către Tărâmurile de Apoi. Dar aici nu va avea parte de așa ceva.

Gândul mă îngheață și mai tare pe dinăuntru.

Îl pun jos pe Ixa, apoi mă ridic, îmi iau săbiile atika, dându-mi vag seama că Britta stă în picioare în fața mea, protectoare, cu ciocanul de război în mână, deși de-abia mai e în stare să-l ridice.

— Deka... începe ea, îngrijorată, dar trec mai departe.

Nu mai am nevoie să mă apere.

— Altă capcană, spun, cu o voce ciudat de distantă, privindu-l pe seniorul Kadiri. Bravo.

Nu știu de ce, dar nu mă îndurerează gândul că m-a prins preotul, deși o mică parte din mine e curioasă să afle de ce i-a înlocuit pe Lepădați cu atâția jatu. Dar nu stărui prea mult asupra întrebării.

În adâncul meu se înfiripă alt sentiment straniu. Ușurarea. Rece și crudă. Tata e mort pe jos în spatele meu, în mâini am două atika, iar în față, aliniați, un contingent de bărbați cu măști ale morții, vieți numai bune de secerat.

Ce amabil din partea lor că au venit pregătiți așa. Aproape ai zice că-și doresc să-i masacrez.

Bineînțeles, am de gând să le fac pe plac.

Deka? întreabă Ixa, dar clatin din cap.

Nu, Ixa, răspund. De data asta nu mai fugim.

Nu acum. Niciodată de-acum încolo.

Îi ignor pe el și pe Britta în timp ce înaintez spre seniorul Kadiri și Elfriede, cântărindu-mi săbiile în mână, savurându-le greutatea. Așa cum mă așteptam, amândoi au semnul kaduth brodat pe robe, la fel ca jatu, numai că aceștia din urmă îl poartă pe platoșe, ca întotdeauna. E ciudat, dar nu mă mai deranjează. Acum nimic nu mă mai deranjează. Sunt complet rece. O vietate făcută din gheață și zăpadă.

— De când pui la cale asta? întreb, mai mult din curiozitate decât cu vreun gând serios, când ajung în dreptul lor.

Și asta, și capcana întinsă de seniorul Kadiri la Zhúshan par foarte bine gândite.

— Luni de zile, recunoaște seniorul. Știu eu cum lucrează zeițele voastre. Mai precis, știu ce metode are cățeaua de Fatu.

Ah... Iar cuvântul acela. Ori de câte ori vor să insulte, bărbații pioși îl scot la înaintare. Dar pe mine nu mă deranjează.

— N-o mai cheamă Fatu, să știi, acum e Mâini-Albe, îi spun calmă. S-a hotărât să-l adopte ca nume nou pentru o eră nouă.

Nu mă obolesc să comentez celălalt apelativ, insulta. Nu contează, am de gând s-o fac cu tășurile săbiilor atika.

— Fatu, Mâini-Albe — n-are importanță cum îi spuneți. Prima regină războinică a rămas la fel: o grozăvie, un blestem asupra imperiului, pufnește disprețuitor seniorul Kadiri.

De fapt, e aproape liniștitor să văd atâta ură cum se revarsă din el, cum își dă arama pe față.

— Atâția și atâția ani am studiat-o, am citit despre isprăvile ei, continuă el. Bineînțeles că urma să te trimită pe tine, ca Nuru, să te ocupi de asta. Te manevrează cum vrea ea, nu-i așa? Îți clădește legenda și puterea, nu? Dar

așa face ea, întocmai cum am prevăzut — numai că ți-a reușit scamatoria cu ușile, ai încercat să dispari... Din fericire, te-a găsit Idugu aici. Are tot orașul în mână, să știi. Când ne-a spus că te-ai întors, mi-am dat seama că trebuie să-l aduc pe tatăl tău. El era singurul care putea să te cheme așa, să te facă să ieși din ascunzătoare.

Chicotește.

— Ai tu defectele tale, dar ca fiică ești devotată nevoie mare, nu-i așa, Nuru Dekka? De cum l-ai auzit că suferă, ți s-a șters orice urmă de judecată. Deși s-a dezis de tine și ți-a aprobat moartea.

Aruncă o privire spre Elfriede.

— Ba te-a și decapitat o dată, nu?

Când ea încuviințează din cap, mă cuprinde ceva ciudat de asemănător cu furia. Dar n-are cum să fie furie. Furia nu e rece și îndepărtată ca senzația aceasta stranie și urâtă care pare că-mi despică pieptul.

O privesc cu ochii îngustați cum răspunde:

— Da, așa a făcut. După care a lăsat-o în pivniță cu preoții. Știa că e o mârșăvie, o jignire față de tot ce e sfânt. Dar Idugu e îndurător. Vede merite chiar și în creaturile ca ea.

Dintr-odată, vocea îi sună ca un cui care îmi zgârie craniul pe dinăuntru.

— Nu mai vorbi, mă răstesc, nemaiputând să suport sunetul. Dacă vrei să trăiești, nu mai scoate o vorbă.

Aproape o simt cum zâmbește în spatele măștii de pietate din lemn simplu când răspunde:

— Eu dacă vreau să trăiesc? Ești înconjurată, Dekka, și tu și mizerabila ta de soră de sânge de colo.

Scuipă cuvintele către Britta de parcă prietena mea ar fi mai prejos de ea.

— Nu mai ai scăpare. Așa cum n-a avut nici tatăl tău, eretic ce era.

Cu fiecare cuvânt al ei, lumea se întunecă, se preface într-o versiune a ei mai sumbră, mai umbrită. Lunec în starea de luptă și Elfriede nu mai e o persoană — doar o umbră în formă de om de un alb orbitor, în care inima strălucește cel mai tare. Mă concentrez pe ea.

O bătaie. Două. Trei.

Elfriede nu observă pericolul, continuă să-și reverse veninul.

— N-o să înțeleg niciodată cum de n-am văzut întunericul din tine.

Seniorul Kadiri se întoarce și o mângâie pe cap.

— Nu e vina ta, copilă. Răul ne orbește. Dar de aceea e Idugu cu noi: să reverse lumina adevărului peste lume. Să gonească răul înapoi în întuneric.

Simt cum îmi zguduie pieptul un râs sumbru. Răul? Arunc o privire peste umăr la tata, la trupul lui fără viață întins acolo, printre spărturile fortăreței sfărâmate, atât de departe de tot ce cunoștea și iubea. Atâția ani a recitat cu credință Înțelepciunile Veșnice, le-a cinstit fiecare precept, ca să ajungă așa, un trup neînsuflețit uitat pe o străduță.

Mă întorc spre preot.

— Noi suntem răul? șuier.

— Deka, șoptește Britta ca să mă avertizeze.

De ceva vreme aruncă priviri în jur, desigur, ca să găsească o cale de retragere, doar că nu există.

Nu e decât râul Agbeni în spatele nostru, dar și ea, și Ixa sunt prea slăbiți să înoate. Și chiar dacă n-ar fi, vacilor-de-râu nu le plac intrușii la ora asta a serii: s-a mai întâmplat să spintece străini cu coarnele noaptea.

Nu există absolut nicio cale de scăpare de pe străduța asta mizerabilă și, pentru prima oară, gândul nu mă sperie. Nu simt decât un entuziasm straniu,

pervers.

Seniorul Kadiri îmi zâmbește compătitor.

— Ești cea mai spurcată dintre toate creaturile, Nuru Deka, o pată pe fața pământului, dar Idugu, în marea Lui înțelepciune, simte că poți fi izbăvită. Vei veni la chemarea lui.

— Și dacă nu, ce? îl provoc. Ce o să faceți dacă nu ascult chemarea lui, o să mă executați?

— Dacă așa dorești...

Seniorul Kadiri face un gest indolent spre jatu.

Și primul val de bărbați se năpustește înainte.

Nici nu apucă să se apropie, că mi se lasă pe ochi o ceață roșie, iar instinctul ia imediat locul rațiunii. Sunt un vârtej în mișcare; îl despic în două prin mijloc pe cel mai apropiat jatu, apoi trec la următorul. În câteva clipe, sunetul și culorile se amestecă, se rostogolesc capete, zboară brațe, aerul e împrăștiat cu sânge și măruntaie. Simt durere în braț și, când privesc în jos, îl văd aproape complet despărțit de corp. Îl smucesc la loc înainte să merg mai departe, croindu-mi drum cu atika. Cad alte capete, alte măruntaie, alte viscere. Dar eu continui să înaintez. Continui să lupt. Nu știu cât fac asta, cât timp lupt cu jatu, doar că o fac neîntrerupt, cu asemenea ferocitate încât, din senin, nu-mi mai rămâne niciun corp de jatu de secerat.

Când cobor ochii, uimită, descopăr că sunt scăldată în sânge de sus până jos, iar dintre dușmanii noștri nu mai sunt în picioare decât Elfriede și seniorul Kadiri, ghemuiți în mijlocul străduței, protejați până acum de bărbații care au murit.

Pe jos e atâta sânge, încât cizmele îmi plescăie când mă îndrept spre ei. Elfriede chițăie și se retrage în spatele seniorului în clipa în care mă apropii, dar preotul ridică bărbia sfidător.

Apăs vârful unei atika de gâtul lui gol.

— Fii bun și mai amintește-mi ce ai spus mai devreme, îl îndemn. Mi se pare că mi-ai spus că sunt o năpastă, o pată pe fața pământului sau așa ceva...

Seniorul Kadiri face un pas înainte, în tăișul sabiei, fără să tresară măcar când lama îi taie pielea. Mă amuză să văd că, sub albastrul pielii, sângele îi e roșu, ca al oricărui om. Dar, spre deosebire de cei mai mulți, el nu se ferește când împing atika mai adânc.

Ce curajos. Ce necugetat.

Sunt aproape impresionată.

— Nu-mi iau cuvintele înapoi, Nuru Deka, rostește el, iar în ochi încă îi lucește pioșenia aceea enervantă. Ești fiara prorocită în Înțelepciunile Veșnice. Dar Idugu crede de cuviință să încerce să te aducă pe calea cea dreaptă. Vede potențial în tine, deși eu cred că meriți să arzi în Focuri.

— Să arzi în Focuri, repetă Elfriede rugăciunea plină de ură, într-o șoaptă slabă.

Când mă întorc spre ea, scoate iar un sunet ascuțit. Exasperată, îi ridic masca pe vârful celei de-a doua atika și i-o azvârl. Se repede după ea și oftez. Chiar și acum, îi e rușine să-și arate chipul descoperit în fața unui bărbat.

Fanatismul e cea mai rea boală.

O apuc de braț înainte să apuce să ajungă la ea și lovesc masca cu piciorul, aruncând-o mai departe.

— Nu-ți mai folosește la nimic, îi spun rece când se sparge de un zid. Toți bărbații care au fost aici sunt morți deja, iar el — fac un semn din cap spre seniorul Kadiri — va pleca după ei curând. Nu mai ai în fața cui să faci temenele. Nu mai suntem decât eu și cu tine.

Tremurând, Elfriede se îndreaptă de spate și se întoarce să se uite la mine. În sfârșit, îi văd chipul, chipul fetei care-mi era odinioară singura prietenă.

Nu s-a schimbat prea mult în anul ce a trecut de când ne-am despărțit. Părul îi e la fel de subțire și de tern, doar că acum e strâns la spate cu brutalitate, de

parcă ar fi suficient să-l întrezărească cineva ca să se simtă jignit. Pata roșie cu margini neregulate îi înflorește în continuare pe obrazul stâng, doar că acum e mai intensă — sau poate s-a făcut mai palidă pielea din jurul ei. Așa se întâmplă cu femeile de la miazănoapte după doar trei-patru luni de purtat masca. Orice culoare ar fi avut pielea lor, dispare și lasă în urmă doar tenul palid, aproape transparent din pricină că nu vede lumina soarelui.

Ochii verzi ai lui Elfriede, însă, sunt la fel de vii ca întotdeauna.

Îl supraveghez pe seniorul Kadiri cu coada ochiului și înaintez spre ea, simțind în continuare răceala aceea în suflet. Nu mă deranjez să mai țin atika îndreptată spre el — amândoi știm că nu are cum să fugă de mine.

— Și tu, Elfriede? șoptesc. Nici tu nu-ți iei înapoi cuvintele de mai devreme? Cele de aici și cele de pe scenă? În continuare crezi că sunt mârșavă?

În ochi i se ivește teama dar, spre surprinderea mea, îi ia locul repede sfidarea. Ridic din sprâncene. O scânteie de curaj. Cine ar fi crezut că fata care fugea de frică de cum trecea pe lângă ea un păianjen avea și ea coloană vertebrală?

Face un semn spre străduța murdară de sânge și nările i se lărgesc din pricina duhorii.

— Nu vezi, Dekka, ce monstru ai ajuns?

Pare atât de sigură de sine, încât din piept îmi iese un râs amar.

— Eu sunt monstrul, Elfriede? repet, nevenindu-mi să cred. Seniorul Durkas, seniorul Norlim — mai-marii satului m-au executat și m-au torturat cu lunile pentru simplul fapt că m-am născut așa cum sunt — și tot eu sunt monstrul?

Pufnește.

— De la început ai fost și dacă ar fi avut mai multă înțelepciune, te-ar fi omorât înainte să te blestemi și pe tine, și pe toți din jurul tău să ajungeți în Focuri!

Vorbele îi ies pe buze într-un șuvoi, usturătoare ca frunzele de wodama pe

care le amestecă uneori Belcalis în cataplasmele ei, dar spectacolul nu mă atinge câtuși de puțin.

Nu simt nicio emoție.

— Nu sunt blestemată, Elfriede, spun eu calm. Sunt Nuru. M-am născut din aur și esență divină. Sunt nemuritoare ca mamele mele.

— Și vei arde în Focuri cu ele când se termină toate, șuieră ea, cu atâta răutate în voce, încât o simt ca pe un pumnal. La fel ca toate celelalte fete.

Clipesc nedumerită.

— Toate celelalte fete?

— Celelalte alaki. Le-am dat foc peste tot pe unde am ajuns, spune ea, mulțumită de sine. Eu le-am spus preoților cum să facă, să știi. Le-am spus preoților că, dacă ești în mulțime, n-o să rabzi. Că o să ieși în față dacă vezi că sunt în pericol altele de soiul tău.

— Tu le-ai... spus să facă asta?

— Sigur că le-am spus. Altfel nu m-ar fi luat în serios.

Își ferește privirea, parcă nesigură pentru o clipă. Apoi ochii ei îi întâlnesc din nou pe ai mei și văd că sunt plini de un reproș tăcut.

— Voiau să mă țină în lanțuri, trebuia să le arăt că sunt o credincioasă adevărată. Că nu sunt ca tine, indiferent ce spunea toată lumea.

Deja tremur atât de tare, încât restul explicației nici nu-l mai aud.

Elfriede spune că preoții omoară alte alaki. Ea însăși a aruncat alte fete pe rug, la figurat și chiar la propriu. Ar trebui să fiu obișnuită de-acum cu felul în care femeile trădează uneori alte femei, cum trec de partea bărbaților, fie și numai ca să-și garanteze siguranța, atâta câtă primesc, dar tot nu reușesc să înțeleg. Nu reușesc să înțeleg cum fata cu care pe vremuri mi-am împărtășit cele mai mari secrete e aceeași care acum mărturisește atât de nonșalant că instrucțiunile ei au dus la moartea altora.

Poate sunt eu Nuru, poate sunt chiar monstrul care spune ea că sunt, dar niciodată în viața mea n-am făcut rău cuiva fără să fiu convinsă că merita.

Elfriede țâțâie compătitor din buze când vede groaza din ochii mei.

— Mereu ai fost slabă de inimă, Deka, chiar și pentru un demon. Ce ciudat, observă ea, pășind din nou spre seniorul Kadiri.

Îi întinde mâna, întorcându-mi spatele.

— Să arzi în Focuri, intonează ea triumfător.

Dar seniorul nu repetă cuvintele și cu niciun chip nu-i întinde mâna; se mulțumește să se uite în jos la ea cu un dezgust de-abia disimulat. Ironia situației aproape că mă face să râd. Chiar și înconjurat de cei mai aprigi dușmani, seniorul Kadiri refuză să se înjosească urmând îndemnul unei femei sau măcar atingându-i mâna. Mă întreb dacă s-ar înjosi vreodată să se culce cu o femeie, dar nu mi-l pot imagina făcând asta.

Îi întâlnesc privirea lui Elfriede când dau din cap spre preot.

— Nu-ți atinge mâna, observi, Elfriede?

Când ea se uită brusc în jos, mirată, vorbesc încet mai departe:

— Nici măcar acum, când amândoi sunteți la un pas de moarte, nu-ți oferă măcar alinarea asta simplă a atingerii. Știi de ce, Elfriede? o întreb, apropiindu-mă. Pentru că în ochii lui nu ești nici măcar om întreg; ești o creatură inferioară. Nu ești suficient de curată cât să te atingă măcar. Te vede ca pe ceva doar cu o treaptă mai sus decât un animal. Deși ai sacrificat viețile altora, conștiința ta, rațiunea ta pentru binele lui. Poți să spui ce vrei despre mame, dar la cel fel de zeu vă închinați amândoi, dacă vă refuză o alinare omenească simplă chiar și acum? Ce fel de zeu nu te consideră egală cu semenii tăi?

— Un zeu adevărat, șuieră Elfriede, înfuriată. Zeul adevărat, nu unul prefăcut, cum e cățeaua de maic...

Îi zboară capul de pe umeri.

În timp ce eu stau pe loc, încremenită, îi urmează cu repeziciune și al seniorului Kadiri, a cărui piele albastră scânteiază în lumina lunii. Când karmoko Thandiwe pășește înainte, legănând în mână lama circulară pe care a folosit-o la ambele execuții, îmi țiue urechile, iar inima îmi stă gata-gata să-mi sară din piept. Mă îndoi de mijloc ca să vomit, șocată la vederea fostei mele karmoko, femeia înaltă și musculoasă de la miazăzi, vie și nevătămată după atâtea luni.

Karmoko Thandiwe oftează, privind în jos la capetele seniorului Kadiri și al lui Elfriede.

— Nu mai suportam să aud atâta venin din gura ei, spune, enervată. Ce amărâtă nenorocită. Și el era și mai rău, umflat tot de sfânta lui dreptate.

Plescăie din limbă de scârbă.

Mă șterg pe buze.

— Karmoko Thandiwe? șoptesc, uluită.

Se apropie din spatele meu, trupul de un cafeniu-închis îi lucește în întunericul tot mai dens și nu e singură. Acolo, alături de ea, sunt Keita și ceilalți prieteni ai mei, iar cu ei vin doi oameni pe care nu-i cunosc: un băiat de la miazănoapte, cu un chip șters și un singur smoc alb în părul negru ca pana corbului, și o femeie din cale-afară de grasă, cu o mască simplă de lemn și o mantie neagră. În spatele lor așteaptă, pe râu, o barcă mică, iar cele două vaci-de-râu care o trag mug de exasperare. Vacile-de-râu sunt creaturi diurne — nu suportă să călătorească noaptea.

— Deka din Irfut, spune fosta mea karmoko, aceea care m-a învățat strategia de luptă, privind aprobator la măcelul de pe străduță. Splendid lucrat, dar e cazul să plecăm repede mai departe, până nu se întorc Lepădații.

— Hai, Deka, spune Keita, întinzându-mi o mână.

Dar eu rămân cu ochii la karmoko Thandiwe, în continuare năucită. Oricât m-aș strădui, nu reușesc să-mi adun gândurile. Nu le pot pune unul lângă altul.

— Dar nu înțeleg, spun eu, amorțită. Karmoko Thandiwe, ce căutați... deci ați venit și Elfriede și...

Acum tremur din tot corpul și oriunde mă întorc, nu o văd decât pe Elfriede, fără cap. E întinsă pe jos, la fel ca tata, amândoi morți în aceeași zi. Câtă moarte în jurul meu!

— Am... n-am...

Tremur atât de tare, încât de-abia mai reușesc să stau în picioare.

Când mi se taie genunchii, mă înconjoară două brațe puternice care mă strâng.

— E în regulă, Deka, șoptește Keita, sărutându-mă pe frunte. E în regulă...

Mă ridică în brațe dintr-o mișcare.

Dar în timp ce ne întoarcem cu toții spre barcă, în spatele nostru se aud niște trosnituri ciudate. Unele sinistru de cunoscute.

— Ăăă... voi vedeți ce văd și eu?

Din vocea Brittei răzbate groaza, iar când Keita se întoarce pe călcâie, cu mine în brațe, prietena mea arată la picioare, unde unul dintre corpurile de jatu tresare, iar firicelele de carne din stomacul lui spintecat se târăsc unele spre altele și oasele se așază la loc pocnind. Trosniturile se întetesc și nu trece mult până vedem și alte cadavre făcând la fel: semnul kaduth le lucește pe platoșe, iar corpurile se fac aurii și sângele care se revarsă din ele capătă lucirea aceea inconfundabilă. E ca și cum simbolul ar alimenta schimbarea — ca și cum i-ar readuce la viață.

La fel ca la Oyomosin.

Mă izbește în plin revelația: kaduth nu e menit doar să-mi blocheze puterile, mai are un scop. Îi permite purtătorului să învie dacă suferă o moarte alta decât cea finală. Îi face pe jatu nemuritori, la fel ca alaki.

— Măștile morții, șoptește Acalan, îngrozit. Toți poartă măștile morții. Au

venit pregătiți să moară.

Cea mai pură închinare este sacrificiul... Cuvintele de mai devreme ale seniorului Kadiri îmi răsună în minte, împreună cu altceva — un sunet straniu, care seamănă în același timp și cu un hureit, și cu o șoaptă înfiorătoare.

Râs. Un râs de bărbat. Și numai eu îl aud, dacă e să judec după expresiile celorlalți. Mă năpădește senzația aceea de rea-voință uleioasă — aceeași pe care am simțit-o când priveam semnele Kaduth de pe scenă mai devreme.

— Idugu... șoptesc eu, înspăimântată.

Cele mai adânci mulțumiri, Nuru Dekka... spune zeitatea cu vibrația batjocoritoare a o mie de voci masculine la un loc. Apoi o simt: puterea care se adună în aer.

Când aerul de deasupra străduței începe să se sfâșie, mă întorc spre ceilalți.

— Fugiți!

Keita și ceilalți o iau în fugă chiar când Lepădații năvălesc pe ușile deschise de Idugu, cu ghearele de la picioare călcând pe sânge și măruntaie. Pe jos e atât de alunecos, încât urlătorii-morții cei purpurii nu pot să înainteze, așa că recurg repede la ziduri, în frunte cu săritorii, cei mai deschiși la culoare, care de obicei se lasă să cadă din copaci ca să-și sfâșie victimele în gheare. Îi îndeamnă conducătorul, transformat în urlător-al-morții, cu o lucire turbată în ochi care se aprinde și mai tare când mă vede. Aruncă o privire în jos la Ixa, care acum e încolăcit pe după gâtul meu, și rânjește, apoi întinde sabia spre mine și Keita, cu o intenție clară: voi urmați. Din fericire, noi toți gonim deja spre barcă, iar Keita mă poartă cât de repede îl țin picioarele. Urcăm repede în ea și, în câteva clipe, băiatul cu smocul de păr alb și Katya ridică ancora.

Odată ce toată lumea e la bord, femeia cu mantie le îndeamnă sever pe vacile-de-râu nerăbdătoare, înjugate la barcă cu niște lanțuri enorme de fier.

— Yakuba, Manty — hai!

Apa se învolutează când vietățile de un mov irizat se năpustesc în ea, despicând-o iute cu înotătoarele enorme și împingându-și cu ușurință trupurile mătăhăloase prin întuneric. Lepădații se aruncă în apă după noi, dar e prea târziu. Urlătorii-morții sunt ei înotători puternici, dar nu se pot pune cu vacile-de-râu în elementul lor natural. Și cu atât mai puțin ar putea să se lupte cu ele și să și înoate în același timp. În aer se ridică mugete agresive și celelalte vaci-de-râu din împrejurimi se adună, pornite să-i izgonească pe intrușii care le deranjează cuibul pe nepusă masă. Când văd că i-au încercuit cu totul pe Lepădați, mă las să cad pe pieptul lui Keita, ușurată. Sunt recunoscătoare că am scăpat de pe străduță, recunoscătoare că sunt departe de râsul acela groaznic, atât de groaznic.

— Idugu, șoptesc eu, uluită, după ce-mi recapăt suflul.

Încă nu-mi vine să cred că a vorbit. De atâta timp e o prezență amorfă, dar acum i-am auzit glasul, i-am simțit inteligența neomenească. Acum sunt sigură: nu e un talisman al puterii — nici vorbă de așa ceva. E un zeu real, adevărat, și are aproape la fel de multă putere ca mamele. Destulă încât să-i trezească din morți pe jatu, se pare.

Mă arde în piept o furie îndepărtată. De la început, mamele mi-au spus că ele sunt singurii zei, că Înțelepciunile Veșnice sunt minciuni. Dar ele erau mincinoasele, ele erau cele care m-au amăgit, iar de aici nici măcar nu pot lua legătura cu ele, nu pot să le vărs furia mea în față, așa cum îmi doresc. Influența lui Idugu acoperă toată Hemaira, deci nu pot decât să sper că, oriunde ne-ar duce barca asta, va fi un loc îndeajuns de sigur încât să fac o regrupare și să-mi planific următorii câțiva pași, acum că seniorul Kadiri, tocmai motivul care ne-a adus în misiunea aceasta blestemată, e mort.

În spatele meu se mișcă ceva. Keita.

— Deka, te simți bine? întreabă el, privind în jos la mine.

M-a ținut în brațe tot timpul, nu mi-a dat drumul nici o clipă.

Mă străduiesc să mă ridic și mă întorc spre el, cuprinsă de panică.

— L-am auzit, l-am auzit pe Idugu, șoptesc. Mi-a vorbit, e real, Keita. E un zeu adevărat. Un zeu deplin, la fel ca mamele. Dar acum că seniorul Kadiri nu mai e, ce facem?

Keita nu pare să audă din toate astea decât un lucru:

— Ți-a vorbit? Idugu... ți-a vorbit?

Aproape că reușește să pară calm când spune cuvintele acestea, dar pe de altă parte asta a fost antrenat să facă. Calmul acesta, echilibrul inatacabil sunt o parte esențială a antrenamentului pe care îl administrează jatu recruților și sunt recunoscătoare că există, pentru că eu mă sfărâm, mă sparg în cioburi.

— Ce a zis? întreabă el.

Încrunt din sprâncene, amintindu-mi.

— Mi-a mulțumit.

— Pentru ce?

— Nu știu.

Și tocmai asta mă tulbură. Ce motiv ar avea să-mi mulțumească? Și de ce mi-ar mulțumi acolo, pe străduța plină de sânge și...

Închid ochii când mă năpădesc dintr-odată amintirile despre tata, Elfriede... Acum îi văd limpede, întinși pe jos... morți. Amenință să se reverse din mine un vaiet adânc, pătrunzător, dar nu-mi permit să mă prăbușesc — nu acum, când totul e atât de sumbru, când tot ce credeam că știu se năruie din nou.

Cine să mă adune dacă mă fac bucăți? Cine să mă repare după câte m-au zdrobit în seara asta? Simt cum mi se adună suspinele în piept, până când sunetul de pași mă obligă să le înăbuș.

Femeia cu mantie se apropie de noi, lăsându-l la cârmă pe băiatul ciudat, care le urmărește cu ochii plini de îngrijorare pe vacile-de râu, deși bovinele uriașe par să știe exact unde au de mers.

— Cinstită Nuru, spune femeia, dându-și jos mantia și masca. Se pare că ai avut o seară de pomină...

Mă întorc spre ea, uimită să descopăr că nu arată deloc cum mă așteptam. Nu e atât de grasă pe cât mi se păruse, în primul rând. Sigur, e plinuță, dar mare parte din silueta masivă se explică prin pântecul enorm de gravidă, pe care îl poartă cu ușurință, cu statura ei înaltă și bine legată. Pielea, atâta cât i-o văd în întuneric, are cafeniul-roșcat deschis al provinciilor de miazăzi cele mai de sus, iar părul creț îi e prins într-o împletitură elaborată cu fir de aur. E o femeie nobilă. Am văzut destule de la depărtare încât să le recunosc.

Se bate pe pântec când observă că-l privesc lung, iar pe fața rotundă i se întinde un zâmbet vesel.

— Șapte luni, spune ea pe un ton dulce-amar. Sigur sunt băieți — am deja două gemene, ele n-au fost niciodată așa de mari.

Vine mai aproape.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, Nuru Deka, deși nu în astfel de împrejurări mi-aș fi dorit să mă prezint. Sunt Maimuna, doamnă de Kamanda, din casa Kamanda, spune ea, iar vorbele ei trezesc ceva înăuntrul meu.

O amintire — dar nu sunt sigură ce e.

Dau din cap, fiindcă doar de asta mai sunt în stare. Sunt atât de obosită, atât, atât de obosită.

— Încântată, spun încet, deși nu o cred.

Doamna de Kamanda dă și ea din cap, iar karmoko Thandiwe înaintează și o cuprinde cu un braț. O strânge lângă el așa cum mă îmbrățișează Keita pe mine întotdeauna și, dintr-odată, înțeleg: se iubesc.

Karmoko Thandiwe o sărută blând pe frunte pe doamna de Kamanda, apoi se întoarce spre mine.

— Cadavrul de pe stradă, cel acoperit cu mantia, era tatăl tău, nu? mă întreabă ea, iar cuvintele se răsucesc în mine ca un cuțit.

Aprob din cap și corpul începe din nou să-mi tremure.

— A murit, șoptesc eu. S-a dus... tata s-a dus.

Deși le rostesc, vorbele mele nu par să fie adevărate.

— Of, Deka, spune Keita, îmbrățișându-mă mai strâns; materialul aspru al robei lui furate foșnește când se atinge de roba mea.

Îmi las capul pe umărul lui și îi simt bărbia țepoasă pe frunte.

Atât mi-a fost. Izbucnesc în suspine grele, dureroase, a căror forță îmi vlăguiește corpul. Keita mă ține bine și eu plâng și plâng și plâng, lovită dintr-odată de adevăr. Tata s-a dus și nu se mai întoarce. N-o să mă mai ridice niciodată în brațe, n-o să-mi mai ciufulească părul. N-o să-mi mai spună

niciodată că sunt fetița lui scumpă. S-a dus, a dispărut într-un loc unde nu pot ajunge, pentru că eu sunt nemuritoare — nesfârșită.

N-o să-l mai văd niciodată.

— Ssst, ssst, gata, Dekka, gata, îmi șoptește Keita la ureche în timp ce plâng. Gata, iubita mea.

Vocea lui e o vibrație liniștitoare, un cocon de căldură care mă învăluie, ținând la distanță durerea, groaza ultimelor câteva ore și zile. Îmi odihnesc fața pe gâtul lui, îi inspir mirosul familiar, mă alin cu ritmul lent al inimii lui și nici nu simt când mi se închid ochii și mă cuprinde întunericul.

Apoi adorm.

Când deschid ochii din nou, e toiu noptii. Vânticelul cald care bate pe râu îmi face părul să-mi fluture, iar în jurul meu e încolăcită o greutate și mai caldă: Ixa, cu ochii de un negru lichid pironiți într-ai mei și forma lui adevărată, enormă, lipită de mine.

Dekka? șoptește el, iar îngrijorarea i se citește pe chip.

Sunt bine, îi răspund, doar tristă.

Tristă...? ciripește Ixa.

Încuviințez din cap. A fost o zi foarte tristă. Pot să te iau în brațe?

Dekka, aprobă el și își micșorează corpul în forma de pisoi. Își împinge nasul în umărul meu și oftează când îl scarpin după urechi.

Mulțumesc, Ixa, îi spun, strângându-l tare în brațe. Mă simt puțin mai bine.

Dekka, ciripește el fericit, apoi peste noi se lasă o umbră.

Ridic ochii și o văd pe Britta cercetându-mă cu un aer preocupat, iar alături de ea e Li.

— Dekka, te-oi trezit, spune ea încet.

Când dă din cap spre Li, care se face nevăzut cât ai clipi, încep imediat să mă usture ochii.

— Da, m-am trezit, numai...

Mă întorc repede cu spatele, încercând să-mi ascund lacrimile, dar nu apuc să o fac că Britta se lasă să cadă lângă mine și mă cuprinde cu brațele. Îmi îngrop fața în gâtul ei și dau repede afară aerul din plămâni când pieptul începe să mă strângă.

— Nu pot... nu pot...

Britta își trece palma peste spatele meu cu mișcări liniștitoare.

— Lasă, poți să plângi, Dekka, spune ea. Suntem în siguranță.

— Nu, nu suntem niciodată în siguranță, șoptesc eu. Niciodată, dacă e pe-aproape Idugu.

Ca să nu mai vorbesc de mame — de multele lor minciuni și trădări. Nu sunt aici și nu vor să răspundă când le chem, deși au promis că îmi vor sări mereu în ajutor.

Deși lumea se destramă în jurul nostru și jatu învie ca noi.

Britta se dă un pas înapoi și arată cu mâna spre împrejurimi.

— Uite, Dekka, spune ea, făcând un gest spre întinderea de ape care ne înconjoară.

Suntem atât de aproape de luminile Hemairei, încât par aproape un miraj.

— Suntem pe lacul Ikema, spune ea. E cel mai mare din Hemaira. În ce-i privește pe jatu, e ca și cum am fi în mijlocul oceanului. Lepădații n-au cum să ne ajungă aici — poate doar dacă au o flotă întreagă. Și chiar dacă ar avea, sunt eu aici; n-o să te las să pățești nimic, îți jur.

Se uită în jos la mine, fixându-mă cu ochii ei albaștri.

— Ești în siguranță, Dekka, repetă ea convinsă. În siguranță. Poți să plângi dacă vrei.

Clatin din cap, simțind că mi se pune un nod dureros în gât. Ce spune e foarte ademenitor, dar știu eu mai bine.

— Nu pot, șoptesc, chinuită. Nu pot să mă las în voia durerii. Nu acum, nu aici.

E cu neputință să mai am încă o cădere, ca mai devreme cu Keita. Nu e timp.

Dar Britta nu pare să-și amintească de asta, fiindcă mă trage mai aproape de ea și mă mângâie pe păr.

— Of, sufletele, șoptește ea. Văd cât te doare și trebuie să-ți dai și tu voie să vezi. Știu că nu-ți place să te simți slabă, dar jalea e ca oceanul. Urcă și scade, te ia prin surprindere. Nu poți să controlezi oceanul, iubire, oricât ai încerca. Numai să mergi cu el unde te duce.

— Avem ceva de făcut, protestez eu. Sunt multe în joc. Și seniorul Kadiri a murit, dar acum jatu vin înapoi din moarte...

Mă ridic în capul oaselor când îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Jatu vin înapoi, deci s-ar putea...

Britta îmi pune un deget pe buze.

— Poți să le lași la o parte o zi, spune ea. Măcar o dată, poți să te gândești la Dekka și numai la Dekka. Și-n plus, m-oi uitat eu la cadavrul seniorului Kadiri când or început să miște alelalte. A rămas pe loc. Chiar a murit.

Scutur din cap.

— Cum poți să fii sigură? I-ai văzut pe jatu, pe toți. Nu e exclus, se poate să...

— I s-a albăstrit sângele, spune Britta neabătută. Chiar dacă învie ceilalți jatu, el mort o să rămână. S-o dus de tot, la fel și fosta ta prietenă Elfriede. Poți să plângi și pentru ea.

Britta îmi ridică bărbia ca să mă facă s-o privesc în ochi.

— Nu-nseamnă că nu ești războinică adevărată dacă plângi. N-o să te respect mai puțin dacă plângi pentru oameni dragi care ți-or murit.

Oameni dragi. Tata, Elfriede — chiar și după tot ce au făcut, tot i-am iubit.

Stăvilarul se rupe din nou și lacrimile mi se revarsă iuți și grele, zguduindu-mi tot corpul cu forța lor. De data asta curg pentru Elfriede.

Mi-o amintesc fetiță, atât de fericită și de plină de speranță. Dar apoi eu am devenit ce am devenit. Iar ea era deja cea mai apropiată tovarășă a mea, fiindcă purta semnul acela ca ars cu fierul roșu pe față. Cât trebuie să fi suferit, pur și simplu pentru că m-a cunoscut! Mă roade vinovăția.

Amărăciunea pe care o revărsa Elfriede în cuvinte, toate faptele ei... nu au apărut din senin. Trebuie să fi plătit scump pentru ce am făcut eu — atât de scump, încât a început să le facă rău altora și, astfel, să se transforme în ceva oribil.

Trebuia să găsesc o cale s-o salvez. Trebuia s-o salvez cum le-am salvat pe atâtea altele. Dar n-am făcut-o. Nici măcar nu m-am mai gândit la ea. Și acum a murit. Și ea și multe, multe alaki.

Lacrimile îmi curg în continuare, un ocean întreg de sare, până când, într-un târziu, și oceanul seacă. Rămân tăcută și nemișcată, iar Britta înmoaie o cârpă în lac și mă șterge cu blândețe pe față și pe mâini.

— Așa, vezi? spune ea vesel când termină. Ia, nu te simți mai bine?

Clipesc, apoi aprob din cap, surprinsă. Chiar mă simt mai bine.

Atât de bine încât reușesc să ridic ochii când o siluetă robustă trece pe lângă noi cu pași mari — doamna de Kamanda.

— Așa deci, spune ea, făcând semn spre apa întunecată și pustie. Am ajuns.

Mă încrunt, uitându-mă spre lac, dar se aude un trosnet puternic și aerul începe să tremure. În fața noastră se deschide lunecând o poartă masivă, ale cărei canaturi sunt făcute din același material-oglină ca zidul în care e încadrată, zid pe care nici nu l-am observat, atât de bine e camuflat. Pe loc, se aprind felinare, care-i luminează pe paznicii de pe zid care manevrează poarta și, odată cu ei, insula care se înalță în depărtare și domeniul enorm din centrul ei, așezat printre dealuri unduitoare.

Rămân cu gura căscată văzând cât de mare e.

Domeniul ar putea cuprinde toată Warthu Bera, atât e de uriaș. Și de frumos. Printre tufele tunse în forme fanteziste se joacă de-a v-ați ascunselea nuk-nuk mici și zvelte — căprioarele miniaturale de un verde-viu care se camuflează printre mușchi în timpul zilei —, iar în arborii mabureh colosali care se înalță peste tot își au cuiburile păsări în culori aprinse și chiar și zerizarzi, creaturile înaripate ca niște șopârle cu moțuri de pene de un roșu și albastru intense. Când văd toate astea, înțeleg în sfârșit de ce numele doamnei de Kamanda mi-a trezit o amintire. Domeniul Kamanda se află pe una dintre celebrele „șapte surori” Ibujan, un grup de insule din mijlocul lacului Iyema, fiecare înconjurată de ziduri aproape invizibile care protejează proprietățile celor mai bogate familii din cetate.

— Ei, ca să vezi.

Asha scoate un fluierat de apreciere când vacile-de-râu trag barca în golfulețul insulei, unde un șir de servitori în robe splendide sunt întinși cu fruntea la pământ, așteptându-ne sosirea. Chiar și de aici observ că poartă toți în păr aceeași împletitură complicată, cu piepteni de aur și pietre prețioase în bucle, dar cu și mai mult aur în brățările de la încheieturile mâinilor și de la glezne.

În fața lor stă așezat un bărbat mic și îngrijit, în veșminte verzi, brodate cu migală, întruchiparea însăși a eleganței, drapate peste scaunul de aur care, lucru ciudat, are roți de o parte și de cealaltă. Pe mâini îi sclipesc inele cu giuvaiere, iar din vârful paletii de muște din aur îi iese un smoc de păr de cal roz. Când o agită agale spre o insectă care-i bâzâie în jur, întorc ochii spre doamna de Kamanda. Numai orbai, clasa cea mai înaltă a domnilor Hemairei,

are dreptul la paletă de muște de aur.

Doamna Kamanda se mulțumește să-mi zâmbească din nou vesel, în timp ce bărbatul lunecă înainte pe roțile scaunului, care par să se miște de unele singure, și întinde mâna s-o ajute să coboare de pe barcă. Femeia îl îmbrățișează, apoi ne spune:

— Bine ați venit în Casa Kamanda. El e soțul meu, domnul de Kamanda.

Eu rămân locului, clipind surprinsă, iar domnul de Kamanda pleacă fruntea spre mine cu o reverență elegantă.

— Cinstită Nuru, sunt cum nu se poate mai mulțumit că ne vizitezi umila locuință, spune el cu o voce subțire, ca un clinchet, pe un ton atât de sincer, încât aproape că reușesc să ignor faptul că a ales să numească umilă monstruozitatea aceasta de reședință. Nădăjduiesc că soția mea te-a ajutat în călătorie.

Îi zâmbește doamnei de Kamanda și nici măcar nu clipește când ea și karmoko Thandiwe înaintează ținându-se de talie.

— Da, m-a ajutat, răspund eu repede, încercând să nu-mi trădez surprinderea.

Cele mai multe din relațiile din Abeya ar părea neobișnuite în lumea din afară, dar să vezi așa ceva aici e un șoc destul de mare.

Domnul de Kamanda îmi observă reacția, în ciuda eforturilor mele.

— A, da... căsnicia noastră, spune el, amuzat.

Se apleacă în față, cu un aer conspirativ.

— Vezi dumneata, pe vremuri asta ar fi fost considerată o căsătorie de conveniență. Ne iubim unul pe celălalt din toată inima — doar că nu în sensul romantic.

Mă îndeamnă să înaintez cu un gest nonșalant.

— Vino, cinstită Nuru. Avem chestiuni urgente de discutat.

Scaunul i se răsucesce și înaintează — din nou, parcă de unul singur, numai că acum aud zumzetul slab care răzbate dinspre el.

Trebuie să fie vreun mecanism automat, precum cele pe care le făcea karmoko Calderis în fierăria ei când nu perfecționa cea mai recentă armă. Ceea ce-mi amintește...

— Unde sunt celelalte karmoko? o întreb pe karmoko Thandiwe, dar nu primesc ca răspuns decât o clătinare din cap.

— Trăiesc, spune ea. Discutăm la cină.

Încuviințez și dau să merg după ea, dar Keita mă prinde de braț și mă trage înapoi.

— Te simți bine, Dekka? Mă ocup eu dacă vrei.

Ridic ochii spre el și caut un răspuns care să fie sincer.

— Nu mă simt bine, îi spun în cele din urmă. Totul e ciudat și am niște emoții ca niște... fire înnodate pe care nici nu-mi închipui cum le-aș desface. Dar mă descurc... cred că mă descurc.

Chiar în timp ce vorbesc, îmi dau seama că nu sunt sigură de ce spun.

— Nu e nevoie să te descurci, răspunde Keita. Poți să te oprești. Știu că vrei să știi ce se întâmplă, dar sunt lângă tine. Dacă ți-e prea greu, pot să te duc de-aici. Pot să pun pe altcineva să conducă grupul. Sunt aici să te ajut.

— Toți suntem, spune o voce joasă.

Ochii mi se umezesc când îi văd pe Li și pe ceilalți uruni dând din cap.

— Toți suntem aici, Dekka.

— Și noi la fel, spune solemn Belcalis. Toți știm ce înseamnă să-ți pierzi familia.

Simt o gheară în piept când mă uit la prietenii mei, cu ochii sclipind de iubire

și de dorința de a mă sprijini.

— Mulțumesc, reușesc să șoptesc.

Apoi îi urmez pe domnul și doamna de Kamanda în conac.

Domeniul Kamanda e la fel de impunător pe dinăuntru ca pe dinafară — tavanul boltit e atât de înalt, încât aproape că te ia amețea când te uiți în sus la el; podelele de piatră lucesc, acoperite de mozaicuri cu modele atrăgătoare. Pe lângă pereții din fiecare sală sunt înșiruite statui cu fețele acoperite de măști de aur cu detalii delicate, cât niște farfurii. Una singură ar hrăni tot satul Irfut cel puțin un deceniu, asta fără să mai pui la socoteală bijuteriile bătute pe câteva dintre cele mai impunătoare. Și, de parcă nu era de ajuns, în jurul coloanelor care încadrează ferestrele uriașe, deschise către aerul cald al nopții, se încolăcesc din abundență flori și liane rare. E prima oară când văd atâtea plante într-o locuință în afara Abeyei. Lucru și mai important, e prima dată când intru într-o reședință atât de grandioasă, în afară de palatul fostului împărat. Nici nu știam că e posibil așa ceva.

Privirea domnului de Kamanda e amuzată văzându-ne cum stăm cu gurile căscate.

— Îmi amintesc când am venit și eu aici prima dată, spune el cu nostalgie, în timp ce scaunul îl poartă huruind mai departe. O după-amiază întreagă m-am pierdut prin aripa de est. A trebuit să trimită Maimuna o cameristă să mă caute.

Britta se încruntă, mirată.

— Stați așa, deci doamna de Kamanda e...

— Stăpână aici?

Nobilul cel vesel arată cu mâna împrejur.

— La început, da. Și numele Kamanda vine din familia ei. Dar, cum știți, femeile hemairane nu pot să moștenească proprietăți. Se trec pe numele

fratelui celui mai mare sau, dacă nu există moștenitori în viață de parte bărbătească, pe numele soțului unei moștenitoare.

Doamna de Kamanda încuviințează din cap.

— Tata a fost ultimul din neamul lui, așa că l-am ales pe Sandima ca soț. În fiecare zi le mulțumesc zeilor că l-am găsit.

Domnul de Kamanda îi sărută mâna.

— Nu, o corectează el. Fiecare ne-am găsit unul pe celălalt.

Cei doi își zâmbesc radios, iar privirile le sunt pline de iubire.

Mă uit discret spre karmoko Thandiwe, care merge alături de ei, urmată îndeaproape de băiatul tăcut care, acum sunt sigură, e asistentul său. Sper că e fericită în familia aceasta mică și neobișnuită. Domnul și doamna de Kamanda, în ciuda averii enorme, par oameni foarte buni și oricine a stat la Warthu Bera cât a stat karmoko Thandiwe are mare nevoie de bunătate.

Merg în continuare în urma celor trei, care ne conduc spre o verandă spațioasă cu vedere la lac, pe care e întinsă o masă enormă, ce stă să se rupă sub greutatea mâncărilor de pe ea.

— Iată-ne, anunță domnul de Kamanda cu o fluturare elegantă din mână. O cină demnă de vlăstarul zeilor.

Ne zâmbește entuziasmat, aproape ca un copil care se mândrește cu jucăria preferată. Dacă aș avea altă stare de spirit, probabil n-aș putea să nu mă amuz.

— Arată magnific, spun eu în cele din urmă, iar la auzul cuvintelor mele lordul de Kamanda zâmbește și mai larg.

În ciuda tristeții pe care o simt, vorbesc sincer. Masa întinsă în fața mea nu se compară cu nimic din ce am văzut până acum. Brânzeturi din Provinciile de la miazănoapte, tocănițe asortate și legume la grătar, deserturi cu mirodenii dintre cele mai fine, toate aranjate astfel încât să îmbie privirea, iar aroma lor combinată să se amestece într-o esență unică și nespus de plăcută. Dar

întâmplările din ultimele zile mi-au tăiat de tot pofta de mâncare, ca să nu mai vorbesc de grijile legate de Warthu Bera și surorile noastre de sânge care încă sunt acolo. Pentru mine, ar putea la fel de bine să fie cenușă.

— Karmoko Thandiwe? întreb când domnul de Kamanda îmi trage un scaun în capul mesei, mișcându-se cu ușurință în scaunul lui. Ce mai e la Warthu Bera? Ce se întâmplă cu surorile noastre de sânge?

— Ești sigură că vrei să vorbim despre asta acum, Dekka? întreabă ea cu blândețe, în timp ce nobilul are grijă să stau cât mai confortabil la masă.

Lângă mine, băiatul tăcut se îngrijește la fel de Nimita și Katya, în timp ce servitorii, agitați, își fac de lucru în jurul lui Keita și al celorlalți prieteni ai mei, fiindcă le e prea frică să se apropie de urlătoarele-morții.

Din când în când, băiatul se încruntă spre Katya, dar nu înțeleg de ce: ea îl ignoră în mod intenționat, chiar întoarce capul ori de câte ori se uită el la ea.

— Nu mai bine vorbim mâine, când o să fii într-o... stare de spirit mai bună? întreabă karmoko.

Încerc să respir adânc ca să-mi treacă accesul de râs nervos ce mă lovește la auzul cuvintelor pe care le-a ales. O stare de spirit mai bună. Ce definiție pentru cât de frântă sunt pe dinăuntru!

— N-o să-mi fie mai bine mâine, răspund, clătinând din cap.

Și nici poimâine, și nici răspoimâine. Nu știu cum ar fi posibil să fie mai bine vreodată. Dar păstrez asta pentru mine.

— Vreau să știu acum, mai spun.

— Foarte bine, conchide karmoko oftând și dând din cap spre doamna de Kamanda.

Nobila gazdă flutură scurt un deget spre servitori, care se evaporă cât ai clipi, tăcuți și discreți ca umbrele.

Karmoko Thandiwe ia o gură sănătoasă de vin de palmier.

— Situația e gravă, spune ea, apoi privește câteva clipe alcoolul alb, scump, înainte să ridice iar ochii spre mine. Nu știu cum să o spun altfel: e gravă. După ce l-ai învins pe împărat în munții N'Oyo, armata hemairană s-a grăbit să se întoarcă și să recucerească orașul, iar primul lucru pe care l-au făcut a fost să asalteze Warthu Bera. Huon, Calderis, eu și majoritatea fetelor am opus rezistență, dar am avut atât de multe victime... atât de multe... Ne-am dat seama repede că ne trebuie căi mai subtile de a rezista dacă e să avem vreo speranță să eliberăm pe cineva. Așa că Huon și Calderis s-au prefăcut că se predau și eu m-am prefăcut moartă.

— Stai, deci sunt în continuare acolo, șoptesc eu, îngrozită. Toate prietenele mele?

Bănuiam deja că așa e, dar confirmarea e mai rea decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Karmoko Thandiwe aprobă din cap.

— Așa este.

— Și Mehrut? intervine Adwapa în discuție, agitată. E bine?

Karmoko ezită înainte să dea din cap că da.

— Mai mult sau mai puțin. A fost dintre cele mai puternice. Pe cele mai puternice le taie ca să adune aur din sângele lor, fiindcă nu pot să riște să evadeze și să le ajute pe celelalte. Pe cele mai slabe le pun la muncă la forjă.

Adwapa se întristează, iar Asha o ia repede în brațe și îi șoptește în ureche.

— Nu înțeleg, spune Kweku, încruntat.

E așezat la capătul celălalt al mesei, lângă Katya și Nimita.

— De ce n-ați plecat toate și nu v-ați întors cu întărituri când au atacat jatu? Sunt terenuri de antrenament prin toată Hemaira. Doar vă puteați uni.

— Să ne unim?

Ideea pare să-i provoace lui karmoko Thandiwe un amuzament amar.

— Nu toate karmoko din toate casele de antrenament le susțin pe alaki la fel ca noi și, chiar dacă ne-am fi unit toate, n-am fi fost suficiente. Și nu în ultimul rând, continuă karmoko Thandiwe, întorcându-se spre el, ce înseamnă numele Warthu Bera, tinere uruni?

— „Casa femeilor“, răspunde Kweku, derutat. Ce legătură are?

Belcalis își dă ochii peste cap.

— Și ce fac de obicei bărbații când sunt într-o casă plină de femei tinere și frumoase? Întreabă ea cu subînțeles.

— Oh.

Kweku coboară privirea, îngrețoșat.

— De aceea, tinere, n-am putut să plecăm toate, răspunde karmoko Thandiwe.

E nevoie de toată puterea mea ca să nu cedez în fața groazei care-mi cuprinde măruntaiele.

— Deci jatu au...

— Nu, răspunde karmoko. Nu atâta timp cât Huon și Calderis sunt în continuare acolo și au grijă ca orice bărbat care le atinge măcar cu un deget pe fete să nu mai vadă lumina zilei.

Se trage mai aproape de mine.

— De luni de zile intră în peșteri, îi omoară pe jatu când pot și îi sperie când nu pot mai mult. Mai-mai să-i convingă pe neghiobii ăia superstițioși că Warthu Bera e un loc blestemat, până când le-au trimis preoții un comandat nou, Xipil. El a început să încuie peșterile noaptea. Din fericire, bărbații sunt și acum prea speriați să facă ceva. Dar e doar o chestiune de timp până încep să încerce din nou marea cu degetul.

În ciuda acestui avertisment, simt ușurare.

— Deci chiar le-ați apărat pe fete de la început și până acum.

— Mai precis Huon și Calderis, spune karmoko, iar eu între timp am căutat locuri unde să le ascundem — oameni care gândesc ca noi și care ne-ar putea susține cauza odată ce le eliberăm din grozăvia de acolo. Așa am cunoscut-o pe Maimuna.

Îi zâmbește cu drag doamnei de Kamanda, care îi răspunde la fel.

Dar Belcalis nu se lasă la fel de ușor impresionată. Întoarce o privire bănuitoare spre nobilă.

— Ești umană.

— Tocmai.

Când o privim cu toții lung, neștiind ce să înțelegem, doamna de Kamanda continuă:

— Tocmai pentru că sunt umană vă ajut. Cum să văd ce se întâmplă și să nu simpatizez cu alaki? Sau cu mine însămi? În fond, ce pățește neamul vostru pătesc și femeile de sânge omenesc. Ați văzut câte cadavre sunt în Piața Sanusi. Indiferent ce am fi, oameni sau alaki, toate suntem femei.

— Unele dintre noi.

Comentariul vine de la karmoko Thandiwe.

Doamna de Kamanda zâmbește.

— Unele dintre noi, aprobă ea.

Când mă uit nedumerită la karmoko Thandiwe, îmi explică:

— Eu nu sunt nici bărbat, nici femeie. Mă consider mai degrabă o persoană decât o „ea“.

Se potrivește atât de bine cu tot ce știu despre karmoko, încât mă mulțumesc să dau din cap în semn că am înțeles, în timp ce doamna de Kamanda continuă.

— Trebuie să le eliberăm pe surorile dumitale de sânge, Nuru Dekka, și să le scoatem de acolo. Și din Hemaira. Să sperăm că într-o bună zi tu și mamele tale vă veți întoarce să recuceriti orașul.

Mamele mele. Cuvintele ațâță toate îndoielile din mine și-mi izgonesc pe loc gândurile despre karmoko Thandiwe și revelația sa de mai devreme. Îmi ating colierul ansetha și încerc să simt prezența zeitelor, dar e din nou tăcut. Măcar dacă aș putea să iau legătura cu ele. Măcar dacă aș putea afla mai multe despre ele, cum spunea Anok...

Clipesc repede și ideile mi se risipesc. La ce mă gândeam?

Când ridic ochii, Keita mă fixează ciudat.

— Te simți bine, Dekka? întreabă.

Aprob din cap și o urmăresc pe Belcalis cum se întoarce spre domnul de Kamanda.

— Dar dumneavoastră? întreabă ea. De ce ne ajutați?

Nobilul zâmbește liniștit, câtuși de puțin intimidat de căutătura ei cruntă, de obicei cea mai amenințătoare din tot grupul nostru. Dar, în fond, nu-i e frică nici de urlătoarele-morții, lucru care îmi sugerează că, în ciuda zâmbetelor calde și a cuvintelor nonșalante, domnul de Kamanda e un om ale cărui profunzimi nici măcar nu le intuim încă.

— Doar pentru că sunt bărbat, asta nu înseamnă că nu am conștiință, copilă, spune el. În plus, cei ca mine de-abia dacă sunt tolerați. Mulțumită Maimunei, sunt unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din Hemaira, dar nu există nici bani, nici putere suficientă încât să șteargă faptul că prefer compania bărbaților, nu a femeilor. Acum toată lumea se face că nu vede, dar dacă întrec măsura câtuși de puțin... mda, înțelegeți ce se întâmplă cu oamenii ca noi, bănuiesc.

Belcalis aprobă scurt din cap. Cunoaște foarte bine atrocitățile care îi așteaptă pe cei care nu-și îndeplinesc rolurile hărăzite.

— Bineînțeles că vreau să ajut. Am și eu inimă, simt, înțeleg. Știu cât de greu e să trăiești într-o lume care nu te acceptă. Și întâmplător am privilegiul de a putea azvârli cu bani în orice mă deranjează. Casa și vistieria mea sunt la dispoziția voastră.

Dau din cap spre el, plină de recunoștință.

— Mulțumiri, îi spun și reușesc să-i zâmbesc când îmi răspunde tot cu un semn din cap.

— Deci care e planul? întreabă Keita, întorcându-se spre karmoko Thandiwe. Presupun că v-ați gândit la ceva ca să eliberăm Warthu Bera.

Karmoko aprobă din cap.

— Sigur că da. Acum Huon culege informații noi. Dar sunt tuneluri pe sub Warthu Bera, să știți. Le-au blocat ei, jatu, dar tu, Britta, presupun că ești la fel de puternică și acum, nu? spune ea, privind spre prietena mea.

Britta zâmbește larg.

— Ba și mai puternică.

Ridică o pietricică de pe jos și simt străfulgerarea de putere care o străbate. Domnul și doamna de Kamanda trag adânc aer în piept când o văd cum se subțiază până la grosimea unei lame de pumnal.

— Și acum pot să controlez cele mai multe forme ale pământului — mai ales pietrele.

— Minunat! aplaudă karmoko Thandiwe.

Nu arată nicio surprindere față de noul dar al Brittei, dar e drept că niciodată n-a fost genul care să se entuziasmeze ușor.

— Atunci să trecem în revistă planurile? Timpul e foarte scurt. Jatu știu că-i

sabotăm. Sunt porniți să-i găsească pe vinovați.

Se întoarce spre mine, dar eu am început să ațipesc: mă copleșește un val de oboseală atât de mare, încât nu-mi pot imagina cum aș mai sta aici nici măcar un minut.

— Puteți să mă informați mai târziu ce ați discutat? întreb, ridicându-mă. Trebuie să mă odihnesc.

— Desigur, spune domnul de Kamanda, îndepărtându-se și el grăbit de masă și mânându-și scaunul de aur spre uși. Te conduc la camera ta.

Keita se ridică și el și ne urmează.

— Te ajut eu, spune el.

Refuz cu o mișcare din cap.

— Nu, stai și mănâncă. Vorbește cu ei.

Keita îmi imită gestul.

— Nu te las singură, spune el hotărât. Nu în starea asta. Vin cu tine.

— Venim și noi, spun la unison Asha și Adwapa.

— Atunci ce-ar fi să ne odihnim cu toții? conchide doamna de Kamanda și se ridică de la masă. Ne putem continua conversațiile pe parcursul următoarelor câteva zile. O misiune ca a noastră are nevoie de planificare atentă.

— Într-adevăr, aprobă și domnul de Kamanda, dând din cap. Voi trimite servitorii să vă aducă mâncare în camere.

— Mulțumesc, îi răspund ușurată, dar în timp ce ies pe ușă, observ ceva ciudat: Katya a rămas în urmă, cu o expresie plină de dor, și îl fixează cu privirea pe băiatul tăcut cu smocul de păr alb.

Lucru și mai ciudat, și el se uită la ea.

Când mă trezesc, e deja a doua zi, după-amiaza târziu, iar razele soarelui filtrate de ferestrele dormitorului meu sunt de un portocaliu-șters. În continuare sunt stoarsă de puteri, așa că rămân în patul enorm, cu ochii la colierul mamei, în timp ce Ixa sforăie ușor lângă mine. Ridic lăntișorul delicat de aur în lumină și îmi dau lacrimile când văd că arată exact cum mi-l aminteam: un fir subțire de aur cu simbolul șters al eclipsei ale cărei raze sunt prefăcute în pumnale, imprimat pe sfera meșteșugit lucrată care atârână de el. Am descoperit însemnătatea simbolului când eram la Warthu Bera. E erebus, emblema Umbrelor, spionii fostului împărat, Gezo. Mama s-a antrenat ca Umbră din copilărie și a practicat artele lor până i s-a aurit sângele la șaisprezece ani și a luat-o Mâini-Albe să-i fie asistentă, ca s-o ferească să fie descoperită.

Ce viață extraordinară — și totuși n-a mai rămas decât colierul acesta din ea, de fapt din amândoi părinții care m-au crescut. Au pierit de pe lume la fel de ușor ca o suflare de vânt și ne-au lăsat în urmă doar pe mine și alți câțiva să-și mai amintească de ei. Gândul mă face să simt greutatea aceea groaznică, zdrobitoare, pe piept și, dintr-odată, de-abia mai pot să respir. Mi se scutură umerii, plămânii se chinuie să tragă aer. Aproape că nici nu aud bătăile din ușa până nu se repede Keita înăuntru, alarmat de sunetele pe care le scot.

— Nu e nimic, nu e nimic, mă alină el, cuprinzându-mă repede cu brațele. Inspiră, expiră, Dekā, inspiră și expiră încet.

Îmi arată cum, răsuflare lentă după răsuflare lentă, iar eu îl imit, încercând să trag cu forța suficient aer în plămâni.

— Așa, uite-așa, spune el, iar lacrimile îmi curg pe față ca niște pârlăiașe.

Le șterg furioasă, scârbită de mine însămi. De ce mai plâng? Ideea era să mă trezesc gata împăcată cu moartea tatei, iar la mama se presupunea că nici nu

mă mai gândesc. Deja am trecut prin asta de două ori: mai întâi pe când eram la Irfut și credeam că murise de vărsatul roșu, apoi când am descoperit adevărul, și anume că-și înscenase propria moarte ca să fiu eu salvată înainte să trec prin Ritualul Purității, numai că au descoperit-o jatu și au condamnat-o la Mandatul de Moarte.

— Nici nu știu de ce plâng, spun eu, trăgându-mi nasul, și mă întorc spre Keita. Deja l-am pierdut o dată. Doar că... și-a cerut iertare, Keita. A zis că m-a iubit, că-i pare rău pentru ce a făcut. A zis că-i pare rău...

Plâng cu sughituri.

— Știu că mai am încă patru mame, dar...

Keita mă cuprinde ușor de cap și mi-l lasă pe umărul lui. Căldura sa mi se impregnează în piele și înlătură puțin din sentimentul acesta de disperare care mă sufocă.

— Sunt ele mamele tale, dar nu zeițele te-au ținut în brațe când erai mică, nu ele te-au pupat pe genunchi când ai căzut și te-ai julit. Nu pot să ia locul părinților dinainte și nici nu trebuie să te aștepți la asta.

Încuviințez mâhnită din cap că am înțeles. Știam deja, dar emoțiile mele nu se lasă convinse la fel de ușor. Parcă le-am scăpat din frâu, parcă sunt în oceanul acela de jale, cum spunea Britta. În clipa în care cred că mi-am revenit, mai vine un val și mă trage la fund.

— Cea mai rea e furia, mărturisesc eu. Sunt furioasă pe mine că nu i-am apreciat cât trăiau — mai ales pe tata. Atâta timp l-am urât... și pentru ce?

Keita pufnește pe nas.

— Pentru că te-a decapitat.

Îmi ridică bărbia ca să mă uit în sus la el.

— Știu că vrei să ai amintiri frumoase despre el, dar nu se poate să uiți că omul te-a abandonat când aveai cea mai mare nevoie de ajutorul lui. Nu numai că te-a lăsat acolo, în pivniță, să mori; o dată te-a omorât cu mâna lui.

Tata în pivniță, cu sabia în mână.

— Câteva vorbe prin care și-a cerut iertare n-au cum să șteargă toate astea.

Dau din umeri.

— Sunt nemuritoare. Ce contează o decapitare-două între rude?

Keita nu râde la gluma mea de bravadă. Privirea îi rămâne la fel de serioasă.

— Tatăl tău a făcut multe, Dekka. Te-a iubit și te-a sprijinit, sigur. Dar a fost și rece și crud. Se poate să fie adevărate amândouă laturile lui. Oricât ai vrea tu să ți-o amintești pe cea bună, vreau s-o ții minte și pe cea rea. Ți-a făcut rău. Ar fi continuat să-ți facă rău dacă l-ai fi lăsat.

— Știu, dar... ce să fac cu toată furia asta?

Strâng din dinți și pe obraz mi se scurge încă o lacrimă.

De când am fost prizonieră acolo, în pivniță, furia a fost în mine, fierbând mocnit sub suprafață, dar după evenimentele de azi-noapte, s-a schimbat. S-a răcit. S-a ascuțit. Până ieri, era combustibilul cu care supraviețuiam, cu care mergeam înainte. Acum o simt ca pe un pumnal, gata să mă taie în fâșii. Să mă transforme în ceva crud și înfiorător, dacă o las.

— Cum o fac să dispară? șoptesc. Sunt așa de furioasă. Așa de furioasă pe el. Furioasă pe ce mi-a făcut.

Keita oftează.

— Dekka... Atunci când au murit părinții mei, am fost în starea asta luni de zile. Ani întregi. Eram furios — tot timpul eram furios. Era ca o... greutate care-mi stătea în piept. Mă obliga să lupt mai tare, să omor mai brutal. Să vărs mai mult sânge. Atâția ani am omorât urlătoare-ale-morții și știi ce s-a întâmplat?

Ridic privirea spre el.

— Ce?

— Am devenit eu cel rău.

— Keita, nu, tu nu ești...

— Chiar nu sunt?

Se ridică în capul oaselor.

— Ai văzut că toate urlătoarele-morții mă ocolesc. Că mă urmăresc tot timpul, de parcă nu se poate avea încredere în mine cu o sabie în mână. Și nu le învinuiesc. Am încercat cât am putut, dar știu că atunci când se uită la mine, nu văd altceva decât sângele de pe mâinile mele. Sângele surorilor lor — al surorilor tale.

— Of, Keita, spun și îl strâng mai tare în brațe. Înțeleg. Știu cum e să trebuiască să dovedești mereu că meriți.

Se trage înapoi și clatină din cap.

— Nu e nevoie să faci asta, să mă compătimești. Nu e nevoie să te străduiești din răputeri să mă faci să mă simt mai bine.

— Atunci ce să...

— Să te ocupi de problemele tale, de furia ta.

Se încruntă gânditor câteva clipe, apoi continuă.

— E o emoție folositoare furia asta. Așa ne spuneau întotdeauna comandantii noștri. Furia te avertizează că trebuie schimbat ceva. Problema e că, dacă rămâi în starea asta, te devorează pe dinăuntru. Îți tulbură mintea și te transformă într-un instrument pentru cei care fac rău. Trebuie s-o dai afară într-un fel sau altul. Trebuie să ai o cale prin care să-ți eliberezi durerea cum trebuie.

Îl privesc în tăcere. Ne desparte doar un an, dar uneori parcă ar fi un secol. Keita e mult mai matur — mai cu picioarele pe pământ, mai chibzuit. A avut

parte și el de tragedii: toată familia i-a fost masacrată, ani de zile a vânat urlătoare-ale-morții. Dar cumva reușește să-și păstreze firea.

Sau poate îmi e mie mai ușor să cred asta.

Mă trag puțin într-o parte, amintindu-mi dintr-odată de câte ori l-am văzut epuizat, înfrânt. De câte ori am observat urlătoarele-morții cum îl ocolesc, dar nu m-am gândit prea mult la asta. Doar pentru că e tăcut și gânditor, asta nu înseamnă că nu simte nicio durere. Iar eu trebuie să țin cont de asta când vorbesc cu el.

— Keita... ieri, când te-am lăsat sub coș și am plecat să-l salvez pe tata, am...

Mă întrerupe clătinând din cap, cu ochii aurii aproape strălucitori în lumina slabă a după-amiezii.

— Avem noi timp să vorbim și despre asta, spune el. Și poți sta liniștită că vom vorbi, pentru că nu se poate să mă lași pe dinafară așa, mai ales în situația în care eram. Dar nu acum, când suferi. Trebuie să-ți plângi părinții, Deku. Trebuie să-ți plângi viața din trecut. Am vorbit cu ceilalți despre asta la micul-dejun. Cum să-ți eliberăm durerea?

Mă gândesc.

— Când am crezut că a murit Katya, i-am făcut o înmormântare, spun.

Keita dă din cap că înțelege și se gândește câteva clipe.

— Atunci o să-i facem o înmormântare și tatălui tău.

— Și lui Elfriede.

Nu se poate să uităm de ea. Deși a ajuns cum a ajuns.

Keita aprobă din nou din cap și oftează.

— Și lui Elfriede.

Ținem înmormântarea pentru tata și Elfriede într-una dintre numeroasele grădini terasate ale domeniului Kamanda, în seara aceleiași zile. E un eveniment discret și improvizat: aprindem un foc în onoarea lor, apoi coborâm pe apa lacului lampioane de hârtie care reprezintă trupurile lor muritoare. În timp ce luminile dispar în noapte, rostesc un epitaf pe care îl las neterminat, iar Ixa scoate un vaiet pe note joase care, cumva, îmi exprimă toată durerea. Keita și Britta mă țin în brațe când mă las să cad în genunchi și plâng, cu inima frântă. În tot acest timp, doamna de Kamanda, domnul de Kamanda, karmoko Thandiwe și băiatul cu smocul alb de păr ne privesc de pe o terasă din apropiere, martori tăcuți și respectuoși.

Când se termină, mă simt mult mai bine. Mai ușoară, parcă. E ca și cum mi s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri, dar știu că e doar graba mea de a mă despărți de sentimentele pe care le am. Avea dreptate Britta: durerea e un ocean. Dar deja aștept cu disperare să-i văd capătul.

În timp ce ne întoarcem la camerele noastre, se lasă peste mine o umbră înaltă.

— E colierul mamei tale? întreabă Katya, uitându-se la obiectul pe care-l țin în mână.

I-am povestit despre el demult, când de-abia ajunseserăm la Warthu Bera și vorbeam despre cum erau viețile noastre în orașele și satele din care veneam.

Dau din cap că da.

— O să-l pun din nou la gât, să am ceva care să-mi aducă aminte de ea. De ei amândoi.

Mă gândisem să-l încredințez flăcărilor, ca simbol al reîntâlnirii dintre mama și tata, dar m-am răzgândit. Oriunde ar fi părinții mei, deja s-au împăcat unul cu celălalt. Eu sunt cea care încă are nevoie de simboluri ale existenței lor, rămășițe care să arate că au trăit odată.

— Bine, spune Katya. E bine să păstrezi amintirile vii. Aș vrea să pot și eu.

Privește cu regret spre băiatul tăcut, Rian, care merge din nou în fruntea grupului.

Mi-a spus Keita cine e în după-amiaza asta, deși deja bănuiam după cum se tot uita Katya la el aseară. Rian e logodnicul despre care ne-a povestit de atâtea ori la Warthu Bera — băiatul care a încercat să-i împiedice pe jatu s-o ia când s-a dovedit impură; cel al cărui nume a fost ultimul cuvânt pe care l-a rostit când a murit de moartea finală. Numai el ar fi putut-o face să se comporte atât de ciudat de ieri încoace.

— De ce nu-i spui cine ești? întreb.

— Cui să-i spun?

— Nu face pe neștiutoarea, răspund. Știi despre cine vorbesc.

Când mă uit din nou spre Rian, Katya încremenește, apoi se uită în jos la mâinile ei. Dintr-odată, strânge pumnii, înfigându-și ghearele în palme atât de tare, că-i dă sângele. Trage adânc aer în piept.

— Sunt un monstru, Deka, șoptește ea și îmi arată ghearele însângerate. Uită-te și tu. Nici să-l țin în brațe n-aș mai putea. Probabil l-aș răni. Și nici măcar nu mai pot să stau de vorbă cu el — acum vorbim limbi diferite.

Mă cuprinde mila când înțeleg adevărul a ceea ce spune. Ca urlătoare-a-morții, Katya nu poate să comunice cu majoritatea oamenilor obișnuiți. De fapt, singurul motiv pentru care o înțeleg Keita și ceilalți uruni e că s-au obișnuit atât de tare cu mârâielile urlătoarelor-morții și cu limba de luptă pe care o folosesc, încât au ajuns să stăpânească aproape fluent limba surorilor noastre de sânge readuse la viață. Întind mâna și-mi împletesc degetele cu ale ei; fac ochii mari când mi se trezesc amintirile. Katya și Rian jucându-se în pădure împreună. Katya și Rian sărutându-se pentru prima oară lângă lac.

Mă iubește, gândește/gândesc cu încântare Katya/eu. Rian chiar mă iubește, e adevărat. Există vreun lucru mai minunat pe lume?

— Deka?

Vocea Katyei risipește amintirile și mă aduce înapoi pe coridor, unde încă-mi țin mâna în mâna ei.

— Dekka? repetă ea.

Glasul îi tremură.

Mă forțez să înlătur și ultimele urme din amintirile ei și privesc în sus, la ochii ei care acum sunt plini de lacrimi. E cu adevărat sfâșiată.

— Tu rămâi tu, îi spun cu blândețe, strângând-o de mână.

Încă are sânge pe ea, dar nu ne deranjează pe niciuna.

— Indiferent cum arăți, tu rămâi tu. Și dacă Rian te-a iubit vreodată cum spui întotdeauna că te-a iubit, o să te iubească și acum.

Katya aruncă o privire neliniștită spre el.

— Dekka... șoptește ea, nesigură.

— A venit până în Hemaira după tine, îi spun. Prin cine știe ce minune, a reușit să ajungă la karmoko Thandiwe și împreună au sosit aici. Ce înseamnă asta dacă nu norocul care lucrează în favoarea ta?

Katya se trage de țepii de deasupra urechii stângi — un tic nervos de pe vremea când încă era alaki.

— Chiar crezi că ar fi bine să-i spun? întreabă.

Nu mă deranjez să răspund. Doar fac un pas în lături și mă uit cu subînțeleș în spatele ei, de unde se apropie cu pași repezi Rian. Tremură tot de emoție, privind-o cum se trage de țepi, gest pe care l-ar recunoaște imediat oricine o știe.

— Katya? șoptește el. Tu ești, nu-i așa, Katya?

Katya pare să-și încordeze toți mușchii din corp când se întoarce spre el și, pentru o clipă, mă tem să nu fugă. Apoi, încet, șovăitor, aprobă dând din cap.

— Katya! suspină Rian și în clipa următoare e lângă ea. Mi-era teamă că n-o să te mai văd niciodată.

Sub privirile ei, încă pline de neliniște, Rian o îmbrățișează cu toată puterea de care e capabil.

— Katya, Katya, repetă el, plângând. Știam eu că tu ești. Te-aș recunoaște oriunde, sufletul meu.

Asist la scenă, simțind că-mi înflorește și mie inima, până când mă trage cineva de mână din senin.

— Lasă-i, șoptește Britta, îndrumându-mă spre camera mea. Lasă-le loc să se lămurească.

— O iubire ca asta învinge tot, spune Adwapa în șoptă, cu gândul la propria ei iubire, fără îndoială. Dacă a venit tocmai de la miazănoapte s-o caute, sunt sigură că găsește el o metodă să-i vorbească.

— Deci hai, spune Britta, trăgându-mă după ea.

De cum intrăm în camera mea, mă las să cad pe pat, epuizată. Cu înmormântarea, revederea neașteptată a Katyei și a logodnicului ei și amintirile ciudate pe care tocmai le-am trăit, mi-am pierdut și ultimul strop de energie. Așa că rămân acolo și încerc să-mi adun forțele.

În cele din urmă, după câteva momente, mă întorc spre celelalte.

— Vreau să vă spun ceva.

— Alt dezastru? întreabă Britta, trântindu-se lângă mine. Numai dezastre zilele astea.

— Mamele ne mint.

— Ne-ai spus, pufnește Belcalis, iar când mă întorc spre ea, adaugă: În ultima vreme, parcă nu trece zi să nu descoperim o minciună nouă.

Numără pe degete.

— Mai întâi spun că ele sunt singurii zei, dar aflăm că mai e unul, care poate să comunice cu noi. Pe urmă ne trimit în misiunea asta, numai că ne ascund natura ei adevărată.

— Ca să nu mai zic că spun că vor egalitate pen' toți, da' generalii sunt numai femei — nu e loc nici de bărbați, nici de yandau, nici de alții.

Când ne întoarcem toate spre Britta, luate prin surprindere de evaluarea aceasta, se îmbujorează.

— Ce? Observ și eu, atâta. Și mai observ, adaugă ea, întorcându-se spre mine, cum tot zic că ești fiica lor iubită, dar te tratează ca pe un fel de animal de companie.

Adwapa ridică un deget triumfător.

— Asta era! Exact așa.

— Nu sunt animalul lor de companie.

Mă uit la ele, uluită.

— Nu sunt.

Belcalis îmi pune o mână pe genunchi, cu blândețe.

— Atunci ce mai căutăm aici? Angoro s-ar putea să nici nu existe, iar Idugu e un zeu, cu o lume întreagă mai presus de noi. Ce mai căutăm aici?

Mă întorc spre ea și mă încrunt.

— Suntem aici ca să ne salvăm prietenele și apoi să aflăm mai multe despre Idugu și angoro înainte să facem pașii următori.

— După care?

Clipesc nedumerită.

— După care ce?

— Să spunem, de exemplu, că angoro chiar există și că tu îl găsești. Ce se presupune că faci cu el?

— Îl dau înapoi mamelor, mă grăbesc eu să răspund.

— Dar dacă nu e al lor?

Întrebarea vine de la Britta.

— Cum adică? Întreb, perplexă.

Belcalis oftează.

— Deka, dacă Auritele sunt zei și creează talismane ale puterii, e logic că la fel poate să facă și Idugu. S-ar putea să încerce să fure angoro de la el folosindu-se de tine.

Sar în picioare, dintr-odată incapabilă să mai rămân așezată. Simt cum îmi tremură corpul — și că mă cuprinde panica. De-abia mai reușesc să respir.

— Nu se poate să spui așa ceva, mă răstesc la ea. Dacă ne urmăresc mamele, dacă...

— Nu ne urmăresc, mă întrerupe Belcalis, calmă. Nu sunt aici.

Clipesc repede.

— Dar...

— Când le-ai simțit ultima dată, Deka? Întreabă ea, iar când clipesc din nou, încercând să înțeleg, continuă: Nu le simți pentru că nu sunt aici. Aici n-au nicio putere. Doar Idugu are. Acum suntem pe teritoriul lui.

Pe teritoriul lui... Cuvintele mă zguduie; mă așez din nou, cuprinsă de o energie ciudată. Dintr-odată, îmi vine în minte tot ce am aflat în ultimele zile: existența lui Idugu, urlătorii-morții bărbați, jatu care învie, amintirile lui Mâini-Albe și Melanis — până și faptul că am puterea de a privi în memoria altora. Acum înțeleg ce s-a întâmplat când i-am atins mâna Katyei. Același lucru pe care l-am simțit și când i-am atins lacrima lui Melanis. Le-am văzut

amintirile.

Și totuși, mamele mi-au spus că nu e cu puțință. La fel cum ne-au spus, mie și tuturor celorlalți, că aproape toate lucrurile pe care le-am văzut în ultima zi nu sunt posibile.

Dar de ce ne-ar minți? De ce m-ar minți pe mine? Asta nu înțeleg încă. Sunt Nuru, fiica lor. Carne din carnea lor, sânge din sângele lor. Înțeleg de ce le-ar ascunde unele lucruri celorlalți — dar mie? Nu pricep deloc.

— Am o-ntrebare pentru tine, Deka, spune Britta. Numai una, ultima, și dacă zici da, mă mușc singură de limbă și nu mai spun nimic despre asta.

Mă întorc spre ea.

— Ce e?

Mă privește lung, cu o expresie sinceră.

— Dacă n-ai reuși să găsești angoro sau să-l oprești pe Idugu, crezi c-ai mai fi bine-venită în Abeya?

Mă încrunt.

— Bineînțeles că aș...

Cuvintele îmi mor pe buze când mă gândesc la norii cenușii de furtună care anunță furia lui Hui Li, la vânturile șoptitoare ale dezamăgirii Bedei, la cețurile viclene și lunecoase ale învinuirii lui Etzli. Dintre toate mamele, numai Anok, cred, m-ar bate pe umăr pentru că m-am străduit. Celelalte și-ar revărsa pe mine toată furia lor, fiecare în felul ei.

Britta confirmă cu un gest din cap, observând cu ochi triști revelația mea.

— Vezi, exact asta-ncercăm și noi să zicem. Mamele — adică mamele bune, Deka — întotdeauna te susțin, și când nu reușești. Dar eu bănuiesc că, după câte oi tras, așa de tare te-oi obișnuit să fii tratată urât, că accepți orice seamănă a purtare de mamă, chiar dacă știi că nu e.

Mă las să mă prăbușesc și dintr-odată nu mai pot respira. Colierul ansetha îmi stă atât de strâns pe gât, că e ca o zgardă care mă sugrumă. Trag cu unghiile de el.

— Dați-mi-l jos, șoptesc, apoi încep să smucesc de el cu disperare. Dați-mi-l jos, dați-mi-l jos!

— Gata, gata!

Britta se apropie repede și mă ajută să-mi smulg colierul de la gât; îl arunc cât colo pe podea.

De cum dispare, respir din nou. Mi s-a ușurat pieptul, de parcă mi s-ar fi ridicat o greutate de pe el.

În timp încerc să-mi recapăt echilibrul, Britta ia colierul și-l privește încruntată.

— Ciudat, spune ea, cântărindu-l în palmă. Mereu e așa de... greu?

Aprob tăcut. Mă obișnuisem cu greutatea lui.

— E de la esența divină. Anok mi-a spus că are în el sânge de la fiecare dintre ele. Stați așa...

Sânge de la fiecare dintre ele... Cuvintele trezesc ceva în mine — amintiri. Picătura de sânge pe care am atins-o în lacrima lui Melanis. Dârele de sânge care au trecut din palma Katyei pe a mea când am luat-o de mână.

Unde e răspunsul, Dekka? întreabă ea.

În sânge, răspund.

Ies la suprafață noi și noi amintiri: eforturile făcute de Anok ca să discutăm acolo unde nu ne putea auzi nimeni altcineva. Insistența cu care m-a îndemnat să-mi aduc aminte tot ce spunea. Cum mă absorbeau ochii ei, apoi uitarea...

Anok mi-a schimbat amintirile, atâta lucru e clar, dar cu cât îmi revin mai

multe, cu atât mai convinsă sunt: n-a făcut-o cu gând rău. E ciudat, dar aproape că aş crede că încerca să mă apere.

Mă uit la celelalte.

— Anok mi-a schimbat amintirile, le spun, iar gândurile îmi sunt încă departe, în timp ce încerc să le pun pe toate cap la cap.

— Ha? Când? icneşte Britta, îngrijorată.

— Chiar înainte să plecăm. Încerca să mă avertizeze, cred. Mi-a spus că răspunsul e în sânge şi mai devreme i-am văzut amintirile Katyei când i-am atins sângele.

— Dar mamele au spus că e de la ansetha, spune gânditoare Belcalis. De ce ar vrea să nu ştii că poţi să faci asta?

— Pentru că sunt nişte mincinoase, intervine prompt Britta.

— Nişte mincinoase care ți-au umblat prin creier, adaugă Adwapa, iar imaginea mă face să mă scutur.

Deja mi-e atât de greu cu propria minte, cu propriile amintiri. Iar acum, posibilitatea ca Auritele să-mi fi manipulat şi gândurile...

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Eşti sigură că n-au mai făcut-o şi altă dată? întreabă Belcalis.

Cobor privirea.

— Aşa cred. Dar n-am cum să fiu sigură, nu?

Gândul mă tulbură. Dacă zeiţele mi-au umblat prin amintiri de la început? Dacă tot ce cred că e adevărat nu e? Chiar m-am născut la Irfut? Chiar am trăit tot ce mi se pare că am trăit?

— Cred că mi-e rău, spun.

— Stai așa, înainte să vomîți din nou, spune Asha repede, am o întrebare. De ce au fost convinse că n-o să descoperi niciodată adevărul? Vorbesc de povestea cu amintirile. În fond, tot timpul ai sânge în jur. Cum de au fost așa de sigure că n-o să ți se întâmple din nou?

Mă uit lung la colierul ansetha din poala mea și mă gândesc. Apoi mi se luminează mintea.

— Îl port tot timpul, spun cu o voce gătită, dar de cum l-am dat jos...

Ridic privirea spre celelalte, îngrozită.

— Nu credeți că...

— De la început te-au controlat prin colier?

Belcalis ia podoaba și o privește cu ostilitatea cu care ar trata un șarpe veninos.

— Se prea poate. În fond, de cum a apărut Idugu, ai început să schimbi ușile și toate cele.

— Vrei să zici semnul kaduth, o corectează Britta, iar când ne uităm toate la ea, explică: Puterile tale or început să crească de când te-ai întâlnit prima oară cu kaduthul, la Oyomosin. Și la o adică, simbolul ăla a fost peste tot prin Marele Templu.

Sare în picioare.

— Dacă semnul kaduth îți slăbește puterile și ție, dar și mamelor? Dacă le slăbește controlul asupra ta?

Privesc îndelung colierul, gânditoare.

— Numai într-un fel putem să aflăm. Trebuie să punem mâna pe un kaduth.

— Vezi, nu suntem noi norocoase că mergem exact unde se fabrică? glumește Asha.

— Cum? întreb, încruntându-mă.

— La Warthu Bera, mă lămurește Britta. Karmoko Thandiwe ne-o spus că asta-s obligate să facă surorile de sânge acolo — armură feroasă cu kaduth pe ea.

— Trebuie să ajungem acolo cât mai repede, spun, ridicându-mă din nou, dar Britta îmi pune o mână pe umăr.

— Nu mai bine te odihnești puțin și te liniștești, Dekka? îmi spune cu blândețe.

Când mă întorc spre ea, adaugă:

— Oi trecut prin multe în ultima vreme și nu zic că n-am încredere în tine, dar dacă intri într-o adunare acum, orice hotărăști n-o s-o faci cu mintea limpede.

Oftez.

— Știu că n-am luat cele mai bune decizii în ultima vreme, dar...

— Nu, Dekka, mă oprește Britta, clătinând din cap cu o expresie severă. Nu și nu. Oi avut o grămadă de lucruri pe umeri zilele astea. Știu că te simți copleșită acum, dar ține minte că ești în familie. Și familia intervine când nu ți-e bine, or ție nu ți-e bine, Dekka. Lasă-ne să ne ocupăm noi măcar azi. Tu mănâncă și odihnește-te.

Expresia îi e de neclintit.

Până la urmă oftez și aprob din cap.

— Înțeleg, îi spun.

— Minunat. Acum hai la cină. Dar pe urmă te duci direct să te culci. Ne așteaptă o săptămână plină.

În timp ce dau din cap că sunt de acord, observ dintr-odată ceva. Roba Brittei e foarte drăguță. Mult mai drăguță decât ce poartă de obicei.

— Te-ai aranjat, spun, curioasă. Ocazie specială, ceva?

— Adică înmormântarea de la care om venit acum? întrebă ea sec, apoi pufnește. Nu-ți mai băga atâta nasul, Dekka. Vii la masă sau nu?

Mă uit în jos la colierul ansetha.

— Cred că rămân aici, răspund. Nu mi-e prea foame.

— Treaba ta, mormăie Britta, apoi le împinge din urmă pe toate să iasă.

După care rămân în sfârșit singură cu colierul.

E în sânge... Cuvintele îmi răsună în minte ca o șoaptă când iau în mână colierul ansetha. Miile de flori împletite în el scânteiază în lumina slabă a serii, iar esența divină din ele parcă șerpuiește. Și totuși... nu-mi răsare în minte nicio amintire. Nu mă cuprinde nicio senzație ciudată. Oftez și mă uit dezamăgită la el. Normal că n-are cum să fie atât de simplu. Auritele sunt zei. Nu sunt ușor de descifrat, ca muritorii.

Trebuie să sap mai adânc.

Cu gândul acesta în minte, trag aer în piept și mă cufund cât ai clipi în starea profundă de luptă, până când colierul ansetha începe să-mi strălucească în palme ca soarele în miezul zilei. Dar nici acum nu iese la suprafață nicio amintire. Nici urmă. Mârâi de frustrare. Cum să fac? Cum să privesc în mințile Auritelor dacă nu știu nici de unde să încep? Încerc să-mi amintesc cele două dăți când am intrat în mintea altcuiva. Ce au avut în comun contactele scurte cu gândurile lui Melanis și ale Katyei? Care a fost firul comun care le-a unit? Amândouă sângerau chiar atunci! Sângele lor era încă lichid, ceea ce înseamnă că trebuie să fac să curgă esența divină.

Cu mâini tremurânde, îmi fac o tăietură mică în palmă și aștept până începe să picure sângele, după care îmi apăs mâna pe colier. Mă trece un fior când esența divină începe să se topească imediat și sângele zeitelor îmi curge în palmă. Trece o clipă. Două...

Apoi cad în jurul meu picături de ploaie.

Nu, nu picături de ploaie — sfere de aur, fiecare perfectă, fiecare divină. Mamele în forma lor cea mai pură. Cunoașterea îmi lunecă în minte la fel de ușor ca apa peste sticlă. Le privesc cum sclipesc în aer, zeițele, toate atât de aproape, încât le-aș putea atinge. Dar știu că nu e cazul să îndrăznesc. Cel mai ușor contact ar fi suficient să mă ardă, să-mi facă tot corpul cenușă.

Numai că nu am corp... Din mine radiază o lumină aurie — de aceeași nuanță cu toate celelalte sfere, numai că a mea e împletită cu întuneric și umbre. E lumina lui Anok. Ceea ce înseamnă că eu sunt ea și ea sunt eu. Gândul îmi dă un fior de entuziasm. E tot mai ușor să trec de la mintea mea la amintirile altcuiva, la esența lor lăuntrică. Sau poate e pentru că Anok vrea să intru în mintea ei? Vrea să-i văd amintirile?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai probabil pare. Între mame vibrează o senzație stranie. O tristețe, aproape. Regret, poate. Mă cuprinde și, dintr-odată, sunt complet una cu Anok și în pământ se deschide o prăpastie enormă, în care se prăbușesc mii de siluete mărunte. Oroarea ne străbate cu explozii sălbatice, portocalii, cu nori clocotitori, cu izbucniri de fulgere.

Deci asta am făcut, eu și surorile mele. Asta e atrocitatea pe care am comis-o, motivul pentru care fiii noștri ne disprețuiesc acum.

— Nu! strig spre ele, în timp ce tot mai multe siluete cad în prăpastie. Nu trebuie să facem asta!

Dar ele se mulțumesc să mă fixeze cu priviri ferme.

— E singura cale, Anok, intonează ele, iar înțelesul e clar: ele sunt din nou una, iar eu sunt singură.

Desprinsă cu forța de surorile mele prin hotărârea pe care am luat-o.

Dar asta nu înseamnă că n-am nicio putere. Îmi împing mintea înainte și exult de bucurie când atinge vălul, bariera de stele care ne desparte de celălalt tărâm. Galaxiile se rotesc una în jurul celeilalte, nebuloasele explodează și se contractă în jurul stelelor de un albastru-liliachiu. Vălul e mereu acolo, așa cum am căzut de acord înainte. Sau erau ere? Timpul se amestecă în vârtej — cât ai clipi, cum spun oamenii. Și totuși, vălul e încă acolo, ne desparte. Ne ține la locul nostru.

Nu trebuie decât să-l ating.

Mă întorc spre surorile mele.

— Ascultați-mă, strig. Mai există o cale!

— Nu ne vom abate de la aceasta, răspund ele.

Din nou, sunt un monolit. Un singur organism. Iar eu sunt separată de ele.

Mă cuprinde tristețea. Stele cad din cer. O mie de flori au parte de morți negre, cristaline, pe un câmp. Surorile mele sunt prea departe de-acum. Dar trebuie să le aduc înapoi — pentru binele tuturor. Îmi adun din nou gândurile, cu atâta putere, încât străbat dintr-odată vâlul și ajung în partea cealaltă. Spre Celălalt care așteaptă acolo.

— Nu! răcnesc surorile mele. Ce faci, Anok?

Le ignor și întind mâna, gata să-mi ofer mâna Celuilalt. E singur, la fel ca mine. Separat, la fel ca mine. Împreună putem fi unul. Putem fi nemărginiți, ca odinioară. Dar în timp ce întind mâna, simt furia, răutatea care freamătă în inima întunericului. Nebunia, atât de asemănătoare cu a surorilor mele. Teroarea crește în mine cu străfulgerări de alb zimțuit și portocaliu dezgustător. Vulcani erup sub forța fricii mele.

Eu și surorile mele nu suntem singurele care s-au schimbat. S-a schimbat și Celălalt.

Înainte să apuc să mă trag înapoi, a și ajuns la mine și se împinge să răzbată prin vâl.

— O Aurită, mârâie el. Așa ați ales să vă numiți, nu? Și eu am un nume. Sunt Neîndurătorul. Niciodată să nu uiți asta, Anok. Și să nu uiți că nu mai ești bine-venită lângă mine.

Împinge din nou.

Apoi durerea mă izbește cu forța a o mie de fulgere, mă aruncă din Anok și mă readuce în propriul corp.

Mă trezesc cu un tresărit, learcă de sudoare, iar gândurile mi se învârtesc în

mente. Ce-a fost asta?

Mâini-Albe apare a doua zi, dimineața devreme, ca o reflexie scânteietoare deasupra pârâului în care exersează de ceva vreme deschiderea unei uși. Sau măcar încerc. Habar n-am cum să fac, nici măcar cum să încerc. Sosirea ei e o ușurare. Sunt trează de noaptea trecută și mă tot gândesc la ce am văzut în amintirile lui Anok. Ce anume au făcut ea și surorile ei, ce regretau? Ce era prăpastia care s-a deschis în pământ? Dar Neîndurătorul? Cu el nici nu știu de unde să încep. Îmi amintea de Idugu, dar nu era el. Era o ființă diferită de cea pe care am întâlnit-o pe străduța din Hemaira și totuși, cumva, era asemănător. Oare să existe și alți zei în afară de Idugu? Și ce legătură au cu mamele? Îmi vin în minte o mulțime de întrebări, o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg câtuși de puțin. Amintirile lui Anok erau atât de copleșitoare, încât gândul de a privi din nou în mintea zeiței mă epuizează.

Îmi șterg fața cu mâna, în timp ce reflexia Primei născute pășește spre mine.

— Ți-au fost schimbate amintirile, Mâini-Albe, o informez eu calmă. Și nu e asta partea cea mai rea. S-ar putea să existe și alți zei în Otera, pe lângă Idugu.

— Dimineața bună și ție, Deka, răspunde liniștită Mâini-Albe, a cărei expresie deloc frământată, senină, e luminată de primele raze ale soarelui.

Mă încrunt.

— Nu ești surprinsă.

— Am fost conștientă de la început de posibilitatea să-mi fi fost alterate amintirile. Cât despre alți zei...

Dă din umeri.

— E bine să fii pregătită pentru astfel de lucruri.

— Nu te înfurie minciunile? Manipularea?

Mâini-Albe se apropie de mine cu pași mari, iar imaginea ei oglindită aproape că pășește pe suprafața apei, deși știu că e doar o iluzie.

— Furia e o emoție neproductivă. Prefer răzbunarea. Rece, superbă... perfectă. În plus, mai e un lucru la care nu te-ai gândit, Dekka.

— Care?

— S-ar putea ca nici mamele să nu știe.

Când o privesc lung, neconvinsă, oftează și arată, dintr-odată, vulnerabilă. Parcă și-ar da jos masca puterii și mi-ar îngădui să văd sensibilitatea, nesiguranța din spatele ei, pentru prima dată.

— S-a întâmplat ceva cu secole în urmă — o calamitate, și totuși nici eu, nici celelalte Prime născute nu ne-o amintim. Nu cred că ele știu, și nici măcar mamele. Prea obosite, prea secătuite de forța pe care le-o absoarbe ori angoro, ori celălalt zeu de care mi-ai vorbit, Idugu, ca să-și mai amintească... Dar tu ești Nuru: ai amintirile în sângele lor și, lucru chiar mai important, ești în Hemaira, unde sunt ascunse multe răspunsuri, numai să știi unde să le cauți.

Dintr-odată, toate se pun cap la cap.

— De-asta nu ești îngrijorată că sunt blocată aici. De-asta nu încerci să găsești o metodă să mă aduci înapoi.

— Întocmai, spune simplu Mâini-Albe. Nu sunt împrejurările ideale, dar măcar ești în locul ideal pentru a deosebi ce e adevărat de ce nu este. E Idugu un zeu adevărat, comparabil cu mamele? Mai există și alții? Și ce s-a întâmplat acum atâtea secole — cataclismul acela pe care nu mi-l amintesc?

Dar deja sunt în gardă din nou.

— E exact ca pe vremuri, la Warthu Bera, când m-ai întrebat cine era adevărata amenințare — urlătoarele-morții sau împăratul, spun eu, îngruntată. Mâini-Albe, de data asta ce mai plănuiești? Ce încerci să obții?

— Singurul lucru pe care am încercat să-l obțin vreodată: siguranță pentru

surorile mele și pentru mine.

— Dar pentru asta mă folosești pe mine ca pion.

— Nu.

Spre uluirea mea, Mâini-Albe face o plecăciune adâncă.

— Te recunosc ca divinitate. Una care ține la neamul ei.

Stomacul mi se strânge.

— Mâini-Albe, nu există alți zei decât Auritele.

— Atunci Idugu ce e? Și tu ce ești?

— Eu n-am puteri divine...

— ...încă, spune Mâini-Albe. Nu ai puteri divine încă. Dar ești făcută din aceeași materie ca Auritele, iar puterile îți cresc, nu-i așa? De când ai ajuns la Hemaira, cresc mereu.

— De unde ș...

Se ridică și arată spre gâtul meu.

— Unde îți e colierul, Dekka? De ce nu-l mai porți?

Acum tremur, cu mintea copleșită de tot ce spune Mâini-Albe.

— L-am dat jos doar temporar, îl...

— Am să-ți mai pun o ultimă întrebare, Dekka, spune ea, întrerupându-mă. Eu ce sunt?

— Ești Prima născută a Auritelor, șoptesc, tulburată.

Buzele lui Mâini-Albe se ridică într-un zâmbet mulțumit.

— Observ că n-ai spus „fiică“.

Lunecă spre mine, fără ca picioarele ei să atingă iarba.

— Spune-mi, când ai început să cunoști adevărul despre mine?

Cobor privirea, stingherită.

— Nu sunt sigură.

— Chiar nu ești?

Înclină capul într-o parte.

Oftez.

— În starea profundă de luptă. Prima oară când am folosit-o, te-am văzut. Te-am văzut cu totul.

Mâini-Albe încuviințează din cap și se întoarce cu fața spre apă. Pe un ton aproape indiferent, continuă:

— Știi ce e ciudat la mame? Spun că le sunt dragi toți copiii lor, dar cei care par să se fi născut bărbați le sunt mai puțin dragi. Iar Idugu, dacă chiar e zeu, pare să țină numai la bărbați. E ca și cum, pentru zei, nu contează altceva decât carnea în care te-ai născut, meditează ea.

— Dar tu ești femeie, spun eu repede. Așa ai fost de la început.

— Asta știi tu. Dar printre surorile noastre sunt și unele care se îndoiesc.

— Melanis, spun eu.

Acum înțeleg de ce ea și Mâini-Albe se ignoră reciproc, de ce se tratează cu asemenea ostilitate.

— Melanis, confirmă Mâini-Albe.

Mă încrunt.

— Mai știe cineva?

— Numai celelalte regine războinice. Dar Amataga nu mai e, iar Sayuri nu se mai consideră una dintre noi. Deci în toată lumea nu știți decât tu, mamele și Melanis.

— Iar eu o să păstrez secretul, spun eu.

— Mulțumiri, răspunde Mâini-Albe, apoi dă din cap. Cât ești aici în Hemaira, Deku, trebuie să-ți folosești darurile, să descoperi tot ce poți despre ce s-a întâmplat în trecut.

Dintr-odată, îmi amintesc de Marele Templu și de abundența de sculpturi de pe pereți — o istorie pictată a Oterei. Fac ochii mari. Poate acolo se află ceva care o să explice în amănunt ce am văzut când am intrat în amintirile lui Anok. Trebuie să mă întorc cât pot de repede.

Îmi îndrept din nou atenția spre Mâini-Albe, care continuă:

— Vorbește cu Idugu dacă trebuie. S-ar putea să încerce să te păcălească — fii pregătită. Iar când termini, raportează-mi mie.

Dar nu și mamelor... Subînțelesul a ceea ce a spus se strecoară între noi, letal.

— Și încă ceva, Deku: ai grijă să dai nume lucrurilor.

Când mă încrunt la ea, nedumerită, adaugă:

— Numele dau lucrurilor putere. Chiar și zeilor.

Vine mai aproape de mine.

— De exemplu, dacă eu te numesc zeu, atunci ești. Să nu uiți asta niciodată.

Înghit cu greutate, tulburată.

— O să încerc, karmoko.

Mâini-Albe întărește cu un gest din cap.

— Acum mă voi întoarce. După cum știi, am nevoie de energie ca să-mi folosesc mânușile. Vom mai vorbi, Dekka. Rămâi în viață până atunci.

— O să încerc să nu mor, răspund, cu gândurile încă învârtindu-mi-se în cap. La fel și tu.

— Chiar așa, spune Mâini-Albe.

După care dispare. Iar eu rămân acolo, cugetând la tot ce s-a spus între noi.

Drumul până la Warthu Bera durează mult mai mult decât aş fi vrut eu, mai ales pentru că-mi petrec cea mai mare parte a timpului gândindu-mă la discuţia cu Mâini-Albe — la toate lucrurile pe care mi le-a mărturisit. Ce anume a fost calamitatea care s-a întâmplat cu multe secole în urmă? Asta am văzut în amintirile lui Anok? Lucru şi mai important, Auritele chiar au uitat-o, la fel ca toate Primele născute... sau doar se prefac, la fel cum s-ar putea să se prefacă a fi binefăcătoarele noastre? Încă şi mai rele sunt cuvintele lui Mâini-Albe şi implicaţiile lor: Dacă eu te numesc zeu, atunci eşti. Gândul îmi dă fiori pe şira spinării. Nu i-am spus niciunuia dintre prietenii mei despre partea aceea din conversaţia noastră şi nici nu am de gând. Ideea de divinitate e pur şi simplu prea copleşitoare, prea groaznică s-o asimilez. Toţi zeii pe care i-am întâlnit până acum sunt fiinţe cu defecte, distante, enorm de îndepărtate de oamenii care-i venerază. Până şi mamele par uneori străine, ca nişte creaturi pe care nu le-aş putea înţelege niciodată cu adevărat. Şi cer mereu veneraţie, cer mereu rugăciuni care să le alimenteze puterea. Nu am nicio dorinţă să fiu zeu, nici măcar să mă gândesc la asta nu vreau. Aşa că păstrez tăcerea în timp ce ne continuăm călătoria, care (spre marea mea dezamăgire) ne duce pe uscat de data asta, fiindcă jatu bat râurile şi lacurile Hemairei în lung şi-n lat de trei zile, încercând să ne ia urma.

Din fericire, avem la dispoziţie flota personală de trăsurile a doamnei de Kamanda şi le folosim ca să străbatem străzile şi podurile aglomerate ale oraşului. Desigur, e un pariu îndrăzneţ: Warthu Bera se află în capătul celălalt al oraşului, iar drumurile pe uscat ne lungesc călătoria la două zile, nu una singură, ca să nu mai spun că zerizarzii cu penaj viu colorat care ne trag trăsurile se tot împăunează când trecătorii se opresc să caşte gura. Dar chiar şi aşa, riscul e mult mai mic decât dacă am folosi una dintre ambarcaţiunile doamnei de Kamanda.

— Nu s-ar aştepta nimeni ca una dintre cele mai avute familii din oraş să

transporte fugari, îmi șoptește satisfăcută în ureche doamna de Kamanda când garda jatu de la un punct de control ne face semn să trecem fluturând din mână, aproape de Lacrimile lui Oyomo, cascada uriașă de la marginea cetății.

Aprob din cap și mă uit din nou la Belcalis și Britta, care stau pe bancheta din fața noastră, purtând aceleași robe și măști bogat împodobite ca ale mele. Ne dăm drept compania personală a domnului și doamnei de Kamanda, care, la fel ca majoritatea nobililor de rangul lor, au nevoie de o suită numeroasă când pleacă în călătorie. Keita și ceilalți uruni împart trăsura cea mai mare cu domnul de Kamanda, în timp ce Katya și Rian ocupă alta, cu Nimita alături de ei. Karmoko Thandiwe e călare, în fruntea alaiului, în deghizarea sa ca gardă personală a familiei Kamanda.

— Bun, voi două, le spun eu lui Belcalis și Brittei odată ce trecem de punctul de control. Închideți ochii.

Când se conformează, continui lecțiile pe care le facem împreună de la o vreme, pentru controlul puterilor.

— Imaginați-vă că vă curge prin corp un râu de lumină albă, le instruiesc. Găsiți curentul cel mai puternic și trageți de el.

Nu mă mir prea tare când Belcalis, deși nu reușește să folosească starea profundă de luptă ca să privească înăuntrul propriei ființe, face imediat exact ce i s-a spus. A dezvoltat un autocontrol bun în ultimele câteva luni, deci era de așteptat ca stăpânirea aceasta să se extindă și asupra stării de luptă. O urmăresc, fascinată, cum caută cu mintea înăuntrul ei și alege dintre celelalte firul subțire de energie, ale cărui margini scânteiază de un alb și mai strălucitor decât restul puterii care curge prin ea. Fiecare mișcare îi e calmă, controlată, precisă — spre deosebire de ale Brittei.

Mă întorc spre Britta, îngrozită, când simt energia care răbufnește din ea, toată îndreptată spre pietricica pe care o ține în pumn.

— Nu, Britta, nu așa de multă! spun dintr-o răsuflare, dar înainte să-mi iasă cuvintele din gură, energia a și țâșnit din ea și a făcut pietricica să explodeze.

Am doar o clipită la dispoziție ca să-i acopăr pe doamna de Kamanda și pe

Ixa cu propriul corp, înainte ca tot interiorul trăsurii să fie împrăștiat cu așchii mici de piatră. Când mă dau la o parte din fața lor, cu punctulețe de aur ieșindu-mi din pielea spatelui acolo unde s-au înfipt, Britta e moale, inconștientă, pe locul ei.

O verific repede pe doamnă ca să mă asigur că n-a pățit nimic, apoi mă întorc grăbită spre prietena mea.

— Britta! Britta! o strig, scuturând-o, dar nu primesc niciun răspuns.

Și-a pierdut cunoștința fiindcă și-a consumat mai toată energia. Vor mai trece câteva minute până să se trezească. Ceea ce probabil e mai bine, pentru că doamna de Kamanda pare zguduită.

— Mda, spune ea. Asta a fost... neașteptat...

— Îmi pare foarte rău, spun repede, întorcându-mă din nou spre ea. Nu mă așteptam să-și piardă controlul atât de ușor. Trebuia să mă gândesc.

În fond, exact la fel am făcut și eu la prima lecție cu Mâini-Albe.

— Fii fără grijă, cinstită Nuru, răspunde doamna de Kamanda, scuturându-și roba cu mâinile. Sunt teafără și nevătămată. Cred, totuși, că ar trebui să iau altă trăsură cât timp voi trei vă exersați... meșteșugurile.

— Sigur că da, îi spun, dând din cap, în timp ce trage de șnurul clopoțelului de pe peretele trăsurii ca să-l facă atent pe vizitiu.

Omul o ajută să iasă și, după câteva secunde, intră lângă noi Li, acum înveșmântat din cap până-n picioare în roba opulentă a unui nobil.

— Am făcut schimb de locuri, anunță el, rânjind cu gura până la urechi.

Asta până când o vede pe Britta.

— Britta! Britta! strigă și o ia în brațe.

Când ea nu răspunde, se întoarce spre mine, furios.

— Ce-ai făcut?

— Nimic, mă grăbesc să răspund. A consumat prea multă energie la lecție, atâta tot. De ce ești așa... Ah...

Fac ochii mari când îmi amintesc, din senin, cum a roșit și a început să se foiască Britta când am luat-o la întrebări în căruță, pe când eram în Zhúshan; cum se strângeau ei doi unul în celălalt în mulțime chiar și când nu era nevoie; cum, de când s-a întors el, Britta își aranjează părul și se îmbracă altfel. Acum că mă gândesc, s-au apropiat mult în ultimele luni. Nu se mai împung tot timpul, ca înainte, și mereu pleacă pe undeva împreună și dispar în câte un colț.

Cum de n-am observat mai devreme? Li și Britta încep să se îndrăgostească, asta dacă nu sunt deja împreună.

— Ah? Ce ah?

În timp ce eu rumeg ideea, Belcalis se întoarce spre mine, cu aurul retrăgându-i-se de pe brațe și față — s-a protejat instinctiv cu armura când Britta a produs explozia fără să vrea, dar și-a distribuit aurul doar ici-colo, în cel mai bun caz. Va trebui să lucrăm împreună ca să învețe să dezvolte o armură completă.

— Ce ah? repetă ea, uitându-se ba la mine, ba la Li, bănuitoare.

— Nimic, răspund și încerc să ignor roșeața care se întinde pe fața lui Li. Hai să exersăm mai departe. Vreau să stăpâniți măcar lucrurile elementare până să ajungem la Warthu Bera.

Belcalis continuă să-și plimbe privirea de la mine la Li și înapoi, neconvinsă. Până la urmă, pufnește pe nas.

— Atâta timp cât n-are legătură cu siguranța noastră, nu e treaba mea. Continuă, Dekka.

Flutură din mână poruncitor.

Mă cufund din nou în starea profundă de luptă.

— Bun, spun, lăsând puterea să mă cuprindă. Să începem de unde ne-am oprit.

În seara următoare, când doamna de Kamanda ne lasă în apropiere de poalele dealului învecinat cu latura stângă a cetății Warthu Bera, scapără pe cer primele câteva stele. Spre uluirea mea, aici a răsărit o așezare. Părțile laterale și din spate ale terenului de pe lângă Warthu Bera erau mereu pustii, populate doar de desișuri de copaci, ca măsură de protecție. Acum, însă, se întind până în zare rânduri peste rânduri de colibe mărunte, ridicate în grabă din noroi și bălegar și atât de înghesuite unele într-altele, încât de-abia ai loc să te strecuri printre ele. Bărbați în robe aspre se adună în jurul vetrelor care aruncă lumini vii și mănâncă frigărui, iar fumul din pipele lor bagida îmbâcsește aerul înăbușitor al nopții. Din fericire, sunt prea atenți la alaiul doamnei de Kamanda, care șerpuiește pe lângă ei, ca să ne observe pe noi cum ne furișăm peste deal până în desișul cel mai îndepărtat din spatele cetății Warthu Bera, unde se află intrarea în peșteri.

De cum mă apropii de zidurile roșii care-mi sunt atât de cunoscute și care se înalță atât de sus, încât parcă ating cerul, mă cuprinde o senzație ciudată, dulce-amară, mai puternică decât tensiunea care-mi încordează mușchii.

Deka? întreabă Ixa, strângându-se mai bine pe după gâtul meu în forma de pisoi.

— Acasă, șoptește Britta, răspunzându-i fără să-și dea seama.

Dau din cap și întind brațul să-i strâng mâna.

— Acasă, unde e familia noastră... surorile noastre de sânge...

— Frații noștri, adaugă Keita în șoptă, luându-mă de cealaltă mână, și mă privește. N-o să pățească nimic, mai spune, deși nu sunt sigură dacă pentru mine sau pentru el însuși.

Karmoko Thandiwe n-a mai primit niciun semn de la sursele sale din Warthu

Bera de câteva zile, așa că n-avem nici cea mai mică idee ce ne așteaptă dincolo de ziduri. O teamă cât se poate de cunoscută amenință să pună stăpânire pe mine, dar respir adânc ca s-o alung. Suntem aici. Avem un plan. Ne descurcăm.

Tufele foșnesc și karmoko vine spre noi, cu Katya și Rian alături, ca întotdeauna. Cei trei parcă sunt lipiți unul de altul de la o vreme, deși, dacă e să fiu exactă, Katya și Rian sunt cei care se urmează unul pe celălalt peste tot. Când Adwapa îi privește pe cei doi cu o undă de alean în ochi, mă duc lângă ea și o strâng în brațe.

— O să fie bine, îi șoptesc. Mehrut o să fie în siguranță.

Adwapa încuviințează din cap în tăcere, dar îi simt încordarea.

Karmoko Thandiwe dă la o parte un pâlț de tufișuri de pe o porțiune din zid și dezvăluie o poartă de metal ruginită, o intrare în peșteri de care nu știu decât karmoko. Odată ce o deschide cu cheia mare și la fel de ruginită pe care a ținut-o ascunsă sub robă, se întoarce spre noi.

— Trebuie să vă pregătiți, spune. Orice ar fi de partea cealaltă a porții, trebuie cucerit, s-a înțeles?

Dăm din cap cu toții.

— Cele ce sunt moarte te salută, încep ceilalți salutul nostru.

Îi privesc și adaug:

— Trăiți pentru totdeauna.

— Trăiți întru victorie, răspund ceilalți — noua noastră chemare la luptă.

Când karmoko ne privește cu surprindere, dau din umeri.

— Suntem alaki, spun. Suntem fără moarte.

În clipa în care ceilalți încuviințează din cap, mă întorc spre poartă.

— Mergem?

Karmoko Thandiwe face semn că da și apucă torța care așteaptă imediat după intrarea în peșteră și o aprinde cu amnarul.

— Spre deosebire de voi, observă karmoko, noi, oamenii, mai avem nevoie și de lumină ca să vedem în întuneric.

— Și noi la fel, adaugă Kweku, ridicând un deget.

Karmoko ne invită să intrăm cu o înclinare din cap, pășind înăuntru. Mă grăbesc să fac la fel și mă înghite penumbra.

E întuneric în tuneluri și atâta mucegai, încât mirosul de descompunere mi se strecoară în nări ca niște fire de păianjen.

Britta expiră zgomotos.

— De ce miroase de zici c-o murit ceva aici?

Karmoko Thandiwe face semn din cap spre scheletele risipite într-o parte a tunelului.

— Oh, șoptește Britta.

Karmoko ne conduce pe coridoare până când, într-un sfârșit, se oprește în fața unei uși grele de lemn, ale cărui lanțuri zornăie când karmoko scutură încuietoarea deja topită — cum topite sunt și balamalele ușii, după cum observ când le privesc mai îndeaproape. Nu m-ar mira dacă dincolo de ea am găsi intrarea zidită cu piatră — atât s-a străduit cineva să împiedice trecerea.

— Uite, de-asta n-am reușit să mai intru, pufnește de exasperare karmoko Thande. Comandantul Xipil a blocat toate intrările.

— Nu și pentru mine, spune Britta nerăbdătoare, trosnindu-și degetele.

Așteaptă până-mi întind simțurile dincolo de ușă să aud dacă e cineva prin apropiere, apoi, când îi dau aprobarea, smulge ușa din balamale dintr-o singură opintire.

În mod deloc surprinzător, și aici e un perete, dar Britta îl străpunge cu un singur pumn.

— Măi, măi, fluieră Li în tăcerea plină de admirație care se lasă. Amintește-mi să nu mă iau la trântă cu tine.

— Presupunând că ai fi în stare, râde Britta, iar când el îi răspunde cu un zâmbet, se luminează și mai tare la față.

Arunc o privire dincolo de cei doi, în adâncimea întunecată a peșterilor, pustie, după cum mă așteptam. Din fericire, nu aud nici pași în împrejurimi. E foarte probabil să nu ne fi auzit nimeni. Iar când intru prudent în această nouă parte a tunelului, prin care, spre marea mea ușurare, se simte și un fir de aer proaspăt, sper în gând să nu ne observe nimeni.

— Bun, spune karmoko Thandiwe după ce îi fac din nou semn din cap că suntem în siguranță. Partea asta a peșterilor trece pe sub terenurile de antrenament, deci deja ar trebui să fim departe de toată lumea. Primul punct pe ordinea de zi: o găsim pe Huon sau pe Calderis, ne orientăm, apoi luăm fetele.

— Pentru Mehrut, îi amintește Adwapa.

— Pentru Mehrut, confirmă karmoko.

Iar când ele pornesc înaintea noastră, eu și Britta respirăm adânc și ne privim, transmițându-ne un mesaj tăcut: Indiferent cu ce ne confruntăm aici, ne vom salva prietenii. Ne vom ajuta surorile de sânge să ajungă la loc sigur. Vom elibera în sfârșit Warthu Bera.

Înainte chiar să devină cel mai temut teren de antrenament pentru alaki, Warthu Bera era renumită în anumite cercuri drept locul unde se antrenau fetele să devină Umbre, asasini personali aflați în slujba împăratului. Multe o făceau împotriva voinței lor — biete copile luate cu forța din familii încă de la patru ani ca să învețe cum să-i spioneze sau asasineze pe dușmanii împăratului. Firește, asta explică și felul cum e construită cetatea. Pe lângă gropile cu trape sau alte capcane ascunse peste tot, complexul de antrenament are două rânduri de ziduri, unul exterior și unul interior, între care e un șanț de apărare cu apă stătută și țepe înfiorător de ascuțite. Cine are norocul să treacă de prima fortificație ori se îneacă în șanț, ori e străpuns de țepe înainte să mai ajungă la următoarea. Asta, firește, presupunând că trece de capcanele de toate felurile, ca să nu mai vorbesc de contingentele de jatu care patrulează pe metereze din oră în oră.

Încerc să țin minte toate astea când ies pe furiș pe gura peșterii, cu urechile ciulite ca să aud orice jatu ar pândi prin preajmă. În afară de patrulele de pe ziduri, tot complexul pare tulburător de pustiu — clădirile de antrenamente sunt învăluite în întuneric, cărările de pământ roșu sunt îngropate de tufe care acum doar câteva luni ar fi fost tunse fără milă ca să rămână la locul lor. Până și torțele ard mai slab, iar acum văd mai multe șiruri de căruțe acoperite cu coviltire groase, aliniate ordonat pe lângă peretele interior unde odinioară eu și celelalte neofite pierdeam vremea ori de câte ori puteam, în speranța de a trece neobservate de matroana Nasra și toți ceilalți ochi care ne urmăreau.

Acum, la fiecare pas, stau cu răsuflarea tăiată și cu mușchii încordați.

Unde sunt toate surorile de sânge? Încătușate în continuare în cavernele de sub sala mare, cum ne-a informat karmoko Thandiwe? Mai trăiesc? Au pățit ceva? Dar karmoko Huon și karmoko Calderis? Karmoko Thandiwe ne-a spus că noul comandant jatu le-a dus recent pe fiecare în altă parte ca să le

interogheze despre disparițiile misterioase din Warthu Bera, cauzate de karmoko Thandiwe și karmoko Huon pentru a le apăra pe surorile de sânge de jatu desfrânați, dar nu a aflat unde anume au fost duse. A trebuit să fugă înainte ca noul comandant să blocheze toate ieșirile din Warthu Bera.

Dacă celelalte două karmoko mor chiar acum, secătuite de sânge pe jos, în peșteri? Dacă...

— Uite, Dekka.

Karmoko Thandiwe arată spre o clădire din apropiere, unde într-una din încăperi tremură o lumină singuratică.

Clădirea pentru antrenamentele de luptă, în care luni de zile am învățat să-mi rafinez posturile marțiale și manevrele fizice. Karmoko Huon, maestra noastră de lupte, a ales locul foarte bine. E departe de restul clădirilor din Warthu Bera și suficient de izolat încât, dacă-ți rupi un os-două, să nu te audă nimeni cum ții. Multe dintre noi și-au rupt destule oase în primele câteva luni de instrucție. Din fericire, întotdeauna se vindecau.

Keita se oprește lângă mine.

— Eu, dacă aș vrea să izolez pe cineva pentru interogatoriu...

— Acolo l-aș duce, îi termin eu gândul.

Ridic trei degete, semnul pentru înaintare în liniște, și avansează spre clădire. Nu trebuie să ne simtă paznicii jatu de aici, mai ales dacă sunt mulți, cum mă aștept să fie.

Spre surprinderea mea, când ajung acolo cu prietenii mei, nu patrulează decât doi. Keita, Li și ceilalți au trecut cu toții prin antrenamentul jatu pentru a se face neobservați, așa că mă mulțumesc să stau pe loc și să-i urmăresc, împreună cu ceilalți, în timp ce strâng cu precizie puncte anume de pe gâturile paznicilor jatu. Cei doi bărbați își pierd cunoștința fără un sunet și rămân inerți în timp ce Keita și Li îi târăsc în tufișuri. Mă uit la ei și îmi simt mușchii umerilor încordați — ceva la situația asta mă neliniștește. De ce sunt doar doi paznici jatu? De ce sunt oameni obișnuiți? Nu simt din pricina lor

niciun tremur, cum mi se întâmplă cu frații noștri, jatu adevărați. Și de ce e toată Warthu Bera atât de pustie, atât de tăcută?

Ochii lui Belcalis săgetează de colo-colo, împrejur, iar sprâncenele i se adună, încruntate. Simte și ea nemișcarea asta stranie.

— Ceva nu e în regulă, spune ea.

Britta aprobă din cap.

— Mie-mi miroase a capcană.

Dar pentru cine? Jatu n-au cum să știe că suntem aici. Încă sunt ocupați să ne caute pe ape. Și totuși... Mă întorc spre Katya și Nimita.

— Fiți cu ochii-n patru.

— Da, răspunde Katya, strângându-l și mai tare lângă ea pe Rian.

Îmi iau rămas-bun de la ele înclinând din cap, apoi eu și restul grupului ne strecurăm pe ușa clădirii de antrenamente și prin sălile ei întunecoase, îmbrăcate în lemn, care sunt la fel de ciudat de pustii. Cei trei paznici jatu pe care-i întâlnim sunt scoși din luptă atât de repede, că nici nu merită pomeniți.

Ne trebuie mai puțin de un minut să ajungem la ușa bibliotecii personale a lui karmoko Huon, care se află la capătul celălalt al clădirii, față în față cu biroul ei. Aici e domeniul său: pereți zugrăviți în culori vii, plini de arme și de o puzderie de etajere pe care stau rânduri-rânduri de pergamente instructive despre toate tehnicile de luptă posibile cunoscute de om, equus și oricare dintre celelalte specii inteligente răspândite prin toată Otera. Singura dată când am văzut ușa deschisă a fost în primele săptămâni petrecute la Warthu Bera, iar atunci n-am fost în stare decât să mă uit cu gura căscată. Nu mai văzusem niciodată un loc atât de frumos între zidurile cetății și nici de atunci înainte n-am mai văzut.

Când ajungem acolo, ridic mâna, cerând liniște.

Dinăuntru vine un sunet: bufnitura aspră a unui pumn strâns izbit de carne.

— Nu mai ești așa tare, ha? spune, mulțumită, o voce de bărbat. Ani de zile te-ai prefăcut sub nasul nostru. Acum o să faci exact ce-ți spunem noi.

Când nu primește niciun răspuns, glasul devine un răget furios.

— Spune-mi cine sunt! Știu că știi! Câți sunt? Vorbește!

În aer răsună încă o bufnitură și nu mai suport. Dau semnalul.

Keita doboară ușa cu o lovitură de picior și dezvăluie privirii o scenă chiar mai groaznică decât îmi imaginam. Doi jatu sunt în picioare în fața lui karmoko Huon, care e în genunchi, cu încheieturile în cătușe de fier, cu roba ei frumoasă sfâșiată și părul lung și negru desprins din acele de păr cu podoabe florale. Pielea translucidă îi e pătată de vânătăi.

Când îi înflorește pe obraz una roșie, în locul unde tocmai a fost lovită, îmi explodează furia în piept.

— Luați mâinile de pe ea! șuier.

Jatu, care tocmai a bătut-o pe karmoko Huon, se răsucește spre noi.

— Cum îndră...

De pe buze îi iese un bolborosit umed. Unul dintre acele de păr ascuțite ca o lamă ale lui karmoko Huon i-a străpuns pieptul cu atâta ușurință, încât i-au trebuit secunde bune să observe. Când se întoarce și se apropie împleticit de karmoko, șocat, ea își scoate cu repeziciune cealaltă mână din cătușă, apoi îi smulge bărbatului sabia din teaca de la sold.

— Ce crezi că f...

Nu mai apucă să termine. Karmoko Huon coboară brusc sabia și sângele îi țâșnește din gât, iar capul i se rostogolește pe podea.

Odată ce-l vede mort, karmoko zâmbește spre cadavrul lui, apoi privește în sus la noi.

— Prima regulă când torturați o victimă, alaki: întotdeauna verificați cătușele.

Își leagă bățjocoritor legăturile, acum desfăcute, în fața celui alt jatu, care cade pe spate, înspăimântat, apoi face un semn amabil din cap spre karmoko Thandiwe.

— Dar nu te-ai grăbit deloc, Thandiwe. Începeam să-mi fac griji că ai trecut pe Tărâmurile de Apoi.

— Înaintea ta? pufnește karmoko Thandiwe, pe un ton amuzat. Niciodată.

Karmoko Huon dă din cap absentă și se întoarce spre jatu, care a făcut pe el de spaimă. Acum are o privire ciudată, se zărește în ea o pustietate înfiorătoare. Bărbatul ridică mâinile rugător când o vede că se apropie.

— Nu, te rog, nu...

Dar ea îi înfige sabia în inimă și o scoate atât de repede, încât e mort înainte să cadă la podea.

Când termină, își ia înapoi acul de păr din spinarea primului jatu, apoi se duce la biroul ei, scoate un ștergar dintr-un sertar și-l îmbibă cu apă dintr-un urcior. Încet, cu calm, își curăță sângele de pe față și acul de păr, apoi își aranjează roba și părul până e mulțumită de înfățișarea ei. De-abia apoi se întoarce spre noi.

— Deka, Britta, Belcalis, Adwapa și Asha, mă bucur mult să vă revăd. Iar ei sunt urunii voștri, presupun?

— Da, karmoko.

Îngenunchez cu respect în fața ei odată cu ceilalți, în salutul tradițional pe care l-am învățat aici, la Warthu Bera.

— Sunt impresionată să văd că nu ți-ai uitat manierele, Nuru a zeițelor, observă ea, în timp ce scoate o sticlă de vin de palmier de sub masa de lucru și trage o dușcă. E minunat că nu va trebui să te învăț cu bătaia, ca pe cea de acolo.

Îi aruncă o privire cu subînțeles Adwapei, care se uită în jos, fără îndoială amintindu-și cum karmoko i-a ținut de perete o bucată de ureche.

Apoi se întoarce spre karmoko Thandiwe.

— Ai venit la ȣanc, Thandiwe. Presupun că te-a informat cineva de noile măsuri luate de jatu?

Karmoko Thandiwe face semn din cap că nu.

— Nu, n-am reușit să iau legătura cu niciunul dintre informatori, a a că de cum i-am întâlnit pe ei, ne-am grăbit să venim.

— Bine a i făcut. Am adunat câte informații am putut de la   tia doi, spune ea, făcând semn din cap spre cadavrele celor doi jatu.

— A i adunat informații?

 oapta aceasta nedeslu it  vine de la Li, care a urmărit toată scena cu ochii mari de uluire.

Nici nu pot să-mi închipui c t de  ocat e.

Dintre toate karmoko de la Warthu Bera, karmoko Huon are  nf   area cea mai  n el toare. E micu    i superbă, are tenul acela palid, ușor îmbujorat, care- i amintește de o floare delicată. Dar exteriorul acesta aparent ornamental ascunde un interior  nfrico  tor: după Mâini-Albe, karmoko Huon era cea mai nemiloasă persoană din Warthu Bera, cu fier curat în vene. Numai ea era în stare să schilodească o alaki ca să-i bage în cap ceva, cum i-a făcut odată Adwapei.  i numai ea ar fi în stare să se supună de bunăvoie la tortură pentru a extrage informații de la c l ii ei.

Dacă am învățat un lucru de la ea, acela e că o războinică vicleană   i folosește toate atributele pentru a extrage un folos — chiar  i aspectul.

Karmoko Huon înclină capul într-o parte  i se uită la Li, amuzată.

— Bineînțeles că am adunat informații.  ie ce  i se părea că fac?

Gura lui se deschide  i se închide fără sunet, ca a unui pește scos din apă. Probabil e prima oară c nd o vede pe karmoko Huon în ac iune, deci nu mă

mir. Natura ei adevărată e întotdeauna înfiorătoare la prima dezvăluire.

Se întoarce din nou spre karmoko Thandiwe.

— Trebuie să facem mișcarea în noaptea asta. Săptămâna asta pleacă ultimele transporturi de armuri și jatu se poartă ciudat în ultima vreme. Ai văzut ce liniște e afară — comandantul Xipil întinde o capcană ca să-i prindă pe sabotorii care-i omoară oamenii. E doar primul pas. După asta are de gând să curețe toată Warthu Bera. Și s-o transforme în barăci pentru jatu.

Încremenesc.

— S-o curețe?

Karmoko Huon se întoarce spre mine.

— De tot. Vor să le omoare pe toate alaki de aici.

— Când? șoptește răgușit Adwapa, iar vocea îi sună la fel de îngrozită pe cât mă simt eu.

— În două zile, răspunde karmoko. Îi trimit pe Lepădați, tocmai de-asta trebuie să fim plecate de mult când ajung ei. Trebuie să...

— SUNT ÎN SALA DE MESE!

Strigătele și agitația de afară mă fac să mă reped la ferestre.

Tobele de pe ziduri încep să bată, transmițând informații prin toată Warthu Bera: Inamici în clădirea principală. Mobilizarea.

Karmoko Huon scoate o sabie dintr-o teacă de pe perete.

— Tocmai ați auzit-o pe noua mea asistentă cum îi duce pe jatu pe o pistă falsă, ne informează ea cu calm. Cum am spus, au întins o capcană, dar nu e prea bună. Mergem și noi?

Mai ia o înghițitură din vinul de palmier, în tihnă, înainte să se îndrepte nonșalant spre ușă.

O urmă în grabă.

Când ieșim, găsim terenurile care înconjoară Warthu Bera luminate ca ziua de torțe și mai multe contingente de jatu alergând după o singură siluetă subțire, ușor de deosebit de celelalte după viteza neomenească cu care străbate curtea clădirii principale din Warthu Bera și trece pe lângă statuia aceea detestabilă a lui Emeka, primul împărat al Oterei.

— Gazal! suspină Belcalis când novicea reductibilă, cea cu cicatricea zimțuită pe obraz, care ne conducea în raiduri, se eschivează și fentează printre jatu, întinericul deplin al nopții ascunzând-o de vederea lor slabă.

Ultima oară când am văzut-o, încă încerca să găsească o cale de intrare în Hemaira, dar acum se pare că a reușit, pentru că iat-o cum coboară dealul în fugă, spre celălalt capăt al cetății noastre. De cum îi rostește numele Belcalis, aruncă o privire spre ea, semn că urechile îi sunt la fel de ciulite ca întotdeauna, și ne întâlnește privirile, în ciuda întinericului și a depărtării. Șovăie doar un moment, apoi ne face un semn: Peșterile, semnalizează în limbajul de luptă pe care l-am învățat chiar între zidurile acestea, după care aleargă mai departe, cu jatu la câțiva pași în urma ei.

Pe lângă mine suflă un vânt iute când karmoko Huon trece în frunte.

— După mine, ne cheamă ea, alergând spre una dintre anexele mai mici de la poalele dealului.

Pentru o femeie umană, mai ales una rănită, se mișcă aproape nefiresc de repede.

Când ne ajung din urmă Katya și celelalte urlătoare-ale-morții, karmoko nici măcar nu clipește; aleargă mai departe, doar că din când în când aruncă o privire la jatu care au ajuns aproape în paralel cu Gazal. Comandanta recent promovată pare să încetinească, iar când mă uit cu atenție, văd aurul cum îi picură dintre coaste. E rănită.

Privesc în sus la Ixa, care bate din aripi deasupra noastră, în forma lui mică și albastră de zburător-al-nopții. Distrage-le atenția! îi spun, arătând spre jatu.

Deka! încuviințează el și se repede într-acolo.

Răsună țipete când se transformă chiar în timp ce aterizează și își croiește o cărare printre ei, în forma lui adevărată gigantică.

— E un demon! strigă cineva.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet amuzat. Bravo, Ixa! îi spun în timp ce mă țin după karmoko Huon.

Spre surprinderea mea, destinația ei e fântâna străveche din spatele uneia dintre clădirile periferice din Warthu Bera — un puț cu ghizduri de piatră, de mult secat, acoperit cu un capac de lemn scorjit. Caută grăbită sub mormanul de pietre desprinse și adunate în spatele lui, apoi, cu cheia pe care o găsește acolo, descuie lacătul de pe lanțurile care țin capacul.

— Pe-aici, spune, coborând.

Mă uit peste umăr la Ixa. Vino înapoi, îi comand.

Deka, răspunde el, iar țipătele din depărtare lasă loc unei tăceri stinghere când se transformă din nou în zburător-al-noptii și se înalță iar.

Ajunge la mine chiar când le urmez pe cele două karmoko în fântâna care, după cum descopăr cu uimire, ascunde o scară șubrează — încă un secret din Warthu Bera pe care nu-l știam. După ce Ixa mi se așază în brațe în forma de pisei, mă grăbesc să cobor treptele, tremurând când mă învăluie repede un aer umed și rece: ceața produsă de urlătoarele-morții, care năpădește puțul, e atât de densă, încât de-abia mai văd în fața ochilor. Rattle, urlătoarea-morții care e la Warthu Bera de cel mai mult timp, și toate celelalte, sute și sute, sunt încă prizoniere în celulele lor de sub terenul de antrenament, iar pâcla aceasta e dovada fizică a prezenței și a disperării lor. Urlătoarele-morții o emană atât de groasă numai când emoțiile le sunt intense. Alung gândul acesta și mă grăbesc să cobor treptele ca să-i fac loc lui Gazal, care se strecoară în fântână la câteva clipe după mine și închide bine în urma ei.

De afară se aude forfotă când jatu ajung la noi; le vedem torțele prin spațiile dintre scândurile capacului.

— Găsiți-o! răcnește o voce de bărbat — noul comandant jatu, Xipil, fără îndoială.

Numai un comandant ar îndrăzni să vorbească atât de furios în fața celorlalți jatu.

— Doar nu s-a evaporat.

— Dar e un monstru, dom' comandant, răspunde un glas tremurător — pare tânăr, aproape sigur e unul dintre recruți. Poate așteaptă în întuneric chiar acum.

— Închide gura aia ignorantă, recrute, mârâie comandantul Xipil, confirmându-mi teoria despre soldatul mai tânăr. Nu e niciun monstru. E doar o alaki care-și bate joc de tine. Își bate joc de noi toți!

Pietrișul de afară scrâșnește, semn că merge de colo-colo furios.

— Atunci cum se face că ne omoară așa de ușor? întreabă altă voce, de data asta una ceva mai matură și foarte tulburată. Mai întâi Seref, pe urmă Amadou și Keuong. Avem deja trei morți într-o oră și nici nu e miezul nopții. Nu ne putem permite să pierdem și mai mulți, nu ne...

— Am zis să-nchideți gurile! latră comandantul Xipil. Nu e niciun monstru aici, doar femei. Iar voi o să le găsiți și o să le capturați, sau iau pielea de pe voi. Puneți-vă în mișcare!

Pietrișul scrâșnește din nou când jatu execută ordinul. Încerc să-mi calmez respirația în timp ce de fântână se apropie o torță, a cărei lumină se revarsă printre scânduri. Dar când recrutele care o țin în mână se pregătesc să arunce o privire, alt jatu îl trage la o parte.

— E o fântână închisă. Dă-i înainte până nu te prinde dom' comandant Xipil.

Lumina se îndepărtează; recrutele li se alătură celorlalți.

Răsuflu ușurată, apoi aștept să dispară toate luminile înainte să cobor mai departe, până la tunelul de la capătul treptelor, unde așteaptă celelalte. Karmoko Huon desprinde o torță de pe perete și o aprinde cu amnarul, fiind

doar ușor mirată când le vede pe Katya și Nimita. Katya îngenunchează imediat, oferindu-i același salut respectuos pe care-l foloseam pe vremea când eram neofite la Warthu Bera.

Karmoko Huon înalță din sprâncene privind în jos la Katya.

— Roșul ăsta..., șoptește ea. Katya? Tu ești?

Când Katya aprobă din cap, karmoko icnește.

— Katya! Am auzit toate că urlătoarele-morții sunt alaki înviate, dar până acum nu mi-a venit să cred. Katya... Nesfârșitul să ne scape! Mă bucur să te văd în viață.

Katya dă din cap cu timiditate și se duce mai aproape de Rian, care o strânge de braț.

De cum dă cu ochii de el, karmoko Huon zâmbește.

— Iar tu trebuie să fii Rian.

Rian ridică din sprâncene.

— Ați auzit de mine? întreabă.

— Cine n-a auzit? pufnește exasperată Gazal, dându-și ochii peste cap — e prima oară când vorbește. Acum putem să mergem mai repede? Nu vreau să ne prindă ziua aici.

În timp ce eu încuviințez și pășesc mai departe, Keita se apropie de ea.

— Deci ați descoperit pe unde intră și ies jatu din Hemaira? întreabă el, entuziasmat.

Gazal clatină din cap.

Keita se încruntă.

— Atunci cum ați reușit să ajungeți aici?

Gazal dă din umeri.

— Soluția obișnuită: prin tunelurile de evacuare a deșeurilor.

E rândul meu să mă încrunt.

— Dar n'goma nu ajunge și acolo?

Dă din umeri încă o dată.

— Bine că eu nu mor de la arsuri.

Mă opresc în loc, îngrozită.

— Ai trecut prin n'goma?

Gazal aprobă din cap.

— Mi-a trebuit o zi întreagă, dar am reușit.

A ars și a înviat iar și iar, carnea i s-a topit și i s-a regenerat la fiecare câteva ore. Cred că i-au trebuit ceasuri întregi numai ca să facă un pas prin zidul acela de flăcări. Mă cuprinde o senzație de greață, dar simt și admirație. Nici nu pot să-mi închipui de câtă voință a avut nevoie ca să reușească așa ceva.

Nici Britta nu-și poate imagina, după cât de șocată arată. Când reușește în sfârșit să se adune, întreabă:

— Și apa? Prin tuneluri curge încontinuu. Prin unele mai tare decât râurile.

Gazal ridică iarăși din umeri, dar de data asta are o privire sticloasă, înfiorătoare.

— Bine că nu mor nici înecată.

Mă scutură un nou fior, de data asta mai puternic decât primul. În trecut, Gazal a fost închisă într-o cușcă și aruncată în lacul familiei sale, unde a rămas numai Nesfârșitul știe cât, înecându-se și înviind din nou. Când mă gândesc că s-a forțat să treacă iar prin asta, numai ca să ajungă aici...

Ce o mână să facă asemenea sacrificii?

Nu trece mult și privirile noastre încep s-o deranjeze.

— Mergem? întreabă repezit. Celelalte sunt puțin mai în față, aș prefera să le eliberăm înainte să ne prindă cineva și pe noi.

Aprob din cap și mă întorc spre karmoko Huon.

— Deci care e planul? întreb. La fel cum am discutat cu karmoko Thandiwe?

Întotdeauna e bine să verifici astfel de lucruri.

Karmoko Huon clipește repede.

— Dacă planul era să luăm cu asalt peștera unde le țin pe alaki, să le eliberăm...

— ...fără să-i lăsăm pe jatu de acolo să se folosească de tobele de afară ca să cheme întăriri..., intervine karmoko Thandiwe.

— ...după care să ne regroupăm și să atacăm zidurile Warthu Berei, adaugă karmoko Huon, atunci așa facem. Simplu, nu?

Mă uit de la o karmoko la cealaltă.

— Da, răspund eu sec. Foarte simplu.

Iar dacă reușim toate astea fără pierderi însemnate de vieți sau membre, va fi un miracol. Dar partea asta o țin pentru mine. Plecăm mai departe.

Primul miros pe care-l simt când mă apropiu de peștera în care se află surorile noastre e cel de sânge și foc. Îmi asaltează nările și îmi trezește brusc amintiri din pivniță: mai-marii satului, aurul. Pe spate mi se scurg sudori reci, dar înainte să încep să tremur din tot corpul, trag aer în piept ca să mă încurajez. Eu îmi controlez corpul, nu amintirile. Eu îl controlez... Am trecut prin atâtea în ultimele zile, am supraviețuit deja de atâtea ori, încât nu mai am de gând să-mi las amintirile să mă stăpânească. În niciun caz.

Deka? Acel ciripit îngrijorat vine de la Ixa, iar când își împinge nasul rece în gâtul meu, îl mângâi cu recunoștință. Simplul fapt că-i simt greutatea mă ajută să rămân în prezent, în corpul meu.

Mulțumesc, Ixa, îi spun și îl îmbrățișez.

Keita observă.

— Îți faci griji pentru prietenele tale? Întreabă, venind mai aproape ca să mergem unul lângă altul. Sau e de la miros, de la foc?

Are o privire ciudată când spune ultima parte.

— Amândouă, îi răspund, apoi întreb îngrijorată: Tu ești bine, Keita? Parcă ești... îngândurat...

— Îmi fac și eu griji pentru prietenii mei. Cei care au rămas aici.

Nu toți urunii au decis să vină cu noi la Templul Auritelor. Unii (chiar mulți, de fapt) n-au fost dispuși să renunțe la loialitatea pentru Otera, nici după tot ce văzuseră. Privilegiile pe care le aveau erau prea importante ca să le sacrifice. S-au regrupat cu ceilalți jatu în timpul retragerii la Hemaira. Din fericire, majoritatea prietenilor celor mai apropiați ai lui Keita sunt ceilalți

uruni din grupul nostru. Din câte știu, nu i-au mai rămas decât doi în Warthu Bera.

— Știu că Chernor și Ashok sunt dușmanii noștri acum, continuă el. Dar tot...

Îi strâng mâna în semn că sunt alături de el.

— Nici eu n-aș vrea să-mi încrucișez săbiile cu Britta, cu Belcalis sau cu gemenele.

— Poate-mi fac griji degeaba, spune el, ridicând din umeri. Se poate să fi fost trimiși în altă parte. Sau să fi plecat. Oricum, n-am recunoscut nicio voce la cei care-o urmăreau pe Gazal... Dar adevărul e că nu doar asta mă îngrijorează.

Acum se uită la mine ciudat cu coada ochiului.

— Îți amintești de visele despre care ți-am povestit?

— Cele în care arzi? Întreb, dând din cap.

Privește lung spre capătul tunelului, unde pe perete joacă lumini portocalii, aruncate de flăcări îndepărtate.

— Parcă vreau să mă duc mai aproape de el — de foc, adică, șoptește. Parcă am nevoie să fiu lângă el.

Ceva din tonul lui îmi trezește o amintire la care nu m-am mai gândit decât în treacăt: când am ținut înmormântarea pentru tata și Elfriede, Keita privea flăcările atât de fix încât, pentru o clipă, parcă îi ardea un foc în ochi.

Și acum are aceeași privire când se uită la mine cu ochii aurii scânteindu-i în întuneric.

— De ce crezi că am senzația asta, Deka? Întreabă încet. De ce simt că trebuie să ard în Focuri?

Întrebarea atârnă în aer, sumbră și cutremurătoare, până când din spatele meu

se aud pași ușori: karmoko Thandiwe.

— Am ajuns, spune, dând din cap spre lucirea portocalie din față. Pregătiți-vă.

Cel puțin trei contingente de jatu stau de pază la intrarea în caverna următoare, atât de vastă încât se întinde în depărtare până când capătul îi e învăluit în întuneric. Îi vedem deja din ascunzătoarea noastră din tunel: aproape șazeci de bărbați în total, toți cot la cot, cu armele sclipind în spațiul întunecos și apăsător care era odinioară una dintre închisorile pentru urlătoarele-morții din Warthu Bera. Dincolo de ei se află celule de piatră pline de alaki, iar în jurul fiecăreia șerpuiește un păienjeniș de țevi groase de sticlă. Răbufnește în mine furia, fierbinte și usturătoare, când văd aurul transportat prin conductele care se îndreaptă toate în aceeași direcție, așa cum ne-a avertizat karmoko Huon: forja din peștera vecină.

Acum înțeleg de ce locul acesta miroase atât de tare a moarte și descompunere, de ce fetele nu s-au unit ca să-și smulgă lanțurile din pereți. Au fost secătuite de sânge până în pragul morții, aduse înapoi și secătuite din nou. Multe sunt în somnul aurit, iar trupurile aflate în nesimțire lucesc ca niște statui de aur în lumina slabă.

Mă întorc spre ceilalți, cu vederea tulburată de o ceață roșie. În spatele meu, Ixa s-a zburlit în forma lui adevărată uriașă, reflectând cu tensiunea din corp furia pe care o simt, așa că lui îi dau prima comandă.

— Doboară-i, Ixa! spun cu voce tare, strâmbând dezgustată din buze când jatu scot imediat săbiile din teacă, pregătindu-se.

Deka! aprobă Ixa, aruncându-se în prima linie.

În timp ce el azvârle în lături bărbații ca pe niște păpuși, eu mă întorc spre karmoko Huon și Thandiwe.

— Mergeți să-i țineți pe loc pe jatu de la forjă. Vă deschidem noi drum. Voi șase le sunteți întăriri! strig spre uruni și urlătoarele-morții. Aveți grijă să nu ajungă jatu la tobe!

— Da, Nuru! răspunde Acalan, fugind împreună cu ceilalți prin deschiderea asigurată de Ixa.

Mă concentrez din nou spre jatu din fața mea, iar furia urcă în mine tot mai puternică. Ei sunt cei care le-au chinuit și secătuit de sânge pe surorile mele, care le-au făcut numai Nesfârșitul știe ce când le-au avut în mână. Azi vor cădea toți sub săbiile mele atika. Mă reped spre ei cu asemenea viteză încât parcă aș comprima porțiuni de aer ca să scurtez distanța dintre noi. Acum totul pare lent — jatu care aleargă spre mine, armele lor... Despici doi jatu dintr-o singură lovitură, apoi mă răsucesc ca să-i spintec stomacul următorului; tășurile mele mușcă din trupuri atât de iute, încât sângele se împrăștie în aer precum ceața. Culoarea lui intensă îmi provoacă încântare, mă alină să văd atâta sânge udându-mi săbiile.

Roșul înseamnă că faptele mele sunt însemnate: mă răzbun, fac lumea puțin mai bună.

Când își dau seama cât de repede mă mișc, bărbații se risipesc, în încercarea de a lua distanță. Câțiva încep chiar să alerge, cu gândul să se refugieze în capătul îndepărtat al peșterii. E un efort zadarnic. Dau iama în ei și mai tare, până când, în cele din urmă, și ultimul jatu cade sub sabia mea.

— Pe Auritele zeițe, Deka, ce-ai făcut?

Îcnetul plin de admirație vine de la Belcalis, pe care, când mă întorc, o văd cum mă urmărește împreună cu celelalte, cu expresii ciudate, unele vecine cu teama.

Privesc în aceeași direcție, în jos la podeaua peșterii, acum presărată cu cadavre și alunecoasă de la atâta sânge și măruntaie. Mă înconjoară cincisprezece — nu, cel puțin douăzeci — de cadavre de jatu, toate secerate atât de repede, încât încă sunt în poziția de atac. Lucru și mai ciudat, câteva sunt la capetele opuse ale cavernei, atât de departe unele de altele, că nu pare posibil să fi ajuns singură la ei.

— I-ai omorât în câteva secunde — nici atât, Deka, spune Belcalis, încruntând din sprâncene. Parcă erai acum într-un loc, acum în altul.

— Nu, spune Britta, la fel de încruntată. Parcă foloseai uși.

— Uși? o îngân, încrețindu-mi fruntea.

Asta făceam?

Dintr-odată, îmi amintesc de discuția cu Mâini-Albe. Ce spunea despre puterile mele... Privesc în jos și mă încrunt și mai tare când observ că nu se vede aproape niciun semn de luptă pe bărbații pe care i-am omorât. Pe cei mai mulți i-am măcelărit înainte să apuce să se apere, lucru de care până acum nu eram în stare. Și pe care nu l-aș fi putut face decât dacă mă mișcam atât de repede, încât fulgeram pur și simplu de la un capăt al peșterii la celălalt. Mă năpădesc amintirile — cum mi se părea că strâng aerul ca să comprim distanța dintre mine și adversari. Atunci nu m-am gândit la asta, dar acum... Parcă aș dezvolta daruri divine, unul după altul, numai că sunt Nuru, așadar orice daruri aș avea, le-am avut din naștere. Amintirile, ușile, toate erau ascunse în mine, încuiate. Dar acum ies la suprafață, exact cum spunea Mâini-Albe. Să fie Hemaira, să fie faptul că sunt aici, de-asta mi se dezvoltă puterile? Sau pentru că sunt departe de mame, iar influența lor e redusă de prezența lui Idugu și a mulțimii de simboluri kaduth? Gândul îmi amintește de ce e atât de important să merg din nou la Marele Templu când terminăm aici, să privesc atent imaginile de pe pereți și să vorbesc cu Idugu, dacă pot.

Arunc o privire spre celelalte.

— Eliberați-le pe surorile de sânge, le ordon, iar Nimitei îi spun: Du-te și caută prin celelalte peșteri, deschide toate cuștile urlătoarelor-morții. Ai grijă să le eliberăm pe toate, până la ultima.

Le simt în continuare, le percep tulburarea care umple aerul cu vălătuci de ceață, dar probabil le-au pus călușuri. Nu aud niciun urlet, nici măcar dacă ascult cu mare atenție.

Mă întorc spre Katya.

— Tu rămâi cu noi, să ne ajuți să deschidem cuștile.

Știu că surorilor de sânge li s-a spus deja adevărul despre urlătoarele-morții,

faptul că sunt alaki revenite la viață; dar e mai bine ca prima urlătoare-a-morții pe care o întâlnesc să fie una pe care o cunosc dinainte.

Amândouă dau din cap ca să-mi arate că au înțeles, așadar vorbesc mai departe:

— Avem noi timp mai târziu să ne gândim la ce am făcut. Deocamdată, la treabă.

Când Nimita aprobă din nou cu un gest și se face nevăzută în beznă, două siluete întunecate vin din spatele meu cât ai clipi: Adwapa și Asha alături de ea. Amândouă se îndreaptă spre una dintre celulele mai aglomerate, unde o fată scundă și rotunjoară s-a lipit de zăbrele, cu ochii de un căprui-închis aprinși de speranță. Mehrut.

— Adwapa? spune ea cu glas răgușit. Adwapa, tu ești?

— Eu sunt, răspunde Adwapa și, ușurată, o apucă pe Mehrut de mâini printre zăbrele. Ți-am spus că vin să te iau.

— Dați-mi drumul de aici! strigă Mehrut, disperată.

Adwapa și Asha încuviințează din cap. Grăbite, ajutându-se una pe cealaltă, îndoiaie zăbrelele, apoi îi smulg lui Mehrut lanțurile din perete, pentru ca Adwapa s-o poată cuprinde în brațe pe fata plinuță, cu pielea cafenie, și s-o sărute cu înflăcărare.

— Mehrut, Mehrut! spune ea întruna.

— Ai venit, șoptește Mehrut, iar din ochi îi curg lacrimi.

Nici nu pare să observe când Asha îi scoate cu grijă tuburile însângerate din membre.

— Știam eu că o să vii, știam.

— Întotdeauna, spune Adwapa, apoi mârâie de frustrare când lanțurile cu care încă sunt ferecate mâinile și picioarele lui Mehrut refuză să se miște în timp ce încearcă să i le scoată.

Mă apropii, iar lucirea albicioasă, familiară, a metalului îmi spune tot ce trebuie să știu. Sunt făcute din aur celest. Au în ele esență divină. Nu e de mirare că niciuna dintre karmoko n-au reușit să găsească o cale să le rupă: orice metal îmbibat cu ea e indestructibil.

Mai puțin pentru mine.

O bat pe Adwapa pe umăr ca s-o fac să se dea la o parte.

— Mă ocup eu, îi spun și îngenunchez ca să fiu mai aproape de lanțurile lui Mehrut, apoi mă tai în palmă.

De cum sângerez pe ele, lanțurile încep să slăbească. Nu-mi apare în minte nicio amintire, probabil pentru că sângele mamelor e prea diluat aici, așa că le rup cu mâinile și trec mai departe, la lanțurile fetei următoare și ale fetei următoare și ale fetei următoare. Sunt atât de absorbită de sarcina mea încât, când ridic ochii într-un târziu, celulele sunt goale, zăbrelele sunt atât de îndoite, că nici nu se mai înțelege ce au fost, iar țevile acelea oribile de sticlă sunt țandări. Britta și Rian le ajută pe surorile de sânge rănite să iasă din celule și, împreună cu Belcalis și celelalte, le poartă în brațe pe cele prea slăbite ca să se țină pe picioare. Mă uit în jur în căutarea unor chipuri cunoscute, de pildă Jeneba, novicea care ne-a îndrumat în primele noastre zile la Warthu Bera, dar nu-i văd nicăieri fața întunecată, bonomă, și nici pe altcineva nu recunosc. Majoritatea fetelor de aici sunt noi, neofite recent ajunse la Warthu Bera pe când eu și celelalte am plecat în campanie, ceea ce înseamnă că novicele, cele care erau aici de cel puțin un an, trebuie să fie în altă parte.

Observ că fetele o privesc acum lung pe Katya. Toate par zguduite, așa că le ofer cel mai blând zâmbet de care sunt în stare. Nu știu dacă li s-a spus deja că urlătoarele-morții sunt alaki căzute, așa că trebuie să le dau vestea cât mai delicat.

— S-ar putea să vă surprindă, spun eu, dar când noi, alaki, trecem prin moartea finală, înviem ca urlătoare-ale-morții.

Când aerul se umple de șoapte uluite, fac semn spre Katya.

— O ține minte cineva pe sora noastră de sânge Katya?

Katya le face cu mâna timid.

Câteva fete o privesc curioase, dar unele, care erau neofite sau novice la Warthu Bera pe când mă aflu eu aici, scot brusc un icnet, recunoscând-o.

— Katya? spune o fată costelivă, cu aspect bolnăvicios, și face un pas în față. Tu ești?

Trec câteva secunde până s-o recunosc: Yumi, una dintre cele mai prietenoase surori de sânge din dormitorul comun vecin cu al nostru. Pe vremuri, trupul îi era zvelt și bine făcut, dar acum coastele îi împung pielea ca niște cuțite, iar părul drept și negru i-a căzut pe alocuri din pricina malnutriției, la fel ca al celor mai multe fete. Numai câteva, printre care Mehrut, nu par să fie la capătul puterilor.

Când Katya dă din cap în semn că da, chiar ea e, și întinde brațele în lături, Yumi țâșnește spre ea. Atât le trebuie celorlalte. Surorile de sânge din același an cu noi se adună repede în jurul Katyei, îi mângâie șovăitor ȣepii roșii, se miră de statura ei enormă.

Într-un fel, e ciudat să le văd cum se împacă acum cu un lucru pe care eu îl înțeleg atât de bine de aproape un an. Nu e ușor să accepți că ființele pe care le consideram inamici erau de fapt surorile noastre, noi înșine.

Le mai privesc câteva secunde pe fete și pe Katya, apoi bat din palme să le atrag atenția.

— Ne salutăm noi mai târziu, le anunț. Deocamdată trebuie să ne ocupăm de jatu din forjă și să le eliberăm pe novice.

— Ca să nu mai spunem că trebuie să scăpăm din iadul ăsta, adaugă Adwapa furioasă, cu brațele încă strânse în jurul lui Mehrut.

Rian își croiește grăbit drum printre fete până ajunge la mine.

— Stați în spatele meu și al Katyei și vă rog să păstrați tăcerea, spune el pe un ton liniștitor.

Se pricepe surprinzător de bine să le vorbească oamenilor speriați. Nu e de mirare că el și Katya se potrivesc de minune. Înainte să devină urlătoare-a-morții, Katya era genul foarte neliniștit.

— Vă scoatem noi de aici tefere, le promite el.

Între timp, Britta se uită la mine.

— Gata, Dekka?

— Pe cât posibil, spun, ridicând săbiile atika.

Apoi mergem mai departe, în peștera următoare, unde lupta e deja pe sfârșite: karmoko Huon, karmoko Thandiwe și Gazal i-au secerat cu ușurință pe ultimii câțiva jatu, iar Lamin și Li apără ieșirile, ca să nu scape niciunul.

În mijlocul cavernei, zburlite, stau urlătoarele-morții, toate legate cu lanțuri de roata de lemn uriașă care umflă foalele ce întetesc focurile forjei. Trebuie să fie cele mai puternice, alese pentru statură și forță. Rattle, cea cu țepii argintii pe care îmi exersam vocea pe vremuri, se repede șuierând la un jatu rănit care se împleticește pe lângă ea. Belcalis termină repede cu el, punând capăt luptei cu o lovitură hotărâtoare.

Când observă că am ajuns, Ixa calcă în picioare un jatu din apropiere, rupându-i oasele cu mare veselie, după care se preschimbă din nou în forma de pisoi și mi se urcă pe spate ca să-și îndese nasul în îndoitura gâtului meu.

Ixa făcut bine? întreabă, ridicând ochii la mine în căutare de aprobare.

Ai făcut foarte bine, Ixa, îi spun, scărpinându-l după urechi.

Când îl aud că toarce încântat, mă uit în jur la caverna cu forja. O văd repede pe karmoko Calderis, în picioare, lângă una dintre vetrele aliniate pe lângă pereți, cu mușchii proeminenți și cu unicul ochi, albastru, îngustat de concentrare, cum împinge în jărat un jatu care se împotrivesc. Când bărbatul tace, cu țipetele înăbușite în gât, îi aruncă trupul fără viață cât colo, apoi ia cleștii de pe marginea vetrei și își sparge lanțurile cu ei.

— Era și timpul să veniți, mârâie ea, apropiindu-se legănat de capătul cavernei, pe lângă pereții căreia sunt aliniate armuri gigantice, bine-cunoscute, cu semnul kaduth pe platoșă.

Armura Lepădaților. Deci e adevărat, aici e făcută.

Karmoko dă la o parte armura pentru urlătorii-morții și scoate la iveală trei costume de aur mai mici, cu tot cu coifuri. Îl ia pe primul, care e lat cât un butoi, potrivit pe silueta ei scundă și îndesată.

În timp ce-și pune armura, îmi aruncă o privire și pufnește.

— Totuși, nu mă așteptam să te văd pe tine, Dekka din Irfut, progenitură a Auritelor.

Flutură spre restul peșterii din mână îmbrăcată în gantlet.

— Aici e opera ta, să știi.

Vinovăția mă străpunge ca un cuțit când văd grupul de alaki costelive și pline de funingine strânse în adâncul cavernei. Gazal și uruni le ajută să-și desfacă lanțurile făcute din fier gros, nu din aur celest. Ele trebuie să fie fetele mai slabe, pe care jatu le-au obligat să lucreze la forjă.

Nu stau pe gânduri și-mi tai repede pielea din palmă, în caz că unele dintre lanțuri mai au esență divină în ele, dar din rândul surorilor mele de sânge deja se ridică exclamații de ușurare: își aruncă lanțurile și se îmbrățișează. Pe una o recunosc imediat, cea a cărei piele întunecată lucește în lumina pulsândă, de un galben cald, a vetrelor: Jeneba. Gazal, care era, împreună cu ea, supraveghetore peste dormitorul comun în care ne aflam eu și Britta, smulge repede lanțurile cu care e legată, apoi o ridică de la pământ cu totul și o sărută atât de apăsător, încât par să rămână fără aer.

Cât cele două se privesc îndelung, cu ochii plini de iubire și ușurare, Britta se oprește lângă mine.

— Mda, face ea sec. Asta explică multe.

Dau din cap în semn de aprobare. Nu e de mirare că Gazal era atât de

disperată să intre în Hemaira, nu e de mirare că ea și Jeneba se înțelegeau atât de bine pe vremea când eram noi aici. Gazal e una dintre cele mai morocănoase persoane din câte am cunoscut vreodată, iar Jeneba e una dintre cele mai amabile, și totuși mereu păreau să se completeze una pe cealaltă. Sunt atât de emoționată să le văd fericirea sinceră, încât îi strâng mâinile lui Keita când se apropie și zâmbesc simțindu-le căldura. Nu e atmosfera romantică pe care mi-am imaginat-o când plecam din Abeya deghizați în însurăței, dar, cumva, e la fel de frumoasă.

Trebuie să savurezi astfel de momente când ai ocazia, pentru că dacă nu... Sunetul puternic, sacadat al tobelor de afară îmi întrerupe reveria, dar nu face decât să anunțe ora: zece băta, adică zece seara.

— Ne ducem noi să ne ocupăm de tobe, se grăbește Jeneba să spună, desprinzându-se din brațele lui Gazal, care confirmă cu un gest din cap.

— Mulțumiri, îi spun, strângând-o de umăr când trece pe lângă mine alături de Gazal.

Aș vrea să fi avut mai mult timp pentru revederi, dar dacă bătaile ritmice ale tobelor se întrerup, jatu de pe ziduri vor bănuși ce s-a întâmplat și vor chema întăriri.

Dau fuga înapoi la karmoko.

— Și acum, spun, cum scoatem pe toată lumea de aici?

Partea asta din plan nu mi-a fost clară de la început, pentru că nici karmoko Thandiwe nu știa în ce stare se află grajdurile de la Warthu Bera.

— Cu căruțele, răspunde karmoko Calderis.

Clipesc nedumerită.

— Căruțele?

— Cele care stau pe lângă ziduri, la Warthu Bera, mă lămurește Keita. Au simbolul kaduth pictat pe laturi.

— Mă gândesc că numai ele pot să intre și să iasă din Hemaira acum, spune nonșalant karmoko Calderis.

— Nu înțeleg, protestez eu. Cum adică pot să intre și să iasă?

Dă din umeri.

— Jatu de pe ziduri le folosesc ca să se apere de ceea ce e aici. Și care arde oameni.

Clipesc iar.

— Stați, adică n'goma.

Pocnește din degete.

— Așa.

Eu și Keita facem schimb de priviri, șocați.

— Vreți să spuneți că de la început, rostește el, trecându-și o mână peste față în semn de frustrare, jatu se folosesc de kaduth ca să se ferească de n'goma? Și noi ne-am tot învățat în jurul cozii când răspunsul era chiar în fața noastră din prima clipă?

Cu inima zbătându-mi-se în piept, mă întorc spre armura Lepădaților, fiecare piesă fiind gravată cu semnul kaduth. În mod ciudat, acum simbolul nu face decât să mă irite puțin. După ce i-am făcut față atâtea săptămâni, îmi provoacă doar o ușoară mâncărime pe pleoape, nu o durere de cap serioasă, ceea ce nu poate decât să mă bucure. Acum că în sfârșit am unul în față și știu ce poate să facă, în minte îmi vin și mai multe întrebări. De câte ori se poate folosi talismanul acesta? Și a fost creat ca să mă afecteze pe mine, sau pe mame, sau și pe mine, și pe ele?

Nu pot afla decât într-un singur fel. Întind mâna și ating simbolul cu degetele însângerate.

Pe loc, îmi apar în minte imagini ca niște străfulgerări: un bărbat blond, scund, care cade sub tăiș de sabie, dar se trezește în întuneric, după un timp

care nu pare mai lung de câteva clipe, și prin pământ se întind după el forme șerpuitoare. Cu cât îi crește panica, cu atât mai mult mi se împletesc gândurile cu ale lui.

Șfichiuiesc din gheare ca să gonesc formele mișcătoare. Stai, din gheare? Mă uit în jos la pumnalele care-mi ies acum din degete, atât de ascuțite, încât trec cu ușurință prin țărână. Ce e asta? De ce am gheare ca un urlător-al-morții? De ce mă îngroapă pământul?

Atunci le aud: mârâiturile care mă înconjoară. Pământul viermuiește, viermuiește, iar lianele șerpuitoare se târăsc tot mai aproape. Ce se întâmplă? Să mă ajute cineva! AJUTOR!

— Deka!

Trag scurt aer în piept și îmi revin cu o smucitură când cineva mă prinde de mână. Keita mă privește fix, îngrijorat.

— Ce a fost asta?

— Kaduth, spun cu greutate, tremurând. E făcut din sânge de jatu. Nu — din sânge de urlător-al-morții. Am văzut unul — era bărbat și pentru un moment am fost el. Am fost în mintea lui și pe urmă s-a transformat în urlător-al-morții și îi era așa de frică, așa de frică...

Nu-mi pot opri corpul din tremurat la amintirea scenelor.

Ce a fost asta? Ce erau siluetele șerpuitoare pe care le-am văzut?

În timp ce-mi trag sufletul, se apropie karmoko Thandiwe.

— Trebuie să plecăm, Deka. Trebuie să ajungem repede la căruțe și să ieșim din Warthu Bera înainte să se lumineze.

— Iar noi, celelalte, trebuie să ne întoarcem la Marele Templu să vedem ce e cu Idugu, ne amintește Belcalis.

Karmoko Calderis încuviințează din cap.

— E în regulă, ne ajută Rustam, spune ea, cu obraji colorați de ceva ce aduce foarte tare a îmbujorare.

— Rustam? face Britta, clipind confuză.

Karmoko Huon se întoarce spre ea, dându-și ochii peste cap.

— Calderis are un prieten... printre jatu.

Mă încrunt cât timp mă lămuresc ce vrea să spună.

— Dar credeam că Umbrele, chiar și după ce se retrag, n-au voie să aibă... prieteni.

— Mă rog, teoretic nu trebuia nici să ajungem forță de muncă pentru tovarășii noștri jatu, și totuși iată-ne, răspunde sec karmoko Calderis. Așa deci, ce facem, stăm degeaba sau ne ducem la căruțe?

— La căruțe, răspund. Dar așteptați-mă puțin înainte. Am ceva important de făcut.

Când mă îndrept spre roata din mijlocul forjei, Katya și ceilalți s-au apucat deja să le elibereze pe urlătoarele-morții, care se împleticesc cu mișcări poticnite, odată ce scapă de lanțuri. Rian și fetele le evită cu tot dinadinsul, fiindcă e evident că niciuna nu e cu mintea limpede. Observ că jatu nu s-au mulțumit să le încătușeze cu aur celest și să le pună călușuri de fier; le-au și drogat, ca să fie docile, cu flori-albastre, la fel ca pe vremea când eram eu aici, la Warthu Bera. Însă acum că sunt libere, agitația le învinge repede docilitatea. Când mă apropii de Rattle, o găsesc frecându-și încheieturile recent eliberate. Clipește greoi, surprinsă, și observ, pentru prima oară, ce ochi feminini are.

Nu e din pricina genelor sau a altei trăsături clare. Pur și simplu transmit ceva. Cum de n-am văzut-o niciodată așa cum era cu adevărat? Cum de nu i-am observat inteligența? Aproape tot timpul cât a durat instrucția mea aici, am considerat-o o fiară fără minte — un material de studiu, nu o creatură vie, cu sentimente și dorințe. Ori de câte ori a încercat să comunice cu mine, n-am înțeles.

Pe de altă parte, nici n-am vrut să înțeleg, nu? Voiam să cred minciunile pe care mi le înșirau preoții, voiam să cred că-mi pot câștiga puritatea și un loc în Otera omorând urlătorii-morții. Pot da eu vina pe floarea-albastră cât vreau, dar adevărul e că trebuia să-mi dau seama, trebuia să înțeleg mai multe. Chiar dacă urlătoarele-morții erau drogate și greoaie în încercările lor de comunicare, fie că știam pe atunci sau nu, eu eram Nuru, fiica Auritelor. Era de datoria mea să traduc pentru ele. Dar mă orbeau prea tare propriile nevoi egoiste ca să văd ceea ce era chiar în fața mea.

— Rattle, spun, străduindu-mă să nu-mi arăt stânjeneala când îmi amintesc de câte ori am constrâns-o să se supună vocii mele ca să învăț s-o stăpânesc, trebuie să-ți ofer cele mai sincere regrete pentru tot ce ți-am făcut cât am stat

aici.

Îngenunchez în fața ei.

Se lasă o tăcere încordată; urlătoarea-morții masivă privește în jos spre mine, cu ochii negri gânditori, deși încă încețoșați. Când vorbește, în cele din urmă, glasul ei are vibrația profundă pe care o cunosc atât de bine, dar pe care pe atunci n-am reușit s-o înțeleg.

— Să știi că semeni cu ea, spune pe un ton ciudat, șovăitor.

— Cu cine?

— Cu Umu... cu mama ta.

Îmi sare inima din piept.

— Ai cunoscut-o pe mama?

Rattle dă absent din cap, iar mișcarea îi face să-i zornăie țepii de pe spate. Parcă n-ar fi aici decât pe jumătate, iar partea lașă din mine se simte ușurată. Îmi era frică să vorbesc cu Rattle cea feroce și sfidătoare, cea care m-a terorizat săptămâni de-a rândul după prima noastră întâlnire.

— Și ea a învățat lupta pe mine, spune ea. Întotdeauna îmi aducea daruri, spre deosebire de tine. Ce-i drept, tu nici nu înțelegeai ce sunt.

Când mă încrunt, descumpănită, îmi explică:

— Mâini-Albe i-a spus adevărul despre urlătoarele-morții foarte devreme. N-a fost ca în cazul tău. Minteia lui Umu nu fusese... otrăvită, cum era a ta când ai ajuns aici. Ea n-a crezut niciodată minciunile Întelepaciunilor Veșnice. Cred că se simțea vinovată, știind ce sunt. Și că nu-mi puteam controla firea naturală din cauza blestemului cu care ne-au legat mamele.

— Blestem?

Nici măcar nu mă mir foarte tare când aud cum îl numește.

Rattle face un gest spre sine.

— Corpul ăsta ți se pare vreo binecuvântare? Atâta furie, nebunie... Și pentru ce? Ca să le eliberăm pe Aurite?

Scutură din cap, zornăind din țepi.

— Am și încercat să vorbesc cu tine, dar nu mă auzeai, nu-i așa, Nuru? Dacă tu trebuia să fii salvatoarea noastră, cum de nu mă auzeai?

Cuvintele ei mi se înfig în gât ca niște așchii.

— Îmi pare rău, șoptesc din nou, nespus de mâhnită, deși știu că vorbele nu alină cu nimic o ființă căreia i-am făcut atâta rău. Pe atunci nu înțelegeam. Eram prea oarbă să văd ce aveam în față.

Colțurile gurii i se ridică, dezvelindu-i dinții ascuțiți ca niște lame.

— Acum vezi?

Dau din cap.

— O să fac totul mai bine. O să le eliberez pe toate surorile noastre, spun.

— Dar de cine o să le eliberezi, mai exact? Întreabă Rattle.

Încremenesc.

— Cum adică, Rattle?

Urlătoarea-morții nu răspunde. Ochii îi sunt ațintiți în depărtare.

— Azi scăpăm de aici, da? spune ea, gânditoare.

Când aprob, derutată de schimbarea bruscă de subiect, pocnește din ghearele cât niște satâre de măcelar.

— Odată ce ieșim din Hemaira, mă îndoiesc că o să te mai văd vreodată, Nuru a zeițelor. Mă îndoiesc că o să-mi mai văd vreodată surorile. Să-i spui

rămas-bun lui Fatu din partea mea, da? Să-i spui că o iubesc din toată inima, dar dacă o mai văd vreodată, o s-o omor. Nu că și-ar mai aminti ce a făcut. Ce a fost. Au avut ele grijă, nu-i așa? Au încercat să-mi facă și mie la fel, dar nebunia... Nebunia rezistă și la asta.

Cu cât vorbește Rattle mai mult, cu atât îngheț mai tare.

— Ele? șoptesc, deși știu deja răspunsul.

Rattle clipește spre mine, de parcă s-ar mira că încă o privesc.

— Auritele. Mamele noastre — dacă poți să le spui așa. Mamele se presupune că-și iubesc copiii, nu? Dar Fatu nu era ce voiau ele și a fost prima lor născută. O greșală, în ochii lor. S-a străduit din toate puterile. Chiar din toate puterile. Biata Fatu. Păcat că a sfârșit așa. Păcat că a ajuns să se înjosească în fața unor zei falși.

Acum ochii lui Rattle parcă mă străpung, ascuțiți și acuzatori.

— Toți sunt falși, toți zeii, croiți din aceeași pânză. De-asta se urăsc unii pe alții. E în sângele lor — nu se pot abține.

Mă cuprinde un fel de amețeală.

— Ce vrei să spui, Rattle? Întreb, dar urlătoarea-morții se îndepărtează deja, iar ceața îi învăluie pașii.

Alerg după ea.

— Cum adică, în sângele lor? Rattle? RATTLE!

Strig cu disperare și, din senin, îmi răsare scurt în minte o imagine de pe pereții Marelui Templu, aceea cu cei patru războinici legați cu un fir de aur.

Prinși unii de ceilalți, ca felinele indolo.

Rattle se întoarce spre mine, cu o sclipire de enervare în ochi.

— Rattle... Nu așa mă cheamă, îmi spune, apoi clatină din cap, ca și cum s-ar

gândi atent. Sayuri, rostește în cele din urmă. Așa mi se spunea pe vremuri: Sayuri Înțeleapta.

Simt că rămân fără aer.

— Sayuri, repet. Adică a treia regină războinică, a treia ca vârstă dintre Primele născute?

— Asta eram?

Sayuri înclină capul.

— Probabil așa era odată, demult. Dar acum nu mai sunt Sayuri. Sunt o urlătoare-a-morții — fără nume, fără chip, uitată... Mă voi duce la semenele mele și voi lăsa locul acesta să se facă una cu pământul. Rămas-bun, Nuru a zeitelor. Să te însoțească norocul. Vei avea nevoie.

Râde scurt și sumbru.

Apoi dispare.

Rămân pe loc, clătinându-mă din pricina șocului, până îmi face semn Britta să mă apropii de locul unde sunt strâns adunați karmoko și Keita, care fac planuri în grabă. S-a terminat cu revederile. E timpul să fugim din Warthu Bera și să plecăm spre templu.

Mintea îmi e atât de plină de tot ce a spus Sayuri, încât durează ceva până observ cât de straniu de nemișcat e aerul când ies pe furiș din peșteră, împreună cu Britta, alături de karmoko și alți câțiva. De cum îndrept privirea spre metereze, mi se taie respirația. Acolo sclipesc arme și armuri, un râu aurit în noapte. Toată Warthu Bera a fost înconjurată, pe zid nu poți să arunci un ac de jatu și urlătorii-morții, Lepădații. O armată întreagă.

— Mamele să ne apere, șoptește Britta, speriată.

Keita se uită de la ea la mine, încordat.

— Câți? întreabă.

— Toți jatu din Warthu Bera, așa pare, răspund eu, cu ochii mijiți. Și câțiva Lepădați pe lângă ei.

Keita înjură aspru printre dinți.

— Întăriri din afară? întreabă, tulburat.

Clatin din cap.

— Nu cred, îi spun.

— Urlătorii-morții au venit chiar azi, spune karmoko Calderis, vorbind de Lepădați. Ar fi trebuit să ia ultimul lot de armuri.

— Și, din păcate pentru noi, au rămas să ajute cu manevra de prindere în clește, spun eu, oftând, cu ochii la forțele de pe metereze — forțe care s-au dispus într-un semicerc foarte familiar.

Am văzut tactica de îndeajuns de multe ori încât s-o recunosc imediat: cele

două linii opuse se apropie treptat, până ținta e prinsă în clește. Din păcate pentru jatu de pe ziduri, însă, le lipsește mult din efective. Cei care erau sub pământ, la forjă, au murit toți — chiar dacă cei de sus probabil n-au aflat încă. Jeneba, Gazal și alte câteva bat regulat în tobe la fiecare cincisprezece minute, transmițând mesaje false. Din câte știu jatu aceștia, camarazii lor de la forjă sunt încă tari pe poziții; probabil tocmai de-asta s-au retras pe metereze, de unde văd clar toată Warthu Bera, în caz că ar fugi spre ei Gazal și karmoko.

— Se pare că au decis să se apuce de curățenie mai devreme, spune sumbru karmoko Thandiwe, măsurând din priviri meterezele — nu vede în întuneric la fel de bine ca noi, dar nu m-aș mira să aibă o vedere nocturnă foarte bună. Dacă e să avem vreo speranță să scăpăm de-aici, trebuie să punem la punct un contra-asediu.

Dau din cap în semn că sunt de acord cu planul maestrei noastre de strategie de luptă.

— Eu și surorile de sânge putem să le evităm săgețile cât ne apropiem de ziduri, dar de cum încercăm să ajungem la ei...

— V-ar doborî, spune Keita, scuturând din cap. Asta presupunând că nu toarnă ulei pe voi să vă ardă de vii și gata.

Înclină din cap spre metereze, pe lângă balustradele cărora au fost împinse butoaie mari pline cu ulei.

Pe mine mă trece un fior când observ, dar karmoko Huon se bate gânditoare peste buze cu un deget.

— Da, dar nu pot să vă dea foc dacă sunteți protejate...

Arunc o privire spre ea.

— Cum adică?

— Cuvele de la forjă, exclamă șoptit karmoko Calderis, care deja a înțeles. Le-am folosit la amestecat aurul blestemat...

Acalan își drege glasul, stânjenit.

— Acum îi spunem „aur divin“, observă el.

— Bravo vouă, răspunde karmoko, toată numai sarcasm, după care continuă: Cuvele sunt făcute din oțel de Efuana — dens, rezistent la orice alte metale...

— Perfect pentru un scut! exclam eu.

— Ați putea să alergați până la ziduri sub ele. Armura ar trebui să vă împiedice să fierbeți de vii în ele dacă trag în voi cu săgeți aprinse.

Armura infernală, printre altele, e un bun izolant termic.

— După care ce facem?

Întrebarea vine de la Belcalis, care până acum a ascultat în tăcere discuția noastră. Nu putem să ne cățărăm pe ziduri și să ținem cuvele deasupra capului în același timp.

Gura lui karmoko Calderis se întinde într-un zâmbet satisfăcut.

— Cine a zis că trebuie să vă cățarați? Puteți să le spargeți și gata. De mult adun ingredientele. Am destule pentru o frumusețe de bagba.

Karmoko Thandiwe râde.

— Bagba? Calderis, vulpe bătrână ce ești.

Karmoko Calderis radiază de plăcere, dar Keita se încruntă.

— Și ce e bagba, mă rog?

— Un fel de explozibil, explică Belcalis. Foarte instabil. Ar arunca în aer amândouă rândurile de ziduri fără probleme. Și măruntaiele voastre odată cu ele, dacă nu aveți grijă.

— Deci îl cunoști, spune karmoko Calderis, care arată de parcă tocmai calculează în gând.

Belcalis dă din umeri.

— Am mai lucrat cu el.

Când karmoko o privește fără un cuvânt, explică:

— Lucram la un apotecar care avea interese diverse.

Karmoko Calderis rânjește.

— Atunci tu mergi în primul val.

Belcalis aprobă, în timp ce eu, Britta și Keita ne uităm unii la alții. Niciunul dintre noi nu moare de nerăbdare să umble cu explozibili.

— Stați așa, spune brusc Belcalis. Bagba e foarte zgomotos. Dacă încercăm să evităm să dea năvală aici jatu, chiar vrem să spargem zidurile Warthu Bera de să răsunе toată Hemaira?

— Pentru asta s-ar putea să am eu un plan, propune karmoko Huon. Armata Zeițelor... a, așa își spune, nu?

Când fac semn din cap că da, continuă:

— E staționată în continuare sub zidurile cetății, corect?

Aprob din nou.

— Și ce-ar fi dacă ar scoate la înaintare o armă nouă — una capabilă să treacă prin n'goma? Calderis, pregătești tu repede o platoșă mică și cu kaduth pe ea? Trebuie să treacă cineva peste zid...

Se uită întrebător în jos la Ixa, care-și îndeasă capul în umărul meu, tulburat.

Deka? chițăie.

Îl privesc și eu. Ixa, îi spun. Am nevoie să mă ajuți cu ceva.

***

Trece vreo jumătate de oră până să înceapă țipetele. La început doar ici-colo, câteva strigăte de surpriză de la jatu de pe ziduri. Apoi încep exploziile, toate atât de zgomotoase, încât răsună prin tot orașul. Ixa, acum în forma lui adevărată, înaripată, face întocmai ce i-am cerut: lasă să cadă bagba în diverse puncte pe lungimea zidurilor Hemairei ca să-i dezorienteze pe jatu staționați acolo. Din fericire, platoșa pe care i-a făurit-o karmoko Calderis face exact ce trebuie: împiedică n'goma să-l afecteze. Chiar acum mai aruncă vreo câteva platoșe printre alaki din afara zidurilor, cu răvașe prinse de ele care le spun că trebuie să folosească semnul kaduth ca să treacă de barajul de foc al n'goma. Deja se înalță bătaii de tobe frenetice și toate cer întăriri.

Tobele din Warthu Bera trimit repede răspuns: Venim.

O mulțime de bărbați aleargă spre porțile exterioare, la ordinele comandanților. Pe lângă criza care pare să se desfășoare afară, golirea Warthu Bera de alaki cele devenite inutile este, dintr-odată, o grijă foarte mărunță. Fiecare jatu din oraș privește țintă spre zidurile Hemairei.

Iar noi exact asta voiam.

Mă întorc spre Britta și gemene, care poartă deja armuri aurii atent potrivite pe ele. Karmoko Calderis a făurit în secret sute de armuri ca pregătire pentru ziua aceasta — ziua când alaki din Warthu Bera își vor sfărâma cătușele și se vor elibera și pe ele, și pe cele din celelalte terenuri de antrenament din cetate. Dar nu sunt singurele cu armuri: Keita poartă și el o platoșă de aur, după cum cere rolul lui de ghid. Știe toate punctele slabe din fortificații și îi va fi un al doilea scut lui Belcalis, care are asupra ei bagba, pentru că numai ea se pricepe să-l detoneze cum trebuie. Odată ce ne deschidem cale prin ziduri, karmoko și celelalte alaki vor veni după noi și, cu ajutorul căruțelor însemnate cu kaduth, le vor ajuta pe alaki (și pe oricine altcineva mai vrea) să fugă din oraș.

— Gata? întreb, aruncând o privire la restul grupului.

— Gata, spune Britta, ridicându-și vasul.

Adwapa și Asha se grăbesc să-i urmeze exemplul, la fel și Keita.

Numai Belcalis nu răspunde, iar când mă întorc spre ea, o văd, tot fără armură, cum pare să-și caute pumnalul din cizmă.

— Belcalis, îi spun, îngrijorată, unde ți-e armura?

Sunt convinsă că n-are de gând să-și folosească darul — armura pe care o creează este fragmentară și neuniformă.

Belcalis nu pare să fie de aceeași părere, pentru că-mi zâmbește cu subînțeles și își despică pielea palmei, pe care o ridică să ne arate sângele cum i se întinde repede pe braț, apoi pe restul corpului. Nu trece nici un minut că strălucește auriu peste tot — acum ai zice că până și părul îi e de aur. Noua armură îi vine ca turnată, pare o a doua piele, dar știu din experiență că e la fel de tare și de rezistentă ca armura infernală. Tresar, în același timp intimidată și fascinată de vederea darului ei. Mie mi-au trebuit săptămâni (aproape o lună, de fapt) să-mi controlez vocea, dar Belcalis și-a stăpânit puterea în mai puțin de o săptămână. Dintr-odată, mă simt dureros de nepricepută.

— Asta e armura mea, spune ea, mulțumită de sine, sub privirea mea uluită.

Arată aproape ca în somnul aurit, de parcă a fost ucisă și se regenerează, numai că expresia nu-i e împăcată, ca a unei fete care se vindecă. Emană hotărâre.

— Mergem? întreabă, fluturând din mână.

Aprob din cap.

— Trăiți pentru totdeauna! încep eu salutul nostru.

— Trăiți întru victorie! răspund celelalte.

Apoi ne ridicăm vasele peste cap și pornim în fugă.

S-a întunecat atât de tare, iar pe zidurile care înconjoară Warthu Bera domnește un asemenea haos, încât ajungem aproape de jumătatea terenului până să ne observe jatu. Singurul lucru care mă avertizează că am fost observate este potopul brusc de săgeți care sfichiuesc pe lângă găurelele pentru ochi pe care mi le-a făcut karmoko Calderis în vas. Dar le ignor, cu ochii ațintiți pe țelul din fața mea: poarta mare. Nu trebuie decât s-o spargem, apoi putem traversa podul care duce afară.

— Nu vă opriți! strig, repezindu-mă înainte.

Până când în jurul nostru începe să plouă cu foc.

Jatu au început să-și aprindă săgețile, iar acum în fața mea se întinde o linie de flăcări, care înfierbântă și îngroașă aerul. Când copacii din jur încep să trosnească, aprinși în nuanțe portocalii, cu flăcări țâșnind printre frunze, mă împiedic; în mine se trezesc amintirile amare de când eram pe rug. Dar scrâșnesc din dinți și dau aerul afară, gonindu-le cu forța. N-am de gând să-i las pe jatu să mă oblige să mă retrag — nu acum, când sunt atâtea în joc. Nu trebuie decât să ne apropiem, apoi bagba...

Bagba!

Mi se oprește răsuflarea în gât și mă cuprinde panica atunci când îmi dau seama în ce pericol ne aflăm. Dacă flăcările devin prea fierbinți, există un risc foarte real ca bagba să sară în aer și s-o ia cu el pe Belcalis și pe noi toți.

— Trebuie să ne retragem! strig, încercând să le chem pe celelalte înapoi. Trebuie să ne repliem!

— Nu! Mergeți mai departe!

În vocea lui Belcalis răsună hotărârea.

— Dar bagba e prea inflamabil! Poate să explodeze de la flăcări.

— Trebuie să riscăm, Dekka! strigă ea. Acum ori...

— Stați, stați așa! o aud pe Britta, peste târșăitul cuvei pe care o trage mai aproape de mine.

— Acum ce mai e? mă răstesc, agitată.

N-avem timp de pierdut. Fumul e atât de dens, că-mi umple nărilor. Focul se apropie tot mai tare și, odată cu el, vine și teroarea binecunoscută.

Flăcările se târăsc pe mine... mă ard de vie.

Încerc să mă scutur ca să scap de gânduri, dar frica e prea puternică. Mai mult, știu că-l afectează și pe Keita.

— Keita? Keita? îl strig, amintindu-mi ce mi-a povestit despre frica lui de a arde în Focuri.

Un zăngănit puternic mă readuce în prezent. E Britta; și-a aruncat vasul cât colo.

— Am o idee! anunță ea, în timp ce eu icnesc de groază.

Gestul ei și furcăturile care mi se întind pe piele sunt singurul avertisment de care am parte înainte ca din pământ să erupă un zid de piatră, ce se înclină în fața noastră ca o coastă muntoasă. În întâmpinarea lui mai crește unul și amândouă au o pantă care formează un scut deasupra noastră, apărându-ne de flăcările de afară și de săgețile de sus.

Pe zidurile cetății Warthu Bera se lasă o tăcere uluită — la fel și în grupul nostru. Când am văzut-o pe Britta făcând asta data trecută, nu eram în starea necesară ca să apreciez manevra ei, ca să înțeleg cu adevărat magnitudinea a ceea ce creează.

— Britta, tu ai făcut asta? întreabă Keita, șocat, ieșind și el de sub vasul lui, apărut de noul adăpost al Brittei, la fel ca ale noastre.

Îi urmez exemplul, aruncând la o parte metalul încălzit, iar Britta aprobă din cap.

— Dacă Belcalis e în stare să-și stăpânească darul repede, pot și eu.

— E formidabil, Britta, e de-a dreptul extraordinar, spune Keita. Dar... acum

cum mai ajungem la zid?

— Uite-așa.

Britta își aruncă brațul înainte ca și cum ar da un pumn, iar piatra din fața noastră începe să se miște, ca o mașină de asediu care ar străbate iarba.

Mă holbez la Britta, plină de admirație, în timp ce piatra lunecă încet, dar sigur. Depune atâta efort, că are broboane de transpirație pe frunte, iar membrele îi tremură. Dar merge mai departe.

— Cred că niciodată n-am fost mai mândră de tine ca acum, îi spun, clătinând din cap de uimire.

— Serios, Dekka? pufnește Britta, împingând din nou. Atâta lucru te impresionează pe tine? Da' când te-oi salvat în luptă de vreun milion de ori?

— Atunci n-ai creat un scut din piatră pe care să-l miști pe pământ, răspund, cu grijă să continui să o țin de vorbă.

Corpul Brittei tremură de încordare și văd energia din ea cum e pe punctul de a se epuiza. Spre deosebire de Belcalis, Britta încă n-a stăpânit meșteșugul de a consuma doar cantitatea minimă necesară de energie când își folosește darul, ceea ce înseamnă că se poate prăbuși în orice clipă. Trebuie să ne apropiem mai mult de zid înainte să se întâmple.

— Ești în stare, Britta, îi spun, ținând pasul cu ea. Încă puțin și gata.

Dă din cap în semn că mă aude, iar ochii albaștri îi strălucesc de hotărâre.

— Sunt în stare. Sunt...

Se oprește brusc și ochii i se fac albi. Până să mă dezmeticesc, se prăbușește.

Dau fuga la ea.

— Britta! strig, scuturând-o, dar și-a pierdut cunoștința; energia din ea e doar o umbră palidă a ce era înainte.

S-a forțat prea tare.

Îmi duc mâinile la cap, simțindu-mă neputincioasă.

— Nesfârșitul s-o ia de treabă! Acum ce ne facem?

Zidul e încă prea departe și nu putem să ieșim din adăpost fără să fim secerate. Jatu au început deja să-și concentreze tirul înflăcărat spre partea aceasta din terenul Warthu Berei.

Belcalis oftează.

— Nu știi, Deka, n-am...

— Sst, ai auzit? spune dintr-odată Adwapa.

Mă opresc și mă încordez când în depărtare se iscă un șuierat, urmat repede de strigăte înfricoșate, toate venind de pe ziduri. Nu sună ca aripile lui Ixa — bătaile lui sunt mai sacadate. Șuierul de acum are un sunet aparte, ca al unei păsări gigantice. Și l-am mai auzit. Ba chiar de multe ori.

Asha încremenește.

— Asta e ce cred eu?

Mă uit printr-o crăpătură din scutul Brittei și fac ochii mari. O văd, bătând din aripi spre Warthu Bera, cu trupul lucind stins pe fundalul cerului fără lună, pe Melanis, urmată de Ixa în zbor. Rămân cu ochii la ei, șocată. Cum a ajuns aici? De fapt, de ce a ajuns aici?

— Melanis? o strig, șovăitoare.

— Ce cauți ascunsă după piatră, cinstită Nuru? întreabă Prima născută, plonjând nonșalant ca să culeagă un jatu de pe metereze — pe comandantul Xipil, după cum îi arată armura bogat împodobită.

— Te rog, dă-mi drumul, se smiorcăie bărbatul scund și gros — un spectacol rușinos la care căpitanul Kelechi, jatu cel înalt și sever care comanda zidurile Warthu Berei pe vremea când trăiam eu aici, nu s-ar fi înjosit niciodată. Te

rog..., se vaită el.

Melanis îi aruncă o privire plictisită.

— Prea bine, spune.

După care îi dă drumul.

Sub privirea mea neclintită, încă năucită de sosirea ei din senin, Belcalis scoate bagba din săculețul pe care-l are pe umăr și începe să amestece grăbită ingredientele, ca să fie gata de explozie. Dă din umeri când îmi observă expresia.

— Acum ori niciodată, cât nu sunt atenți, spune ea.

Încuviințez din cap și-mi vin în fire. Apoi mă întorc spre celelalte.

— Pregătiți-vă, ordon. Belcalis o să arunce bagba.

De-abia dacă am timp să mă las la pământ înainte ca Belcalis să țâșnească înainte și să arunce bagba spre partea din poartă pe care ne-a indicat-o Keita mai devreme. Explozia e instantanee; totul în jurul nostru se zguduie, zboară bucăți de lemn și piatră. Se aud țipete; miros de trupuri arse, de carne pârlită. Până să ies eu de după scutul de piatră, cu urechile țiuind, în locul părții din zid unde era poarta se cascadează un gol.

— Cucerii zidurile!

Strigătul vine din spatele nostru, apoi karmoko trec pe lângă noi în fugă, cu armata de alaki după ele.

Adwapa, Asha și Keita, încă năuciți de explozie, le urmează, sărind peste peretele de flăcări. Eu rămân pe loc lângă Belcalis, care e în continuare zguduită din pricina conflagrației, și Britta, care e tot fără simțire.

Belcalis o ia în brațe.

— Am eu grijă de ea cât îmi revin, spune, ridicând glasul prea tare.

Probabil explozia i-a afectat auzul, fiindcă a fost mai aproape de ea. Dar se va vindeca repede.

— Du-te, mă îndeamnă, cu un gest din mână.

Dar când arunc o privire pe după scut, focul încă se înalță, iar căldura și duhoarea corpurilor arzânde mi se par dintr-odată atât de intense, încât mă apucă tremuratul. Îmi frâng mâinile și mă străduiesc să respir. Mă străduiesc să rămân în picioare. Eu am controlul, nu corpul meu, îmi amintesc cu asprime. Nu cedez în fața amintirilor. Nu intru în panică...

Spre mine se întinde o mână cafenie.

— Ai nevoie de ajutor? întreabă Keita, care a ajuns din nou, cine știe cum, lângă mine.

Privește lung la peretele de flăcări care se ridică în fața noastră, cu expresia aceea stranie, aproape absentă. Îl fascinează flăcările, exact cum spunea. Sau să fie frică ce se citește în ochii lui? Chipul său mă tulbură suficient încât să-mi alung gândurile învărtejite.

Îi iau mâna, apoi îl întorc spre mine și trag aer în piept.

— E timpul să privim focul în față, Keita, îi spun cu blândețe. Și pentru tine, și pentru mine.

Apoi îi trag în jos masca de război peste față, bucuroasă că e făcută din aur divin, la fel ca restul armurii. Ar trebui să-l apere de căldură, dacă e suficient de rapid.

— Gata? îl întreb.

— Gata, răspunde cu o înclinare din cap, apoi alergăm în flăcări.

Focul e fierbinte, mai fierbinte decât mi-aș fi putut închipui, dar căldura nu durează decât câteva clipe, apoi trecem de partea cealaltă și ajungem la zidul exterior care împrejmuiește Warthu Bera, prin gaura enormă pe care a deschis-o Belcalis. În timp ce eu mă clatin, uluită cât de ușor mi-a fost să-mi înving amintirile despre flăcări, armata de alaki și urlătoare-ale-morții se

repede spre noi, după care se oprește la fel de brusc.

Se aud pași. Zgomotoși, ritmici — familiari.

Privesc, cu groază crescândă, cum rândurile de Lepădați mășăluiesc pe podul care leagă zidul exterior de cel interior, apoi formează o singură linie în curtea mică din mijlocul celui interior. Îl recunosc pe loc pe urlătorul-morții care-i comandă, cu sulita lui cu petale ucigătoare: conducătorul jatu de la Oyomosin.

Când îmi observă privirea, mârâie — un sunet jos, vibrant.

— Nuru, rânjește el. De unde am știut eu că te găsec aici?

Sunt atât de șocată că-l înțeleg, încât nu sunt în stare decât să-l privesc fix.

— Te înțeleg, murmur eu, înaintând.

În spatele meu, Melanis coboară ca fulgerul, însoțită de Ixa.

— Dekā, șuieră ea. Nu vorbi cu hidoșenia aceea.

Și conducătorul jatu, și eu o ignorăm.

— Bineînțeles că mă înțelegi, spune el pe un ton coborât, dând din umeri cu eleganță.

În ciuda înfățișării firoase, are un fel de a fi foarte stilat. De-abia acum observ.

— Doar că înainte nu ascultai. Sau poate ai încercat, dar te-au împiedicat să mă auzi așa-zisele tale mame — ultimele cuvinte le scuipe disprețuitor. Observ că nu-ți mai porți colierul cu floricele, cel care duhnește de esența lor.

Din reflex, îmi ating gâtul gol, apoi îmi forțez mâinile să coboare și ripostez:

— Iar tu observ că încă porți semnul kaduth, spun, arătând din bărbie spre platoșa lui. Deșteaptă idee să vă folosiți de el ca să vă feriți de n'goma. Din fericire, vă știm secretele. Iar acum o să profităm ca să ieșim din Hemaira.

În timp ce privesc peste umăr la prietenele mele, care deja au adoptat posturile de luptă, în ciuda diferenței de forțe între noi și Lepădați, urlătorul-morții care-i conduce pe jatu izbucnește în hohote de râs zgomotoase.

— N'goma?

Râde și își șterge o lacrimă cu o gheară ascuțită ca un tăiș de cuțit.

— Crezi că asta v-a împiedicat pe voi să intrați în Hemaira, un talisman al puterii de pe vremuri? Orașul v-a fost deschis de la bun început, ba chiar v-a chemat. Idugu vă caută cu brațele deschise, doar știi. Mamele voastre sunt cele care nu vor să fiți aici, care nu vor să știți...

— Ce să știm?

Lângă mine, Melanis începe să se agite tot mai tare.

— Nu mai vorbi cu el și luptă, Nuru. Trebuie să scăpăm de aici.

Dar m-am săturat de întreruperile ei.

— Cum să scăpăm? întreb, făcând semn cu mâna în jur.

Lepădații sunt, ce-i drept, mai puțini la număr, dar fiecare dintre ei face cât cel puțin trei-patru dintre noi. Ar fi altfel dacă ar fi aici doar grupul nostru și dacă am lupta doar ca să fugim, dar acum avem cu noi toată Warthu Bera și cele mai multe alaki sunt atât de slăbite, încât nu ar fi altceva decât carne de tun. Suntem prinși în capcană, fără cale de scăpare.

Privesc scurt spre karmoko, încercând să-mi dau seama dacă au pus la cale vreun plan, dar ele continuă să vorbească în șoptă între ele, profitând de faptul că liderul urlătorilor-morții e atent la mine.

Lepădatul înaintează din nou, iar buzele i se ridică în rânjelul acela oribil. Nici măcar o privire nu-i aruncă lui Melanis când continuă:

— Întreabă-te, Nuru, de ce ar pune la cale șiretlicul cu n'goma? Și de ce te-ar încătușa cu atâta esență de-a lor împruțită încât să nu auzi nici sunetul vocilor fraților tăi, darămite să-ți folosești puterile cu care te-ai născut? De ce ar căuta să te facă mai puțin decât ce ești?

Cuvintele lui mi se strecoară în minte, făcându-se ecoul tuturor temerilor și bănuielilor mele: mamele mă mint, mă folosesc pentru cine știe ce scop pe care nu-l înțeleg bine.

Mamele nu mă iubesc.

Scutur din cap.

— Nu! exclam. Vrei tu să mă duci de nas.

Îi văd limpede satisfacția josnică din rânjet, viclenia din ochi. Poate există un sâmbure de adevăr și în cuvintele lui — sau chiar un sâmbure foarte mare —, dar e întinat de o motivație ascunsă, de cine știe ce plan mârșav.

— Ce vrei? întreb, încleștându-mi mai tare degetele pe mânerul săbiilor atika.

Lângă mine, Melanis spumegă de mânie.

— Ucide-l, Nuru, șuieră ea. Dacă nu, îl ucid eu.

Urlătorul-morții se întoarce spre ea.

— Și după aceea ce vei face, Melanis, Lumină între Alaki? Vei zbura înapoi la mamele tale dragi? o ia el în râs, știind prea bine că nu-i înțelege cuvintele. Spune-mi, cum vei ajunge la ele fără aripi?

Când mă încordez, gata s-o avertizez, Melanis se lansează ca fulgerul în aer.

E prea târziu. Deodată aud un șuier; o sulită apare de nicăieri și îi străpunge aripile, doborând-o.

— Îndrăznești? răcnește ea în timp ce corpul frânt i se izbește de pământ, iar aripile îi flutură neputincioase.

Căpetenia urlătorilor-morții care a aruncat sulita rânjește și se retrage, urcând înapoi pe ziduri, până dispare în întuneric.

— Îndrăznești să-mi aduci vătămare, vietate nedorită? mârâie ea la conducătorul jatu.

Belcalis și celelalte dau fuga la ea și încearcă s-o tragă la loc sigur, dar eu rămân pe loc, cu gândurile în dezordine. Tocmai mi-am dat seama de ceva: Melanis s-a mișcat înainte să-și ia zborul sulita. Înainte chiar să mă încordez

eu după amenințarea comandantului urlătorilor-morții. N-a avut nevoie să-mi citească limbajul corpului și nici pe al lui ca să se apere; știa deja ce urma să se întâmple. Nu, a auzit ce urma să se întâmple, pentru că i-a spus urlătorul-morții, ceea ce înseamnă că ea îl înțelegea — probabil înțelege de la început.

Mă răsucesc spre ea și în mine se luptă șocul și senzația că am fost trădată.

— Melanis? o întreb. Îl înțelegi?

Prima născută nu face altceva decât să mă fixeze cu o privire răzvrătită, strângând din dinți, în timp ce-și smulge sulița din aripi.

Când se ridică și le scutură, fac un pas înapoi, simțindu-mă tot mai trădată.

— I-ai înțeles de la început? șoptesc eu.

— Normal că ne-a înțeles.

În spatele meu, conducătorul urlătorilor-morții pare amuzat.

— E Lumina între Alaki, preferata mamelor voastre. De ce crezi că ne-am străduit atât de mult s-o păstrăm? Și ele de ce crezi că s-au străduit atât de tare s-o elibereze?

Încep să mă clatin, pradă atâtor emoții care s-au adunat în mine. Melanis îi înțelege pe urlătorii-morții, pe cei numiți Lepădați, îi aude când vorbesc. I-a auzit de la început, deși eu nu reușeam. Credeam că numai eu înțeleg toate limbile mamelor. Credeam că asta înseamnă să fii Nuru, că nimeni nu mai putea să facă ce puteam eu.

Și totuși, Melanis era capabilă de la început să comunice cu Lepădații. Dar n-a spus o vorbă.

— De ce? întreb, rănită. De ce nu mi-ai spus niciodată? De ce n-ai spus nimănui?

Melanis păstrează tăcerea, ca întotdeauna, așa că răspunde în locul ei comandantul jatu, urlătorul-morții.

— Răspunsul e simplu, Nuru, spune el. Mamele n-au vrut să afle nimeni. N-au vrut nici măcar ca prețioasele lor fiice să știe că existăm. Vezi tu, pentru ele suntem odrasle nedorite, nu valorăm nici cât carnea dintr-un abator.

Are un ton straniu. E în el un tremur de-abia ascuns pe care știu că n-ar vrea să-l observ. Dintr-odată, îmi amintesc de bărbatul acesta în memoria lui Melanis, de durerea din ochii lui când privea în sus la mame. Un alt jatu, care se ruga de Aurite să-l iubească, dar fără folos.

Mă întorc din nou spre urlătorul-morții, obosită. Cât de obosită sunt, cât de obosită.

— Ce vrei? îl întreb, stoarsă de puteri.

— Pe tine, spune el. Numai pe tine te vrea Idugu. Celelalte pot să ardă.

Se întoarce spre trupele lui și ridică sulita.

— Nu lăsați pe nimeni în picioare. Doar pe ea.

Cu un răget, urlătorii-morții se reped spre noi. Dar când îmi ridic săbiile atika, gata să mă apăr, în curte răsună un chiot care-mi dă fiori pe șira spinării. Privesc în sus, ca toți ceilalți, și o văd pe Sayuri în picioare pe metereze, fluturând o sulită de aur.

— Surori de sânge! răcnește ea. Apărați-vă neamul!

Acesta e singurul avertisment înainte ca toată împrejmuirea să mișune de trupuri masive, din care se ridică ceața: urlătoarele-morții ținute până acum prizoniere în Warthu Bera se năpustesc în rândul semenilor lor mai mari și vineții, un întreg potop venit să-i împingă înapoi. Cât ai clipi, aerul e sfâșiat de răgetele asurzitoare ale urlătoarelor-morții care se folosesc de colți, gheare și chiar arme ca să-și atace semenii.

O mână trage de mine. Britta, care s-a trezit și încearcă să mă ducă într-un loc sigur, pe terenul din Warthu Bera.

— Hai, Deka! spune, târându-mă înapoi în fum.

O urmez printre focurile încă aprinse până în curte, unde stau de pază un grup de urlătoare-ale-morții din Warthu Bera, în timp ce karmoko și un jatu scund și rumen la față, împreună cu alți doi pe care nu-i văd prea bine, îndeamnă fetele să urce în căruțe, câte patru-cinci în fiecare.

Odată ajunse acolo, o fixez pe Britta, năucită.

— Ce se întâmplă? întreb, încă amortită de șoc. Ce-a fost asta? Urlătoarele-morții?

— Sayuri, vine răspunsul de la Melanis, care se apropie de noi șchiopătând, cu aripile atârându-i în urmă. A chemat la ea toate urlătoarele-morții din Warthu Bera. Chiar și în forma ei de fiară, ne e în continuare loială. Nu și-ar lăsa surorile pradă unor jatu.

Mă holbez la ea.

— Ne e loială? repet cu răceală. Nu există niciun „noi”. Refuz să fiu tovarășă cu cineva care mă minte și pe mine, și pe toți cei din jur.

Nu mă obolesc să mai pomenesc cum s-a referit la Sayuri, fiindcă știu că nu e în stare să priceapă ce mă deranjează la exprimarea ei.

Acum o înțeleg pe Melanis, înțeleg cum îi funcționează mintea. Am văzut atâtea indicii, am auzit-o spunând atâtea lucruri mărunte pe care le-am ignorat, crezând că țin doar de vârsta ei. Dar făceau parte dintr-o imagine de ansamblu mult mai mare și mult mai condamabilă: în ochii lui Melanis, există ființe care contează și ființe care nu. Zeițele, alaki — numai ele au vreo valoare pentru Prima născută cea înaripată. Toți ceilalți n-au decât să ardă.

Melanis dă din umeri.

— Uneori minciunile sunt pentru binele tău. Te împiedică să cazi pradă celor care-ți vor răul.

— Ca Idugu, vrei să spui?

— Ca el, încuviințează ea.

— Deci recunoști că există. Că îl cunoști, că ai știut de la început de existența lui.

Ceea ce înseamnă că și mamele știau...

Melanis se mulțumește să clipească repede și toate bănuielile mi se confirmă. Ea și Auritele au știut de Idugu de la bun început. Au știut de urlătorii-morții masculi din capul locului. Dar nouă nu ne-au spus, doar ne-au trimis la Zhúshan să-l capturăm pe seniorul Kadiri și să luăm talismanul angoro.

Dar ce e angoro de fapt? Și de ce sunt atât de desperate să-l obțină, încât au riscat să mă trimită pe mine după el? Acum știu că, în mod aproape sigur, nu e ce mi-au spus ele — vreun obiect misterios care le fură puterea. Să fie o armă, cum credeam mai demult? Poate chiar o persoană? Are vreo legătură cu cataclismul, cel pe care Mâini-Albe nici acum nu reușește să și-l amintească?

Ba mai rău, ce le-a făcut pe mame să presupună automat că li-l voi preda odată ce-l găsesc?

Colierul... Cuvintele mi se furișează în minte, acuzatoare. Auritele n-au avut deloc temeri în legătură cu ce puteam face, pentru că mi-au pus zgardă — o zgardă care mă făcea mereu supusă, mereu a lor. Dar acum am scos-o.

Mai fac un pas spre Melanis.

— Idugu e el un monstru, un rău pur care ne pradă surorile, dar cel puțin, din câte știu, nu m-a mințit niciodată.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că există niște lucruri pe care nu le știu și o singură zeitățe care pare dispusă să mi le spună.

Trag aer în piept, știind foarte bine că ceea ce urmează să rostesc mă va despărți aproape sigur de mame pentru totdeauna, și de ele, și de tot ce mi-a fost familiar până acum.

— Mă voi duce să vorbesc cu Idugu, îi spun. Mă voi duce să aflu ce nu-mi

dezvăluie mamele.

— Ai fi în stare să-ți părăsești surorile de sânge pe câmpul de luptă doar așa, de dragul unei cauze egoiste?

Ochii lui Melanis au căpătat o scânteiere stranie și știu, aproape fără urmă de îndoială, că prin ei privesc mamele. Le simt, o putere îndepărtată, dar care nu mai are același efect asupra mea ca odinioară.

Arunc o privire în urmă, la curtea de dincolo de zidul interior, unde urletele devin tot mai stinse cu fiecare clipă care trece. Oricât de mari și de impunători ar fi, nici măcar Lepădații nu pot ține piept numărului uriaș de urlătoare-ale-morții din Warthu Bera și deceniilor de resentimente și agresiune pe care le țin în ele. Deja au pierdut lupta.

— Ce câmp de luptă? răspund în cele din urmă. Nu văd decât un cimitir. Lupta s-a terminat, la fel și discuția noastră.

Melanis mă apucă de braț atât de repede, că nici n-o văd când se mișcă.

— Dacă faci asta, nu vei mai fi primită niciodată în Abeya.

Vocea ei are mai multe nuanțe, ca și cum mamele ar vorbi prin gura ei.

Privesc în jos și, încet și hotărât, îi iau degetele de pe mâna mea.

— Sunt Nuru, singura fiică în care curge tot sângele Auritelor. Nu-mi spui tu ce să fac și nu mă tratezi de sus. Numai mamele au dreptul să-mi revoce dreptul de a intra în Abeya, iar tu nu ești una dintre ele... așa e?

Întrebarea o adaug doar ca s-o zgândăresc.

Văzând că nu primesc niciun răspuns, mă îndepărtez. N-am de gând să mă mai las manipulată de mame, să fiu marioneta lor.

— Dekā! mă strigă Melanis din urmă, iar vocea ei are în continuare nuanțele acelea. Dekā! Nu face asta!

Dar eu n-o mai aud. Nu le mai aud.

Mă opresc lângă karmoko. Aproape au terminat de mânat fetele în căruțe, ajutate de Rustam, iubitul lui karmoko Calderis, jatu cel scund și rumen la față pe care l-am văzut mai devreme, și de prietenii lui Keta, Chernor și Ashok. Se pare că și-au schimbat atitudinea, ceea ce e bine. Mi-ar părea rău să fiu nevoită să-i spintec cu sabia.

— Bănuiesc că acum ne luăm rămas-bun, spune karmoko Thandiwe când mă apropii.

— Da, îi răspund, apoi înclin din cap cu respect către toate karmoko. A fost minunat să vă revăd. Sper să ne întâlnim din nou, în împrejurări mai bune, dar eu trebuie să plec mai departe. Deocamdată, conduceți-le pe fete afară din oraș și dați o mână de ajutor pe terenurile de antrenament pe la care treceți până la ieșire. Am ceva de făcut.

Apoi mă întorc spre prietenii mei.

— Să mergem, spun cu hotărâre. Idugu ne așteaptă la Marele Templu. Să-i facem pe plac.

Pe străzi domnește haosul când începem să urcăm dealul spre Marele Templu. Asha îi însoțește pe Rian, Mehrut, Gazal și celelalte surori de sânge către ieșirea din Hemaira, unde așteaptă Armata Zeițelor, pregătită să le primească și pe ele, și pe karmoko. Le-am instruit să le povestească tuturor comandantelor din armată planul de atac împotriva Abeyei, pentru că am o bănuială că Melanis nu s-a oprit din drum ca să avertizeze pe cineva. Ce fac cu informația le privește. Deocamdată, toate fetele și urlătoarele-morții din grupul meu sunt înghesuite în două căruțe pe care le-am luat din Warthu Bera și încercăm să rămânem cât mai nemișcate sub prelata bătoasă, în timp ce băieții ne mână spre destinație, conduși de Acalan. El cunoaște Marele Templu în amănunt, deci e cel mai bun ca ghid. Și cel mai dornic să ne îndrume. După câte am trăit în ultimele zile, e în sfârșit pregătit să se întoarcă în sălașul acela al coșmarurilor, de unde-i vin cele mai urâte amintiri; e în sfârșit pregătit să-și privească demonii în ochi. Ceea ce se potrivește de minune, pentru că dacă vizita noastră la templu se desfășoară așa cum mă aștept, va avea nevoie de tot curajul de care e în stare.

— Deci chiar crezi că mamele vorbeau prin ea?

Întrebarea vine din senin de la Britta, de-acum complet trează, care m-a ascultat explicând ce s-a întâmplat cu Melanis, cu o figură îngrijorată.

Celelalte încă dorm, sforăiturile lui Ixa îmi fac să-mi fluture șuvițele împletite, așa că vorbesc în șoaptă când îi răspund:

— Parcă le vedeam în ochii ei. Și le simțeam puterea — aş recunoaște-o oriunde.

— De ce crezi că nu vor să vorbești cu Idugu?

— Nu știu, îi spun. Dar am niște bănuieli.

Britta se întinde și îmi atinge mâna.

— Deka, rezști? Dacă mamele chiar ți-or ascuns ceva important — mai important decât tot ce-om descoperit pân-acum? O să rezști?

— Dar tu?

Când Britta se încruntă spre mine, îi explic.

— Toate astea vă afectează și pe voi la fel de mult ca pe mine. Dacă mamele îmi ascund mie ceva și mai mare — atunci n-o să mă mai întorc la ele... Ceea ce înseamnă că s-ar putea să nu vă mai dea voie nici vouă să mai intrați în Abeya, pentru că veți fi considerate trădătoare.

Posibilitatea asta mă apasă pe piept ca o greutate, mă sufocă. Le răpesc pe celelalte de la casa lor, le împiedic să se întoarcă la singurul loc sigur pe care-l avem acum.

Mă trag mai aproape de Britta, dintr-odată disperată.

— Nu e nevoie să veniți cu mine. Puteți să vă întoarceți acasă și mamele o să vă accepte. O să vă primească.

— Serios, Deka? pufnește Britta, dându-și ochii peste cap. Chiar crezi că te-aș lăsa? Acasă înseamnă unde ești tu, năroado. Unde suntem toate. Și când ne aflam la Warthu Bera și totul era groaznic, ne simțeam acasă pentru că erați toate acolo.

— Nici eu n-aș fi zis-o mai bine, spune Belcalis, întorcându-se pe banchetă ca să fie cu fața la mine — se vede că s-a trezit și ea. Mă scoateți voi din minți și n-aveți prea multă judecată, dar tot familia mea sunteți.

— De acord, intonează în cor Adwapa și Asha de la picioarele noastre, unde stau înghesuite.

Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi — sunt lacrimi de fericire.

— Vă iubesc, tâmpitelor, șoptesc. Și voi sunteți casa mea.

— Mă rog, chiar așa e, acum că Warthu Bera arde, spune Britta cu tristețe. Era un loc de doi bani plin cu oameni de doi bani, dar într-o vreme o fost locul nostru, nu?

Chicotesc.

— Țineți minte când a fost pedepsită cu jupuirea toată echipa lui Mehrut și le-am făcut gogoși să le înveselim?

Britta zâmbește amintindu-și.

— Ce de făină de nuci am furat de la bucătării!

— Așa de tare s-a înfuriat matroana Nasra, că a scos flăcări pe nas săptămâni întregi, râde Asha.

— Ne-o făcut chisăliță cu rungu ăla al ei, dar nici una n-o ciripit. Ce vremuri, oftează Britta. Pe atunci era mai simplu. Brutal, da' simplu.

— Să sperăm că n-o să treacă mult până să fie totul simplu din nou — dar fără partea brutală, spun eu în timp ce căruța hurducăie mai departe, apropiindu-se de-acum de templu.

În jurul nostru se întetește ropotul de copite, însoțit de strigăte și ordine agitate. Jatu de la templu sunt trimiși pe zidurile Hemairei, în încercarea de a le opri să iasă din Warthu Bera pe alaki și urlătoare-morții și a le împiedica să le urmeze pe celelalte surori de sânge de pe alte terenuri de antrenament. Câțiva jatu strigă la Acalan fiindcă le stă în drum, dar el îi ignoră și mână căruța înainte fără șovăire, până când, într-un târziu, strigătele se sting în depărtare și începem să încetăm.

Când roțile se opresc, mă încordez toată, cu mușchii strânși. Am ajuns.

Templul e aproape tăcut când ieșim afară, iar primele raze ale soarelui la răsărit de-abia dacă se ghicesc la orizont. Am început lupta la Warthu Bera ieri, când se lăsa seara; acum în sfârșit a venit dimineața. Ultimii câțiva jatu și urlători-ai-morții Lepădați de la templu au ieșit de mult pe porți și se îndreaptă spre zidurile Hemairei, care se întrezăresc în depărtare, izvor de

lumini și zgomote. Acum că Armata Zeițelor a pus mâna pe simboluri kaduth, își face intrarea în Hemaira, gata să le ajute pe toate alaki care fug, să elibereze toate femeile care vor să fie eliberate. E momentul perfect să ne strecurăm în Marele Templu.

După ce Acalan ne conduce la o ușiță din spate, mă întorc spre ceilalți.

— Pregătiți? întreb.

— Mai pregătiți de-atât nu se poate, spune Keita și mă strânge de mână.

Mă mut de pe un picior pe altul, șovăitoare.

— Nu știu ce-o să găsim acolo, le spun sincer.

— Nu contează, atâta timp cât suntem împreună, spune Britta, luându-mi cealaltă mână.

Dau din cap spre ea, neîncrezătoare, apoi arunc o privire în jos la Ixa, care deja țopăie pe jos în forma de zburător-al-noptii. Ne duci la Idugu? îl întreb.

Deka, răspunde el, apoi intră în zbor pe ușă de cum o deschid.

Îl urmez, sigură că ne va duce unde trebuie. Ixa simte prezențele divine. Va ști unde să-l caute.

Gărzile de pe coridorul îngust tresar când ne văd venind, dar Nimita e pe ei înainte să apuce să țipe; ghearele sale le despică armura mai repede decât ar trece un cuțit prin unt. De fapt, aproape că mă amuză lipsa lor de prevedere. După cât aur au investit preoții în armura pentru urlătorii-morții Lepădați, nici nu le-a trecut prin cap să-și echipeze și gărzile proprii. Ixa merge mai departe, înaintea noastră, cu ochii-n patru. Plutește pe coridoarele templului, evitând cu grijă grupuri de preoți și acoliți care patrulează după program și se roagă în șoptă. Acalan ne-a spus că toți preoții de rang înalt ori ar trebui să fie deja alături de jatu pe zidurile Hemairei, ca să le binecuvânteze eforturile, ori sunt prea în vârstă să mai umble prin templu la o oră atât de înaintată — de fapt, atât de devreme — și dorm tun, ceea ce e o ușurare. Nu sunt împotriva uciderii preoților, dar cei mai mulți dintre cei rămași aici sunt

acoliți, tineri cărora de-abia le-au răsărit primele tuleie, însărcinați cu întreținerea focurilor din templu în toiul nopții, și preoți de rang mai mic.

Cu cât înaintăm în templu, cu atât mai bogate sunt podoabele — basoreliefuri pe pereți, etajere nesfârșite cu pergamente îndesate prin toate colțurile. Dar oricât m-aș strădui, nu văd sculpturile pe care le-am văzut data trecută când am fost aici. Cele cu firul de aur care nu-mi dădea pace. Poate sunt mai aproape de sanctuarul interior, unde presupun că sălășluiește și Idugu. Dacă seamănă cu mamele, ne va aștepta acolo, după ce ne-a simțit prezența încă din clipa când am pus piciorul în incinta templului. Din fericire, însă, nu e la fel de iubitor de capcane ca ele — dar, pe de altă parte, având în vedere că toată Hemaira e teritoriul lui, nici nu are nevoie.

După ce zboară o vreme, Ixa cotește spre un colț întunecat care se dovedește a adăposti o scară. Mă încrunt la treptele care urcă în spirală prin întuneric: mai sus, torțele plăpânde de-abia mai risipesc din beznă.

— Acolo sus e Idugu? întreb.

Deka, ciripește Ixa.

— Treptele astea nu le-am mai văzut niciodată.

Mă întorc la auzul cuvintelor lui Acalan, care arată puțin confuz.

— Credeam că ai fost peste tot prin templu, spune Kweku, încruntat și el.

— Aici nu, spune el. Acoliților nu li se dă voie așa de departe.

— Atunci suntem pe drumul cel bun, conchid eu și urc după Ixa pe scările atât de tulburător de întunecate și pustii, încât pașii noștri răsună cu ecou în aerul zorilor.

Parcă Idugu a avut grijă să întâlnim cât mai puține obstacole, ceea ce are sens. Vrea să venim la el. Nu pot înăbuși tulburarea pe care mi-o provoacă acest gând.

În cele din urmă, Ixa ne conduce la o ușă masivă de lemn, aidoma celor pe care le place preoților să le pună în locurile cu obiecte sacre. Drept mânere

are doi kuru, simbolul Soarelui de aur, iar pe podea e încrustat cu aur unul mai mare. Când ne apropiem de ea, aerul se schimbă, se face mai întunecat, mai apăsător. Până să ajungem în fața ei, mi s-au ridicat toate firele de păr fine de pe brațe, iar pe ceafă simt furnicături. Recunosc senzația aceasta familiară, sinistră.

Idugu. E aici.

Dar, pentru prima oară, nu-mi vine să mă trag înapoi la contactul febril cu prezența lui. Doar mă uit în jos la Ixa. Bravo, îi spun în gând.

Deka, ciripește el, mulțumit.

Mă întorc spre ceilalți.

— Așteptați aici.

Îmi răspunde o pufnitură neîncrezătoare.

— Nicio șansă, spune Keita, venind lângă mine. Merg cu tine.

— Și eu la fel, întărește Britta, apoi îi aruncă o privire lui Li.

Își transmit din priviri mesaje ascunse, dar apoi, spre surprinderea mea, Li pășește înainte, o cuprinde pe Britta într-o îmbrățișare strânsă și o sărută pe creștet, iar ea își îngroapă fața în pieptul lui, roșind. Sub ochii noștri uluiți, îi șoptește ceva la ureche, apoi se retrage.

— Noi așteptăm aici și păzim ușa cât aveți nevoie, spune el cu glas tare, fără să-și ia ochii de la Britta, care e în continuare îmbujorată; e clar că următoarele cuvinte le spune numai și numai pentru ea. Norocul fie cu voi, adaugă el încet.

— Și cu voi, răspunde Britta, roșie ca racul.

Când îmi observă expresia, se înroșește și mai tare.

— Să nu te-aud, Deka, șuieră ea. Vorbesc serios.

Ridic mâinile repede.

— Dar nici nu...

Îmi mor cuvintele pe buze.

Canaturile ușii se deschid singure, scârțâind. Odată ce se dau de tot la o parte și ne permit să vedem bine pentru prima oară ce se află înăuntru, rămân cu gura căscată.

Încăperea care ni se întinde în față e colosală, o structură impunătoare, enormă, aproape cât tot Templul Auritelor. Nu are cum să existe în turnulețul acesta care se ridică deasupra Marelui Templu. Nu are cum să existe în niciun turn, oriunde ar fi el. Dar nu-mi bat capul să mă întreb cum și de ce; toată atenția îmi e captată de ceea ce se află la capătul opus al sălii: patru tronuri masive de aur și pe fiecare dintre ele o statuie de aur la fel de masivă. Rămân cu ochii la ele, incapabilă să mă clintesc, incapabilă să respir. Șocul mi-a prefăcut picioarele în plumb.

— Statuile..., șoptesc.

— Arată ca mamele.

Brittei i se citește limpede consternarea pe față când vine, împleticit, lângă mine.

— Arată exact ca mamele.

— Dar sunt bărbați, spun eu și sângele mi se urcă la cap în timp ce mă străduiesc să înțeleg ce văd.

Statuile de pe tronuri sunt identice cu Auritele. Aceleași chipuri, aceleași robe, aceleași cu totul — numai că toate sunt bărbați. Copii masculine perfecte ale mamelor care stau acolo, adormite. Unul are până și aripi, ca mama Beda. În timp ce le privesc, îmi străfulgeră prin minte amintiri, iar firele încep în sfârșit să se lege: momentul în care Anok întindea mâna spre Neîndurător, vinovăția pe care o simțea pentru ceva ce făcuseră ea și surorile ei. Apoi, sculpturile pe care le-am văzut când ne-a adus ușa aici pentru prima

oară, cele care arătau ca patru războinice în luptă cu patru bărbați de care erau legate. Războinicele acelea erau Auritele, îmi dau eu seama acum, ceea ce înseamnă că cei cu care se luptau sunt zeii aceștia.

Îmi apare în minte o viziune cu indolo, două creaturi legate cu un fir de aur. Și toate piesele se așază la locul lor. De atâta timp am crezut că Idugu e o singură entitate, o ființă misterioasă unică, ascunsă în sălașul său îndepărtat, care râde de încercările noastre de a-l găsi. Dar dacă în loc de o singură ființă misterioasă sunt patru? Patru zei bărbați, patru frați ai Auritelor. Patru Neîndurători.

Ceea ce înseamnă că minciunile mamelor sunt și mai mari decât credeam. Nu au creat Otera singure. Au fost acolo și frații lor. Și ei există de la început.

— Ce e asta, Dekka? Întreabă Britta. Cum se poate să fie toate astea aici?

Nu pot formula niciun răspuns la întrebarea ei. Capul parcă îmi e umplut cu vată. Aerul s-a îngroșat, prezența lui Idugu e aproape copleșitoare. Ne urmărește — nu, ne urmăresc. Așteaptă... Dar ce așteaptă, asta încă nu știu.

Privesc în sus, ca o provocare.

— Ce e asta, un joc? Vă jucați cu noi, așa e?

Văzând că nu primesc niciun răspuns, mă întorc spre cele patru tronuri.

— Sunteți frații Auritelor? De-asta m-ați adus aici prima oară? Ca să văd ce sunteți?

Acum înțeleg de ce ne-au luat ușile și ne-au adus tocmai din Provinciile de la răsărit. Frații (poate împreună se numesc Idugu, sau poate Neîndurătorii, nu sunt sigură) au încercat să mă aducă aici, să-mi vorbească. Dar eu am schimbat ușa înainte să apuce s-o facă și am evadat.

Însă acum m-am întors. Exact de unde am plecat.

Ca răspuns la întrebarea mea, în sală se revarsă puterea, iar mangalurile cu jăratic izbucnesc în flăcări unul după altul, o linie dreaptă care mă îndrumă spre postamentul pe care se află statuile. Nu trebuie decât să urc scările, să

stau în fața lor și voi găsi răspuns la toate întrebările.

E în sânge... Cuvintele mă înfioară.

Mă întorc spre Britta, care freamătă în spatele meu, îngrijorată.

— Acum voi trebuie să plecați, îi spun. Tu și Keita trebuie să-i avertizați pe ceilalți să fie gata de fugă. Eu am niște întrebări de pus aici.

Apoi adaug, de data asta mai blând:

— Dacă se întâmplă ceva, spune-i lui Keita că el are comanda.

— Dar, Dekka...

— Trebuie să fac asta, Britta. Trebuie să știu.

Aprobă din cap. Oftează.

— Bine. Ai grijă, Dekka.

— Și tu, Britta, îi spun și o îmbrățișez.

Apoi se duce.

Îngenunchez; scot pumnalul ascuns în cizmă. Nu e nici pe departe la fel de împodobit precum cel ceremonial pe care l-am folosit când le-am eliberat pe zeițe, dar tăișul tot tăiș e. Și atâta timp cât e în mâna mea, cred că va fi de ajuns. Acum înțeleg de ce mi-a spus Anok cuvintele acelea de mult, când m-a pus să privesc atent colierul. Mă pregătea pentru asta, pentru clipa când voi fi față în față cu adevărul dezvăluit. Nu trebuie decât să urc treptele, să adun niște sânge de la Idugu în formă lichidă și voi avea toate răspunsurile pe care le caut. Apoi voi fi în măsură să judec adevărul mamelor, adevărul Oterei, cu mintea mea.

Încep să urc.

Prima statuie la care ajung e a unui bărbat mai în vârstă, sever, cu înțelepciunea erelor nesfârșite în privire, nasul lat și expresia pusă pe șotii

aproape identice cu ale lui Anok. Rămân pe loc o clipă și mă uit la el cu atenție. Să fie statuia aceasta un Idugu adormit, fiindcă așa am decis să-i numesc, sau doar o reprezentare? Nu sunt sigură, dar un lucru știu: că aurul care o acoperă conține esență divină. Puterea se revarsă dinspre el în valuri, un freamăt subtil pe care-l simt pe sub piele. Îmi tai palma cu pumnalul și aștept răbdătoare până începe să se adune sângele.

Atinge-l și vezi... îmi șoptește o voce în minte. A mea sau a celor patru Idugu, nu sunt sigură.

Oricum ar fi, răspund cu glas tare.

— Bine. Arătați-mi totul.

Și ating aurul.

Sunt din nou în oceanul celest întunecat; trec pe lângă mine galaxii în rotație, sori se nasc și mor în universuri îndepărtate. Numai eu rămân nemișcată, privesc. Acolo, imediat în spatele vălului, al barierei nevăzute care desparte lumile, se află un lanț de munți pe care-l recunosc imediat, în ciuda sălbăticiiei care domnește luxuriant pe el: N'Oyo. Vârful cel mai înalt e semeț, încă neatins de templul care îl va încorona într-o zi. Dar pe câmpiile de la poalele lui — haos. Armate se ciocnesc, armură se izbește de armură, sabie se izbește de sabie. Iar eu — noi — rămânem unde suntem, nu-i putem ajuta. Acum ne simt, o uniune de ființe împletite într-una, dar fiecare cu conștiința sa separată. Ne copleșește tristețea, îndepărtată, totuși intensă. Jalea ne e colorată în nuanțe de albastru și argintiu, care întunecă aurul ce scânteiază pe siluetele noastre celeste. Huruie tunetul, valurile oceanului se rostogolesc ca răspuns la deznădejdea noastră.

De secole întregi tot încercăm, fără sorți de izbândă, să ajutăm omenirea să-și ignore instinctele cele mai josnice, cele care o împing spre distrugere și război. Orice am face, oamenii se împotrivesc întotdeauna. Fug de noi în trupurile lor muritoare fragile. Dar nu-i putem învinui pentru frica lor. Numai vederea noastră e de ajuns ca să-i prefacă în cenușă, doar cei mai puternici rezistă; iar când îi înmulțim ca să producem departe-văzători care să vorbească în numele nostru, și ei sunt cuprinși de nebunie pe loc. Cum să-i ajutăm pe oameni dacă nu putem nici comunica?

Cum să ajungem la ei dacă simpla noastră apropiere le aduce moartea?

Enigma ne frământă, verdele și portocaliul sunt culorile consternării noastre. Un vulcan îndepărtat erupe ca reacție la tulburarea noastră.

Dar dacă ne-am schimba forma, dacă ne-am face să arătăm cum sunt ei, muritori? Gândul ne trece prin minte, o idee care capătă forță pe măsură ce o contemplăm în nuanțe de albastru și mov. Zefiri înfioară aerul. Înfloresc

flori.

Dar cum? Altcineva din conștiința noastră gândește: Oamenii au formă preponderent dimorfă și privesc cu ochi bănuitori pe oricine e diferit. Nu ar face la fel și cu noi dacă ne-am înfățișa așa cum suntem?

Am putea deveni doi. Gândul se propagă ca o undă prin obștea noastră. Fiecare dintre noi s-ar putea separa. Masculin și feminin. Sau aproximativ, după cum dorim.

Masculin și feminin... Simplul gând ne tulbură. Oamenilor le place să se despartă în funcție de aceste granițe, deși nu sunt atât de ușor de împărțit. Există atâtea diferențe. Atâtea. Dar oamenii le fac întotdeauna rău celor pe care nu-i pot măsura cu ușurință. Îi obligă să aleagă — bărbat, femeie. Ori una, ori alta. Când ne gândim că și noi trebuie să alegem... Să ne limităm la forme atât de mărginite. Neplăcerea ne înțeapă cu roșu și portocaliu, făcând păduri îndepărtate să se usuce până rămâne doar deșert.

Cât de neelegant, oftează altcineva. Nu am vrea să ne despicăm în două. Să ne despărțim pentru totdeauna. Obștea noastră are mai mulți membri, dar în același timp suntem o unitate, legată de forțele care ne unesc între noi și cu toate celelalte lucruri din cosmos.

Poate că nu ar fi nevoie să recurgem la mijloace chiar permanente, cugetă altcineva.

Ne întoarcem atenția, odată cu entitatea aceea, spre pământul de dedesubt, unde o creatură mărunță, cu siluetă grațioasă, se strecoară printre arbuști cu cele două trupuri ale sale legate de un fir de aur strălucitor.

Se numește indolo, șoptește entitatea cealaltă, încântată. Două componente separate, dar un singur întreg.

Ne aplecăm, ca să-i studiem forma. Spre surprinderea noastră, creatura aceasta, indolo, nici nu se mistuie în flăcări, nici nu fuge la vederea noastră. Doar ne privește la rândul său cu două perechi de ochi aurii care clipesc gânditor.

Un indolo, murmurăm noi, iar gândul ne place tot mai mult. Poate că asta vom deveni.

Mă trezesc, trăgând scurt aer în piept.

Când deschid ochii, clipind alene, templul e pustiu. Și tăcut, cu excepția flăcărilor care pocnesc și scot scânteii în talerele cu jărat. Parcă aș fi singură pe lume. Dar știu că nu sunt. Tovarășii mei sunt undeva dincolo de ușă. Dacă sunt foarte atentă, le aud mișcările, sunete surde, fiecare distinct și nefiresc de încet. Aerul mi se pare aproape ca atunci, în peșterile de sub Warthu Bera, când mă deplasam atât de repede încât totul părea să se târască lent ca un melc. Dar știu că acum nu e asta. Nu mă mișc repede — de fapt nu mă mișc deloc. Idugu distorsionează timpul. Mai precis, toată sala aceasta este distorsiunea. Exact la fel e și Sala Zeițelor, numai că în loc de râul de stele, în încăperea aceasta e ascuns un templu întreg. Pe vremuri, aș fi spus că e un miracol, dar acum îl recunosc așa cum este: o toană nestatornică a unor zei nestatornici.

Mă apropiu de statui și observ cât de vii au început să arate. Din ele se ridică o căldură, ca și cum ar respira. Și mai grăitor e faptul că am palma atât de mânjită de aur, că trebuie să-l șterg cu hainele pe care le port pe sub armură. Deci aveam dreptate: acestea sunt formele adormite ale lui Idugu. Numai că nu se trezesc cum s-au trezit mamele când mi-am atins sângele de aurul care le ținea prizoniere. Oare să fie și ei cumva încătușați ca mamele?

Nu, nu se poate. De atâta timp comunică cu mine.

Ridic privirea spre ei.

— De ce mi-ați arătat amintirea aceea? întreb. Ca să dovediți că sunteți frații Auritelor?

— Frați?

Cuvântul disprețuitor mi se rostogolește pe sub piele, o mie de voci într-una singură. Privesc în sus și văd gurile lui Idugu mișcându-se în vălurile vizibile pe sub aurul care le acoperă.

— După câte ai văzut, chiar crezi că asta suntem?

— Atunci ce să cred? întreb. Că sunteți un fel de echivalent al mamelor? Că pe vremuri ați fost una cu ele, ca indolo?

— Atunci, acum, întotdeauna. Una și aceeași ființă.

— Atunci de ce toate astea? întreb, arătând în jur. Templele separate, alaki sacrificate — sângele, luptele? De ce să nu vă reuniți cu celelalte părți ale voastre dacă asta sunt?

— Pentru că ele au ales să rupă legătura dintre noi!

Podeaua se îndoaie sub forța furiei lui Idugu.

— Ai văzut amintirile! Ele ne-au întemnițat aici, ele ne-au ascuns de lume! Ele au fost cele care au hotărât să ne fure toți copiii ca să fie numai ai lor. Alaki, jatu — i-au luat pe toți. I-au constrâns să se potrivească cu ce credeau ele că trebuie să fie lumea.

Prin minte îmi săgetează imagini: Mâini-Albe ieșind dintr-un bazin cu aur, în toată gloria sa, o ființă de toate genurile, cu posibilități nesfârșite. O ființă la fel de divină ca esența din care a fost creată. Dar mamele sunt îngrozite de înfățișarea sa, așa că îi resping toate celelalte aspecte, cioplesc la ființa aceea până nu rămân decât cele feminine. În tot acest timp, Idugu privesc de dincolo de vâl, neajutorați. Le urmăresc apoi pe mame cum creează alți copii, înălțându-i pe cei feminini și ignorându-i pe cei masculini și pe yandau, în vreme ce ele se distrează cu oamenii și construiesc imperiul care se va numi într-o zi Otera. În tot acest timp, Idugu privesc, prizonieri în temnița lor, în lumea aceea dintre lumi, iar tărâmul ceresc se face RoșuPortocaliuROȘU de FURIA MÂNIA neagrăgri sumbră FOAMEA...

Mă smulg din amintiri, fiindcă nu le mai fac față. Sunt prea intense, prea copleșitoare. Și nu sunt decât jumătate din poveste — jumătatea Idugu. Mai

demult le-aș fi luat drept adevărul întreg, dar nu mai sunt naivă ca înainte. Nu văd nicăieri motivul pentru care mamele i-au lăsat prizonieri pe Idugu și nici cum au reușit Idugu să-și ascundă atâta timp, de ele și de alaki, puterea tot mai mare. Amintirile acestea sunt o manipulare și nici măcar una care se respectă, în comparație cu uneltirile lui Mâini-Albe.

Simt o furie arzătoare.

— Minciuni! răcnesc. Minciuni și iar minciuni! Vă așteptați să cred că zeii masculini care pun bărbații mai presus de toți ceilalți au prețuit o ființă ca Mâini-Albe? Că au plâns de jale pentru soarta sa? Toate astea sunt neadevăruri convenabile ca să mă faceți să le urăsc pe mame, ca să mă faceți să mă îndoiesc de toate faptele lor.

Și nu am nevoie de niciun ajutor ca să fac ce deja începusem să fac de una singură.

Răspunsul, firește, îi nemulțumește pe Idugu.

— Tu vorbești de minciuni, Dekka? vine reacția disprețuitoare. Ai venit aici ca să găsești angoro, nu-i așa? Mamele tale ți-au spus ce e? Ți-au spus că e un tron de aur dătător de putere?

— Și dacă mi-au zis? mă strâmb. Vă oferiți să mi-l dați?

Idugu continuă ca și cum nici n-aș fi vorbit.

— Auritele nu te-au informat de existența noastră, nu ți-au spus că există și alți zei. Nu ți-au spus decât că ele sunt singurele, unicele creatoare ale voastre, alaki și jatu. Spune-ne, de ce crezi că au făcut-o? De ce au păstrat pentru ele toată adorația, toată gloria? De ce ne-au ascuns, de ce ne-au înfometat?

Cuvântul zguduie sala și îmi trezește o imagine în minte: Idugu privindu-le pe Aurite de dincolo de vâl, cu roșu-portocaliul acela al furiei, al turbării, clocotind în ei. Dar pe sub emoțiile lor șerpuiește discret o altă culoare, una pe care am văzut-o atât de puțin, încât a dispărut înainte să apuc s-o înțeleg. Negru, subțire și sumbru — neajutorare. Foame...

Și, în sfârșit, cuvintele spuse de Mâini-Albe nu mai departe de acum câteva dimineți au sens: Numele dau lucrurilor putere. Chiar și zeilor.

Revelația mă face să mă cutremur: mamele le-au răpit lui Idugu numele și identitățile și, astfel, le-au refuzat șansa de a fi venerați. Toți zeii au nevoie de venerație ca să supraviețuiască. Se hrănesc din supunerea și credința oamenilor. Dar Auritele i-au lipsit pe Idugu de adorație, apoi i-au surghiunit dincolo de vâl ca să moară de o moarte care se anunța foarte înceată și dureroasă.

Și totuși, sunt încă aici.

Cum e posibil să mai existe? Îmi iese din nou la suprafață mintea rațională, care împunge afirmațiile lui Idugu și lasă găuri în ele. După câte știu, conștiința ar fi trebuit să li se stingă de mult. Ar trebui să fie doar cu o treaptă mai sus de energia plutitoare prin univers. Cum se poate să existe în continuare, să-mi vorbească în acest templu al lui Oyomo, dacă...

Stai.

Acest templu al lui Oyomo.

Oyomo...

Mi se scurge tot aerul din plămâni.

— Voi l-ați creat pe Oyomo! exclam. Ați făcut o identitate nouă care să vă ajute să vă hrăniți!

E perfect logic. Nu e de mirare că jatu au reușit să le ia prin surprindere pe Aurite și să le întemnițeze — îi aveau drept conducători pe Idugu, iar mamele nu știau. Îi credeau pe Idugu închiși la loc sigur, dincolo de vâl, murind încet de foame. Dar fără știrea lor, părțile lor complementare creaseră o identitate nouă pe nume Oyomo și, cu ajutorul ei, îi manipulaseră pe jatu să urmeze o cale nouă, numită Înțelepciunile Veșnice. Iar dacă amintirea pe care am văzut-o în mintea lui Melanis e adevărată — cea cu acel jatu care privea în sus cu disperare către mame — atunci jatu aveau deja toate motivele să urmeze Înțelepciunile. Am văzut cum îi tratează Primele născute pe bărbați,

cum îi privesc de sus, ca pe niște ființe inferioare. Bineînțeles că jatu aveau să cadă sub farmecul lui Oyomo, zeul care le promitea o lume condusă în întregime de bărbați. O lume în care femeile aveau să fie constrânse să fie supuse, iar alaki aveau să fie decimate treptat, până când a ajuns necesar un ritual special ca să le găsească și să le execute pe cele foarte puține care mai rămăseseră.

Pe când conduceau lumea, mamele au creat o ierarhie bazată pe gen, așa că Idugu, când au avut ocazia, au făcut la fel. Dar diferența e că ei au fost și mai răzbunători decât părțile lor feminine, i-au masacrat pe copiii crescuți de Aurite și cu sacrificiile acelea s-au hrănit, s-au îndopat cu puterea care le fusese refuzată de atâta vreme.

Furia îmi mătură tot corpul, atât de puternică, încât de-abia mai sunt în stare să vorbesc.

— Înțelepciunile Veșnice, templele — voi le-ați creat pe toate ca să puteți fi venerați! strig mânioasă. Ca să vă hrăniți, iar cu puterea câștigată să vă răzbunați pe mame și copiii lor!

Totul e așa de sinistru, de deformat, încât cu greu reușesc să înțeleg. Toate suferințele mele, ororile din pivniță, poverile vieții de femeie în Irfut, toate au fost din cauza lui Idugu. Pentru că aveau nevoie de hrană. Da, Auritele i-au închis, dar ei au fost cei care au dus lucrurile la extrem. Ei au fost cei care au transformat Otera în locul acesta perfid, sumbru. Dintr-odată, îmi amintesc cuvintele pe care ni le-a spus seniorul Durkas în nenumărate rânduri la Irfut: Venerația nu înseamnă doar rugăciunile pe care le rostim; ci și actele de supunere pe care le înfăptuim. Iar Idugu s-au folosit de Înțelepciunile Veșnice ca să ceară de la femei supunere aproape completă. Așadar, ori de câte ori mergeam mai încet pentru că așa mă învățau Înțelepciunile Veșnice, ori de câte ori plecam capul, îmi țineam gura, mă chirceam... ori de câte ori făceam toate aceste lucruri, ele erau o închinare către Idugu. Supunerea mea — durerea mea — îi hrănea.

Toată oroarea, toată frica... îi țineau în viață, le dădeau energie să completeze împotriva noastră atâta timp.

— Voi sunteți de vină pentru toate! strig, furioasă. Ritualul Purității,

Mandatul de Moarte... tot ce s-a întâmplat, tot sângele, toată durerea! Din cauza voastră m-au torturat, m-au omorât iar și iar! Din cauza voastră au suferit toți prietenii mei și atâtea femei oterane suferă în continuare. De la început voi ați fost.

— Nu, Auritele au fost! răcnesc înapoi la mine zeii. Ele ne-au închis! A trebuit să găsim o cale să supraviețuim, chiar dacă pentru asta a trebuit să născocim o înșelătorie ca să ne hrănim!

— Dar pe socoteala tuturor alaki!

De-acum sunt atât de furioasă, încât îmi ies în relief toate venele de pe gât când țin:

— Spuneți că suntem copiii voștri, dar vă hrăniți cu noi, chiar și acum vă hrăniți cu noi, chiar și acum vă folosiți de corpurile noastre de parcă ar fi locurile voastre de joacă! Dacă vă numiți tații noștri, progenitorii noștri, spuneți, de ce sunt atâtea alaki legate cu lanțuri pe eșafoduri prin toată Hemaira, spuneți, de ce sunt atâtea fete prizoniere în temple, în celule, așteptând să vă îndopați voi cu sângele lor?

Când nu primesc niciun răspuns, privesc în sus la ei cu ură.

— Nu puteți să-mi răspundeți, așa e? Nu puteți să justificați ce-ați făcut. Nici măcar nu puteți să ieșiți de după vâl și să...

Mă opresc, clipesc repede... înțeleg.

De când tot vorbim, Idugu nu s-au clintit din loc. Nici măcar degetele nu le-au tresărit. De fapt, nu le-au fremătat pe sub aur altceva decât gurile. Parcă n-ar avea destulă putere cât să miște altceva. Acum îmi aduc aminte: când ne-au adus aici de la templul din Provinciile de la miazănoapte, ne-au împins dintr-un loc în altul de parcă nu le ajungea forța să mențină ușa deschisă. Și nu e doar asta. Nu s-au manifestat decât în locuri unde deja aveau credincioși, unde se făceau chiar atunci sacrificii în numele lor: Oyomosin, Zhúshan, străduța aceea. În fiecare loc, a trebuit să moară sau să fie torturat cineva, cum a fost Melanis, ca să apară Idugu.

N-are sens. După ce au fost venerați ca Oyomo de atâta timp, Idugu ar trebui să aibă de două — nu, de trei ori puterea Auritelor. Și totuși nu pot nici măcar să se miște de pe locurile lor și se ascund în continuare după un nume fals ca să nu atragă față de atenția și furia perechilor lor.

De ce?

Îmi trece fulgerător prin fața ochilor o imagine cu indolo. Ce se întâmplă cu unul se întâmplă și cu celălalt...

Și, în sfârșit, înțeleg.

Râd și râd și tot râd, mă las în voia amărăciunii care clocotește în mine.

— Sunteți prizonieri și acum, așa e?

Când Idugu nu răspund, după cum mă așteptam, continui.

— L-ați creat pe Oyomo și i-ați făcut pe jatu să creadă în el, ba chiar i-ați manipulat ca să le ia prizoniere pe mame. Dar s-au întors toate împotriva voastră, nu-i așa? Pentru că în continuare sunteți legați. În continuare sunteți una și aceeași ființă, deși aveți corpuri separate. Când le-au închis pe mame, corpurile voastre au ajuns și ele așa. Numai că voi n-aveți o Nuru să vă elibereze. Oricât ați complotat voi, nu v-ați gândit atât de departe, iar eu, una, refuz să vă eliberez.

Se lasă o tăcere încordată. În colțul câmpului vizual îmi scânteiază nuanțe de galben-ars, portocaliul exasperării. Aproape că simt furia lui Idugu cum fierbe sub ei ca un vulcan adormit.

— Deci? îi îndemn.

Sala e străbătută de un suspin.

— O eroare regretabilă, recunosc în cele din urmă zeii. Dar o vom îndrepta noi curând. Vom tăia legătura care ne unește și le vom distruge pe celelalte „noi“ o dată pentru totdeauna.

— Cum? întreb, neîncrezătoare. Nu le puteți face nimic mamelor fără să

suferiți și voi.

— Nu, dar tu poți...

Șoapta vicleană îmi întoarce lumea cu susul în jos.

Dintr-odată, de-abia mai pot să mă țin pe picioare. Ceea ce sugerează, să le omor pe mame... nici măcar nu pot înțelege așa ceva. Dar par atât de convinși. Atât de categorici. Asta voiau de la mine, de asta m-au adus de fapt aici. Chiar cred că aş fi în stare să le omor pe mame.

— Am fost creată să le eliberez pe Aurite, spun eu încet. Indiferent ce se întâmplă între noi, sunt fiica lor. Nu a lor și a voastră, ca alaki și jatu.

Încă o pauză de la Idugu.

Răspunsul, când vine în cele din urmă, e un râset amuzat.

— Așa ți-au spus?

Simt cum mi se încinge pielea de pe gât când îi aud cum continuă:

— Credeai că ele te-au creat? Că ești chiar fiica lor? Minciuni, numai minciuni. Permite-ne să-ți arătăm adevărul.

Dintr-odată, o mână îmbrăcată în aur se întinde spre mine, atât de mare încât îmi acoperă tot corpul. O singură atingere și cad — o lacrimă de aur în coborâre vertiginoasă spre un ocean de albastru. Întreaga lume parcă se bucură de sosirea mea. Cerul e zugrăvit în nuanțele de roz și auriu ale entuziasmului. Peste apele de dedesubt zâmbește un curcubeu, ceea ce are sens. Exact așa mi-au spus și mamele că m-am născut. Sunt o lacrimă de aur căzută din ochii lor — ultima lor încercare disperată de a evita să rămână prizoniere o eternitate. Dar, când privesc mai îndeaproape, văd că lacrima pe care o urmăresc nu curge din ochii mamelor, cum mi s-a spus întotdeauna — ci din...

Mă smulg din amintire, îngrozită. Idugu încearcă să mă manipuleze din nou, numai că de data asta îmi arată amintiri false despre propria mea naștere.

— Nu! strig eu. Refuz să văd ce-mi arătați! Refuz să fiu instrumentul vostru pentru răzbunare.

Există și alte metode să aflu adevărul. Acum am sângele lor în palmă. Nimic nu mă oprește să-l păstrez, să caut în el mai târziu și să văd ce s-a întâmplat în realitate, în loc să cred amintirile pe care încearcă ei să mi le îndese în cap.

— Eu plec! le strig. Plec acum și nu aveți cum să mă opriți.

— Nu ne crezi spusele, nu-i așa, Dekka?

Răspunsul vine ca un oftat lung, pe jumătate adormit. Prezențele lui Idugu deja slăbesc. Adorm la loc, la fel ca mamele când sunt epuizate.

— Atunci crede-ți propria putere, uită-te cu ochii tăi, mai spun ei și, din nou, o mână de aur se întinde spre mine.

Mă trezesc, cu un icnet, de cum mă atinge.

Când mă ridic în picioare, în jurul meu încăperea e scăldată în lumină, iar lucrul acesta mă tulbură. Sunt aprinse toate mangelurile, întinericul care le ascundea a dispărut. Chiar am fost adormită tot timpul — chiar și după prima dată când am crezut că m-am trezit? Tot ce am văzut a fost un vis?

— Te-oi trezit, slavă mangelor.

Vocea Brittei se aude chiar lângă urechea mea. Tresar, luată prin surprindere, când o văd în picioare în spatele meu, împreună cu Keita și Ixa. Cu toții par ușurați — foarte, foarte ușurați. Cât timp a trecut de fapt?

— Te simți bine, Dekka?

Britta mă cercetează cu ochi plini de îngrijorare.

— O trecut o oră și ceva. Oi primit răspunsul pe care-l căutai? Om fost îngrijorați rău. Trebuie să plecăm. Tot ce e pe-aici e greșit tare de tot.

— Bine, spun eu, încuviințând cu hotărâre din cap. Hai să...

Mă opresc când în aer se aude un trosnet straniu. O ușă.

În clipa în care mă întorc spre ea, din senin dau cu ochii de un Lepădat mic și vânos, în spatele lui Keita. Pielea îi e de un vinețiu-albăstrui, ciudat, nu seamănă cu a celorlalți pe care i-am văzut. În jurul nostru se deschid alte și alte uși, din care se revarsă ceilalți uruni ai noștri — Acalan, Li, Lamin și Kweku. Sunt păziți din spate de jatu, împreună cu urlătorii-morții, Lepădații. Cu toții apar din ușile care se formează acum în jurul nostru. Zecile și zecile de uși. Mai rău, Keita și ceilalți par încremeniți, incapabili să se miște, incapabili să vorbească.

— Dimineața bună, Nuru, spune urlătorul-morții din spatele lui Keita.

Știu, chiar și fără să întreb, că e seniorul Kadiri.

Are privirea aceea — cea pe care o avea și pe scenă, când era gata să le sacrifice pe fetele lui Idugu. Ghearele lui se întind spre spatele lui Keita și eu îngheț toată.

— Keita...

— Când au venit Idugu să mă învie, spune seniorul, mi-au spus că e cu puțință să nu asculți de rațiune, așa că a trebuit să-ți arăt. A trebuit să-ți arăt adevărul ca să vezi cu ochii tăi. Nu uita, spune el, cu ochii arzând de un fanatism păgân, că toate astea sunt pentru tine. Îți dedic acest sacrificiu ție, Deka, angoro a zeilor. Fie să te hrănească, aducătoare de moarte pentru tot ce este divin.

Apoi îi taie gâtul lui Keita.

31

Sângele lui Keita e de un roșu-viu. Nu știu ce culoare mă așteptam să aibă, dar îmi pietresc când îl văd cum îi izvorăște, bolborosind, din gât. Se revarsă și se tot revarsă, incredibil de mult, din rozul de dedesubt. Rozul acela care arată atât de ireal sub cafeniul frumos al pielii lui.

Visez? Trebuie să fie un vis — n-are cum să fie real ce văd. Sala se învâрте cu mine. Lumini, mișcare, culori — țipete. Multe, multe țipete.

Undeva în apropierea mea, Britta plânge.

— Li... Li e...

Se întoarce spre mine cu lacrimi în ochi. Li e prăbușit în brațele ei. Și din gâtul lui se revarsă același roșu oribil.

— Îl o... îl omoa...

Nu înțeleg ce spune. Parcă merg pe sub apă. Totul e atât de apăsător. De-abia mă pot mișca. Nu-l văd decât pe Keita întins acolo cu roșul acela groaznic care curge și tot curge din el și nu știu ce să fac și de ce nu pot să fac nimic și de ce, of, de ce îi curge lui Keita sânge din gât?

— Keita?

Încerc să merg spre el, dar mă lasă picioarele, așa că sunt nevoită să mă târăsc până acolo și să-mi adun și ultima fărâmbă de putere ca să-l trag la mine în poală.

— Keita, te rog, vorbește-mi, te...

Încearcă, dar îi iese o spumă sângerie la colțul gurii și tușește, împrôșcându-

mi roba cu roșu. Nu, nu, nu... Îmi tremură mâinile în timp ce-mi apăs degetele pe gâtul lui.

Încerc să opresc sângele, încerc să adun marginile răni ca să se vindece, dar e degeaba, așa că intru în starea de luptă să văd dacă e ceva înăuntru ce pot să schimb. Dacă am reușit s-o vindec pe Britta acum doar câteva luni, dacă am fost în stare s-o readuc din morți, probabil îl pot vindeca și pe Keita. Dar când mă uit, sufletul lui Keita e uman, atât de frustrant și neechivoc de uman. Așa că ies brusc din starea de luptă și mă întorc la roșul care curge întruna. Curge și tot curge.

Deja lumina din ochii lui Keita s-a stins aproape de tot și hârâie când răsuflă, așa că mă rog de el.

— Keita, nu, te rog, te rog, te rog, noi doi trebuia să fim indolo, ții minte?

Rostesc cuvintele ca un vaiet, de parcă sunt un animal rănit.

— Tu și cu mine, doi într-unul singur. Nu, te rog, Keita, nu...

Nimic din ce fac nu contează: Keita continuă să horcăie când respiră și sunetul e așa de groaznic că-mi vine să-mi smulg urechile ca să nu-l mai aud.

— Keita, te rog... îl implor întruna, trăgând cu disperare ce pânză mai găsesc din stratul de sub armură.

I-o strâng pe lângă gât, dar roșul răzbate prin ea.

— Rămâi aici cu mine, șoptesc, sărutându-l frenetic pe buze. Rămâi cu mine.

O mișcare slabă mă face să ridic privirea.

— Deka...

Sângele îi țâșnește lui Keita din gât în timp ce șoptește cuvântul, chinuit de durere. Vocea lui e sticlă spartă — o muchie zimțată care mă spintecă în două. Încearcă să ridice mâna spre fața mea, dar îi cade, așa că o apuc eu și mi-o pun pe obraz.

— Sunt aici, Keita. Rămâi cu mine, îi spun, cu lacrimile curgându-mi pe obraz, în timp ce el încearcă să-mi zâmbească, numai că nu reușește să-și ridice colțurile gurii.

— Uite, spun eu și trag repede de ele în sus.

Dacă îl ajut să zâmbească, poate o să dispară toate și Keita o să fie întreg din nou și asta n-o să fie adevărat și n-o să se întâmple. Dar, orice aș face, buzele nu i se mai curbează, iar acum încep să se răcească sub degetele mele și capătă o textură cerată, fără viață, ca pergamentul. La fel sunt și ochii lui când mă uit la ei. Se stinge lumina din ei. Pe piele i se întinde o paloare cenușie.

Ba mai rău, acum horcăitul din piept îi încetinește. Sub ochii mei neajutorați, răsuflarea îi hârâie o dată, de două ori și, brusc, se termină. Keita s-a dus. Iar eu stau acolo, nefiind în stare să mă mișc, nefiind în stare să fac nimic.

Doar stau acolo.

Ixa patrulează în stânga și-n dreapta prin fața mea, făcând din corpul lui masiv o pavază între mine și jatu care între timp au început să ne dea târcoale, dar de-abia dacă observ. Undeva departe, Britta jelește și durerea ei e soră cu a mea, dar nici măcar nu tresar. Știu doar atât: Keita era aici și era frumos și era al meu, iar acum nu mai e. Cel mai drag prieten. Camaradul meu în luptă. Unul dintre puținii oameni în fața cărora puteam plânge fără să creadă că sunt înfrântă sau dezgustătoare sau nedemnă. Cel mai minunat băiat pe care l-am cunoscut — un suflet frumos, plin de lumină, iar acum nu mai e, o, mamelor, nu mai e și n-o să-l mai văd niciodată, pentru că alaki nu merg în același loc ca oamenii și eu nici măcar nu sunt alaki și n-o să mor niciodată și acum o să fiu singură pentru totdeauna, pentru totdeauna singură.

Mă uit în jos la trupul fără viață al lui Keita, atât de nemișcat la mine în poală, și din senin mă simt plină de îndeajuns de multă ură încât să dau cu cerul de pământ.

— Ai spus că n-o să mă lași niciodată! țiip. Ai promis — tu și cu mine trebuia să fim împreună!

Îl scutur, scutur cadavrul acela dezgustător, obscen.

— Ai spus că o să fim împreună mereu!

Iese din mine un suspin chinuit și îmi îngrop fața în palme, dar mă trag înapoi când le simt ude. Sunt roșii — pline de sângele lui Keita. Sângele vărsat din cauza mea. Pentru că de la început nu l-am meritat, pentru că am omorât atâția oameni, am provocat prin alții atâtea morți și de-asta l-au luat. O, mamelor, l-au luat.

Frec sângele în încercarea de a-l înlătura de pe mâini, dar nu ajută. Oricât de tare mi-aș freca mâinile de armură, pata roșie rămâne, auriul rămâne. E acolo, îmi scânteiază pe degete — aurul acela pe care îl urăsc, îl urăsc.

Stai.

Mi se încordează fiecare mușchi din corp când privesc în jos și încremenesc. Am aur pe mâini, prin sângele lui Keita sclipește aurul. Același aur care, acum, îl cuprinde și se împletește cu căldura care se ridică din corpul lui. Keita arde, arde ca focul. E cuprins tot de fierbințeală. La fel și încăperea din jurul nostru.

— Ce s-o întâmplat? întreabă Britta, dezorientată.

Mă uit în jur și o văd acoperită cu un strat subțire de sudoare... și aur. Aurul vine de la Li, care e la ea în poală și e poleit cu totul — la fel și Acalan, Kweku și Lamin, când privesc spre ei. Sunt confuză. Intră cu toții în somnul aurit, dar n-are niciun sens. Toți sunt oameni. Toți sunt muritori. M-am uitat înăuntrul lui Keita și am văzut că e muritor. Altceva n-am văzut când am privit înăuntrul lui.

Dar nu cumva am încetat să-l urmăresc prea devreme?

Încremenesc, până când la întrebarea Brittei răspunde o voce.

— De la Deka este, să știi. Ea a făcut-o.

Ridic ochii și-l văd pe seniorul Kadiri în mijlocul sălii, cu sângele lui Keita pe gheare și lucirea aceea oribilă, fanatică, în priviri.

Mai rău, nu e singur. În spatele lui se află acum o armată întreagă de jatu și urlători-ai-morții, cu săbiile scoase și simbolul kaduth de pe platoșe pulsând violent. Simt doar o durere ușoară, surdă, în cap, dar îmi curge transpirația pe frunte. Temperatura corpului lui Keita crește clipă de clipă, doar că nu mai am timp să întreb de ce — nu când jatu și Lepădații sunt aici, iar intențiile letale le sunt vădite în posturile de luptă, săbiile ridicate și ghearele ascuțite gata să lovească. Știu ce vor, știu de ce sunt aici: au venit să ne omoare, să se asigure că n-o să mai ieșim în veci din templul acesta deghezat ca încăpere.

Seniorul Kadiri ridică ghearele, de pe ale căror muchii încă se scurge sângele lui Keita. Îi face semn unui jatu din apropiere, care vine grăbit și îngenunchează în fața lui.

— Privește cu atenție, Deka, spune el, pocnind sonor din ghearele acelea oribile. E timpul să înțelegi. De la început, tu le-ai făcut pe toate, întocmai cum au spus Idugu. Întotdeauna tu ai fost. Tu ești angoro, tronul de aur, izvorul puterii. Auritele te-au trimis aici, cu zgardă ca pe o jivină netrebnică, să-l ucizi pe Idugu, dar El, în înțelepciunea Lui, le-a tulburat puterea. Ți-a dat libertatea. Privește cu atenție, Deka. Așa-zisele tale mame voiau să lucreze prin tine ca să semene moarte, dar noi îți vom folosi puterea pentru a aduce viață. Ofer acest sacrificiu în numele tău, Deka.

Își înjunghie tovarășul prin gât, până la ceafă.

Simt că îngheț și privesc, năucită, cum se revarsă sângele, roșul acela familiar, oribil, numai că sub ochii mei se preface repede într-o peliculă aurie, cum se întâmplă și la Keita, Li și ceilalți băieți. Dar, spre deosebire de mai înainte, nu pot să stau deoparte și să privesc. Nu pot să las încă un jatu să devină nemuritor condiționat, ca prietenii mei acum.

Mă forțez să ridic mâinile. Indiferent ce s-ar întâmpla în jurul meu, nu-l pot lăsa pe jatu acela, pe seniorul Kadiri sau pe oricine altcineva dintre cei de față să capete destulă putere încât să-mi rănească prietenii, oamenii pe care-i iubesc.

— Retrageți-vă, spun, încercând să rostesc comanda cu cât de multă fermitate pot.

Nu se mișcă nici măcar un singur jatu.

Singura motivație pe care o simt vine din poala mea. Keita mișcă, dar e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, pentru că se trezește aici, într-o sală plină de jatu care nu sunt afectați de comenzile mele.

Seniorul Kadiri zâmbeste cu încântare.

— Doar știi că n-are rost să-ncerci să-ți folosești vocea, Nuru. Pe toți ne apără semnul lui Idugu, spune, bătând în simbolul kaduth de pe platoșa celui jatu care tocmai învie. Puterea aceea a ta n-are nicio influență aici și, în curând, toți prietenii tăi vor fi pe lumea cealaltă. Nu va mai avea ce să-ți distragă atenția și să te abată de pe calea care ți-a fost hărăzită.

— Da‘ poate nu vreau eu, pișat bășinos ce ești.

Britta se ridică în picioare, cu o expresie ucigătoare.

Seniorul Kadiri de-abia catadicsește să-i arunce o privire.

— Și ce ai de gând să faci, alaki? pufnește, deloc impresionat.

— Uite asta.

La un gest al Brittei, podeaua se curbează, iar seniorul Kadiri și cei de sub comanda lui zboară în aer. El se răsucesc iute la jumătatea arcului și aterizează în picioare, dar câțiva jatu se lasă moi pe lângă perete, zdrobiți de impact. Alții au membrele rupte. Mă mulțumesc să-i urmăresc cu o privire sumbră. Exact asta merită.

— Distrugeți-o! Distrugeți-o acum! rage un jatu în spatele seniorului Kadiri. Un comandant.

Jatu și urlătorii-morții care încă mai sunt în stare să se miște dau năvală spre Britta, dar ea mișcă din mână din nou. Numai că de data asta podeaua de-abia dacă se clintește. Frustrată, încearcă din nou. Nimic.

Dau fuga lângă ea, panicată. Am uitat că nu s-a odihnit destul după ce și-a manifestat puterea ultima dată.

Comandantul care a vorbit mai înainte observă.

— Rămâne fără putere — omorâți-o! strigă.

Dând din cap, cel mai apropiat Lepădat se aruncă spre ea. Și erupe într-un mănunchi de flăcări.

Când mă răsucesc pe călcâie, năucită, se întâmplă ceva ciudat: Keita se ridică de la pământ, cu flăcări țâșnindu-i din ochi, fierbinți precum cele care-i cuprind acum pe jatu din jurul meu. Parcă s-a prefăcut în Alagba, spiritul despre care se spune că-i pedepsește pe cei răi pe Tărâmurile de Apoi. Cu cât mai mulți jatu iau foc, cu atât mai multe flăcări se revarsă de sub pielea lui Keita, numai că pe el nu-l ard. Pielea nu i se scorojește; nu se simte deloc mirosul acela groaznic al arderilor de viu. E întreg — ba chiar mai bine de atât.

E plin de putere.

— Keita? șoptesc, incapabilă să cred ce văd.

Nu înțeleg cum e posibil. Acum era mort, acum e viu și controlează focul? Ce se întâmplă? Se întâmplă ceva, dar eu tot nu pricep.

Nu sunt singura uluită.

— Ce înseamnă asta? răcnește seniorul Kadiri. Ce se întâmplă?

— Un dar divin, răspunde Keita, a cărui voce parcă are acum mai multe nuanțe, ca a lui Idugu. Dar trebuie să ai binecuvântarea unei zeițe ca să-l primești. Ai vrut ca Dekka să ardă în focuri. Ai vrut să pierim toți. Acum e rândul tău.

Face un gest. De data asta, fiecare jatu și Lepădat din jurul nostru, până la ultimul, izbucnesc în flăcări, țipând, în timp ce trupurile le clocotesc și li se pârgolesc în armură. Se întetește duhoarea de carne arsă, oroarea aceea veche, bine-cunoscută, dar nu mă sperie, nici măcar nu mă tulbură vreun pic. Au încercat să mi-l ia pe Keita. Au încercat să-mi ia toți prietenii, pe oamenii care acum sunt singura mea familie adevărată. Asta e pedeapsa. Asta merită.

Mă împunge un nas rece. Dekka?

Privesc în jos la Ixa. E timpul să plecăm. Hai să-i luăm și pe ceilalți.

Dekka, aprobă Ixa și se grăbește mai departe.

Când ajung la Britta, deja l-a ridicat în brațe pe Li. E palidă, obosită. Trebuie că e epuizată după ce și-a folosit darul.

— Te simți bine? o întreb, dar n-are ochi decât pentru Li.

— Încă n-a ieșit din somnul aurit, spune, speriată. De ce n-a ieșit din somnul aurit, Dekka?

— Stai să văd.

Mă opresc lângă ea și intru din nou în starea de luptă, privindu-l pe Li. Mă încrunt când întrezăresc ce se întâmplă în corpul lui. I se schimbă însăși esența, se înfășoară în jurul ei fire de aur care, treptat, devin una cu ea. Deci asta am ratat când m-am uitat la Keita, asta n-am văzut fiindcă nu l-am privit suficient.

— Se va trezi curând, îi spun Brittei, făcând ochii roată prin sală, la ceilalți uruni, cufundați și ei în somnul aurit.

Și ei trec printr-o prefacere, schimbați de aur dinăuntru.

— Toți se vor trezi.

Acum văd totul și starea de luptă îmi permite să înțeleg asta cu o certitudine liniștitoare.

Dar când mă întorc și-mi readuc vederea la normal dintr-o clipire, observ ceva neobișnuit. Unul dintre jatu pârjoliți se trage spre mine, târându-și corpul înnegrit pe podea. Înăuntru, sufletul i se stinge din auriu spre un alb-șters, dar forma i se schimbă, devine tot mai mare, semănând cu o siluetă pe care o cunosc bine. Un urlător-al-morții, un Lepădat.

Deci așa se întâmplă.

— Se transformă în urlători-ai-morții, îmi anunț prietenele, dar niciuna nu mă aude.

Toate sunt preocupate de partenerii lor, Belcalis de Acalan și Adwapa de Kweku. Numai Lamin e pe jos, singur, fiindcă Asha s-a întors în munți.

Mă întorc spre Ixa. Ia-l pe Lamin, îi spun calm.

Nu contează dacă jatu de aici devin urlători-ai-morții; nu aici vor învia. Dacă e adevărat ce am văzut în kaduth, Lepădații se nasc undeva în măruntaiele pământului — probabil în munți, fiindcă acolo sunt destul de izolați încât să nu-i vadă nimeni cum răsar din pământ. Acești urlători-ai-morții nu vor fi problema mea deocamdată, ceea ce e foarte bine: mai am un singur lucru de făcut.

Merg până în capătul sălii, unde a mai rămas un ultim Lepădat care nu arde: seniorul Kadiri, cu trupul ghemuit în spatele unui mangal, ca un laș ce este. Keita mi l-a lăsat în viață special, dragul de el. Să nu uit să-l sărut mai târziu ca mulțumire.

Până să ridice ochii spre mine seniorul Kadiri, deja am săbiile atika în mână. Probabil că-mi vede hotărârea din priviri, pentru că scutură din cap cu disperare, făcând ochii mari.

— Deka, se roagă, gândește-te ce faci. Dacă mă omori, armatele mele nu se vor mai opri. Chiar acum se adună în N'Oyo, iar dacă nu primesc semn de la mine în două zile au să...

Tăișurile mele scânteiază și capul îi cade la podea, într-un șuvoi de sânge.

Zâmbesc răutăcios.

— Ia mai învie acum, mârâi, mulțumită.

Apoi mă aplec și-i smulg platoșa de pe piept, strâmbându-mă când semnul kaduth de pe ea clipește malefic.

Aerul din spatele meu se umple de o căldură înăbușitoare. Mă întorc și-l văd pe Keita cum se apropie, în timp ce flăcările de mai devreme i se retrag în

piele și dispar treptat.

— Keita!

Săbiile atika și platoșa cad pe jos, zăngănind, când mă reped să-l îmbrățișez. Nu-mi pasă că trupul lui încă arde ca focul, nu-mi pasă că în jurul nostru se desfășoară simfonia măcelului, că pe jos sunt cadavre făcute cărbune. Nu-mi pasă decât că e aici, că e viu.

— Keita! Keita! suspin și îl sărut până mai-mai să se sufoce. Trăiești!

Se uită în jos la propriul corp, gânditor.

— Așa se pare.

— Și ești jatu adevărat! Nu numai atât, acum ești nemuritor!

Mă rog, aproape nemuritor. Dar nu contează, el și ceilalți uruni au acum vieți la fel de lungi precum cele de alaki. Cât despre modul cum au căpătat darul acesta, mintea mea încă nu e în stare să accepte. Să accepte ce au spus Idugu și seniorul Kadiri: că eu sunt angoro, tocmai puterea în căutarea căreia m-au trimis, chipurile, Auritele. Nici măcar nu știu cum să interpretez asta. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, a tuturor minunilor pe care le-am văzut, mi se pare... straniu.

— Încă o surpriză.

Keita pare doar vag tulburat de situație. Aruncă o privire la măcel. Câteva cadavre de jatu tresar și pe piele le apar semnele distinctive ale somnului aurit. Lepădații, bineînțeles, sunt nemișcați. Ei nu învie, la fel ca urlătoarele-morții ale noastre.

— E cazul să plecăm. A răsărit de mult soarele.

Fac semn din cap că sunt de acord.

— Și seniorul Kadiri spunea că are armate care se îndreaptă spre Abeya chiar acum.

Gândul mă zguduie — îmi amintesc: indiferent ce cred eu despre Aurite, nu pot să-i abandonez pe oamenii din Abeya. Poate au fost avertizați de amenințarea jatu, dar nu sunt pregătiți pentru toate armatele lui Idugu laolaltă.

Îl iau pe Keita de mână.

— Să mergem! strig, apoi îmi adun săbiile și platoșa, după care trag de el să se grăbească. A zis că o să ajungă în două zile.

În timp ce alergăm spre ușă, mă întorc pentru ultima dată spre statuile-Idugu, cu chipurile nemișcate sub vălurile de aur. Și-au cheltuit toată energia deschizând atâtea uși pentru jatu, iar acum sunt într-un somn adânc. Iar dacă e după mine, nici că se vor mai trezi vreodată.

— Vin eu înapoi și după voi.

Scuip pe jos ca să-mi întăresc promisiunea.

Apoi ies cu pași apăsați.

Afară, le găsim pe Katya și Nimita postate pe coridor, încordate. Pe scări se aud pași care urcă și comenzi. Mai sunt jatu. Cu sutele, dacă e să ne luăm după voci.

— Deka! răsuflă Katya, ușurată să mă vadă. Suntem înconjurați! Am baricadat coridorul de jos, dar...

Bufnitura grăitoare a unui berbec de asediu îi încheie fraza.

Când mormăi enervată, un cap solzos se împinge în degetele mele. Cobor privirea și îl văd pe Ixa, în continuare în forma lui adevărată, cea masivă, cum se uită la mine cu o concentrare intensă. Eu... spune el simplu.

Mă încrunt. Tu? întreb, derutată, dar Ixa nu răspunde.

Doar pășește moale până lângă peretele coridorului și începe să geamă. Îl urmăresc, perplexă, până văd mușchi cum răsar, unduitor, și țepi cum îi erup

de-a lungul coloanei vertebrale și pe frunte. Se transformă din nou, dar de data asta ceva e altfel. Nu devine altă creatură; pur și simplu îi crește corpul, se face tot mai mare și mai mare. Parcă ar trece prin adolescență, trăsăturile îi devin mai clar dăltuite, mai definite, picioarele și pieptul i-au ajuns atât de masive, încât se lovesc de perete.

Când nu mai are loc să crească într-acolo, încep să i se întindă labele din spate și șoldurile, care avansează spre noi.

Îi împing pe ceilalți în spatele meu, alarmată.

— Lipiți-vă de perete!

Ixa, e cazul să te oprești, adaug în minte, dar el tot crește și crește.

— Ixa? îl chem, panicată.

Scâncește slab, dar nu răspunde. Parcă nu mai poate controla creșterea aceasta rapidă, doar că nu are loc să mai crească. Pereții din jurul nostru sunt făcuți din n'goro, cea mai dură rocă din Otera. Va dura ore întregi s-o spargem, or până atunci...

— Ixa, șoptesc, îngrozită. Ixa, trebuie să te oprești acum, trebuie să...

— Mă ocup eu.

Britta îl lasă jos cu blândețe pe Li, apoi se îndreaptă spre perete.

Apasă palma acolo și se concentrează. În câteva momente, venele mă furnică de la puterea ei, care izbucnește la suprafață din nou, numai că, spre deosebire de dățile trecute, e calmă — controlată. Britta trage aer în piept o dată, îl dă afară, apoi împinge. Peretele explodează în afară.

Ixa trece drept prin el, mărimea lui o egalează, apoi o depășește repede pe a unui mammut, o creatură din aceea colosală, cenușie, cu țepi. De-abia când i se desfășoară din umeri aripi lungi, cu pene, creșterea îi încetinește și, în cele din urmă, i se oprește.

Aerul de început de după-amiază năvălește înăuntru, iar Ixa se uită înapoi la

noi, mulțumit, dar obosit. Și-a încheiat transformarea și seamănă și mai mult cu un drakos marin: are o coroană de țepi care-i ies mândri din frunte și pe toată spinarea, fiecare picior îi e atât de mare, încât un cal ar arăta pitic pe lângă el, iar ghearele îi sunt cât ciocanele. Am știut dintotdeauna că Ixa va mai crește într-o bună zi, dar acum e cât un munte.

Sus, Dekka? întreabă el, entuziast. Sus pe Ixa?

Aprob și mă întorc scurt spre ceilalți.

— Urcăți — repede!

Prietenii mei se cațără iute pe el, apoi Ixa se avântă în aer. Dintr-o bătaie de aripi, deja ne înălțăm peste Marele Templu, lăsând în urmă locul acela groaznic și toate ororile lui. De dedesubt, jatu ne pironesc cu privirile și își scutură armele, dar îi ignorăm: ne îndreptăm spre destinația noastră finală, Abeya. Dar mai întâi trebuie să facem o scurtă oprire.

Celelalte căruțe au ajuns deja la tabăra armatei de alaki când coborâm vertiginos, iar Ixa se micșorează din nou la dimensiunea anterioară, cât un taur. După cum ne așteptam, n'goma nici măcar nu ne-a atins când am zburat de acolo; kaduth ne-a apărut de focul lui, ca pe toți cei care l-au folosit până acum.

În câteva secunde suntem înconjurați, fiindcă alaki din tabără sunt toate în alertă, după luptele crâncene în care au fost încleștate în noaptea anterioară. Focurile ard în continuare pe ziduri, însoțite de strigătele îndepărtate ale trupelor jatu care încearcă să stingă vâlvătaia. Hemaira a avut parte de mari vărsări de sânge azi-noapte, dar zidurile acestea, ca întotdeauna, rămân în picioare.

— Cinstită Nuru.

Cuvintele reverberează prin tabără, se întind peste armata alaki, peste mulțimea de femei, copii și chiar câțiva bărbați care stau ghemuiți în spatele lor, încercând toți să-și revină după evadarea grăbită din cetate.

În timp ce-i salut din cap pe toți cei care se apleacă respectuos în fața mea, o siluetă familiară, cu mușchi zvelți, își croiește drum spre noi.

— Deka, Keita, sunteți bine? întreabă Asha, cu Mehrut, Gazal și Jeneba în spatele ei.

De Melanis nu se vede nici urmă, nu că m-aș fi așteptat s-o găesc aici. De-acum Prima născută înaripată trebuie să fi plecat de mult, ca să raporteze mamelor fiecare detaliu al presupusei mele trădări, deși bănuiesc că deja au văzut totul prin ochii ei.

Confirm cu o mișcare obosită din cap.

— M-am oprit doar să transmit un mesaj. Armatele lui Idugu atacă Abeya. Toți cei din tabără care mai sunt întregi și vor să lupte trebuie să urce înapoi pe munte.

— Vin cu voi, spune ea imediat.

Încuviințez din cap și flutur din mână epuizată spre ceilalți, care s-au lăsat să cadă în spatele lui Ixa, storși de puteri.

— Du-te la sora ta. Lamin tocmai s-a trezit din somnul aurit. Toți urunii s-au trezit.

— Cum? exclamă Asha.

Când pleacă grăbită să-și caute sora, cu Mehrut după ea, mulțimea se desparte dintr-odată în două și lasă loc unei Prime născute cu aer sever, pe care o recunosc repede drept generalul Bussaba, cea care comandă asediul zidurilor Hemairei. Am luptat alături de ea de mai multe ori în primele câteva luni după ce am fost trimisă în acea misiune. E o femeie înaltă și demnă, din Provinciile de răsărit, cu pielea de un cafeniu-deschis și părul negru și unduitor, care-i curge din vârful coifului într-o coadă lungă. Clipitul și tresăririle rapide care-i domină postura nu-i reduc cu nimic autoritatea, cum nu i-o atenuează nici fața plăcută, rotundă ca luna, și gropițele mari.

Pleacă genunchiul cu o smucitură în fața mea, iar ochii i se măresc puțin când îmi observă starea.

— Cinstită Nuru, se vede că ai trecut printr-o grea încercare. Îți pot oferi hrană și odihnă?

După ce termină de vorbit, capul îi tresare de două ori.

— Nu, îi răspund. M-am oprit doar să vă transmit un avertisment: armatele lui Idugu se îndreaptă spre Abeya, dacă nu sunt deja acolo. Seniorul Kadiri mi-a spus că va ajunge în două zile, dar nu sunt sigură că spunea adevărul. Luați cu voi pe toți cei care vor să vină. Trebuie să ne apărăm casa.

Generalul primește veștile cu aceeași eficiență calmă cu care răspunde la

toate celelalte.

— Dar asediul?

Arunc o privire peste umăr la Hemaira, ale cărei ziduri cenușii, binecunoscute, mă fermecau odinioară atât de mult.

— Le-am luat cu noi pe surorile noastre și pe toți cei care au vrut să plece. În Hemaira nu mai e nimic pentru noi. Asediul se poate încheia.

Generalul Bussaba se pleacă în fața mea.

— Va fi precum dorești, cinstită Nuru.

Se întoarce spre un ajutor din apropiere, iar capul îi tresare din nou.

— Cheamă comandantele. Ridicăm tabăra imediat.

Apoi înclină fruntea spre mine.

— Cinstită Nuru.

Îmi plec capul.

— General Bussaba.

După care mă întorc spre marginea mulțimii, de unde se apropie în grabă karmoko, Rustam, Rian și domnul și doamna de Kamanda. Scaunul aurit al domnului de Kamanda trece, zbârnâind la fel de ușor, peste pulberea și pietrișul din tabără ca peste podelele cu dale elegante ale reședinței lui. Rian dă fuga la Katya imediat, iar silueta ei imensă o îmbrățișează pe a lui, mai subțire.

— Deka, spune karmoko Thandiwe, înclinând ușor din cap când ajunge la mine. Săbiile noastre îți aparțin, dacă le vrei. Vom merge la Abeya cu tine.

Generozitatea propunerii îmi încălzește inima peste poate, dar oftez și clatin din cap. Având în vedere primirea de care mă aștept să am parte în cetatea zeitelor, probabil nu e o idee bună să-mi aduc vreunul dintre aliații umani în

apropierea imediată a mamelor.

— Aș vrea să vă accept propunerea, dar mă tem că nu vă pot lăsa să călătoriți cu mine. Cu atât mai puțin pe dumneavoastră.

Privesc spre karmoko Huon, care clipește repede.

— Știi, spune ea încet.

Dau din cap, amintindu-mi prima lecție cu ea și cum l-a învins cu atâta ușurință pe jatu acela masiv, în ciuda siluetei ei delicate. Cred că știam de atunci. Cred că am știut dintotdeauna.

— Da, spun în cele din urmă.

— Sunt femeie, continuă ea, strângând din buze.

Înclin din nou capul.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

Oftează.

— Credeam că Abeya e un liman sigur pentru cei ca mine.

— Așa credeam și eu, pe vremuri.

Pe vremuri aș fi crezut că Abeya o va primi cu brațele deschise pe karmoko Huon, femeia care a ales să se accepte așa cum e pe dinăuntru, care s-a luptat să-și câștige statutul de femeie pe lumea aceasta, în locul corpului în care a făcut-o hazardul să se nască. Acum, însă, nu mai sunt atât de sigură.

— Cred că, deocamdată, completez eu cu diplomație, e mai bine să vă găsiți o cale proprie.

— În viața mea n-am mai auzit o asemenea aiureală, pufnește karmoko Calderis, de parcă nu i-ar veni să creadă. „O cale proprie“, ce tâmpenie.

Karmoko Thandiwe, din fericire, atunci când face un pas înainte, tratează

situația cu mai mult tact.

— Ce nu ne spui, Deka? Aș înțelege de ce nu vrei să mergă Huon, dar eu? Dar Calderis?

Îmi mușc buza, apoi oftez și hotărâsc să-i spun adevărul.

— Mă tem, îi spun, că dacă mergeți și vă plecați în fața mamelor, s-ar putea ca într-o zi să ne încrucișăm săbiile.

— Ah, răspunde karmoko. Mda, un motiv foarte bun.

— Mai e ceva, continui, făcând semn spre doamna de Kamanda. Partenera dumneavoastră va naște de la o zi la alta.

Am privit-o în treacăt pe doamna de Kamanda când eram în starea de luptă. Copiii aceia sunt gata să iasă.

— Iar gemeni! declară aristocrata, cu un aer atât de încântat, încât mă prefac uimită de știre. Mi-a spus o alaki, o femeie foarte sensibilă. Vom merge la reședința mea de vară din Kambiada să nasc.

Îi zâmbește cu drag domnului de Kamanda, apoi se întoarce spre karmoko Thandiwe, dintr-odată aproape șovăitoare.

— Vii, da, Thandiwe?

— Sigur că vin, răspunde karmoko de la înălțimea staturii sale. Sunt alături de tine, știi asta.

Doamna de Kamanda zâmbește radios.

Zâmbesc și eu, bucuroasă să văd o pereche atât de îndrăgostită.

— Prietenii tăi sunt bine-veniți să mă însoțească dacă vor, adaugă ea, făcând un gest spre Rian și Katya, care clatină din cap.

— Eu merg cu Deka, spune Katya, mârâind în limbajul urlătoarelor-morții și, în același timp, folosind limbajul de luptă al semnelor.

Rian își strecoară mâna într-a ei.

— Oriunde merge ea, merg și eu, spune el încet.

Dau din cap și îmi simt inima cuprinsă de și mai multă căldură. În afară de uruni ai noștri, nu cred că am întâlnit vreun om loial și sincer ca Rian și nici nu cred să mai întâlnesc vreodată. Iubirea dintre el și Katya chiar este așa cum ne-o descria ea.

Mă uit la karmoko Huon, Thandiwe și Calderis și la doamna și domnul de Kamanda și pun genunchiul la pământ în fața lor.

— Adânci mulțumiri pentru tot ce m-ați învățat și tot ajutorul pe care mi l-ați dat. Norocul să vă însoțească.

Trei perechi de mâini mă bat pe umeri: karmoko, care îmi zâmbesc.

— Și pe tine să te însoțească, Dekka din Irfut, spune Thandiwe cu voce joasă.

— Ne vom revedea.

— Nu am nicio îndoială, spune karmoko Huon, întărind cu un gest din cap.

Și atât.

În câteva clipe, urc împreună cu prietenii mei pe spinarea lui Ixa și ne înălțăm în văzduh, lăsând în urmă zidurile Hemairei pentru ultima dată, sper eu.

Ultimii tăciuni ai zilei se sting pe cerul de la apus când Ixa se lasă în sfârșit pe pământ, la marginea unei mici oaze din deșert, cu mușchii tremurând de epuizare. Zboară de atâta timp prin soarele arzător al deșertului și e mai obosit și mai însetat ca niciodată. În timp ce el se repede într-un ochi de apă mic din mijlocul oazei, noi, ceilalți, ne pregătim, repede și metodic, să întindem tabăra pentru la noapte. Știm cu toții, fără să mai fie nevoie să întrebăm, că Ixa și-a atins limita și nu ne va mai putea purta mai devreme de câteva ore. E timpul să mâncăm și să ne spălăm, să ne îmborsăvim. E unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am învățat de la karmoko: să

avem grijă să profităm de fiecare ocazie ca să ne recuperăm.

Viața unei alaki — de fapt viața oricărui războinic — poate fi brutală și scurtă. Așa că trebuie să savurăm momentele atunci când putem, să găsim fericire în lucrurile mărunte și simple. Nu putem ajunge mai repede la destinație, oricât de disperată ar fi dorința noastră: toată ziua m-am străduit să deschid o ușă, fără cea mai mică urmă de succes, ceea ce înseamnă că mai avem cel puțin două zile până la Abeya. Voi sosi imediat după armata lui Idugu, asta presupunând că încă mai suntem bine-veniți în cetate. Având în vedere toate câte s-au întâmplat, se prea poate să nu mai fim.

E ciudat cum, în urmă cu nici măcar o lună, nu mi-aș fi închipuit să fie posibil așa ceva.

În timp ce Adwapa și Asha se adâncesc în întuneric ca să vâneze ceva pentru cină, eu și Britta ne înțelegem din priviri să ne îndreptăm în liniște spre capătul cel mai îndepărtat al ochiului de apă ca să ne spălăm. Nu avem săpun, nici găleți, de fapt nimic în afară de nisip și apă, dar e mai mult decât suficient și pentru mine, și pentru ea. La drept vorbind, nici la atâta nu ne așteptam, dată fiind rapiditatea cu care am călătorit.

Ne spălăm tăcute în liniștea din jur, întreruptă doar de câte o chemare sau ciripit de pasăre. S-au întâmplat atâtea în ultimele ore, în ultimele zile, încât cred că nu a mai rămas nimic de spus între noi.

La un moment dat, în timp ce ne frecăm părul una alteia, Britta se oprește, își lasă capul în palme și începe să suspine. O iau în brațe și încep să plâng și eu. Stăm acolo minute nesfârșite și plângem, dând afară toată frica și frustrarea din ultimele câteva zile.

Când ne seacă în sfârșit lacrimile, ne ridicăm, ne îmbrăcăm și ne întoarcem în tăcere la focul dogoritor pe care l-au aprins ceilalți. Keita înclină din cap în timp ce trece pe lângă noi; se duce și el să facă o baie, acum că am plecat noi din apă. În spatele lui, ceilalți deja au terminat jumătate din carnea de pe cele două gazele rotofeie pe care le-au prins Adwapa și Asha. Ixa ronțăie un femur întreg, nici măcar nu ridică ochii când ne apropiem. Numai Lamin și Belcalis au bunul-simț să arate vag că le pare rău, dar toți ceilalți sunt prea ocupați să se îndoape ca să le pese că au început fără noi. Kweku, Asha și Li smulg

bucăți zemoase de carne, iar Adwapa îi dă bucățele lui Mehrut din vârful degetelor și gângurește fericită ceva despre cum trebuie „s-o pună la îngrășat“.

— Nesătui ce sunteți, nici n-oți fost în stare să ne așteptați, așa e? face Britta, îndreptând un deget acuzator spre prietenii noștri.

Li zâmbește larg.

— Ce să-ți zic, tocmai m-am întors de pe Tărâmurile de Apoi, la propriu, și crede-mă pe mine că omului când vine înapoi de pe lumea cealaltă i se face foame rău.

Trage o pulpă de pe jăratric și mușcă din ea cu încântare, savurând carnea zemoasă.

Britta dă să pornească spre el, apoi se oprește, cu tot corpul tremurându-i de emoție.

Li încremenește, pus în gardă imediat.

— Ce se întâmplă? De ce te uiți așa la mine?

Se întoarce și mă întreabă:

— De ce se uită așa?

— Gânsac tolomac ce ești, credeam c-oi murit, spune ea, plesnindu-l peste umăr. Credeam c-oi murit!

Și îl bate pe umăr iar și iar.

El încearcă să se ferească.

— Păi, da, am... AU!... chiar am murit... AU! Și acum sunt viu... AU!... și probabil nemuritor, sau pe-aproape, ca voi, și...

Nu apucă să termine propoziția, pentru că Britta se năpustește spre el și-l sărută atât de apăsător, că Li nu mai poate rosti niciun cuvânt.

Acalan scoate un oftat de om îndelung răbdător.

— Și uite-așa se strică încă o masă care era foarte bună.

Belcalis îl împunge cu cotul.

— Mai taci, gelosule.

— Pe ce să fiu gelos? pufnește Acalan.

— Pe iubirea asta multă din aer, spune Adwapa, răsfățând-o pe Mehrut cu încă un sărut, în timp ce Britta și Li se desprind în sfârșit unul de celălalt.

Britta începe să suspine iar. Li o îmbrățișează și își apasă fruntea de a ei. Acum vocea îi e joasă și liniștitoare.

— Ei, aici sunt, uită-te la mine, Britta, aici sunt.

Se întoarce spre noi.

— Ne scuzați, spune, apoi se ridică în picioare.

O conduce grăbit spre capătul îndepărtat al oazei.

— Ce romantic, spune Lamin, zâmbind fără niciun subînțeles. Mi-a umplut inima de fericire.

Adwapa, care acum își îngroapă bărbia în părul lui Mehrut, se uită spre noi, ceilalți.

— Mai aveți vreo manifestare bruscă de emoție? Chiar vă rog, anunțați-mă de-acum ca să pot să plec.

Kweku se strâmbă văzând atâta fățarnicie.

— Mehrut e chiar la tine în poală. Tocmai ai sărutat-o!

— Dar noi avem nevoie, răspunde Adwapa cu năduf. Suntem niște îndrăgostite, pe care soarta le-a despărțit. Nu-i așa, iubire?

O sărută pe Mehrut pe urechi, iar Mehrut chicotește.

Kweku își dă ochii peste cap.

— Tu nu trebuia să faci o baie?

— Și tu la fel, puturosule, duhnești mai rău decât un burduf de...

Kweku ridică un deget, iar chipul îi capătă o expresie severă.

— Nu. Azi nu, Adwapa. Să nu-ți mai aud gura spurcată după câte am trăit azi. Tocmai m-am întors din morți. Aș zice că merit măcar o zi să mă scutești de jignirile tale.

— Dar tocmai acum ajungeam la partea bună, se bosumflă Adwapa. Mă și gândisem la o înjurătură nouă.

— Vreau eu să aud înjurătura nouă, chicotește Mehrut.

— Nu mai bine merge toată lumea să facă o baie? spune Belcalis, apoi i se adresează cu subînțeles Adwapei: Capătul îndepărtat al iazului e destul de izolat.

Mehrut zâmbeste spre Adwapa.

— Putem să ne ducem noi două acolo, să stăm puțin împreună.

Adwapa aprobă din cap și cele două se îndepărtează, cu Belcalis, Kweku și Acalan după ei, probabil ca să-și găsească fiecare colțișoare liniștite la apă.

Keita se întoarce imediat după ce pleacă ei, cu fața încă lucind, udă după baie, pe care cred că a terminat-o în nici cinci minute. După regimul militar în care a trăit aproape toată viața, Keita e iute ca fulgerul când e vorba de mâncat, spălat, adormit — de toate necesitățile, de fapt.

Mă trage jos să mă așez lângă el, apoi aruncă o privire spre Lamin și Asha.

— Voi nu mergeți la baie?

Lamin dă din umeri.

— Aștept să termine toată lumea.

— Și eu la fel, adaugă Asha.

Înclin din cap spre ei, mă întorc la Keita și-mi împletesc degetele cu ale lui.
Îmi las capul pe umărul lui.

— Cum te simți?

Ridică din umeri.

— Viu. E suficient, nu?

Are un ton aparte. Sunt atât de multe lucruri nespuse în vocea lui. Rămân nemișcată, neștiind ce să spun.

Asha și Lamin se uită unul la celălalt, comunicând prin mesaje nerostite. Se ridică amândoi grăbiți.

— Eu mă duc să găsesc un loc liniștit, spune Lamin.

Se îndreaptă spre altă parte a oazei; la fel și Asha.

Acum am rămas doar eu și Keita. Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet amar când se uită la mine și spune:

— Ce frumos din partea lor.

Încuviințez din cap.

— Cred că toată lumea are nevoie de niște liniște acum.

Apoi îi cercetez îndelung ochii.

— Cum te simți de fapt?

Ridică un deget și deasupra vârfului se naște o flacăra. O plimbă de pe un

deget pe altul, cu ochii concentrați asupra ei ca să nu-mi întâlnească privirea. Dă din umeri.

— Nu sunt sigur. S-au întâmplat așa de multe... Am fost ucis — acum sunt nemuritor. În fine, nemuritor condiționat. Cine știe care o să fie moartea mea finală. Sincer să fiu, tot aștept să simt ceva, orice: panică, îngrijorare, frică... Dar mă simt normal și atât, iar asta mă sperie. Ar trebui să simt ceva mai profund, nu, Dekka?

Mă încrunt la el.

— Chiar trebuie să simți altceva?

Dă din umeri din nou.

— Majoritatea oamenilor așa simt, cred eu. Majoritatea oamenilor probabil ar simți.

— Tu nu ești majoritatea oamenilor.

— Nu. Eu sunt un monstru, spune Keita încet.

Inima îmi stă în loc.

— Keita, ești...

Ridică mâna să mă oprească.

— Nu vorbesc de foc, Dekka. Vorbesc de cât am omorât, de câte am făcut. Știu că tu nu vezi, dar asta sunt. De-asta nu simt. Încerc din răputeri, dar nu simt și gata. E ceva monstruos în asta, nu? Uneori parcă nu e real nimic și eu plutesc așa...

Mi se umplu ochii de lacrimi. Cuvintele lui. În ce spune e ascunsă atâta durere, atâta groază. Ba mai rău, se pare că încă n-a ajuns la stadiul în care să le poată face față. Așa că se delimitează de ele.

Îl înconjur cu brațele, îmi îngrop capul în pieptul lui ca pentru a încerca să-l ancoroz de mine.

— Tu nu ești monstru, Keita. Ești doar un băiat din care au făcut un ucigaș. Ești ce au făcut din tine. Așa cum m-au făcut și pe mine ce sunt. Dacă tu ești monstru, sunt și eu.

Keita se mulțumește să mă privească fix. În cele din urmă, după câteva clipe, dă din cap în semn de aprobare.

— În fine, cel puțin acum știu de ce tot aveam coșmaruri în care ardeam.

Se străduiește din răputeri să evite subiectul. Dar știu că nu e momentul să-l presez acum. Așa că îmi trec degetul prin flacăra pe care încă o plimbă pe vârful degetelor și-l trag înapoi când mă arde. Ridic ochii spre el, curioasă.

— Te doare?

Face semn din cap că nu.

— E doar o senzație ciudată. Ca un fel de furnicătură.

Zâmbesc.

— Știu cum e.

Apoi ridic din nou privirea spre el, de data asta serioasă.

— Keita, când te-am văzut întins pe jos mai devreme, era să...

Îmi pune un deget pe buze. Clatină din cap.

— S-a terminat. Sunt în siguranță. Toți suntem în siguranță.

— Dar chiar suntem?

Cuvintele se revarsă din mine și nu se mai opresc.

— Era să mori din cauza mea. Pentru că prin simpla mea existență îți pun viața în pericol. Uite, puteai să te întorci acasă la Gar Fatu, puteai să te duci oriunde și să îmbătrânești și să mori, iar acum ești...

— Nemuritor. Ca tine, îmi amintește el.

Îl privesc iar.

— Eu te-am făcut așa, nu?

Încă o șoaptă slabă. Încă o mărturisire șovăitoare.

Keita aprobă din cap.

— Da, Dekka.

Cuvintele mi se lasă pe umeri, grele ca niște bolovani.

— Și jatu de la Oyomosin și de pe strada din oraș, tot eu?

Altă întrebare — alt răspuns pe care n-am fost în stare să-l recunosc în sinea mea.

Așa că-l las pe Keita să-l rostească.

— Da, spune el.

— De unde știi sigur?

— Pentru că atunci când am murit, chipul tău a fost ultimul lucru pe care l-am văzut, iar când am fost chemat de pe Tărâmurile de Apoi, vocea ta mă striga, vocea ta îmi spunea să folosesc focul.

Îmi ridică bărbia și mă privește adânc în ochi.

— Poate e și asta parte din motivul pentru care nu mă simt rău — pentru că ai fost tu. Întotdeauna tu ai fost.

Dau din cap, neștiind cum să reacționez. Dar mă forțez să înșir unul după altul cuvintele de care mi-e groază de atâta vreme, cuvintele pe care n-am vrut să le spun.

— Crezi că sunt zeu, Keita? șoptesc.

Keita clatină din cap.

— Nu.

Las aerul să-mi iasă din piept.

— Dar cred că s-ar putea să devii.

Orice urmă de ușurare pe care o simțeam se sfărâmă.

Cu mâini tremurătoare, îi arăt bucata din roba mea pe care m-am șters de sângele lui Idugu.

— Am niște sânge de la idugu, mă grăbesc să-i spun.

— Poți să cauți răspunsuri în el mâine, cât suntem pe drum. Deocamdată, trebuie să ne concentrăm pe ce avem în față. Mănâncă. Revino-ți.

Face semn spre mâncare.

Aprob din cap și mușc, fără chef, dintr-o plantă succulentă adunată de Asha, rumenită la foc, dar pulpa zemoasă a fructului deșertic are gust de cenușă. Mi-a pierit toată pofta de mâncare și parcă aş avea în stomac o bucată de cărbune. De-abia mă abțin să nu plâng. Apoi observ cum Keita mă fixează cu privirea.

— Ce e?

— Liberul arbitru, spune el în cele din urmă.

Când își dă seama că nu înțeleg, explică:

— Mai înainte nu puteam alege, aveam doar diverse drumuri pe care să le urmez. Erau scrise dinainte, asta se aștepta de la mine. Apoi te-am cunoscut pe tine. Tot ce am făcut de atunci am făcut de bunăvoie. Nu ești tu responsabilă pentru faptele mele, Deka, așa cum nici eu nu sunt responsabil pentru ale tale. Când te-am auzit cum mă strigai, puteam să aleg să nu mă întorc. Dar m-am întors. Liberul arbitru. Sunt aici pentru că aici vreau să fiu, Deka, și te iubesc pentru că vreau să te iubesc. Nu mă obligă nimeni; e

alegerea mea.

Mărturisirea aceasta e aproape mai mult decât pot îndura. Nu mi-a explicat nimeni până acum atât de elocvent — și când mă gândesc că vine de la Keita, băiatul care nu vorbește decât dacă i se pare necesar. Clipesc ca să-mi alung lacrimile. Îi strâng mâna.

— Și eu te iubesc.

E cea mai importantă declarație de dragoste pe care am făcut-o vreodată, având în vedere că în două zile vom fi din nou la Abeya, unde va trebui să dau ochii cu mamele și în același timp să țin piept armatei lui Idugu. Și sper ca vorbele mele să fie suficiente ca să-l sprijine pe Keita chiar dacă totul merge prost.

Când ating pânza îmbibată cu sângele lui Idugu, a doua zi la prima oră a dimineții, reușesc să mă scufund în amintirile lor în câteva clipe. Sunt Okot, perechea lui Anok. Unul din Idugu.

Iar acum observ fisurile din asemănarea noastră.

Încep firav, cum se întâmplă. O vorbă aici, o răbufnire de emoție acolo, o furtună cu fulgere într-o zi altfel calmă. În vremurile dinainte de vreme, o înțelegeam perfect pe Anok. Ea era eu și eu eram ea. Echivalentul meu. Egala mea perfectă. Dar au trecut milenii de când eu și Anok eram unul și aceeași. Acum suntem două entități diferite, cu asemănarea care ne leagă destrămată pe la margini. Anok și Okot. Doi în loc de unul. Masculin și feminin în loc de laolaltă.

Înainte să ne împărțim, nu aveam nume. Nu aveam nevoie de ele. Eram și atât. Apoi am devenit fiecare câte doi, iar cei desemnați să fie masculi și-au luat nume care începeau cu aceeași literă ca ale perechilor noastre feminine. Numai eu nu. Eu am ales unul asemănător ca sunet, ritm și înțeles cu al lui Anok. Ca să arate că vom fi mereu unul. Anok și Okot. Două laturi ale aceleiași întunecimi.

Dar se întâmplă tot mai des să-mi ascundă lucruri. Văd asta în străfulgerări. Verde, gri, alb. Înșelătorie, rea-voință, tulburare. Culori care odinioară nu existau în noi. Acum sunt în mine și sunt în ea. Sunt în noi toți, mai puțin...

— Creație..., șuieră Hyobe, iar frământarea îi reverberează prin asemănarea dintre noi. Nu simți, Okot?

Privesc spre înăuntru și observ: esența mea, a noastră, amestecându-se cu a altuia, a unei ființe umane. Eu și Anok naștem. Deja am născut mulțimi întregi. Și totuși eu nu sunt prezent. Nici n-am fost întrebat.

FuRIe RoșiE, PoRTOcalIu. Cerul se zguduie de forța emoțiilor mele.
Explodează vulcani și întunecă aerul de cenușă și mânie.

— Anok! răcnesc. Ce faci?

Mă arunc spre vâl, dar vâlul nu cedează. Nu se deschide la porunca mea.

De-abia când se arată Etzli de partea cealaltă a prăpastiei celeste, cu ochii disprețuitori, încep să înțeleg de ce. Acum plutește acolo, scânteind sub forma razelor de soare și a materiei pe care ea și celelalte au ales-o când au hotărât să se facă vizibile omenirii.

— Vâlul nu vi se va mai deschide, rostește ea calm, de parcă ar da o sentință.

— Ce vrei să spui, Etzli? vibrează gândul lui Etal, perechea ei, care face ca un cutremur să despice pe din două o junglă din apropiere.

Etal se izbește de vâl, dar bariera îl aruncă înapoi cu ușurință, iar nebuloasele din ea rezistă la forța lui. Când încearcă din nou, rezultatul e același. În mine crește o groază negru-verde. Etal e prizonier aici. Toți suntem.

— Dreptate, răspunde Etzli, iar cuvântul e repetat de surorile noastre, care își fac apariția alături de ea. Am fost trimise să le aducem oamenilor pace, dar voi ați distrus-o. Ați trimis armate unele împotriva altora, ați despărțit familiile în dușmani.

Prin legătura dintre noi clipesc imagini: oștiri de oameni care se ciocnesc. Mii de cadavre risipite pe pământ.

— Toate doar în încercarea de a le deschide mințile! șuieră Etal.

— Așa-i spui tu, Etal? întreabă Beda, fluturând blând din aripi. Să te întreb, atunci: ți-a plăcut ce le-ai făcut oamenilor? Războaiele pe care le-ai pricinuit?

Etal tace; atunci văd fulgerele. Roșu, verde, alb: furie, minciună, răutate, una după alta. Emoții pe care nu le poate ascunde, acum că sunt atent la legătura dintre noi.

— Dar tu, Hyobe? întreabă Anok.

Aceleași străfulgerări. Aceeași furie, răutate, neliniște — și toate mi-au fost tănuite până acum. Se pare că obiceiul oamenilor de a se ascunde ne-a molipsit uniunea.

Mă întorc spre frații mei și trădarea mă străpunge ca o țepușă albă de gheață.

— E adevărat? I-ați împins pe oameni la război fără voia lor? I-ați învrăjbit între ei? Nu așa se numește tendința oamenilor de a împinge niște piese pe o tablă de lemn?

Înflorește tăcerea, cu margini ascuțite ca niște cristale. Un aisberg care prinde formă.

Nu e nevoie să le cercetez emoțiile fraților mei; liniștea e mai mult decât suficientă. Au făcut întocmai lucrurile de care-i acuză perechile noastre, s-au jucat cu vieți omenești ca să se amuze.

Nuanțe de albastru, adânci și neîncetate, îmi exprimă durerea. Mă întorc spre surorile noastre.

— Dați-mi drumul mie, le cer. Eu n-am provocat niciun război, n-am căutat niciodată decât să ridic omenirea mai sus.

— Dar ești bărbat, spune Hui Li cu o voce în care mustește disprețul. Însăși denumirea pe care ai ales-o te condamnă la agresivitate, dominație, înșelătorie. Nu putem risca să cazi pradă imboldurilor tale celor mai josnice.

Furia mă arde cu un roșu copleșitor, viu. Același lucru îl spunem noi despre oameni. Dar eu nu sunt om și, chiar dacă aș fi, simpla mea fiziologie nu m-ar condamna la lucrurile de care mă acuză Hui Li. Lovesc vălul.

— Nu mă puteți ține aici! strig.

De cum o fac, îmi dau seama că am greșit. Ochii lui Etzli capătă o expresie hotărâtă. Convingerea ei se propagă prin legătura dintre noi.

— Trebuie, decide ea.

— Pentru binele vostru și al omenirii, confirmă Hui Li și Beda.

— Anok?

Mă întorc spre perechea mea. Cealaltă jumătate a mea. Cea care-mi înțelege toate intențiile.

Plutește înainte, dar apoi se oprește, iar emoțiile i se colorează în nuanțe melancolice de purpuriu și albastru. Tristețe. Regret. Din jalea mea cresc tășuri dure. Fulgerul lovește și mistuie un lac, lăsând doar cenușă.

Mă părăsește. Însăși perechea mea mă părăsește.

— Anok! răcnesc, întinzându-mă spre ea prin legătura care ne unește. Ți cer să mă eliberezi, Anok!

Văzând-o că rămâne neclintită, chem din adâncul meu un vârtej de culori. O explozie de lumină, căldură, întuneric nesfârșit. Toate sunt fațete care cuprind strălucirea numelui ei, numele adevărat pe care l-a ascuns sub sunetele pe care le pronunță acum oamenii. Singurul lucru care-mi dă puterea s-o constrâng la acțiune, așa cum și ea mă poate constrânge pe mine.

Alături de mine, ceilalți aleși să fie masculini fac la fel, chemându-și perechile pe numele cele mai profunde, pe identitățile adevărate pe care le-au ținut când s-au legat de noile lor creuzete de materie și lumină solară. De creuzetele care le permit oamenilor să le privească.

Dar niciunul dintre nume nu are efect. Niciuna dintre culori. Niciuna dintre emoții.

Perechile noastre se trag încet din fața vălului, iar când cercetez asemănarea dintre noi, o găsesc tăiată dinspre partea lor; n-a mai rămas decât o umbră de legătură. Oroarea mă scaldă într-un alb fără sfârșit. Noi suntem cosmosul. Neamul nostru nu poate exista separat. Până și separarea în perechi ne-a făcut mai slabi, mai vulnerabili.

— Anok! Anok! strig, dar fără folos.

A plecat. Mă întunec de furie și derută. Anok a mințit. M-a mințit. Nu mi-a spus niciodată numele adevărat pe care și-l alesese. Numai că... la fel am

făcut și eu cu ea. Jalea îmi împlântă în ființă nuanțe înghețate de albastru și purpuriu. Furtuni de iarnă biciuiesc coaste de uscat. Așa e când ești tăiat pe din două? Când ești împărțit în două și fiecare entitate se apără pe sine? Chiar eram ceva de care Anok avea nevoie să se apere? Chiar era Anok ceva de care aveam nevoie să mă despart?

Privesc către Singular — care nu s-a despărțit în două. A fost aici de la început și ne urmărește. Într-o tăcere îngândurată. Pentru că nu s-a împărțit, pentru că nici măcar nu s-a gândit la asta, nu poate înțelege complexitatea emoțiilor noastre de acum, așa cum nici noi nu i le mai putem înțelege cu adevărat pe ale sale.

— Cum? întreb. Cum au obținut destulă putere încât să facă asta?

Singular curge mai aproape și mă privește fără tulburare. Spre deosebire de noi, nu și-a ales niciun nume, nimic care să marcheze o separare de noi. De restul cosmosului.

Adorație, explică prin șoptele de gheață ale spațiului celui mai adânc și mai întunecat. Celelalte sine ale voastre au descoperit puterea adorației omenеști.

— Ne poți ajuta? întreb. Ne poți elibera?

Nu... Vom rămâne în neutralitate, așa cum am jurat. Așa cum ne este țelul. Nu putem face altceva decât să păstrăm echilibrul, acum că v-ați separat.

Albastru vânat negru. Disperare, durere, deznădejde. Acum emoțiile mele sunt pline de culorile acestea. Singular mă învăluie liniștitor, iar vastitatea sa o cuprinde cu ușurință pe a mea. Cât m-am micșorat cu trecerea mileniilor! Cât de mic sunt față de cât eram! Mă mângâie și radiază nuanțe calde, alinătoare, de galben și portocaliu. Are o prezență atât de familiară. Ființa sa emană atâta siguranță.

Nu cădea în disperare, Okot, spune prin vibrații. Putem oferi puțin sprijin ca să înclinăm balanța.

De ce ne-ai ajuta? întreb. Nu-i stă în fire să se amestece cu noi, ceilalți.

Singular își freamătă esența. Acum că v-ați separat, răspunde, trebuie să păstrăm echilibrul cu orice preț.

— Ce poți face?

Vă putem arăta cum să vă atrageți adorația oamenilor de dincolo de văl...

***

Mă trezesc în poala caldă a cuiva; soarele a coborât pe cer, iar peste veșmintele mele unduiește un vânt molcom de seară. Când mă ridic în capul oaselor, derutată, îi găsesc pe ceilalți adunați în grupuri mici pe spatele lui Ixa. Keita e în dreptul ȣepilor de pe capul tovarășului meu și vorbește cu Rian. Doar Britta observă că m-am trezit. Ce-i drept, în poala ei stau de atâta timp.

— Și? întreabă, nerăbdătoare. Ce-oi văzut?

Mă străduiesc să mă îndrept și să-mi pun gândurile în ordine.

Am văzut o mulțime de lucruri în timp ce pluteam prin mintea lui Okot și multe n-au făcut decât să confirme ce știam deja. Dar cea mai importantă confirmare a venit din străfulgerările pe care le-am văzut în legătura dintre zei: armatele nenumărate care luptau, cadavrele semănate pe câmpuri. Mamele au avut toată dreptatea să-i închidă pe Idugu dincolo de văl. Odată ce zeii-bărbați au început să pornească războaie fără rost doar pentru propriul amuzament, să omoare milioane de oameni de dragul distracției, n-au mai meritat libertatea — deși bietul Okot trebuia să fi fost scutit. El doar s-a întâmplat să fie acolo, un martor nevinovat măturat de tăvălugul faptelor fraților lui.

Nu că acum ar mai fi nevinovat.

Prezența lui a fost cea pe care am simțit-o în Zhúshan, el se înfrupta pe

nesăturate din sacrificiul bietelor fete, vocea lui am auzit-o pe străduță imediat după moartea tatei. Chiar și când mi-au vorbit Idugu, vocea lui era cea mai distinctă. Neîndurătorul, așa și-a spus. Oricâtă milă aş fi simțit altfel pentru el, nu poate rezista în fața atâtor atrocități pe care le-a comis, fără îndoială, în mileniile de când a devenit prizonier.

Iar acum înțeleg și ce voia să spună Mâini-Albe când m-a îndemnat să verific numele lucrurilor. Numele divine conțin putere — îi leagă pe zeii înșiși. Păcat că nu le știu numele adevărate nici Auritelor, nici lui Idugu, ca să nu mai vorbesc de capacitatea de a le folosi. Ceea ce, firește, mă face să mă întreb de unde a știut Mâini-Albe să-mi dea indiciul, având în vedere că memoria o înșală mereu.

Mă întorc spre Britta și iau o gură de apă din plosca pe care mi-o întinde.

— Vă explic tot când revenim pe pământ, spun, obosită.

După mișcările greoaie ale lui Ixa, nu mai e mult.

— Ne-a vizitat cumva Mâini-Albe cât am dormit? întreb.

Nu-i stă în obicei Primei născute viclene să dispară atât de mult timp, cu atât mai puțin în momente atât de importante.

Sunt ușurată când Britta scutură din cap.

— Nu. Nici urmă de ea.

— Dacă-i liniște, e bine, spun eu, optimistă.

Mâini-Albe ne-ar informa imediat dacă armatele lui Idugu ar ataca deja Abeya. De asta nu mă îndoiesc nicio clipă.

Dar cum nu ne-a avertizat încă, înseamnă că mai avem timp.

Ixa scoate un sunet vibrant, semn că se pregătește să coboare, așa că mă țin bine și privesc în jur, fascinată. Nu am mai venit niciodată pe drumul acesta. Când eram în campanie, nu vedeam decât nisip și dune care se unduiau în depărtare. Acum soarele luminează cu un portocaliu capricios pâlcuri imense

de baobabi, iar cerul care se întunecă rapid e pictat cu dâre de mov și auriu.

De cum Ixa atinge pământul, Keita sare de pe el și vine repede la mine.

— Te simți bine, Dekā? întreabă, cu mușchii încordați.

Ori de câte ori are sentimente prea intense, Keita le ține strâns înăuntrul lui, ca să nu se reverse. Trebuie să fie foarte îngrijorat, ceea ce înseamnă că toată lumea e extrem de tensionată, nu doar la gândul că armatele lui Idugu ar putea ataca Abeya chiar acum, ci și fiindcă nu știm cum vom fi primiți acolo. Dar după tot ce am văzut, nu-mi mai fac atâtea griji pentru lucrurile acestea. Adevărata întrebare pe care cred că ar trebui să ne-o punem este dacă vrem să rămânem alături de mame. După atâtea manipulare și minciuni, eu, una, sunt aproape sigură că nu vreau, dar încă nu am toate răspunsurile. Încă nu înțeleg ce era cu siluetele acelea pe care le-a văzut Anok căzând în prăpastie când mă uitam în amintirile ei, încă nu pricep ce legătură au cu cataclismul despre care mi-a spus Mâini-Albe. Poate dacă mă cufund din nou în amintirile lui Idugu, voi găsi explicații, dar având în vedere de cât timp am avut nevoie de data asta, aproape o zi întreagă, nu sunt sigură că ar fi bine să risc acum.

Îmi reazem fruntea de a lui Keita și dau din cap.

— Mă simt bine, îi spun și îl îmbrățișez.

Ne despărțim când coboară și ceilalți, apoi Ixa începe să se transforme, numai că acum, în loc de forma lui obișnuită de pisoi sau cea adevărată, de taur, e cât unul dintre leopardanii cu coarne și pete albastre care stau la pândă prin jungle noaptea, numai forță zveltă. Albastrul odinioară uniform al solzilor lui e brăzdat de dungi aurii, iar în jurul ochilor poartă noi semne de aur. Tot aur se vede și în țepii care-i erup în linie dreaptă de la cap până la coadă.

Mă holbez la el, plină de admirație. Ixa! spun, grăbindu-mă să mă apropiu. Ești o frumusețe!

Când îmi pune labele pe piept ca să mă lingă pe față cu o limbă aspră și înțepătoare, mă clatin în spate de cât de greu e. Acum e practic enorm, dar se crede tot pui. Ixa drăguț, aprobă el, deși gândurile îi sună obosite.

Da, ești un drăguț, îi spun, sărutându-i urechile. Ești cea mai drăguță ființă din câte am văzut. Dar nu cred că o să mai fiu în stare să te car pe umeri.

Încuviințează și se lasă jos. Ixa nu vrea cărat. Ixa obosit acum. Ixa doarme, spune, apoi se îndepărtează. Se trânteste lângă trunchiul unui baobab masiv, apoi prin aer răsună sforăituri ușoare.

Când îmi întorc atenția spre ceilalți, îi văd că se adună în jurul meu, cu o mulțime de emoții scânteindu-le în ochi: curiozitate, neliniște, teamă.

— Haideți, le spun, făcând un pas înainte. Am multe să vă spun.

Îi conduc spre cel mai mare baobab, ale cărui frunze rare nu reușesc să oprească lumina pe care o revarsă razele soarelui la apus. Astfel de baobabi servesc drept locuri de întâlnire nu pentru că ar da umbră, ci pentru că au rădăcini adânci. Sunt bătrâni de milenii, iar să stai sub unul dintre ei e ca și cum te-ai afla în prezența unei bunici venerabile care este martoră la toate. Keita se așază lângă trunchiul de un cenușiu-argintiu și bate cu palma locul de lângă el. Mă duc acolo și-mi odihnesc capul pe umerii lui. Simpla atingere a pielii lui mă liniștește. Ca atunci când sunt cu Britta. Și ea e alături de mine, bătând din picior de nerăbdare, dar mai întârzii puțin în încercarea de a exprima în cuvinte ce am văzut.

— Alaki și jatu se trag și din Aurite, și din Idugu, spun în cele din urmă. Auritele sunt mamele noastre, într-adevăr, dar Idugu sunt tații noștri. Au avut un rol egal în crearea noastră.

În întineric se lasă tăcerea, întreruptă doar de cârâitul broaștelor și de cântecul greierilor. Cu toții ne așteptam să fie așa, dar vestea e la fel de devastatoare pentru ceilalți cum a fost și pentru mine. Acalan vorbește primul.

— Deci mamele chiar au mințit în tot ce ne-au spus, rostește el cu voce înceată, iar pe fața lui se vede cât de trădat se simte.

Aprob.

— Se pare că îi unește pe unii de ceilalți o afinitate, o legătură asemănătoare

cu cea dintre indolo, numai că acum e întinsă până la limită. Iar Idugu au de gând s-o rupă de tot.

Belcalis se încruntă la auzul cuvintelor mele.

— Dar asta n-ar însemna că s-ar omorî și pe ei, și pe mame? întreabă ea. Sunt la fel ca indolo, nu-i așa?

Când confirm cu o înclinare din cap, le explică celorlalți:

— Dacă omori o parte dintr-un indolo, o omori și pe cealaltă. Deci dacă Auritele și Idugu sunt legați, când mor unii, vor muri și ceilalți.

— Idugu au un plan pentru asta. Planul sunt eu.

Văzându-i pe ceilalți cum se încruntă, nedumeriți, continui:

— Mi-au spus că eu sunt angoro, sursa de putere despre care vorbeau Auritele.

— Stai așa, ce? întreabă Britta, care pare năucită de idee. Cum adică tu ești angoro?

— Idugu au spus că mamele m-au trimis să-i omor, vorbesc eu mai departe, că în colierul ansetha era ceva care m-ar fi făcut să nu ezit și tocmai pentru asta aveau ei simboluri kaduth peste tot. Kaduth bloca puterea mamelor și-mi dădea libertatea să gândesc și să aleg, de-asta am reușit să rezist la condiționarea pe care mi-au impus-o ele. Mi-au mai spus și că cele care au închis Hemaira față de exterior au fost mamele. N'goma nu există. Puterea lor era cea care ne ardea, de la început.

Tăcerea e absolută acum; toată lumea cugetă la spusele mele.

În cele din urmă, vorbește Acalan.

— De ce? întreabă el, pierdut. De ce să facă așa ceva?

— Nu e evident? spune Belcalis. Pentru control. De când au venit în Otera, zeii ne controlează. Mai întâi mamele au hotărât ca, pentru că ele aleseseră să

fie partea feminină, să le pună pe o treaptă mai înaltă pe femei. Apoi Idugu au făcut la fel cu bărbații, după care au mers mai departe: au început să le omoare pe cele ca noi și să oprească pe oricine nu era bărbat. Parcă s-ar aștepta să rămânem pentru totdeauna actori într-o mascaradă: jucăm rolurile care ni s-au dat și le jucăm perfect, sau suntem pedepsiți. De la început până la sfârșit, viețile noastre nu sunt altceva decât divertisment pentru ei, hrană propriu-zisă pentru distracția lor.

Dau din cap, confirmând tot ce a spus. Apoi mă mut de pe un picior pe altul.

— Mai e ceva.

— Acuma ce mai e? oftează Adwapa.

— Exista un al cincilea zeu, care nu s-a împărțit în două, precum ceilalți, a rămas deoparte. Ceilalți zei îi spuneau Singular.

La auzul veștii, toată lumea se îndreaptă de spate, cu atenția încordată.

— Și mai e aici? Întreabă Li, având pe chip o expresie plină de speranță.

— Mai sunt, îl corectez. Vorbim mai degrabă de o prezență decât de o entitate anume.

Apoi ridic din umeri.

— Și habar n-am dacă mai sunt aici. Nu știu decât că au rămas în neutralitate și au considerat că sarcina lor era să păstreze echilibrul în lume, așa că au continuat să stea acolo, dincolo de vâl.

— Deci ne sunt aliați.

Li pare ușurat. Eu dau din umeri din nou.

— Nu știu. Păreau să fie cumva mai presus de toate, de fapt. De parcă nu le păsa decât de echilibru, mai mult decât orice.

— Dar toți facem parte din lume, spune Britta. Nu se poate să nu conteze și asta. Nu se poate.

Ridic iarăși din umeri.

— Nu știu. În continuare nu înțeleg multe despre ei. Dar un lucru știu: de ce se luptă zeii pentru putere. Mamele i-au secătuit pe Idugu de ea când i-au închis dincolo de vâl, așa că, drept reacție, Idugu l-au inventat pe Oyomo ca să se hrănească cu venerația oamenilor pentru el, doar că, nefiind numele lor adevărat, n-au obținut câtă putere le trebuia.

Mă uit la ceilalți, în încercarea de a le transmite cât e de important ceea ce urmează să spun.

— Pentru zei, numele adevărate sunt totul. Dacă le cunoști numele, poți chiar să le comanzi.

— Și Idugu știu numele adevărate ale Auritelor?

Întrebarea vine de la Belcalis.

Scutur din cap.

— Nu, niciuna din părți nu știe numele celeilalte.

— Dar tu le vezi amintirile, spune Britta, însuflețită de speranță. Ai putea să le afli numele.

Dau din cap în semn că nu.

— Și chiar dacă aș putea, numele lor nu sunt cuvinte. Sunt culori, emoții — chiar nori. O ființă umană nu poate nici să viseze că le-ar putea exprima.

— Dar tu nu ești ființă umană, Deka, spune Britta, încruntată. Și nici alaki nu ești, deși îți place să te prefaci.

— Ești mai aproape de ele decât de noi, adaugă Belcalis. Tu i-ai făcut pe jatu nemuritori, pentru numele Nesfârșituluui. Ce alte puteri mai ai?

Să omor zei... Gândul îmi provoacă un fior de frică.

— Cred că întrebarea mai importantă e: acum unde mergem? Întreabă Lamin

cu voce joasă.

— Mai avem mai puțin de o zi până la Abeya. Ne trebuie un plan, adaugă Kweku.

Mă gândesc câteva clipe.

— Înainte să plec, Anok a avut grijă să-mi spună despre esența divină din colierul ansetha, ca să-i văd amintirile. Cred că ea a vrut să aflu toate astea, a vrut să plec în călătoria asta. La fel și Okot, echivalentul masculin al lui Anok — ale lui erau amintirile pe care le-am văzut acum. Chiar și cu toată furia, a vrut să înțeleg ce l-a făcut să fie așa. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva motivul e că cei doi vor un compromis. O reconciliere. Poate e singurul lucru pe care putem să-l facem: să ajutăm ambele tabere să se unească.

— Sau s-o ajutăm pe una s-o omoare pe cealaltă.

Cuvintele lui Keita mă străpung ca o sulită prin inimă, fiindcă îmi amintesc ce a spus Mâini-Albe: Când zeii dansează, omenirea tremură. Iar dacă Auritele și Idugu nu-și pot domoli ranchiuna, au să danseze până distrug toată Otera cu furia lor.

— Se prea poate, spun în cele din urmă, deși cuvintele mă umplu groază, dar eu un lucru știu: mamele probabil și-au dat seama deja de tot ce am descoperit noi. S-ar putea să ne urmărească chiar acum.

Le-am văzut de nenumărate ori cum o fac, cum privesc în depărtare ca să vadă ce fac alții. Le consumă enorm de mult din putere, așa că nu încearcă prea des, dar o vor face dacă sunt suficient de îngrijorate.

— Eu zic să mergem să vorbim cu ele, să încercăm să găsim o soluție.

— Și crezi că o să asculte?

Dau din umeri, fiindcă n-am niciun răspuns pentru Britta. Cine știe ce vor face mamele.

Acum le cunoaștem secretele, am înțeles că nu sunt atât de puternice pe cât

susțineau. Nimănui nu-i face plăcere să fie expus așa — cu atât mai puțin zeilor. Cu atât mai puțin când eu nu mai port colierul ansetha prin care mă controlau. E ascuns și acum într-un sac, sub roba mea, dar nu mă îndur să mi-l pun. Nu sunt în stare să-l port la gât cu mândrie, ca pe vremuri.

După câte am aflat, nu le voi mai lăsa niciodată pe mame să mă controleze. Dar asta nu înseamnă că nu voi mai trăi niciodată în pace cu ele. S-ar putea să reușesc chiar să rămân alături de ele, asta dacă și-au păstrat hotărârea de a construi o Otera mai bună. Dar dacă nu...

Următoarele câteva ore îmi vor spune pe ce cale să apuc, oricum. Sper doar să putem supraviețui și eu, și prietenii mei.

Îi privesc în timp ce mă ridic, ca să pun capăt discuției.

— Mă duc să încerc să exerseze deschisul ușilor, îi anunț.

Cine știe, poate chiar voi reuși să deschid una înainte să ajungem la mame mâine.

A doua zi se ivesc munții N'Oyo, cu piscurile împădurite înălțate în depărtare, iar în mijlocul lor Templul Auritelor, un grăunte minuscul de aur. Îl văd de unde stau, pe ceafa lui Ixa, dar pentru prima oară din ziua când am fost adusă aici, făcută bucăți, acum aproape o jumătate de an, apariția lui nu mi umple inima de bucurie. Dimpotrivă, mă simt plină de îndoieli și griji. Ce fac Idugu? Au atacat deja templele din Abeya? Și mamele — cum vor reacționa când mă voi înfățișa din nou lor? Mă vor izgoni? Mă vor primi cu drag? Vor promite să se îndrepte? Prin minte îmi scânteiază un firicel firav de speranță și scot la lumină colierul ansetha, îi cântăresc în mână greutatea rece și apăsătoare ca întotdeauna. Răceala puterii lui e subtilă în încercarea ei de a se strecura în mine. Dar îmi simt deja gândurile cum devin greoaie, la fel și corpul. Prezența lui nu mă lasă să uit: speranțele mele pentru mame sunt ca ale unui copil care-și dorește cu înfrigurare să fie liniștit de părinți. Realitatea e asta.

Britta aruncă o privire spre colier, tulburată.

— De ce te joci cu aia?

Mă uit în jos la el.

— Mă tot gândesc: de ce au mințit mamele? Dacă chiar sunt angoro, puterea care ucide zei, n-ar avea tot interesul să-mi spună adevărul, sau măcar o parte din el, ca să mă poată folosi împotriva lui Idugu? Doar le iubeam, aș fi făcut orice pentru ele, și atunci de ce?

Belcalis continuă întrebarea mea cu una proprie.

— V-ați întrebat vreodată de ce Melanis e singura alaki în afară de noi care și-a recăpătat darurile?

— Nu, răspund, ridicând din umeri. Până la urmă și le vor primi înapoi toate.

Cel puțin așa mi-au spus mamele.

— Dar de ce a fost Melanis prima? întreabă ea apăsător. De ce nu Mâini-Albe, de exemplu? Ea e cea mai în vârstă alaki.

Îmi dau seama din expresia lui Belcalis că încearcă să-mi sugereze ceva. Dar sunt prea obosită și prea neliniștită să mă joc de-a ghicitorile. Oftez.

— Nu mai bine spui direct ce...

Mă opresc când suflă pe lângă mine o frântură de amintire. Prima oară când am atins-o pe Melanis am simțit ceva extrem de ciudat. Parcă m-a străbătut un fulger. Nu-mi vine să cred că aproape uitasem.

— Am atins-o, spun eu, uimită. Am atins-o când încă se vindeca.

Gândurile îmi sunt un iureș nebun, toate se așază în sfârșit cap la cap. Credeam că senzația care m-a zguduit atunci a fost pentru că am plonjat în amintirile lui Melanis, dar dacă motivul a fost altul? Dacă era de fapt puterea mea care o trezea pe a ei? Puterea pe care mi-au spus Idugu că o am.

Întotdeauna tu ai fost — așa mi-au spus și seniorul Kadiri, și Keita.

Oare asta voiau să spună?

— De la început, de când ai văzut prima oară semnul kaduth în Oyomosing, ai început să te schimbi, spune Belcalis. I-ai înviat pe noii jatu. Ești mai rapidă, mai puternică. Ai folosit chiar și ușile puțin...

— Și nici că am mai reușit de atunci, spun cu amărăciune, gândindu-mă la noaptea trecută și dimineața asta, când am încercat, din nou fără succes, să repet ce am făcut în Marele Templu și la Warthu Bera.

— Iar de atunci devii tot mai puternică și mai puternică, mai ales de când ți-ai scos colierul ansetha.

— Stați așa, suspină Britta și face ochii mari, copleșită de intensitatea

revelației. La fel și noi! Până să-ți scoți tu ansetha, de-abia dacă eram în stare să modelez o pietricică. După aia...

— Ai creat adăposturile de parcă erau o nimica toată! exclam eu, amintindu-mi.

— Și eu mi-am aurit tot corpul și l-am folosit ca pe un scut când eram la Warthu Bera, adaugă Belcalis, apoi se gândește. Stai, ia să văd ceva.

Își scoate pumnalul din teacă și se taie în palmă.

— Uite, spune cu respirația întretăiată.

Sângele iese la iveală pe piele, ca și mai înainte, dar mișcarea îi e mai lentă, chinuită. Se oprește chiar înainte de încheietura mâinii.

Tremurând, înfășor repede colierul ansetha în pâenza lui, cum a stat și până acum, ca să nu-mi atingă pielea.

— Mai încearcă, o îndemn.

Belcalis dă din cap, strânge pumnul ca să-i curgă iar sângele, apoi întinde brațul. Sângele se pune în mișcare imediat și alunecă iute pe braț în jos, până la umăr, întărindu-se în timp ce înaintează. De cum dezvelesc colierul ansetha și apăs un deget pe el, însă, se poticnește din nou.

— Stai să încerc și eu, spune Britta, scoțând o pietricică din robă.

Cât timp ating eu colierul ansetha, de-abia dacă reușește să-i schimbe forma, dar de îndată ce îmi iau degetele de pe el, îi apare în mâini un pumnal lucitor și ascuțit de piatră.

Icește.

— Tu ești, spune ea. Tu ne faci mai puternice. Tu ne dai puteri, nu ele.

— De-asta te-au mințit, spune Belcalis pe un ton hotărât. Pentru că la tine e puterea.

Ridică mâna, trage aer în piept și sângele i se retrage înapoi în palmă, iar rana i se vindecă de parcă n-ar fi fost. Nici nu e nevoie să privesc în ea cu ajutorul stării de luptă ca să știu că acum își controlează perfect darul.

Mă uit în jos la colierul ansetha de parcă ar fi un șarpe gata să atace. Și într-un fel și este. Ce bucuroase au fost mamele când mi l-au dăruit, cât de mândre au fost când îl purtam de parcă era însăși coroana Oterei. Și în tot acest timp se foloseau de el ca să mă izoleze de puterile mele, ca să ascundă cine sunt de fapt.

Eu sunt Nuru, singurul copil născut din toate patru — așa mi-au spus mamele dintotdeauna. Dar acum că mă gândesc, și asta putea fi o minciună. N-am vrut să accept viziunea pe care mi-au înfățișat-o Idugu, cu ploaia de aur care cădea din cer, nici măcar n-am înțeles ce vedeam, dacă e să fiu sinceră. Dar trebuie să încerc. Trebuie să răzlesc până la adevărul real despre cine și ce sunt. Chiar când mă gândesc la asta, săgetează pe lângă mine altă amintire: privirea lipsită de emoție cu care îl fixau Singular pe Okot. Nu-mi amintesc cum arăta al cincilea zeu oteran, nici măcar nu-mi pot imagina propriu-zis existența sa, dar un lucru țin minte: dădea senzația de siguranță. O senzație cumva familiară, oricât de îndepărtată de a mea i-ar fi existența.

Mă agăț de sentimentul acesta. Nu cunosc adevărul despre ce pretind Idugu că aș fi. Nu știu nici măcar ce se va întâmpla când ajungem la mame. Dar atâta lucru știu: dacă ziua de azi nu merge bine, mai există o ultimă zeitățe care se ascunde undeva în Otera. O ființă care poate înclina Balanța. Singular. Iar dacă totul se năruie și întregul imperiu arde din temelii, să sperăm că va vedea ce se întâmplă și va acționa pentru a restabili echilibrul în Otera.

Senzația că ceva e foarte greșit ne cuprinde de cum ajungem la dealurile de la poalele munților N'Oyo. Eu și Keita stăm pe coada lui Ixa, ghemuiți unul în brațele celuilalt, când o simt: forța subită din aer, greutatea respingătoare pe care o recunosc imediat. Idugu. Nu știu cum, dar sunt aici, toți patru, plutesc invizibili peste munte, o prezență uleioasă, întunecată, în aerul de seară târzie. Dar cum? Îi credeam prizonieri în continuare în templul lor, încătușați de aurul care le leagă trupurile de atâta vreme. Evident, nu e așa, pentru că dintr-odată puterea lor e copleșitor de prezentă, o urâtenie care pângărește însuși aerul pe care-l respir. Din ea radiază emoții: ură, furie, invidie. Idugu sunt pregătiți să-și atace perechile. Bătălia de care mă temeam a și sosit.

Mă smulg din brațele lui Keita, panicată, tot încercând să înțeleg cum e posibil așa ceva, dar între timp îmi cad ochii pe ceva îngrozitor: o gaură enormă în râul de sticlă care înconjoară munții. De când au creat mamele Înflorirea, râul le-a stat pavăză, un semnal vizibil al creșterii puterii lor. Dar mare parte din el a fost aruncată în aer, iar acum prin locul unde odinioară șerpuiau pe sub nisipuri sulite negre zimțuite sunt presărate așchii de obsidian.

— Nu..., șoptesc, îngrozită.

— Ce e asta, Deko? întreabă Keita, alarmat de agitația mea bruscă.

— Idugu! Au venit!

— Ce? Cum?

— Nu știu!

Chiar în timp ce rostesc cuvintele, mă străfulgeră amintirile: mâna de aur gigantică a lui Idugu care se întindea spre mine în templu; prezența lui Okot,

care deja părea să apară ori de câte ori mă aflam în apropierea credincioșilor lui. Înjur printre dinți, blestemându-mi prostia. Toantă de Deka, credeai că Idugu au fost vreodată ferecați în aurul care-i îmbracă. De la început au fost liberi, descătușați din clipa în care le-am eliberat eu pe Aurite din închisorile lor, pentru că de la bun început nu aurul i-a ținut în loc... ci legătura care-i unește de mame. Iar eu i-am eliberat, așa cum le-am eliberat pe mame. Cât trebuie să fi râs când am presupus că nu se puteau mișca din templul lor.

— Coboară, îi strig lui Ixa.

Tovarășul meu uriaș se conformează repede și aterizează pe nisip cu o bufnitură puternică. Toată lumea sare de pe el și privește în jur, alarmată. Râul de sticlă deja are o breșă.

— S-ar părea că a trecut pe-aici o armată, spune Lamin, îngustând ochii, când vine lângă mine și Keita la malul râului.

Se pricepe să ia urma, e cel mai bun din grupul nostru. Îngenunchează să cerceteze distrugerea, în întunericul care se îndesește cu repeziciune.

— Probabil l-au spart cu balistele. Avansează repede. După ritm, soldații ar fi trebuit să ajungă deja în munți.

Britta ridică privirea și se încruntă.

— N-are sens. Dacă urcă o armată într-acolo, de ce nu se-aud alarmele?

Mijesc ochii: are dreptate. Nu e nicio mișcare în frunzișul junglei, niciun zgomot. Dacă ar urca muntele o armată, ar fi mare tevatură printre vietățile de acolo, păsările ar zburătăci, lemurii și leopardanii ar fugi toți să se pună la adăpost. Și totuși, la Templul Auritelor pare să domnească pacea: nici vorbă de tobe sau de lumini. E straniu: mamele au instalat mii de sisteme de avertizare și alarme când au reconstruit baza din N'Oyo, dar nu simt nici măcar unul. Parcă cineva a amortizat totul pe munte. Ia stai... Mi se îngustează ochii când o observ: în jurul vârfurilor munților N'Oyo plutește o pâclă. Un ochi mai puțin antrenat ar lua-o drept ceața serii, dar eu știu ce știu.

— Idugu sunt!

Răspunsul mi se revarsă singur pe buze.

— Probabil ascund armata care urcă!

Deci de aceea au fost atât de zgârciți cu puterea lor mai înainte și n-au folosit decât minimumul necesar ca să-mi vorbească și să deschidă uși către templele lor. Nu era vorba că erau cu mult mai slabi decât zeițele; doar că aveau răbdare. E nevoie de o cantitate imensă de energie ca să acoperi ce se întâmplă pe un munte întreg. Să disimulezi urcarea a armate întregi, fără să prindă de veste alaki și fără să se trezească zeițele, nu e puțin lucru. În mod sigur au plănuit toate astea cu foarte mare grijă de multă vreme.

Mă arunc grăbită în starea profundă de luptă și-mi încordez simțurile cât pot, în încercarea de a răzbate prin pătura de liniște, prin iluzia creată de Idugu... până ce, în sfârșit, aud: ecou îndepărtat de pași. Doar că nu vine de pe munte, cum mă așteptam, ci de la poalele dealurilor de sub ei. Armata lui Idugu încă n-a înaintat prea mult pe muntele zeițelor. Și nici nu pare să aibă de gând. Pașii aceia nu sunt marșul uniform al unei armate care se îndreaptă spre destinație. Sunt mai șovăitori. Caută ceva.

Ce fac?

N-am timp să mă întreb prea mult. Dau fuga la Ixa.

— Trebuie să mergem, spun, făcându-le semn celorlalți.

Ixa dă din cap. Deka, sus, acceptă el, îngenunchind ca să ne putem urca pe spinarea lui.

— Ce mai așteptați? Întreb când ceilalți întârzie. Urcăți-vă!

Începe o agitație frenetică și toată lumea se grăbește să se cațare pe Ixa. Mă grăbesc și eu să-mi iau locul în spatele țepului care-i crește din mijlocul capului.

— Toată lumea gata? Întreb.

— Da, spune repede Britta.

Mă întorc spre Ixa. Hai.

Se ridică o coloană de praf când Ixa se împinge de la pământ și se înalță. Sunt suficiente câteva bătaii din aripi ca să zărim armata de pe dealuri. Simt o zvâcnire surdă în ceafă când văd miile și miile de jatu adevărați și de Lepădați în armura lor distinctivă, cu kaduth gravat pe platoșe, ca să nu-i atingă puterea mea. Sunt atât de mulți încât mi se oprește răsuflarea în piept și fac ochii mari. De unde au venit atâția jatu adevărați? Idugu trebuie să-i fi adunat de mult din rândurile armatelor pe care le-au format prin toată Otera, ca să-i țină ascunși pentru ziua de azi.

Mă forțez să înghit în sec, în ciuda uscăciunii din gură, și estimez repede numărul și armamentul trupelor — orice-mi poate da mai multe informații despre strategia de atac pe care au gândit-o Idugu. O armată atât de mare nu poate însemna decât un lucru: anihilare completă și definitivă. Dar nu și pentru mame. Mă copleșește o teroare pură când înțeleg: Idugu nu le pot omorî pe mame fără să se omoare pe ei înșiși, dar le pot ucide toți copiii. Pot lua viața tuturor celor care le închină zeitelor venerația de care au nevoie. Nu e necesar să ridice un deget împotriva mamelor; e suficient să le înfometeze până li se supun. Rămân cu ochii la armată, gândind cu frenezie, cu inima bătându-mi nebunește, până când, dintr-odată, observ ceva ciudat. Pe latura muntelui, un contingent de Lepădați e adunat în jurul unei gropi gigantice săpate în coasta lui.

Imaginea îmi e atât de cunoscută, încât îmi trebuie câteva clipe până să înțeleg ce fac: scot încă unul din neamul lor din măruntaiele muntelui. Cel puțin așa arată silueta uriașă, vineție, care se conturează în pământ.

— CE FAC URLĂTORII-MORTII DE COLO?

Keita e nevoit să strige ca să se facă auzit împotriva vântului, care ne biciuiește agresiv fețele în zborul lui Ixa spre vârful muntelui.

Încordez și mai tare privirea, ca să mă asigur că am văzut bine.

— SCOT ALȚI LEPĂDAȚI DIN MUNTE!

Dar de ce? Încearcă să ajungă în Abeya pe sub pământ? Prin groapa aceea vor

să intre pe sub munte fără să prindă de veste mamele? Din nu știu ce motiv, nu cred că e așa. Un gând îmi dă ghes, ceva ce trebuie să-mi amintesc. Încerc să mă uit din nou atent la urlătorii-morții, dar se aud strigăte, urmate de bătăi de tobe frenetice. Ne-au observat comandanții jatu și întorc balistele spre noi.

Atenție, Ixa! strig când un bolovan e aruncat în direcția noastră.

Ixa se înclină imediat într-o parte și corpul lui se ferește cu ușurință, în ciuda mărimii lui. Săgetează și fentează, urcând tot mai sus spre vârf, până când ieșim din raza proiectilelor. Deja mișcările i-au devenit mai greoaie, iar respirația îi e tot mai chinuită. A zburat toată ziua, aproape că și-a atins limita.

Mai avem puțin, Ixa, îl încurajez. Poți să faci asta.

Deka, răspunde el obosit, luptându-se să înainteze.

Trupele care păzesc perimetrul par șocate când Ixa se prăbușește pe zona de aterizare de dincolo de lac, prea epuizat să meargă mai departe. Aici, pâcla e și mai deasă decât la poalele muntelui, deci nu mă mir că nu l-au văzut. Acum se învâltuiește în jurul meu și-mi amortăște simțurile. Numai Nesfârșitul știe ce le face celorlalți. Ce le face mamelor.

Dacă le amortăște și lor simțurile, dacă le adoarme ca să nu-și dea seama ce se întâmplă în jurul lor? Descalec repede, cu fața întunecată.

— Pregătiți-vă de luptă! comand. Jatu urcă muntele chiar acum și aduc cu ei urlători-ai-morții.

— Dar..., face o santinelă, cu gura căscată.

— Pregătiți-vă de luptă. Vă comandă Nuru! ACUM! mă răstesc.

Femeia o rupe la fugă imediat.

— DAȚI ALARMA! strigă ea. SUNTEM ATACAȚI! DAȚI ALARMA!

În timp ce santinelele încep să alerge de colo-colo, eu mă întorc spre Ixa, care respiră atât de greoi, încât aproape i se zguduie coastele de forța răsuflării. Te

simți bine, Ixa? întreb.

Reușește să dea din cap că da.

Treci în forma de pisei și ascunde-te până-ți recapteți puterile. Poți?

Dă din cap din nou, micșorându-se deja. De cum pleacă să se ascundă în frunziș, mă grăbesc să-mi ajung din urmă prietenii, ajunși pe malul lacului, unde se formează podul de apă: deja i se conturează scândurile și balustrada. Mă reped într-acolo, nerăbdătoare să ajung. Dar apoi se prăbușește. Năucită, mă opresc, apoi mai fac un pas spre apă. Nimic. Suprafața nici măcar nu mișcă.

Mă trece un fior. Podul de apă se formează doar pentru cei loiali zeitelor.

Britta se întoarce spre mine și dă din cap.

— Încerc eu, spune și înaintează până la malul apei.

Podul începe să se construiască, dar apoi se prăbușește la fel de repede cum a apărut. Parcă ar fi nesigur, parcă s-ar răzgândi în ultima clipă.

— Lăsați-mă pe mine, spune Adwapa, făcându-și loc în față.

Merge în dreptul podului. Nimic. Podul nici măcar nu încearcă să se ridice.

Tăcerea a ajuns atât de încordată, încât nici nu suntem în stare să ne privim în ochi.

— Nu iese podul, șoptește Britta, îngrozită. De ce nu iese podul?

— Știi și tu de ce.

Ochii lui Belcalis rătăcesc spre ceilalți din grup.

— Toți știm de ce.

Pentru că le-am pus la îndoială...

Simt privirile lungi ale santinelor, sunt conștientă că toată lumea din jur ne fixează. Mă întorc sfidătoare spre ceilalți.

— Eu, una, nu știu nimic. Doar că trebuie să ajung la mame.

Cu sau fără pod, trebuie să găsesc o cale să trec...

În mijlocul lacului se formează o undă care se întinde. Trag aer în piept, surprinsă. Ababa! Uitasem că e aici și rătăcește în tăcere prin adâncuri. Bat cu degetele în apă, imitând modelul pe care l-am văzut la Anok, și mă cuprinde ușurarea când apa e străbătută de o undă care-mi răspunde. O privesc și în mine prinde formă o bănuială bruscă. Oare de-asta mi-a arătat Anok cum să-l chem pe Ababa? Se aștepta la ce se întâmplă acum? Alung gândul acesta când prin aer trece o reverberație joasă, apa e despătată de solzi cenușii ca fierul, iar din adâncuri se ridică un cap masiv, reptilian.

Ababa. Vine.

— Pe ouăle lui Baba Dorie, ce mai e și aia? spune poticnit Li.

— Ababa, răspund și zâmbesc când creatura gigantică își odihnește capul pe mal.

Mă apropii și mângâi vârful unei nări monstruoase.

— Bună, îl salut.

Ababa pufnește, scaldându-mă într-un val de aer cald și umed care miroase vag a pește.

— Am nevoie să-ți cer o favoare.

Încă o pufnitură de aer cald. Se pare că Ababa ascultă.

— Mă poți duce dincolo, cu prietenii mei? întreb, făcând semn spre ceilalți.

Doi ochi galbeni, de reptilă, clipesc alene a încuviințare.

Mă întorc spre prietenii mei.

— Urcați-vă.

Toată lumea se apropie de vietate, mai puțin Britta, care s-a albit la față.

— Nu. Nu. Pân-aici.

Mă încrunt.

— Nu înțeleg. Tocmai ce l-ai călărit pe Ixa.

— Exact. Tocmai ce l-oi călărit pe Ixa. Te iubesc, Dekka, dar asta nu fac. Deja oi fost tocma-n cer, ceea ce, apropo, nu e normal — nu e normal — și acum vrei să mă urc pe chestia aia care are niște fălci de zece ori cât mine întreagă și nici măcar n-oi schimbat o vorbă cu ea. Și toți știm ce se-ntâmplă cu cine cade-n lacul ăsta — cu cine nu e primit de podul de apă. Nu, nu pot. Refuz.

— Britta..., încep eu, dar Li vine la ea și-i întinde mâna.

— Sunt aici, spune el, pe un ton liniștitor. Am eu grijă să nu pățești nimic. Și Dekka la fel, doar știi.

Mă cuprinde o senzație ciudată când Britta se uită în jos la mâna lui Li, apoi ridică privirea spre fața lui. Când îl ia de mână, îmi dau seama în sfârșit ce simt: tristețe. Nu mai sunt eu toată lumea Brittei.

De atâta vreme nu m-a avut decât pe mine. Și pe Keita, bineînțeles. Dar acum mai e și Li.

Văd asta în ochii ei, când îl fixează lung.

— Promiți?

Li dă din cap.

— Promit.

Îl lasă s-o tragă înainte.

Pe când cei doi se îndreaptă spre Ababa împreună, Keita trece în fața mea.

— Hai mai repede, Deka, spune el. Trebuie să le trezim pe mame.

Indiferent ce simțim față de ele, nu le putem lăsa să doarmă în timp ce Idugu le distrug căminul și pe toți cei care locuiesc aici.

— Vin, îi spun.

Urcăm împreună pe spatele lui Ababa, apoi reptila colosală se împinge de la mal, făcând să răsunе în aer o vibrație joasă.

— Aoleu, mă ia burta, spune Britta, apucându-se de stomac, când Ababa se pornește să înoate. Acuma nu cred că e momentul să vă zic că-s la ciclu iar, nu?

Când Belcalis se răsucește spre ea, indignată, Britta dă din umeri.

— Ce? E vina mea că e așa regulat?

Clatin din cap, ceva mai puțin tensionată, dar nu cât să simt vreo diferență. Gândurile mă asaltează cu toată forța, acum că Ababa lunecă pe apă. Îmi răsar în minte simultan toate lucrurile cu care ne confruntăm.

Idugu au ajuns aici cu armata lor, dar mamele s-ar putea să doarmă prea adânc ca să observe. În plus, deși scopul nostru e să avem grijă să fie treze, podul de apă nu s-a ridicat. Nu ne-a recunoscut ca fiind loiali mamelor. Și doar pentru că ne-am îndoit — pentru că am pus mai multe întrebări despre mame decât au vrut ele să știm. Iar acum mergem să le trezim, deși s-ar putea să nu se bucure că noi suntem cei care o fac. Eu, mai precis.

Simplul gând mă îngrozește. Dar n-am de ales. Sunt o singură fată. Nu le pot ține piept zeilor Idugu. Nu pot să apăr toată Abeya doar cu prietenii mei alături.

Ababa ne poartă peste lac în câteva minute. În tot acest timp, tobele nu încetează să bată și apar tot mai multe alaki, care se grăbesc să-și ocupe pozițiile de luptă, cum au fost instruite.

Odată ce ajungem la loc sigur, mă las să lunec de pe nasul lui Ababa, apoi privesc în sus la el.

— Mulțumesc că ne-ai ajutat, îi spun.

Fornăie din nou spre mine, trimițând un jet de aer cald și umed, apoi se lasă să lunece înapoi în apă și dispare, aproape fără să facă vălurele. Mă întorc spre ceilalți, cu corpul vibrând de încordare, și comand:

— Keita, Adwapa și Asha, mergeți să informați generalii, apoi veniți cu ele în Sala Zeițelor.

Cei trei aprobă din cap. Keita mă strânge de mână înainte să plece.

— Ai grijă, Dekka, da?

— Întotdeauna, răspund și-l sărut pe obraz.

În clipa următoare, a și dispărut.

Mă întorc spre ceilalți.

— Belcalis, tu și băieții treziți pe toată lumea.

Dau fuga să îndeplinească ordinul.

De-acum nu le mai am lângă mine decât pe Britta, Katya și celelalte urlătoare-ale-morții; dau din cap spre ele.

— Britta, tu și restul aveți grijă de oameni și copii. Nu vreau să se piardă sau să uităm de ei în haos.

Britta aprobă din cap.

— Sigur, ne ocupăm.

Dar apoi se oprește.

— Dekka, o să fii bine? Nu e nevoie să te duci singură.

Confirm dând din cap.

— Nu sunt singură. Ia inima mea cu tine, îi spun, ca un memento.

Înclină și ea din cap.

— La fel și tu, șoptește, strângându-mă de mână.

În clipa următoare, dispare și ea.

Curtea centrală a templului e o învălmășeală de larmă și panică atunci când ajung acolo: alaki dau fuga de colo-colo, equus se echișează cu sulile lungi assegai pe care le preferă în luptă, ca și jatu. Chiar și urlătoarele-moșii își pun platoșele, acoperindu-și repede părțile mai moi ale trupurilor cu armură infernală făcută din sângele vărsat pentru ele de surorile lor alaki. Tobe sunt și mai zgomotoase acum și fiecare ritm e un ordin care le spune soldaților unde să se posteze. Toți ceilalți, mai ales civilii umani, se grăbesc să ajungă la adăposturile pe care le-am pregătit în caz de atac. Câteva sunt presărate prin munți și mai sunt și altele, mai departe, în deșertul din jurul munților N'Oyo, tocmai pentru o situație precum cea de acum. Mâini-Albe a avut grijă de la început să avem planuri de rezervă peste planuri de rezervă pentru posibilitatea căderii Abeyei.

Două siluete albe binecunoscute vin spre mine în galop, lucind în întuneric: Braima și Masaima, cu assegai și scuturile în mâini.

— Nuru, se spune că ne atacă jatu adevărați, anunță Masaima.

Fratele lui încuviințează din cap, iar șuvița neagră de pe frunte se scutură întărindu-i spusele.

— Se apropie o mulțime de soldați.

— Știu, le spun. Mă duc să le trezesc pe mame.

— Tocmai s-a dus și doamna noastră să facă același lucru, spune Masaima, referindu-se la Mâini-Albe, cunoscută odinioară drept Stăpâna peste Equus, care are obiceiul să-și schimbe numele cu fiecare nouă epocă pe care o trăiește. Poate o prinzi din urmă pe coridoare.

— Asta e bine, spun și înclin fruntea către amândoi. Norocul să vă surădă pe câmpul de luptă.

— La fel și ție, răspund ei la unison.

Apoi o rup la fugă să se alăture tovarășilor lor. Eu merg mai departe, cu inima bătându-mi în piept ca un ciocan. Se întâmplă atâtea lucruri în același timp, avem atâtea de făcut. Dar dacă mamele nu mă lasă să intru? Ușile către sala lor nu se deschid decât pentru cei pe care-i privesc ele cu ochi buni. Dacă hotărâsc și ele, ca și podul de apă, că îndoielile mele mă fac neloială?

Mă uit repede în jos la buzunarul în care țin colierul ansetha, învelit bine în pânză. Pentru o clipă, mă gândesc să mi-l pun din nou. Poate ar fi mai bine dacă l-aș purta, ca să-mi arăt credința și supunerea. Dar nu; clatin din cap și alung gândul care mă trădează pe mine însămi. Nu mă pot purta ca și cum aș fi din nou în Irfut și m-aș ruga de mai-marii satului să mă considere o ființă vie și să nu mă rănească doar pentru că sunt altfel. Dacă Auritele chiar sunt mamele mele, mă vor accepta orice-ar fi.

În mintea mea domnește un asemenea vârtej de emoții și temeri încât durează câteva momente până să observ mirosul care se răspândește pe coridor. La început e subtil, atât de slab, încât ajung aproape de Sala Zeițelor până să simt: dulceața bolnăvicioasă acoperă duhoarea grea de putreziciune. Pașii îmi încetinesc. A ce miroase? Are ceva de... Când mă răsucesc pe călcâie în căutarea sursei, observ dintr-odată că, în mod inexplicabil, coridorul e complet pustiu. Lumea de afară era un furnicar, dar aici nu e decât întuneric, nemișcare și mirosul acela. Unde e Mâini-Albe? Unde sunt toți paznicii, toate urlătoarele-morții care păzesc de obicei partea aceasta din templu? Parcă peste sală s-a lăsat aceeași greutate care s-a infiltrat în aerul de afară.

Dintr-un colț îndepărtat vine un fel de târșâit și mă întorc repede spre el.

— Mâini-Albe?

Singurul avertisment de care am parte e un zbieret asurzitor, apoi se repede la mine un urlător-al-morții mătăhălos. Mă eschivez iute într-o parte și observ venele aurii care pulsează pe sub pielea de un mov intens. E un Lepădat. Și a

ajuns deja aici, în mijlocul Templului Auritelor. Cum?

Se aruncă din nou spre mine, cu ghearele scânteind. Are o privire stranie, o nebunie de-abia stăpânită în ochi.

Mă trag fulgerător înapoi și scot un pumnal din teacă. La urlătorii-morții atât de mari, e mai bine să te apropii și să-i înjunghii printre coaste drept în inimă. Și totuși... Mi se adâncește cuta de pe frunte în timp ce-l evit din nou, ferindu-mă de încă o lovitură neîndemânatică. Mișcările urlătorului-morții sunt ciudate: lipsite de grație, de parcă încă nu-și poate controla membrele. Arată ca un copil care se împiedică de propriile picioare. Oare să fie recent renăscut? Așa pare. Am senzația că urlătorul-morții din fața mea tocmai a ieșit înot dintr-unul din ouăle din care eclozează urlătoarele-morții ale noastre în lacurile de înmulțire. Mai precis, din gropile în care revin la viață urlătorii-morții masculi.

Unde-i sunt tovarășii? Să facă parte dintr-o avangardă? Dar nu, nu simt pe nimeni altcineva pe coridor, iar urlătorul-morții din fața mea e mult prea dezorientat ca să fi fost parte dintr-un plan atât de precis.

Când atacă din nou, îl răstorn cu ușurință pe spate, folosindu-mă chiar de greutatea și inerția lui. Apoi îi sar călare pe stomac, cu săbiile atika ațintite în arc spre jugulara lui, dar mă smucesc imediat înapoi când simt o mișcare ciudată prin coastele lui.

— Ce mai e și...

Privesc în jos și șocul mă amuțește.

Printre coastele urlătorului-morții viermuiește o formă neagră cunoscută: o singură mâncătoare-de-sânge, cu aur împletit în petale. Privesc înapoi la urlătorul-morții și ochii lui înnebuniți se întâlnesc cu ai mei.

— Împăratul Gezo?

Din gura urlătorului-morții iese o înșiruire de șuierături. Cu cât le ascult mai mult, cu atât încep să aducă a cuvinte — cuvinte rostite de o voce aristocratică pe care o cunosc.

— ...trebuie... înainte... să... mâncătoarele...

— Ce? întreb, ridicându-mă în picioare. Mai încet.

— Răul... trebuie oprit... răul.

— Nu te înțeleg, îi spun.

Îngenunchez mai aproape de el, dar sar în spate imediat când ghearele ca niște cuțite săgetează spre mine.

— N-am să stau deoparte! răcnește fostul împărat, sărind spre mine. N-am să stau deoparte în timp ce ele înghit toți copiii, fiică a Căzutelor!

În timp ce-l privesc fix, fără să înțeleg, împăratul își șfichiuește din nou ghearele spre mine, cu mișcări și mai necontrolate.

— Împărate Gezo! exclam, în speranța de a-l convinge să-și oprească atacul.

Încă din viață începuse să înnebunească, dar acum că a înviat pare să-și fi pierdut orice urmă de rațiune. Cuvintele mele nu ajung la el. Se repede din nou, dar apoi, spre surprinderea mea, își pierde interesul la jumătatea mișcării.

— Trebuie să le opresc, bolborosește el, întorcând ochii spre ușa de la capătul coridorului — cea care duce spre Sala Zeițelor.

Nu încerc să-i țin calea când se îndreaptă într-acolo, târându-și picioarele. Mintea îmi e asaltată de gând după gând. Faptul că a devenit urlător-al-morții nu e surprinzător; știu că există urlători-ai-morții masculi, iar împăratul părea în pragul morții ultima dată când l-am văzut. Dar mai e ceva, un gând care nu-mi dă pace, care mă îndeamnă să-mi amintesc. Mă străduiesc, însă e greu în mirosul acesta, în duhoarea oribilă care-mi întunecă mințile. Împăratul Gezo a ajuns deja la ușile sălii și le împunge neîndemânatic cu ghearele, neobișnuit să manipuleze încuietori cu ele. Trebuie că a murit recent, poate chiar în cursul zilei de azi. Așa s-ar explica de ce e atât de dezorientat, atât de înnebunit. Mă duc lângă el și sar înapoi când repede de câteva ori ghearele spre mine.

În cele din urmă încetează să mai încerce să mă atace și mă strecor pe sub brațele lui uriașe ca să trag de ușă, care e extrem de grea. Se pare că mamele nu vor vizitatori. Sau poate doar pe mine nu mă vor. Chiar și așa, tot trebuie să vorbesc cu ele, să le trezesc din somn.

Cu gândul acesta, îmi adun toate puterile și trag de ușă până se deschide. Apoi intru în Sala Zeițelor.

Și văd coșmarul care se întinde în fața mea.

Primul lucru de care dau cu ochii când intru în sală sunt urlătorii-morții, toți vineții, toți căzuți pe podea în fața tronurilor mamelor, cu trupurile împânzite de liane. De la distanță, aproape că i-ai crede adormiți. Numai că din ei se ridică gemete. Suspine întretăiate. Țipete de durere, de împotrivire. Iar ochii le tresar neîncetat pe sub pleoapele închise, ca reacție la lianele care se târăsc peste ei și din care deja ies din abundență flori de mâncătoare-de-sânge. Rădăcinile mici și ascuțite se împlântă în carnea neajutorată a urlătorilor-morții, petalele cărnoase le pulsează și tresar în timp ce se înfruptă cu tot mai mult sânge albastru-închis. Pe carnea victimelor se întind plăgi cenușii; fiecare e în putrefacție și din fiecare curge puroiul.

Încep să-mi țiue urechile, apoi mă cuprinde o senzație oribilă de plutire. Totul e ciudat acum, parcă îndepărtat: scâncetele urlătorilor-morții, viermuiala mâncătoarelor-de-sânge, mirosul... Izul oribil, dulceag, care se agăța de împăratul Gezo domnește în aproape toate colțurile încăperii și îmi dau seama dintr-odată de unde vine: lianele îl emană în timp ce mănâncă și mănâncă și tot mănâncă, drept sedativ, ca să-și calmeze victimele îngrozite. Cu cât mai mult se îndoapă, cu atât mai mult aur le scânteiază pe trupurile verzi, șerpuitoare. Răsar tot mai multe flori de mâncătoare-de-sânge, fiecare stelată, neagră, cu vene aurii. Le urmăresc din priviri traseul încurcat, tot mai sus și mai sus pe scări, până la pedestalul pe care dorm toate zeițele — toate mai puțin una.

Etzli.

E cocoșată pe tron ca un broscoi, lăsată pe vine peste urlătorul-morții din poala ei — o creatură mică, de un vinețiu-palid, cu țepi de un auriu-albicios și mâncătoare-de-sânge răsărite din tot corpul. Icnesc, arșă de groaza din mine, văzând scena. Ochii mari și negri ai urlătorului-morții sunt larg deschiși de agonie și frică, iar pielea îi e brăzdată de plăgi cenușii, care înfloresc peste tot

pe unde îi răsar din carne mâncătoare-de-sânge. Lianele îi sunt încolăcite pe întreg corpul și îl leagă de Etzli. Liane divine, răuvoitoare, care împrășcă în aer izul acela oribil, greu, în timp ce se hrănesc și se tot hrănesc.

Stau pironită locului și mintea mea încă nu e dispusă să înțeleagă ce vede, până când, brusc, de lângă mine izbucnește un răget.

— Demon! strigă împăratul Gezo.

Se repede la Etzli, dar ea flutură alene din mână. Din podea țâșnesc liane care-l înfășoară, apoi florile de mâncătoare-de-sânge încep să se desfacă și să-și împlânte rădăcinile țepoase în pielea lui. Fostul împărat e imobilizat aproape instantaneu, cu trupul legat fedeleș de lianele care se zvârcolesc acum în jurul lui. Mirosul de putrefacție umple aerul, adăugându-se la miasma deja otrăvitoare.

Parcă trec secole întregi până ce Etzli se îndreaptă de spate ca să mă privească, dar când o face, mișcarea e lentă, șerpuită.

— Deka..., spune ea, pe tonul acela leneș, și surprinderea îi colorează trăsăturile.

Capul îi e încoronat de furtuni cu fulgere, semn de nemulțumire.

— Cum ai deschis ușa? Era încuiată.

— Nu știu, spun, cu o voce ciudat de îndepărtată, chiar și pentru urechile mele. Pur și simplu am deschis-o.

Gândurile îmi sunt împrăștiate, efemere. Mă lupt să le adun, dar sângele îmi urcă la cap atât de repede, încât cred că sunt gata să leșin.

— Ce se întâmplă? întreb și arăt cu degetul, simțindu-mă aproape ca un copil derutat. Ce-i faci urlătorului-morții?

Etzli se încruntă, o expresie omenească bizară pe fața ei inumană. Ochii ei albi îmi întâlnesc privirea.

— Nu trebuia să vezi asta. Îți poruncesc să nu vezi asta.

Cuvintele îmi reverberează în craniu, un ordin care pătrunde atât de adânc, încât până și inima mea bate în mine comanda: Să nu vezi, să nu vezi... Întunericul din jurul meu se risipește; lianele se dezintegrează. Nu rămâne decât Sala Zeițelor așa cum li se înfățișează ea mereu muritorilor: de un alb pur, cu tavanul care imită cerul. Vederea ei mi-ar înviora sufletul, numai că cerul reflectat de tavan e rău-prevestitor azi. Întuneric — nici urmă de stele. Nu degeaba e așa, dar am uitat de ce. Gândește, gândește, Dekka. Mă agăț de gânduri, dar ele se tot împrăstie, fluturași pe care nu reușesc să-i prind orice aș face. Capul îmi zvâcnește. Parcă e un fel de barieră acolo, o pânză care-mi înăbușă creierul.

Dar am venit aici cu un scop, îmi amintesc eu, scuturând din cap în încercarea de a mă concentra. Am știri importante pe care trebuie să li le aduc la cunoștință zeițelor. Arunc o privire spre pedestal, unde o văd pe Etzli privindu-mă cu o expresie ciudată. De ce mă fixează așa?

— Te rog, ajută-mă! strigă o voce de bărbat tânăr.

Iar pânza care-mi înăbușea mintea se risipește și mă lasă iar în sala aceea întunecată, cu Etzli trează pe tron, sufocându-l cu liane pe urlătorul-morții din poala ei. Creaturii îi curg lacrimi din ochii aprinși de disperare și frică. Arată foarte tânăr, foarte, foarte tânăr. Trebuie să fi fost cam de vârsta mea când a înviat.

Dar cum a ajuns aici? Întrebarea îmi vine ca de la depărtare, fără îndoială ca reacție la oroarea pe care o simt. Urlătorii-morții învie în adâncul pământului, nu? Ideea îmi trezește amintirea acelui jatu cea pe care încă n-am reușit s-o descifrez. Gonesc gândul.

— Te rog! strigă urlătorul-morții. Ajută-mă!

Cuvintele mă trezesc violent din șoc. Alerg spre el, cu mâinile întinse.

— Mamă Etzli, oprește-te!

Dar buzele lui Etzli se curbează într-un rânjet nemulțumit, iar ochii îi coboară spre urlătorul-morții.

— Taci, îi poruncește, bătându-l cu un deget peste buze.

Ca răspuns, băiatul (pentru că asta e, un băiat) scoate un sunet oribil, înecat, apoi gura i se cascadează forțat, imposibil de larg. Din ea șerpuiește afară o mâncătoare-de-sânge mică și aurie, iar floarea desface petale de un aur scânteietor. Pe toată fața băiatului se întind rădăcini aurii, care lasă în urmă putreziciune în timp ce planta se înfruptă, ca o lipitoare umflată, înfiptă în adâncul lui. În câteva secunde, corpul asaltat se face cenușiu, apoi urlătorul-morții dispare, dizolvat într-o mazăgă roșiatică sub ochii mei.

Totul se întâmplă atât de repede, încât nici nu apuc să mă mișc. Să-l salvez. Nici măcar nu am ocazia să înțeleg ce se întâmplă. Mă las să cad pe podeaua pedestalului, dintr-odată picioarele nu mai au putere să mă țină. Chiar și după câte am aflat despre mame, după tot ce am trăit, nici acum nu-mi pot imagina așa ceva — nu pot nici măcar să încep să înțeleg.

— De ce? șoptesc, deși durerea și oroarea de-abia dacă mă mai lasă să vorbesc. De ce ai făcut asta?

Nimeni nu merită o asemenea moarte; nimeni. Nici măcar jatu.

— Pentru că trebuie să ne hrănim, trebuie să prindem puteri, răspunde Etlzi, cătuși de puțin tulburată. Pentru asta e făcut neamul lor. Pentru asta sunt toate. Ca să ne hrănească și să ne dea puteri.

Face un semn și toate lianele din sală încep să vibreze, generând din petale și tulpini o muzică stranie, foșnitoare. Mă zgudui de groază la vederea florilor lor în formă de stea, cu petalele negre clămpănind înfometate. Aceleași petale acoperă tot muntele. În orice colț, pe orice perete, oriunde ne-am întoarce, eu sau oricare dintre noi, se află o mâncătoare-de-sânge. Mereu se află undeva o mâncătoare-de-sânge. Iar Etlzi le folosește ca să se hrănească pe ea și pe celelalte zeițe...

Înțelegerea acestui lucru mă amuțește.

Nu e de mirare că Etlzi nu pare îngrijorată că suntem atacați. Nu e de mirare că n-au dat semn niciuna dintre alarmele naturale ale muntelui când armata lui Idugu a dat năvală. Etlzi vrea să vină. Vrea ca jatu adevărați să-și croiască

drum luptând prin jungle, unde așteaptă hoarde întregi de liane de mâncătoare-de-sânge, în așteptarea mesei următoare. Iar dacă ea vrea asta, înseamnă că la fel vor toate mamele. Privesc de la o zeiță adormită la alta, dezgustată. Sunt legate toate, patru voințe împletite într-una. Ceea ce înseamnă că tot ce se întâmplă aici e voința lor. Mă străbate un fior când înțeleg cât de îngrozitoare e de fapt situația: toate astea au fost plănuite.

Când mamele m-au trimis să găsesc presupusul angoro, de fapt au aruncat o momeală — una căreia știau că Idugu n-au să-i poată rezista. Știau că Idugu le va crede slăbite; știau că perechile lor vor încerca să mă atragă de partea lor sau chiar să mă răpească și că eu mă voi împotrivi cât voi putea. În tot timpul acesta cât eu m-am jucat de-a v-ați ascunselea cu Idugu, mamele au așteptat tocmai asta: momentul în care zeii bărbați vor arunca prudența cât colo și își vor trimite aici armata de fii. Momentul în care vor sosi mii de jatu adevărați, vite de măcelărit sub mâna mamelor.

A mamelor.

Ironia cuvântului mă arde ca fierul roșu. Auritele nu merită să fie numite mame; nu merită să fie numite nicicum. Nu le pasă că-i omoară pe copiii propriilor perechi, pe copiii cărora ele însele le-au dat naștere în bazinele aurii. Nu le pasă de altceva decât să-și recapete puterea pierdută pe vremuri. Să urce tot mai sus, cum urcă de când le-am eliberat eu.

Acum îmi tremură tot corpul, atât de zguduită sunt.

— Ați spus că ați venit să ne eliberați, să ne conduceți spre o formă de existență superioară, șoptesc, cu vocea la fel de frântă ca sufletul.

— Și așa vom și face după ce ne înfrângem perechile. Dar pentru asta trebuie să ne hrănim. Trebuie să ne recăpătăm puterile.

Etzli rostește minciuna fără să clipească. Fără măcar să tresară. Ce-i drept, chiar o crede, nu-i așa? Ca orice ființă căzută pradă nebuniei, crede definiția proprie a realității, așa cum o vede ea, iar realitatea ei cere și mai multă venerație, și mai multe sacrificii — la fel ca a lui Idugu.

Zeii sunt falși cu toții, până la ultimul. Acum înțeleg ce voia să spună Sayuri.

Rămân pe loc, cu ochii la ea.

— Deci celelalte mame știu? întreb.

Am nevoie de confirmare, am nevoie să știu dacă și celelalte Aurite au căzut pradă nebuniei care a infectat-o pe Etzli.

Spre oroarea mea, dă din cap că da.

— Se pregătesc pentru ziua aceasta încă de când ne-am trezit, spune ea amabil, de parcă nici măcar n-o mai deranjează că înțeleg ce se petrece.

Un instinct puternic îmi spune că motivul e că are un plan de a mă da la o parte, dar sunt atât de absorbită de ororile pe care le rostește, încât nici măcar nu mai știu ce să fac.

Continuă fără ezitare.

— Totuși, partea aceasta din procesul nostru de hrănire celelalte o găsesc neplăcută. Dintotdeauna au fost delicate. Par să uite că moartea și viața sunt un cerc, împletite inseparabil. De aceea le-am făcut să doarmă până le dau eu destulă putere. Acesta este legământul dintre noi: eu mă hrănesc, ele absorb, un aranjament cum nu se poate mai mulțumitor.

Eu mă hrănesc, ele absorb. Cuvintele se infiltrează în mine și-mi aștern peste ochi un alb groaznic, clocotitor. Bineînțeles că celelalte zeițe știu ce face Etzli și că și-au dat aprobarea. Eu n-am fost decât pionul lor — o piesă mică și mobilă într-un joc complex și detestabil între zei.

Privesc în jur prin sală la mulțimea de urlători-ai-morții care zac, îngropați în liane și putreziciune. Văd unele corpuri cum încep să se topească pe la margini, ca băiatul pe care l-a ucis Etzli. Oare asta fac de atâta timp ca să-și crească puterea — mănâncă urlători-ai-morții dincolo de ușile sălii lor? Ce altceva au mai mâncat despre care nu știm? Dintr-odată, mă potopesc toate poveștile pe care le-am auzit despre Auritele mâncătoare de copii și, pentru prima oară, nu mă îndoiesc. Nu mă îndoiesc că zeițele acestea, demonii aceștia ar mânca și copii dacă ar putea.

Mă uit lung la Aurite, la siluetele lor masive, atât de distante și de reci. Și totuși, stratul de aur pulsează în jurul lor. Aurul care le unește pe toate, așa cum lianele o unesc pe Etzli de victimele ei. De victimele lor. Greața îmi urcă în gât, amestecându-se cu zvâcnirea dureroasă din craniu. O, Nesfârșire, ce rău îmi e. Parcă stă să erupă din mine tot ce am mâncat vreodată.

Etzli se ridică și plutește în jos pe scări, iar în ochi îi scânteiază o expresie pe care nu reușesc s-o recunosc.

— Nu trebuia să ai puterea de a ne străbate mantia. Am înfășurat în ea toată sala și totuși ai reușit s-o străpungi. Ai reușit să aduci cu tine hidoșenia aceea.

Face un semn leneș din mână spre împăratul Gezo și pe el înflorește încă un mănunchi de mâncătoare-de-sânge, care-și țes rădăcinile prin adâncul corpului lui. Fostul împărat lasă să-i scape un țipăt îndurerat, iar lianele șerpuiesc și pulsează ca niște lipitori. În câteva minute începe să se topească și el, carnea și oasele i se dezintegrează până nu mai rămâne nimic în afară de o masă de liane care viermuiesc pe jos.

Nu fac altceva decât să privesc, neclintită. Nici măcar nu mai știu ce să fac, nu mai știu ce să simt. Împăratul Gezo mi-a fost odinioară dușman, a fost omul care mi-a pricinuit atâta durere. Și totuși, dintr-odată, nu mai e din el nici praful pe podea, doar un firicel de lichid pe care lianele îl absorb repede.

Liane create de ființa demonică pe care pe vremuri o credeam una dintre mamele mele.

Ridic ochii spre Etzli.

— Nu era nevoie să-l omori. Nu așa.

— Dintotdeauna a fost sortit morții și știi asta, Dekka.

Cu mâncătoarea-de-sânge între coaste. Simbolul nemulțumirii lui Etzli, al foamei ei... De când se hrănea din el sub ochii mei neștiutori? De când îl tot savurează cum își savurează Mâini-Albe vinul de palmier?

— Există și metode mai miloase de a ucide, îi răspund.

Dar nici nu știu de ce mai încerc. Creatura din fața mea nu e ce credeam eu că e. Nu e un zeu; e un demon din cele mai adânci gropi ale Tărâmurilor de Apoi și are neobrăzarea să se numească una dintre mamele mele. Încerc să-i întorc spatele, să mă mișc, dar picioarele nu mă ascultă. Probabil sunt în stare de șoc. E singura explicație pentru faptul că încă stau aici, cu mintea încremenită de uluire.

Etzli se ridică în aer de pe tron și-mi dă ocol. Trupul ei străbate aerul ca o rază de soare, dar toate instinctele îmi spun că nu e o ființă a luminii și a văzduhului, ci un prădător care-și pândește prada. Mi se ridică părul de pe brațe când se apropie de mine. Pare să observe, pentru că zâmbește.

— Avem treburi mai importante, Dekka. Ai reușit să-mi ignori porunca, s-o dai la o parte. Cum e cu puțință?

Țipetele tânărului urlător-al-morții. Ele m-au trezit, ele m-au adus la realitate. Dar nu-i spun asta lui Etzli. Doar o privesc din nou, de data asta cu coada ochiului. Nu o pot privi din nou în ochi, nu-i pot da voie să mă prindă în altă iluzie.

— De câte ori mi-ai mai poruncit așa?

Știu că s-a mai întâmplat cel puțin o dată sau de două ori. Un umăr zvelt, luminat de soare, se ridică nonșalant.

— Nu multe, răspunde Etzli, apoi gândește cu glas tare: Trebuie să se fi întâmplat fiindcă ți-ai tot scos zgarda, copil neascultător.

Zgarda. Cuvântul mă arde. Nu colierul, nu darul. Zgarda. Exact ca pentru animalul care mă consideră.

— Nu contează, continuă Etzli, pe un ton dintr-odată hotărât. De data aceasta te vom lega mai tare.

Întinde mâna spre mine și gura începe să-i formeze cuvinte — noi comenzi cu care să mă stăpânească, în mod sigur, cu care să mă facă din nou instrumentul ei lipsit de rațiune. Dar n-o să permit asta. Nu acum. Și niciodată de-acum încolo.

Mă mișc atât de repede, că atika mea trece cu totul prin cutia toracică a lui Etzli înainte măcar să mă observe. De-abia dacă e cu puțin mai mare decât cel mai mic cuțit de bucătărie în comparație cu mărimea enormă a zeiței, dar e suficient. Etzli țipă când din ea țâșnește un alb scânteietor și esența divină mă împrășcă. În spatele ei, celelalte zeițe tremură pe tronurile lor, străbătute și ele de unde de durere.

— Ce-ai făcut, Dekā? se vaită ea, dar de-abia o aud.

Mă străbate un fulger.

Apoi sunt altundeva.

Scânteiez.

Noi scânteiem, culorile ne lucesc atât de puternic, încât ne eclipsăm obștea, sau ce a mai rămas din ea. Cele care s-au numit pe sine femei au plecat de mult, s-au lăsat în voia lumii muritoare. Nici cei care s-au denumit bărbați nu sunt mai buni. Curg prin ei verdele și albul: invidia și ura. Emoții ucigătoare. Emoții omenști. Emoții de care noi nu am fost niciodată capabili. Și nu e totul. A mai răsărit ceva înăuntrul fraților și surorilor noastre — o culoare nouă, îngrijorătoare. Se ciobește și se crapă, un alb dezgustător, urlător, care se revarsă în valuri mari.

Nebunia... Ne-a infectat obștea.

Neliniștea șerpuiește cu mov pârjolit prin noi în timp ce cugetăm la greșelile noastre. Am făcut o mulțime în ultima vreme. Le-am îngăduit celorlalți din obștea noastră obsesia față de omenire, aceea a fost prima și cea mai mare dintre greșelile noastre. Au căutat să-i plămădească pe oameni după chipul și asemănarea noastră. Au căutat să-i îndrume spre o existență mai înaltă. Dar s-a întâmplat tocmai pe dos. Nu oamenii au devenit ca noi; ci noi am devenit ca ei. Deocamdată, frații și surorile noastre, cum își spun, există numai în Otera, imperiul cu patru continente legate. Noi, unica ființă rămasă în obște, protejăm de atunci ceilalți oameni din lume, le păstrăm siguranța, îi ținem ascunși de frații și surorile noastre. Așa cum ne ascundem sub un văl chiar de

noi făurit, altul decât cel care-i desparte pe ei, am ascuns și restul lumii de ochii lor. Dar în cele din urmă ceilalți își vor întoarce privirile și într-acolo. Vor merge mai departe, dincolo de Otera, iar nebunia aceea albă se va sparge în tot mai multe cioburi în ei, până când vor distruge toată lumea oamenilor.

Oftăm, o expresie foarte umană pe care am învățat să ne-o permitem recent. Ne străbat valuri de nuanțe liniștitoare de verde și auriu. Un curcubeu scânteiază peste un ocean de un albastru-viu, delfinii dansează într-un spectacol vesel.

Dincolo de celălalt vâl, Okot se trage mai aproape, cu chipul gânditor, deși răvășit. Devine tot mai uman cu fiecare mileniu ce trece. Albul acela oribil sclipește înăuntrul lui, dar îl ține în frâu mai mult decât ceilalți numiți bărbați.

— Văd în tine îngrijorare, Singular, își spune el părerea.

Acesta e numele pe care ni l-au dat. Și e suficient ca să ne dea ghes încă un firicel de neliniște. Înainte nu aveam folos pentru nume. Eram toți și eram unul. Acum trebuie să fim numiți, trebuie să ne însemnăm ca să arătăm că suntem separați.

Conflictul vostru cu cele numite femei va distruge lumea aceasta. Am văzut ițele sorții cum se adună în cosmos.

Okot dă din cap, încă un obicei omenesc de-al lui.

— Și noi am ajuns la aceeași concluzie. Crește ceva în mine. Ceva ciudat.

Nebunia... Când cuvântul iese din noi ca o șoaptă, Okot oftează cu albastrul și albul frământat al unei furtuni pe ocean. Acceptare. Resemnare.

— Știm, spune el. Am simțit-o în noi și în ceilalți. Se întinde ca o boală. Nu o vom mai putea îndura multă vreme.

Albastrul și portocaliul nesiguranței răsar, apoi se ofilesc în noi. Curcubeul moare de o moarte rapidă și neobservată.

Neobservată de nimeni, mai precis, în afară de Okot. Vine mai aproape.

— Nu știi ce măsuri să iei împotriva noastră. O emoție cum nu se poate mai umană, Singular.

Am jurat să rămânem în neutralitate.

— Ai jurat să păstrezi echilibrul. Asta înseamnă să-i aperi pe oameni. Fie că-ți place sau nu, ei sunt cele mai numeroase ființe inteligente din lume — un rău necesar.

Ne îngăduim încă un oftat. Câte jurăminte. Câte promisiuni. Dar ele ne dau formă — în fond, scopul este ceea ce ne definește... Nu știm cum anume să reușim un lucru fără să se ajungă la celălalt, spunem noi în cele din urmă.

— De ce să nu reușești să le faci pe amândouă? întreabă Okot. Acum ești mai puternic decât noi toți laolaltă. Trimite-ne o soluție. Trimite-ne un intermediar.

Adică să ne separăm, cum ați făcut voi? Un munte se despică drept reacție la neplăcerea pe care ne-o provoacă ideea.

— Nu, Singular, spune Okot, privindu-ne lung cu ochii aceia tulburător de albi. Cazi pe Otera și, odată ajuns, pune-ne capăt vieților. E singura cale de a împiedica să se adune ițele pe care le vezi. Suntem o plagă pe fața lumii acesteia, iar tu trebuie să ne distrugi înainte s-o distrugem.

O picătură singuratică de aur cade... cade... Dar nu cade din ochii zeitelor; cade din cer. Cade din cosmos.

Cazi pe Otera și, odată ajuns, pune-ne capăt vieților. Trebuie să ne distrugi, Singular.

Mă trezesc cu o tresărire.

Când îmi revin cu totul în simțiri, o văd pe Etzli cum își scoate atika din corp. Pe podea e o crăpătură în locul unde a căzut și deja curge din ea atâta esență divină, încât pielea i s-a făcut argintie. La fel și a celorlalte zeițe: argintul contaminează aurul care le acoperă. Sunt în continuare cufundate într-un somn adânc, dar nu am nicio îndoială că simt durerea și frica lui Etzli. Ea încearcă să se miște, dar corpul i se zbate ca un pește rămas pe malul râului. Arunc o privire în jos, la atika mea de pe podea și la esența divină care încă o pătează. Atâta distrugere de la o sabie atât de mică.

Numai zeii îi pot răni pe zei. Cuvintele îmi răsună în minte. Iar acum știu că în ele se află adevărul, pentru că am văzut picătura aceea aurie căzând, am auzit cuvintele, porunca din care s-a format ființa mea. Porunca înăbușită fără îndoială de la început de mame.

Trebuie să ne distrugi.

Acum cunosc adevărul despre ceea ce sunt. Sunt Singular — cel puțin o parte din mine. Trebuie să existe un motiv pentru care n-am înțeles până acum ce sunt, pentru care n-am știut nici măcar de existența zeilor, iar având în vedere ce am aflat despre Aurite și Idugu, știu că are legătură cu faptul că unele părți din mine sunt încuiate într-un loc atât de adânc, încât nu pot ajunge la ele. Deocamdată nu știu decât un lucru: nu sunt fiica lui Etzli, de fapt nu sunt fiica niciunei Aurite. Sunt o ființă cu totul separată. Una care are puterea să le omoare pe toate. Iar Etzli știe. Îi văd expresia, una pe care nu i-am mai observat-o. Frică — o frică profundă și copleșitoare.

Numai din cauza mea.

În tot acest timp, ea și celelalte m-au controlat. M-au folosit ca pe un animal de companie. Dar știau că am putere, că sunt o ființă de care ele se tem.

Furia îmi explodează în toată ființa.

— Ați mințit, spun, ridicându-mi atika și ațintind-o din nou spre ea. De la început m-ați tot mințit.

Mă reped spre ea, dar Etzli și-a revenit în fire. Face un gest și lianele se smucesc spre mine, șuierând și scoțând note stridente, cu petalele cărnoase pulsând de vene aurii respingătoare. Sar din calea lor, scoțându-mi în același timp din teacă cealaltă atika, și încep să le hăcuiesc, hotărâtă. Trebuie să distrug lianele, să le smulg din rădăcină înainte să mai rănească pe cineva.

Se aud țipete ascuțite, neomenești, în timp ce secer tulpinile iar și iar. În curând li se alătură țipete de durere. De frică. Spre surprinderea mea, vin de la Etzli; de fiecare dată când tai cu sabia lianele, se trage înapoi de parcă ar fi fost înjunghiată chiar ea.

Când înțeleg, fac ochii mari: lianele sunt parte din ea, sunt o extensie a ființei ei.

— Ce faci, Dekka? țipă ea. Ne faci rău — nouă, mamelor tale!

— Nu sunteți mamele mele! strig în timp ce tai fără milă altă liană. Niciodată să nu vă mai spuneți așa! Am văzut adevărul! Eu am ales să cad de dincolo de vâl, eu am ales să vă opresc! Și o să vă opresc!

Etzli scutură din cap frenetic.

— Ce ai văzut este o iluzie.

Îmi întâlnește privirea și în ochi îi fulgeră albul.

— Îți poruncesc să mă crezi, să uiți tot ce ai văzut. Dă-mi puterea ta!

Închid repede pleoapele, în încercarea de a împiedica ordinul să treacă de ele, dar descopăr că de data asta nu spre ochii mei s-a îndreptat voința lui Etzli. Colierul ansetha, pe care îl am în continuare în buzunar, se zbate violent și se strânge ca un șarpe în jurul abdomenului meu, în timp ce din verigi îi cresc rădăcini care-mi străpung pielea, iar durerea e de un alb incandescent. Mă grăbesc să-l smulg, dar se prinde și mai tare în mine și începe să freamăte —

o senzație groaznic de familiară. Din stelele din colier răsar mâncătoare-de-sânge miniaturale. Sunt extensii ale lui Etzli, la fel ca lianele care viermuiesc prin sală, și se hrănesc din mine așa cum s-au hrănit celelalte din urlătorii-morții.

Colierul mă strânge tot mai tare, florile se îngroapă tot mai adânc, până când, în cele din urmă, ceva se frânge înăuntrul meu și îmi cedează genunchii. Cad la podea și în fața ochilor îmi dansează pete negre. E atâta durere — atâta durere. Parcă aerul s-a făcut din cale-afară de dens și nu mai pot să respir. De pe buze îmi ies şuierături poticnite și suspine întretăiate. Puncte de agonie explodează peste tot unde au prins rădăcini în corpul meu mâncătoarele-de-sânge. Și sapă, sapă mereu, dislocă ceva dinăuntrul meu, ceva ce nici nu credeam că există. Acum îl simt, e un fel de putere în adâncul stomacului, iar mâncătoarele-de-sânge mișună spre ea.

Etzli se târăște înapoi la tronul ei, în timp ce rana din coastă i se închide la loc cu repeziciune, deși argintul încă îi acoperă pielea. Vocea îi sună triumfătoare când vorbește:

— Credeai că nu ne vom lua măsuri pentru posibilitatea aceasta? Te știm, Deka. Mereu te-am știut, încă dinainte să adopți forma aceasta. Nu ești altceva decât un instrument, o sursă de hrană care să ne dea putere și un receptacul pe care să-l folosim după bunul plac. De aceea am avut atâta grijă când te-am cultivat.

Etzli chicotește, un sunet atât de uman, că e malefic.

— Nuru, râde ea. Cât de ușor ne-ai crezut minciunile. Știi ce înseamnă cuvântul în prima limbă a oamenilor? „Pion“, asta înseamnă.

Acum am dureri atât de mari, încât de-abia mă mai atinge cruzimea cuvintelor ei, dar într-un fel nu mă miră. Ultimele săptămâni m-au pregătit pentru asta, pentru trădarea pe care o trăiesc acum.

În aer se ridică un zgomot ca de plescăit: mâncătoarele-de-sânge din colier care se ospătează din corpul meu.

— Da, așa, pionule, gângurește Etzli. Hrănește-ne, dă-ne puterea ta.

Face un semn și ceva îmi tresare în stomac — încă o mâncătoare-de-sânge care capătă formă. Dezvoltă țepi în mișcare și rădăcinile se împletesc prin pieptul și gâtul meu. De-acum mi-a blocat toate căile pe care puteam respira, gâfâitul răgușit îmi e inutil. Așa s-a simțit băiatul acela, urlătorul-morții, când a murit? A simțit frica, durerea aceasta? Mă îneacă disperarea. Dar și ironia: mamele trebuiau să fie salvatoarele noastre, apărătoarele noastre, dar sunt mai rele decât Oyomo, mai rele până și decât Idugu, care i-au creat mitologia. M-au numit fiica lor dar, de la bun început, m-au privit ca pe un pion, s-au hrănit din mine, m-au secătuit de puteri. Încă de atunci, Auritele mă folosesc cum vor.

Din colțul ochiului mi se scurge o lacrimă. Ce proastă am fost! De ce nu le-am văzut pe Aurite cum erau cu adevărat atunci când au creat jungle întregi de liane însetate de sânge ca să-și ucidă dușmanii, un lac plin de monștri ca să-i distrugă? De ce n-am bănuț nimic când mă trimiteau iar și iar să le zdrobesc inamicii în timp ce ele rămâneau aici, în confortul templului lor? Tot timpul acesta cât le-am iubit, cât le-am venerat, au fost niște prefăcute, niște monștri, întocmai cum m-a prevenit împăratul Gezo, iar eu n-am văzut nimic. Nici prin gând nu mi-a trecut. Credeam că am învățat din greșeli cu împăratul Gezo, dar n-am învățat absolut nimic. Acum Auritele mă vor distruge aici, chiar în sala în care le-am eliberat. Eu voi muri aici, iar ele vor ucide alte mii de oameni. Poate chiar milioane.

Am văzut totul în ochii lui Etzli — nebunia, setea de răzbunare. Odată ce termină cu mine, îmi va urmări prietenii, toți oamenii pe care-i iubesc. Îi va omorî cu aceeași delectare cu care l-a zdrobit pe bietul băiat de mai devreme.

NUUUUU! urlu tăcut. Refuz să mor aici așa. Refuz s-o las pe Etzli să scape nepedepsită pentru ce a făcut și ce are de gând să facă.

DEKA! Ușa se face țandări și Ixa se năpustește în cameră, cu Keita și Britta în spate, urmat îndeaproape de ceilalți.

— Deka, ce s-a întâmplat? exclamă Britta, sărind de pe el și dând fuga la mine.

De sus cade o perdea de liane, unduitoare ca un cuib de șerpi, care se strânge în jurul ei și al celorlalți.

— Ce e asta? întreabă Keita, luptându-se furios cu noile cătușe. Mamă Etzli, ce faci?

Trage aer în piept și sângele mă furnică pe sub piele când îl simt cum încearcă să-și invoce flăcările. Se sting înainte să-i ajungă la suprafața pielii, lăsând doar pete care luminează roșiatic.

— De ce nu pot să-mi folosesc focul?

Se zbate să se întoarcă cu fața la mine, dar lianele care se târăsc pe el îl țin în loc.

— Să crezi tu că-ți voi permite să folosești așa ceva în prezența mea, pufnește Etzli. O maimuțăreală a darurilor pe care le-am încredințat numai fiicelor noastre.

Se întoarce pre mine.

— Iar tu, copila noastră cea fără credință și netrebnică, ai îndrăznit să-l dai și fiilor noștri!

— Nu sunt copila voastră! răcnesc la ea.

Îmi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât lianele din corpul meu sapă și mai adânc, întinzând rădăcini care răspândesc și mai mult putregaiul cenușiu. Țip, arsă de durerea incandescentă.

— Te rog, doare, doare!

Deka! strigă Ixa, explodând într-o formă mai mare și rupând lianele care-l acoperă.

Se aruncă altele în direcția lui, dar le evită în timp ce fuge spre mine și se oprește, alunecând, în fața mea.

— Colierul, horcăi, cu lacrimi căzându-mi din ochi. Trebuie să-l smulgi din mine.

Spre ușurarea mea, nu ezită. Deka, mai spune, apoi mușcă din stomacul meu

și trage.

În creier îmi explodează o durere albă ca inima focului; urlu și Ixa trage și mai tare de rădăcini, în timp ce mâncătoarele-de-sânge se luptă să reziste. Ca și înainte, Etzli răcnește, cu trupul îndurerat de rupturile pe care le face Ixa în colier. Este exact cum bănuiam: colierul însuși e o extensie a ei, a tuturor Auritelor.

— Stai! strigă disperată.

La un gest al ei, o încâlceală de liane se târăsc în jurul gâtului lui Ixa și îl strâng atât de tare, încât respirația îi șuieră.

Dar nici atunci nu cedează. Dimpotrivă, se înverșunează, trage mai tare, iar lianele țipă în timp ce se smulg, zbatându-se, din pielea și oasele mele.

— Ixa! găfâi, cu boabe de sânge auriu în lacrimi, dar el mai trage o ultimă dată, cu toată puterea de care e în stare.

Colierul îmi e smuls din corp, cu tot cu hălci de carne. Se unduiește imediat înapoi, ca un șarpe care încearcă să se târască înapoi la mine, dar mă rostogolesc din calea lui, iar puterea mi se întoarce în corp ca un torent. O putere pe care o las să-mi iasă odată cu respirația, aproape inconștient, în disperarea mea de a mă îndepărta de colierul respingător. Când se repede la mine, pocnind, prin el izbucnesc dintr-odată flăcări și toate lianele din sală explodează: și lui Keita i-a revenit puterea. În timp ce el și ceilalți se eliberează grăbiți, eu mă forțez iute și dureros să mă ridic în picioare și să mă întorc spre colierul care, deși în flăcări, continuă să șerpuiască hotărât către mine. În clipa în care se trage în sus, gata să mă cuprindă din nou, talpa mea cade peste el; mă copleșește ușurarea când florile mărunte de pe el explodează în picături mici de sânge alb-auriu.

Etzli răcnește de durere, căzând moale pe tronul ei, iar prietenii mei se grăbesc să ajungă la mine, cu ochii măriți de șoc și îngrijorare. Keita aruncă o privire neliniștită spre zeiță. Stă pe loc, inertă, cu ochii parcă înțețoșați și absenți. Dar nu mă liniștește tăcerea ei bruscă — de fapt mă tem de ea mai mult decât de ce face. Pentru că dacă tace înseamnă că pune ceva la cale, face ceva groaznic ce încă nu văd.

Keita își desprinde privirea de ea cu greutate.

— Totul e cum ne-am temut, așa e? Întreabă.

— Mai rău, îi spun. De multă vreme mănâncă urlători-ai-morții masculi și cine știe pe cine altcineva au mai înghițit ca să câștige putere. Vor să vină trupele lui Idugu ca să-i mănânce pe toți și să-și recapete toată puterea. De-asta celelalte încă dorm. Așteaptă să fie hrănite.

Ochii lui Keita par gata să-i iasă din orbite. În clipa următoare, se îngustează, hotărâți. Keita cel de nădejde, mereu acceptă și merge mai departe.

— Care e planul?

— Le împiedicăm să-și ia toată puterea înapoi. Le distrugem.

Mă uit de la Keita la Britta și zâmbesc trist.

— Noi, cele ce sunt moarte, nu?

Britta zâmbește și ea.

— Imediat s-ar putea chiar să fim moarte, dar eu tot aici cu tine sunt, Dekka, spune ea și mă strânge de mână.

— Și eu, confirmă Keita, îmbrățișându-mă.

În jur, ceilalți aprobă dând din cap. Belcalis, Li, Acalan, gemenele, care s-au reîntâlnit, împreună cu Mehrut, Lamin, Kweku, Rian. Toată familia mea, casa mea. Pentru că toți știu, cum știu și eu, că s-ar putea să fie ultimele noastre clipe împreună, că s-ar putea să murim cu toții aici, în sala aceasta, sau mai rău, să ajungem prizonieri cum a fost Melanis, într-o groapă uitată, unde să suferim pentru tot restul eternității, dar chiar și așa, sunt pregătiți. Pregătiți să moară sau să trăiască alături de mine, oricare ar fi urmările.

Și tocmai de asta trebuie să-i apăr.

Le zâmbesc prietenilor mei. E un zâmbet dulce-amar, care-mi exprimă iubirea, recunoștința.

— Eliberați urlătorii-morții din lianele lui Etzli, le comand poate pentru ultima oară. Eu mă duc să mă lupt cu zeii.

Când urc treptele spre pedestal, Etzli e în continuare argintie și palidă. Chiar și după toată puterea pe care a sorbit-o din mine, tot e slăbită. La fel și celelalte zeițe, când arunc o privire spre ele. Statuile lor sunt acoperite de aceeași peliculă argintie. Se pare că e adevărat, ce se întâmplă uneia se întâmplă tuturor. Nu pot să nu mă întreb cât de departe merge legătura. Dacă o omor pe Etzli, asta înseamnă că vor muri și celelalte zeițe — toate? Privesc spre Anok, care mi-a fost ca o bunică — ba chiar ca o prietenă dragă. Ea m-a îndrumat pe calea aceasta, ea mi-a arătat adevărul ascuns în colierul ansetha, deși trebuie să fie știut că avea să se ajungă aici. Și Beda — atât de blândă, încât e aproape de neimaginat că i s-ar alătura lui Etzli în nebunia ei. Chiar pot să le omor pe amândouă?

Cu cât mă apropii de tronul lui Etzli, cu atât îmi sporește nesiguranța. Dacă le omor pe Aurite și mor ca urmare și Idugu, ce se va întâmpla cu Otera? Îmi străfulgeră prin minte viziuni despre cutremure, vulcani, o mie de flageluri, dar le izgonesc. Dacă nu fac nimic, urmările ar fi mult mai grave. Dacă nu ucid zeii acum, vor sfărâma tot imperiul în goana lor după putere. Am văzut deja la ce extreme sunt dispuse să ajungă Auritele și Idugu în jocul lor de dominație reciprocă. Cine știe ce ar fi în stare să facă dacă ar fi lăsați să prade după bunul plac cetățenii neștiutori ai Oterei.

Trebuie să vorbesc cu Etzli acum, să am discuția pe care ar fi trebuit s-o port cu luni de zile mai devreme — discuția care-mi va determina următoarea mișcare împotriva creaturilor care odinioară s-au dat drept rudele mele de sânge.

Când ajung la tronul ei, zeița e încovoiată într-o postură înțepenită de durere. Probabil smulgerea colierului ansetha din corpul meu i-a făcut ceva, ceva profund și visceral, care s-a adăugat durerii de când am înjunghiat-o. Nu pot să nu mă întreb dacă e prima oară când i-a făcut cineva un rău fizic. Ar avea

sens. Jatu au ținut-o prizonieră ani și ani, dar jatu n-au reușit niciodată să le rănească pe zeițe. Numai zeii pot răni alți zei, poate de asta se apucă acum Etzli de coaste ca un animal rănit și mă privește cu o expresie veninoasă când mă opresc în fața ei.

— Dekä, șuieră ea, îndrăznești să...

— M-ați mințit, îi spun, tăindu-i vorba. Ați mințit pe toată lumea. Ați spus mereu că aveți gânduri bune, că sunteți mai bune decât Oyomo. Și voi stăteți aici și vă mâncați propriii copii!

Arăt spre podea, pe care cenușa lianelor formează în continuare mormane care păstrează forma inconfundabilă a urlătorilor-morții. Ceilalți i-au eliberat pe supraviețuitori. De-acum probabil că-i duc la equus, care-i vor conduce la sanctuarele din afara muntelui. Dar Etzli n-a spus nimic despre asta. Faptul că n-a încercat să-i oprească și că nu s-a mișcat și n-a vorbit până acum, când am ajuns în fața ei, mă îngrijorează. E aproape sigur că plănuiește ceva. Trebuie să rămân cu ochii în patru, să aștept până-mi dezvăluie ce are de gând.

Zeița strânge din dinți, cu o expresie răzvrătită foarte umană.

— Energia lor conține esență divină, explică ea. Este cea mai puternică sursă de hrană.

Rostește cuvintele atât de firesc. De parcă eu sunt tâmpita, fiindcă nu sunt în stare să concep așa ceva. Mă încrunt.

— Nu vezi nimic în neregulă cu asta? Cu faptul că-ți omori copiii?

— Până la urmă tot ne-ar fi dat energia prin adorație. Eu doar am grăbit procesul.

— Sigur așa ar fi făcut?

O privesc lung pe Etzli și las să se vadă dezgustul pe care-l simt, ațintind ochii mereu și cu atenție oriunde, numai la ochii ei nu.

Enervată, încearcă alt argument.

— Toți muritorii mor. Este o realitate a existenței lor. Murind, pentru noi capătă un țel mai înalt decât ar fi avut vreodată. Noi suntem zeii lor. Tu ar trebui să înțelegi asta mai bine ca oricine, Dekka.

Scârba mă copleșește, un sentiment urât, cu gust de cenușă.

— Nu înțeleg altceva decât că sunteți monștri, declar cu voce joasă. Și sunt aici să vă pun capăt.

Îmi ridic săbiile atika, gata să lovesc, dar în cameră izbucnește o tornadă de alb. Melanis, cu aripile deja pregătite.

— Sunt aici, Mamă Divină, spune ea, cu răsuflarea tăiată, de parcă Etzli tocmai ar fi chemat-o. Celelalte sunt și ele pe drum.

Etzli rânjește, mulțumită. Deci asta făcea ea în timp ce stătea aici în tăcere. Chema întăriri. Dă din cap spre Melanis cu o expresie solemnă.

— Nuru s-a răzvrătit împotriva noastră, Fiică. Acum completează să ne ia locul drept zeu al vostru. Ucideți-o. Ucideți-o pe Dekka trădătoarea.

Buzele lui Melanis se deschid într-un zâmbet pios.

— Ar fi cea mai înaltă onoare a mea.

Prima născută se izbește de mine cu asemenea viteză încât capul mi se lovește de trepte și încep să văd stele. De-abia reușesc să mă feresc de vârful ascuțit de aripă pe care-l repede spre mine cu doar câteva clipe mai târziu, dar îmi prinde armura pe margine și o sfâșie ca pe hârtie. Alarmată, mă rostogolesc iute mai departe, apoi mă arunc în picioare, cu toate simțurile în alertă. De-abia sunt în stare să-i fac față lui Melanis singură. Dacă apar și alte Prime născute, s-a zis cu mine.

Melanis pare aproape impresionată de agilitatea mea.

— Ai devenit mult mai rapidă în ultimele zile, Nuru, spune ea, dând din aripi ca să se ridice spre tavan.

Apoi plonjează din nou spre mine, cu aripile curbate.

Reușesc să le blochez vârfurile cu săbiile, dar asta nu face decât să-i ofere deschiderea de care are nevoie. Cu mâinile libere, își scoate sabia din teacă și mă înjunghie într-o parte, răsucind tăișul; durerea îmi reverberează în tot corpul. Mă smucesc de lângă ea și mă reped spre capătul opus al sălii, dar Melanis mă urmează iute.

În timp ce alerg, încerc să-i explic totul rațional.

— Nu e bine ce faci, Melanis, gâfâi, evitându-i loviturile. Mamele te-au mințit, ne-au mințit pe toți. Nu sunt doar ele părinții noștri; există și alți zei, Idugu, perechile lor masculine. Auritele ne-au manipulat de la început, în lupta lor pentru putere împotriva zeilor bărbați. Chiar și băătăia de acum o folosesc ca să se hrănească cu armata de jatu. Ca să-i înghită cu ajutorul mâncătoarelor-de-sânge.

— Minunat! cârâie Melanis. Sunt cu atât mai impresionată de mamele noastre.

Se repede spre mine, cu aripile scânteind, iar eu le blochez cu o singură atika, apoi îi dau la o parte sabia cu cealaltă. Încep să mă obișnuiesc cu stilul ei de luptă. Împunge și parează cu o aripă, împunge și parează cu o sabie. Mă feresc în jos și în lateral cu ușurință și săbiile mele gemene sclipesc atât de repede, încât sunt o ceață de vânt și oțel. În tot acest timp, nu încetez să vorbesc cu ea.

— Își mănâncă propriii copii, Melanis! Nu vezi nimic greșit în asta?

— Numai pe bărbați, răspunde Melanis, dând din umeri. Ceea ce nu pot pune despre ceilalți zei ai tăi, care le vânează pe cele din neamul nostru.

Fac un pas dezechilibrat în spate, cu ochii măriți.

— Știi de Idugu?

Credeam că pierduse amintirile acelea.

Melanis șfichiuieste cu o aripă spre mine.

— Mama Etzli a avut bunătatea să-mi redea amintirile. Știu totul despre

Idugu și de ce s-au revoltat frații noștri.

— Și ești mulțumită cu toate astea? Că mamele ne-au mințit, că s-au hrănit cu noi? Că s-au hrănit cu ființe nevinovate?

O privesc adânc în ochi, în speranța de a vedea acolo vreo urmă de emoție sau compasiune.

A fost în Oyomosin atâția ani, a murit și a înviat în flăcări. Nu se poate să nu înțeleagă ce înseamnă să fii manipulat, abuzat... O emoție iese la iveală în ochii lui Melanis și mă aplec mai aproape, dar sunt uimită când descopăr ce se află în ei. În privirea sa nu e nici urmă de compasiune, cum speram; în locul ei sălășluiește altceva, ceva adânc, întunecat și care exultă.

— Nici acum nu înțelegi, Nuru Deka? cârâie ea. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de frații noștri. Sunt vite, nici vite. Sunt mai prejos de noi. Eu caut o singură lume: o revenire la vremurile când stăpâneau mamele și surorile noastre. O lume în care oamenii și bărbații se întorc la locul lor cuvenit — sub călcâiele noastre.

Aripile lui Melanis se ridică din nou, iar fața ei rânjește spre mine.

— Orice altă lume este inacceptabilă, cinstită Nuru.

Coboară în plonjon, dar de data asta sunt pregătită. Sabia mi se ridică exact când bate în jos aripa cea mai apropiată de mine, pe care o tai în jumătate, drept prin articulații. Cade la podea, urlând și împrôșcând cu valuri de vânt și de sânge, zbatându-se inutil. Mișcările îi sunt atât de violente, încât aproape că nici nu-i observ pe ceilalți revenind în fugă, după ce i-au îndrumat spre un loc ferit pe urlătorii-morții răniți.

Britta face ochii mari când o vede pe Melanis, dar aleargă spre mine, evitând cu grijă să intre în raza aripilor Primei născute.

— I-om dus afară pe urlători. Fug de pe munte chiar acum.

Dau din cap, apoi arăt spre Melanis, din a cărei aripă deja crește un os nou.

— Ține-o ocupată, îi spun, cântărindu-mi în mâini săbiile atika. Eu mai am

ceva de făcut.

Îmi continui înaintarea spre Etzli, care a rămas pe tron, urmărindu-mă. Nu se mișcă nici când mă apropii, nu ridică un deget, iar un fior îmi cuprinde șira spinării. De ce nu se mișcă? La fel a făcut și mai devreme când am atacat-o. Nu s-a îndepărtat prea mult de tron, sau deloc. Mă încrunt, tulburată. Dacă chiar reprezintă o amenințare pentru Etzli, de ce n-a dispărut pur și simplu din sală și nu le-a luat pe surorile ei într-un loc mai sigur? De ce nu s-a refugiat undeva? Acum că mă gândesc, probabil la fel s-a întâmplat și când jatu le-au luat prizoniere pe toate patru. Auritele n-au fugit, nici măcar când le-ar fi fost ușor s-o facă.

Revelația aceasta îmi trezește alte amintiri — pâcla de pe coridor, surprinderea lui Etzli când am deschis ușa. Nu trebuia să ai puterea de a ne străbate mantia, a spus ea. Cum ai deschis ușa?

Îmi vin în minte și alte amintiri — toate dățile când zeițele au încuiat ușile și ne-au interzis nouă, copiilor lor, să intrăm pe coridor, spunându-ne că se odihnesc și nu vor să fie deranjate. Crește în mine bănuiala: dacă e ceva în sala aceasta care le cere zeitelor să rămână pe loc? Să se înrădăcineze aici atât de adânc, încât nici măcar nu se pot refugia când sunt amenințate?

Idugu trebuie să fi știut, trebuie să fi observat și ei tiparul. Așa i-au ajutat pe jatu să le ia prizoniere aici... și așa le voi prinde și eu.

Ațintesc vârful săbiilor atika spre Etzli.

— Ce e aici? o întreb. Ce se află aici de vă ține pe tine și pe celelalte legate de locul ăsta?

Un zâmbet sinistru îi deformează buzele lui Etzli.

— Deka cea isteasă. Dintotdeauna ai fost un copil deștept. Ești prima care observă, de un mileniu întreg.

Imediat mă pun în gardă.

— Ce să observ?

— Asta.

La un gest al ei, podeaua mi se sfărâmă sub picioare.

Lupta cu Melanis m-a pregătit pentru surprize, așa că reacționez imediat ce mi fuge podeaua de sub picioare, sărind pe treptele care duc la pedestal. Exact la timp: tot pământul din centrul sălii se prăbușește, atât de brusc încât Asha e gata-gata să cadă în prăpastie. Britta face un gest grăbit și întinde sub ea o lespede de stâncă, dar, spre șocul meu, Asha ricoșează de pe ea, împinsă în sus de o pală de vânt din senin. Sare peste buza abisului, apoi plutește până la terenul ferm folosindu-se de același vânt, în timp ce Adwapa o așteaptă, cu ochii îngustați de concentrare. Mi se ridică firele de păr de pe ceafă ca reacție la această putere nouă pe care o manifestă gemenele. Trebuie să fie darul lor divin, cel despre care n-au vrut să ne spună prea multe. Și nu e singurul activ. Singura aripă întreagă a lui Melanis fâlfâie grăbită când podeaua de sub ea se prăbușește. O folosește ca să scape din abis în salturi, apoi se prăbușește repede pe podeaua sălii, cu respirația tăiată de efort.

Mă întorc din nou spre centrul încăperii, tot mai neliniștită. Prăpastia se adâncește până în inima muntelui, întunecată și nesfârșită.

Dar nu și goală.

În aer se înalță un vacarm de șuierături și mârâieli chinuite, sunete atât de nenorocite, încât îmi ajung câteva clipe ca să înțeleg ce sunt: vaietele damnaților. Privesc în jos, îngrozită, când văd că lianele lui Etzli leagă de pereții abisului mii de siluete vineții inconfundabile, iar peste ele se zbat urlători-ai-morții șuierând. Corpul îmi e atât de slăbit, încât de-abia mă mai țin pe picioare.

De câte ori m-am întrebat de ce nu existau urlători-ai-morții masculi, de ce ieșeau numai femele din ouăle din lacurile de înmulțire? Chiar și când i-am văzut pe Lepădați alături de jatu, m-am întrebat de ce erau atât de puțini, atât de rari.

Acum știu adevărul. Urlătorii-morții nu sunt câtuși de puțin rari, nu sunt vreo apariție neobișnuită — sunt la fel de numeroși ca femelele și au existat de la început, prizonieri sub picioarele Auritelor.

Să înțeleg asta mă zdrobește. Nu e de mirare că zeițele rareori își părăsesc sala, că rareori coboară de pe tronuri. Le hrănește, ce-i drept, adorația, dar ceea ce le dă cu adevărat putere e suferința. Suferința propriilor copii — cei pe care i-au condamnat la o eternitate de chin.

Tremur toată, fiecare părticică din mine vibrează de furie și oroare.

Suierăturile și mârâielile urlătorilor-morții se amestecă și formează cuvinte — propoziții. Rugăminți.

— Dă-ne drumul... Omoară-ne...

Cuvintele se împletesc, un uragan de durere care-mi asaltează urechile. Cum au putut să îndure Auritele așa ceva? Cum rămân neînduplecate la asemenea suferință? Nu e de mirare că s-au revoltat jatu. Nu e de mirare că au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să le prindă în capcană pe zeițe. Sunt ei Idugu răi și uneltitori, dar perechile lor sunt exact ca ei. Ba chiar mai rău.

Mă uit în continuare în groapă, incapabilă să accept ce văd. Aceștia să fie zeii pe care i-am venerat de atâta timp? Pentru care am luptat atâta vreme?

Mă răsucesc spre Etzli, care stă locului în continuare, cu o expresie senină. În jur șerpuiesc și mai multe liane de-ale ei, pulsând ca lipitorile în timp ce sug sânge din urlătorii-morții din abis.

— Demon!

Cuvântul erupe din mine; fiecare răsuflare îmi e plină de ură.

— Sunteți cei mai oribili demoni și o să vă distrug!

Mă reped spre ea cu săbiile atika ridicate, dar Etzli se înalță dintr-o mișcare curgătoare și mă aruncă până în capătul sălii cu o lovitură cu dosul palmei. Aterizez în mijlocul gropii și lespedea de piatră pe care o creează pe loc Britta e singurul lucru care-mi oprește corpul să se prăbușească în abis. Aerul

trimis de Adwapa îmi atenuează căderea, așa încât sar din nou în picioare, ușoară ca un nor.

— Avem noi grijă, Dekal! anunță Britta.

— Mulțumesc! spun în timp ce sar pe pedestal și alerg înapoi spre Etzli.

Acum s-a ridicat în picioare și lianele dezgustătoare i se târăsc în jos pe picioare ca niște rădăcini, șerpuind în jos în abis. Mai rău, alături de ea au început să miște și celelalte zeițe. Nu-mi dau seama dacă e pentru că au recăpătat suficientă putere sau pentru că le trezește Etzli. Nu contează; oricum, trebuie să le opresc, trebuie să le tai legătura cu lianele. Cu gândul acesta, mă reped spre Etzli, cu săbiile atika pregătite, dar prinde amândouă lamele cu o singură mână, fără măcar să tresară când i se înfig în carne. Fac un salt înapoi înainte să mă arunce din nou cu fluturarea aceea din mână, dar în timp ce iau poziție pentru următorul atac, în sală răsună o voce familiară.

— Ce înseamnă asta? ne somează Mâini-Albe, intrând.

Ochii lui Etzli sclipesc victorioși. Se întoarce spre Mâini-Albe cu un zâmbet de bun-venit.

— Iubită fiică, Nuru ne-a trădat și ne atacă. Imobilizeaz-o.

Încremenesc, cuprinsă de groază. A venit Mâini-Albe și are o sabie la șold. Dacă există o ființă cu care nu vreau să-mi încrucșez tășurile, ea e. Mi-a fost mentoră încă de când m-a salvat din pivnița aceea — mi-a fost un fel de nașă, fie ea și distantă și uneori crudă. Nu vreau să mă lupt cu ea, dar orice ezitare din partea mea ar fi o greșeală fatală. Mâini-Albe are un singur scop în bătălie: să ucidă.

Întotdeauna.

Lângă ea, Melanis se ridică în picioare, clătinându-se, cu aripa încă sângerând.

— Vino, Soră, spune. Te voi ajuta.

Când cele două se îndreaptă spre Etzli, ridic mâinile și cuvintele se revarsă

din mine într-un asemenea torent încât nici nu sunt sigură că au sens.

— Îi omoară pe urlătorii-morții, Mâini-Albe. De la început mamele ne-au omorât frații exact ca monștrii care spunea lumea că sunt. De-asta s-au revoltat jatu, pentru că au aflat că aici există urlători masculi și zeițele îi mănâncă.

Arăt spre abis.

— Uite, vezi singură.

Mâini-Albe privește în jos, încrețindu-și fruntea. Enervare? Furie? Nu-mi dau seama. Se întoarce spre Etzli.

— Aceia sunt jatu renăscuți? întreabă ea nonșalant.

Etzli flutură din mână ca pentru a da la o parte întrebarea, deloc îngrijorată.

— Nu au nicio importanță pentru noi. Nu ca voi și surorile voastre. Voi ne-ați jurat loialitate. Voi nu ne-ați întors spatele, spre deosebire de ei. Ei ne-au luat prizoniere — ne-au închis. Își merită soarta. Dar lasă asta — ești fiica noastră, nu-i așa?

Întrebarea are în ea o implicație, una atât de subtilă, încât sunt sigură că numai eu o observ pe Mâini-Albe cum înțepenește.

Etzli nu vede.

— Tu ești Prima noastră născută. Tu trebuie să sfârșești totul.

Îmi stă inima în loc când Mâini-Albe aprobă cu un gest din cap și scoate sabia din teacă. Urcă pe pedestal și mă privește cu ochi severi.

— Mâini-Albe... spun eu rugător, cu ochii înlăcrimați. Te rog, te rog, te rog...

Dar Mâini-Albe se apropie tot mai mult, cu o expresie resemnată.

— Trebuie să fac asta, spune ea, apoi se repede la mine.

Mă încordez, pregătindu-mă pentru impact, dar apoi se răsucește la jumătatea saltului, întorcându-se spre Etzli.

— Erau frații noștri! răcnește ea, atacând-o pe zeița uimită.

— Îndrăznești?

Melanis se repede spre ea, dar Mâini-Albe parează atât de iute, încât a eviscerat-o pe cealaltă Primă născută înainte să apuce să ridice sabia.

— Cunoaște-ți locul! Iatră Mâini-Albe înainte să-și întoarcă atenția spre Etzli.

Recunoștința și ușurarea explodează în mâine când începe s-o lovească pe zeiță, iar și iar.

— Ce faci? răcnește Aurita, ridicându-se. Cum îndrăznești să mă ataci?

Mâini-Albe nu ia în seamă învinuirea, ci continuă s-o lovească. Aruncă o privire spre mine.

— Aștepți invitație, Dekā? Termin-o!

Țâșnesc înainte s-o atac pe Etzli din partea cealaltă, dar zeița ne respinge cu ușurință. De-acum a absorbit atâta putere, încât mișcările ei nici nu mai seamănă cu ale unei ființe umane. Săbiile ne sunt aruncate în lături de mai multe brațe; pielea i se întărește până la duritatea metalului, apoi se încinge ca focul. În tot acest timp, eu și Mâini-Albe ne continuăm atacul. Când se clatină una, preia cealaltă, hăcuind și despicând. Țintim spre lianele lui Etzli, în încercarea de a le separa de ea, dar efortul ne e zadarnic.

— Ajutați-le! se aude o voce din depărtare.

Belcalis.

Sare și ea în luptă, cu tot corpul aurit, și o atacă pe Etzli cu pumnalele. Zeița țipă înfuriată și mânia i se întetește și mai tare când lianele sunt mistuite de flăcări, mulțumită lui Keita. Face să răsară și mai multe; toate ies din ea și se târăsc pete urlătorii-morți din abis, ca niște șerpi negri înfrunziți, ca să-i sporească puterile, până când începe să lupte tot mai bine cu fiecare clipă.

Chiar și atunci, rezistăm: ori de câte ori o aruncă pe una din noi spre abis, Britta e gata și creează suprafețe ca să ne prindă, în timp ce Adwapa și Asha ne ajută să aterizăm lin cu vântul lor.

Suntem toate împotriva lui Etzli, dar zeița nu face altceva decât să mănânce tot mai mulți urlători-ai-morții, până când simt semnele: cumulul de putere tipic care apare înainte de trezirea zeitelor. Anok deja se întinde, mișcând din umeri, în timp ce trupul i se schimbă din auriu în culoarea întunecată obișnuită. Privesc într-acolo, deznădăjduită. Dacă intră în luptă și Anok, nu avem cum să-i rezistăm. Dar de-acum nu mai avem de ales. Se ridică în picioare, deja trează.

Anok întoarce ochii spre bătălia noastră și în jurul frunții i se adună nori de furtună la vederea haosului. Apoi, cu un gest, face să apară un perete de sticlă transparentă care ne desparte pe mine și pe Mâini-Albe de Etzli.

— Ce înseamnă toate acestea? întreabă calm Anok, aruncând o privire la Etzli.

— Fiicele noastre s-au răsculat, răspunde Etzli, înfuriată. Caută să ne împiedice să înghițim armata lui Idugu și să căpătăm putere.

La cuvintele ei, mânia îmi explodează în toată ființa; îmi ies la iveală toată indignarea și frustrarea.

— Eu nu sunt fiica voastră! strig. N-am fost niciodată și știi foarte bine!

Spre mine se întorc doi ochi în care zăresc întunecimea de nepătruns a măruntaielor pământului.

— Deci știi adevărul, spune Anok încet.

— Pe tot! răcnesc. Știu că vin, cumva, din Singular, că voi vă mâncați fiii de secole și secole. Știu că sunteți monștri, la fel ca Idugu! Că toți sunteți putrezi pe dinăuntru!

Anok aprobă cu un gest solemn din cap.

— Atunci știi îndeajuns încât să ne distrugi.

După care se întoarce spre Etzli.

— Soră, spune ea.

Etzli zâmbește.

— Da?

Anok ripostează apucându-o de gât și pironind-o la podea. Sub privirea mea șocată, îmi face semn.

— Mergi, Dekka, spune ea grăbită. Le voi reține pe celelalte cât să-ți dau timp să fugi de pe munte!

Mă holbez cu gura căscată.

— Nu înțeleg...

— În cele din urmă, nebunia care ne mistuie va distruge lumea aceasta, declară Anok. Găsește-ți restul puterii și folosește-o ca să ne pui capăt. Te va îndruma mama ta muritoare.

— Mama?

Credeam că spusele tatei, cum că mama ar fi încă în viață și i-ar fi spus să-mi transmită s-o caut, erau doar o amăgire. Ultimele năluciri ale unui om în pragul morții.

Anok nu pare să fie de aceeași părere, pentru că spune:

— Știi deja unde s-o găsești.

Gar Nasim... Ultimele cuvinte ale tatei îmi revin în minte.

— Ține minte, Dekka, tu ești cheia și în curând puterea ta îi va trezi și pe alții în număr îndeajuns de mare încât să ne țină piept. Nimicește-ne, copilă! strigă Anok. Eliberează-ne! Eliberează lumea de noi.

Etzli se zbate să scape din strânsoarea surorii ei.

— E o nebunie, Anok. Dă-mi drumul!

Dar zeița mai întunecată o ține bine.

— Pleacă! îmi strigă ea tare. Fugi!

Mă răsucesc spre capătul opus al sălii.

— Ixa, transformă-te!

Deka! acceptă Ixa.

În timp ce eu traversez abisul în fugă, pe podul pe care mi-l creează repede Britta, țipetele urlătorilor-morții îmi curg în șuvoi pe lângă urechi, toate atât de încărcate de durere și nenorocire încât mă doare sufletul. Pașii îmi șovăie. Chiar dacă scăpăm de aici, urlătorii vor rămâne prizonieri, trupurile lor vor fi hrană pentru zeițe, care le vor folosi după bunul plac. Vor rămâne aici o eternitate, prinși în ciclul acesta nesfârșit al suferinței. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Nu pot permite ca urlătorii-morții de aici să sufere iar și iar, în timp ce zeițele se îndoapă și se întremează tot mai mult.

Puterea ta îi va trezi și pe alții în număr îndeajuns de mare... Cuvintele lui Anok îmi răsună cântat în cap și îmi amintesc că nu sunt complet neputincioasă.

Nu-i pot elibera de una singură pe urlătorii-morții din groapă, dar pot trezi darurile altora care pot. Mă întorc spre Mâini-Albe, care se apropie în fugă din spatele meu. De câte ori nu am auzit despre puterea ei, despre prăpădul pe care-l făcea în vremea ei de glorie?

— Mâini-Albe, care era darul tău divin? Întreb — iar întrebarea e, în sine, un pact.

Nu-i pot elibera puterea lui Mâini-Albe decât dacă acceptă de bunăvoie. Liber arbitru, cum mi-a spus Keita.

Prima născută pare să înțeleagă, pentru că-și scoate mânușile de os în timp ce

înaintează. Sub ele, mâinile nu-i arată deloc ieșit din comun — sunt de același cafeniu-închis ca restul pielii, mai degrabă mici, aproape îndesate acum că nu mai are ghearele. Dar știu că au în ele putere, o putere care odinioară a ras la pământ orașe întregi.

— Cenușa, spune ea în cele din urmă, ridicând mâinile spre mine. Pe vremuri aveam puterea de a preface orice în cenușă.

— Și o vei avea din nou.

Îmi pun mâinile pe ale ei și mă cufund în starea de luptă; las aerul să-mi iasă din plămâni când simt darul ascuns în adâncul oaselor ei. Cel pe care sper să-l trezesc din nou la viață.

Respir din nou, mă concentrez și în câteva momente parcă mă scufund în ea. Mâinile deja îi strălucesc mai tare decât restul corpului, fiindcă puterea ei se ridică în întâmpinarea alei mele. Îmi trimit forța înainte prin vârfurile degetelor; în jurul ființei ei se răsucesc și se rotesc arcuri de lumină stelară; din adâncul meu se ridică o căldură. Asta înseamnă să trezești puterea; așa te simți când ajuți un dar divin să revină la viață.

Nici nu clilesc când observ că în vârfurile degetelor mi se deschid răni, că pielea se umple de bășici și plesnește ca reacție la puterea pe care am folosit-o. Nu simt altceva decât entuziasm. Acum mâinile lui Mâini-Albe strălucesc și în fiecare vârf de deget are concentrată putere.

Zâmbesc, ușurată: am reușit, i-am retrezit la viață darul.

Odată ce sunt convinsă că puterea i-a revenit complet, fac un pas înapoi și mă întorc spre abis.

— Liane, îi spun, arătând spre ele. Le poți distruge?

Mâini-Albe aprobă din cap, apoi îngenunchează la buza abisului și își pune mâinile pe o liană de mâncătoare-de-sânge. Mâinile par să-i scânteieze când din ele țâșnește în boltă puterea. Darul ei, care prinde formă.

— Ascultați-mi porunca, șoptește ea. Fiți cenușă.

Aproape imediat, liana se dezintegrează, dar nu e singura. Sub ochii mei uimiți, cenușa lui Mâini-Albe se întinde de la o liană la alta, până când toate mâncătoarele-de-sânge din groapă se chircesc, cenușii, și sunt duse de vânt.

— Ce faci? rage Etzli de pe pedestal, luptându-se s-o dea la o parte pe Anok de pe ea. Nu se poate să faci asta! Nu! Nu!

Dar e prea târziu. Acum lianele mor toate, nu mai e una care să nu fie cenușie, ceea ce înseamnă că nu-mi mai rămâne decât un lucru de făcut. În timp ce urc pe Ixa, mă întorc spre ceilalți, ignorând sângele care-mi curge din vârfurile degetelor. Rănile formate când i-am trezit puterea lui Mâini-Albe nu s-au vindecat încă, dar nici nu mă așteptam. Colierul ansetha a schimbat ceva în adâncul meu, o putere pe care nici nu știam că o am. Iar acum trebuie să mă descurc cu consecințele. Sunt eu nemuritoare, dar s-ar putea ca acest corp să nu fie.

Asta dacă chiar e corpul meu adevărat. După câte am trăit, nu pot elimina posibilitatea ca acest trup să nu fie al meu, dar e o grijă pentru altă zi.

Respir adânc ca să gonesc durerea și le vorbesc celorlalți.

— Trebuie să distrugem templul. Trebuie să-l doborâm la pământ, ca să nu-l mai folosească niciodată ca să se hrănească.

— Cum? întreabă Britta, privind în jur. Mamele...

— Nu le spune așa, o întrerup, clătinând din cap. Nu mai sunt mamele noastre.

Cugetă la vorbele mele, apoi aprobă din cap.

— Auritele au ridicat templul direct din pământ. Cum îl distrugem?

Nu-mi ia mai mult de câteva secunde să formulez un răspuns.

— O să-mi împart puterea cu voi, ca să vă sporesc darurile. Restul îl faceți voi. Nu-i putem lăsa pe urlătorii-morții aici să sufere. Nu putem lăsa pe nimeni aici să sufere.

Keita dă din cap și ochii deja i se umplu de flăcări.

— Îl ard din temelii, spune el.

Se întoarce spre Adwapa și Asha.

— Puteți să-mi întetiți flăcările?

Cele două fac semn că da.

Britta privește din nou în jur, gânditoare.

— Cred că aş putea să-l fac să se prăbușească din interior, spune. Să am grijă să nu se mai ridice niciodată.

— Așa să faci, spun, întinzând mâinile.

De îndată ce Britta, Keita, Belcalis și gemenii își pun mâinile pe mine, mă cufund în starea de luptă și îmi chem puterea la suprafață. Se ridică aceeași căldură, care scânteiază și se amplifică în contact cu a lor. Cheamă darul ascuns în ei și-l sporește până la potențialul lui deplin.

— Deka, mâna ta! exclamă Britta când mi se deschid răni noi, dar scutur din cap.

— Nu contează, răspund. Doar puțin mai durează.

Întețesc puterea din adâncul lor iar și iar, până când, în cele din urmă, îl simt. Potențialul din ei. Capacitatea distrugătoare. Îmi transfer răsuflarea în ea și sunt încântată când devine o lumină albă nimicitoare.

Mă retrag un pas.

— Acum sunteți gata, spun, după care mă duc la Ixa.

În timp ce Ixa se avântă în aer, cu noi pe spinare, Keita face un gest și în abis se năpustește un stâlp de foc, care pârzolește urlătorii-morții. E mânat de vântul Adwapei, atât de puternic încât izbește flăcările de pereții prăpastiei și transformă totul în cenușă, așa cum a făcut Mâini-Albe cu lianele. Strigătele

urlătorilor-morții se ridică, dar pentru prima oară nu exprimă durere, ci recunoștință... ușurare.

— Mulțumesc, îl aud pe unul cum spune în timp ce flacăra îl carbonizează.

Zâmbește în timp ce corpul îi arde până se face pulbere.

Îl privesc cu lacrimi curgându-mi pe obraji. Tristețe, furie, o mie de emoții frânte. Toată iubirea și speranța pe care le simțeam pe vremuri pentru Aurite, pentru Primele născute. Toată nădejdea că voi face din Otera un loc mai bun, un loc unde toată lumea să fie egală. Când trupul Brittei vibrează alături de mine și pământul răspunde cu un huruit, continui să privesc, amorțită. Se adună puterea, solul se curbează și se zbate, apoi se aruncă în sus ca un val, zdrobind Sala Zeițelor și aruncând-o pe Melanis, care zbiară, în abisul de dedesubt. Plouă peste noi cu bucăți din tavan, ale cărui minuni s-au dus pentru totdeauna, dar nu-mi pasă de ele; țâșnim în sus spre cer, unde pâcla a început să se risipească sub lumina stelelor din zori.

Sub noi, Abeya se întinde pustie, acum că oamenii și copiii au plecat de mult, iar cele mai multe alaki și equus i-au urmat. Singurele rămase sunt copilele cele mai loiale ale mamelor, cele care au încercat să vină când și-a trimis Etzli chemarea. Ne privesc cu moartea în ochi, dar suntem prea sus să ne ajungă.

Cât despre Idugu și armatele lor, au dispărut de mult, s-au retras spre templul lor, unde s-au refugiat, fără îndoială, din clipa când am înjunghiat-o pe Etzli și deci pe ei toți. Dar se vor întoarce curând. De asta sunt sigură. Zeii Oterei nu vor pune capăt războiului până când unul din grupuri nu va câștiga supremația, iar celălalt nu va fi nimicit, chiar dacă trebuie să distrugă pentru asta tot imperiul.

Dar n-am de gând să-i las.

Hotărârea mă cuprinde cu totul, cu o tărie cenușiu-oțelită. Nu voi mai sta deoparte să mă uit în timp ce zeii sfâșie Otera din temelii. Nu-i voi mai lăsa să se joace cu muritorii de parcă am fi piese de lemn într-un joc cosmic.

Anok a spus că am puterea să omor zeii și știu că e adevărat. Undeva în

adâncul meu se află jărat din Singular și am să-l caut, am să descopăr despre el cât să mă întregesc din nou; cât să apăr oamenii pe care-i iubesc și pe cei fără putere, pe cei slabi. Zeii n-au să mai calce Otera în picioare. Eu n-am să mai stau deoparte, mulțumită să fiu doar emisarul lor — pionul lor. A venit timpul să-mi îndeplinesc promisiunea. A venit timpul să ucid zeii.

Și pentru asta voi îndura orice e nevoie.

Mai târziu, în timp ce zburăm peste deșert, în prima etapă din călătoria spre Gar Nasim, care fără îndoială va dura luni întregi, acum că nu mai avem acces la uși, îmi odihnesc capul pe umărul lui Keita. În jurul nostru se aud sforăituri; toată lumea e atât de obosită de evenimentele zilei, încât nu-și mai poate ține ochii deschiși. Numai Mâini-Albe, Britta, Keita și eu mai suntem treji și cercetăm orizontul în căutare de amenințări. Templul Auritelor a rămas departe în urmă, dar cine știe ce ne așteaptă înainte? Cine știe ce terori, ce minuni ne va aduce această nouă călătorie? Singura certitudine pe care o am este că undeva la capătul ei așteaptă mama, cu răspunsuri. De-abia aștept s-o găsesc; de-abia aștept s-o revăd.

Keita îmi cuprinde bărbia în palmă.

— Te simți bine, Dekka? Cum îți mai sunt mâinile?

Ridic din umeri și mă uit în jos la vârfurile degetelor, pe care am răni la fel precum cele care acum îmi sunt presărate și în sus pe brațe. Nu s-au vindecat, deși au trecut ore bune de când am fugit, și nici nu mă aștept să se închidă prea curând.

În ochii lui Keita se citește îngrijorarea.

— Nu se vindecă?

Clatin din cap; deja știu de ce. Când colierul ansetha și-a înfipt rădăcinile în mine, a schimbat ceva acolo, ceva important. Iar eu, apoi, am agravat pierderea cedându-mi prea mult din putere celorlalți. Prin faptul că i-am făcut mai puternici, m-am făcut pe mine mai slabă. Mult, mult mai slabă. Dar a

meritat ca să-i eliberăm pe Lepădați și să doborâm la pământ templul acela groaznic.

Mâini-Albe se apropie.

— Dă-mi să văd, cere cu mâinile întinse, acoperite din nou cu mănușile.

Îi arăt și nu mă mir prea tare când oftează cu o resemnare grea.

— Era de așteptat, spun ea. Miezul e divin, dar receptaculul încă nu e.

— Asta ce înseamnă? întreabă Britta.

— Corpul Dekăi cedează, explică Mâini-Albe. Efortul de a ne da atâta putere a fost, probabil, prea mult. Acum e cu atât mai urgent să se reconecteze cu partea din ea care este divină.

Britta se încruntă la ea.

— Tot nu înțeleg ce zici.

— E simplu, spune Mâini-Albe. Ca să-și îndeplinească sarcina și să-și oprească degenerarea corpului, Dekă trebuie să se reacordeze la divinitatea ei. Cu alte cuvinte, trebuie să devină zeu.

Mă privește cu subînțeles.

— Cel mai nou zeu al Oterei.

Mă las moale lângă Keita; cuvintele ei m-au secătuit și de puțină forță pe care o mai aveam. Mă apasă cu greutatea lor, cu o presiune tot mai insistentă, în timp ce Ixa aterizează, într-un târziu, într-o mică oază de la marginea deșertului și coborâm.

Trebuie să devin zeu. Gândul mi se învârte prin minte iar și iar. Cum se face asta, mai precis? Și dacă totuși reușesc, voi avea nevoie de adorație, ca Auritele și Idugu, sau voi deveni o ființă îndepărtată și străină, ca Singular?

Când mă duc la apă, adâncită în gânduri, în spatele meu se furișează două

umbre — Britta și Keita.

— Zeu? pufnește Britta, clătinând din cap. Nu puteai să ai și tu parte de ceva ușor, nu, Dekka?

— Nu, răspund.

— Dar pentru asta ne ai pe noi, spune Keita, luându-mă în brațe și lăsându-și capul pe al meu.

Zâmbesc recunoscătoare când Britta îmi se alătură, înconjurându-mă cu brațele.

— Orice s-ar întâmpla, suntem aici, Dekka, până la capăt.

— La bine și la greu, în lumea asta și în următoarea, suntem aici pentru tine, adaugă Keita.

— Întotdeauna, șoptește Britta.

Întotdeauna...

Cuvântul se revarsă peste mine, mă alină, îmi izgonește întrebările, grijile. Știu că viitorul va veni mai repede decât îmi imaginez și îmi va aduce următoarea mea sarcină: să-mi recapăt divinitatea și, cu ajutorul ei, să mă lupt cu zeii. Dar, deși mă înspăimântă, nu sunt intimidată. Pentru că-i am pe prietenii mei și acum toți sunt puternici dincolo de orice închipuire. Când șovăi, vor fi acolo să mă susțină și să mă îndrume. Când mă voi împiedica, vor fi acolo să facă pasul următor.

Și chiar dacă nu sunt ei, mă am pe mine.

Dacă ultimele luni m-au învățat ceva, asta e: că sunt mai puternică decât am crezut vreodată, că sunt mai mult decât fata naivă și tăcută care eram în Irfut, pe când speram absurd să mă accepte alții în timp ce eu nu mă puteam accepta singură. Am învins armate, m-am luptat cu zei — știu că pot face orice vreau. Iar ceea ce vreau acum e să devin eu însămi zeu, noul zeu al Oterei. Nu — gonesc gândul acesta. Vreau mai mult de atât, mai mult decât o simplă existență prădătoare, dependentă de venerație, de sacrificiu.

Ce-mi doresc cu adevărat e să fiu o sabie — sabia care doboară toți zeii. Pe Aurite, pe Idugu — pe toate ființele care vor să-și declare stăpânirea asupra oamenilor din Otera. Când privesc în sus la luna argintie, îmi răsună în minte cuvintele rostite de Mâini-Albe nu cu multă vreme în urmă: Numele dau lucrurilor putere... Dacă e adevărat, deja am un nou nume pentru mine, un nou titlu: Angoro, ucigătoarea zeilor.

Auritele și Idugu ar face bine să se odihnească acum și să-și adune câtă putere pot pentru ce-i așteaptă. Pentru că eu sunt Deka, Angoro. Și vin să dobor zeii.

Mulțumiri

Mai întâi aş vrea să-i mulțumesc editoarei mele neînfricate, Kelsey Horton. Îți mulțumesc din suflet că ai crezut în povestea aceasta și mi-ai dat timp și spațiu s-o spun așa cum trebuia spusă.

Partenerului meu de critică, PJ: îți mulțumesc că ai citit atâtea întrupări ale cărții de față și că m-ai suportat când vorbeam la nesfârșit despre cum nu știu cum s-o scriu etc. Îți mulțumesc că mi-ai ascultat toate tâmpeniile și ai fost mereu cel mai înfocat membru al galeriei mele.

Lui Alice S-H: îți mulțumesc că ai crezut în seria aceasta de la bun început și că m-ai încurajat că e o poveste care merită spusă. Apreciez cât de mult te-ai străduit ca s-o faci cunoscută la nivel internațional.

Lui Johnny TaraJosu: îți mulțumesc pentru încă o copertă formidabilă. Ești zeul copertelor care binecuvântează această serie.

Lui Ray Shappell: îți mulțumesc din tot sufletul pentru că ai lucrat la coperta aceasta incredibilă. E superbă, e tot ce mi-aș fi dorit la treisprezece ani. Îți mulțumesc.

Lui Cait: îți mulțumesc pentru eforturile continue și curajoase cu care ai scos în lume cartea și seria. Înseamnă enorm pentru mine că Sânge auriu continuă să ajungă în locuri la care nici n-aș fi visat.

Joshua R, ce pot spune? Îți mulțumesc că m-ai suportat, cu tot cu e-mailurile mele, ba trimise în ultimul moment, ba lungi și obositoare. Îți mulțumesc pentru tot ce faci. Ești pur și simplu cel mai tare.

Shameizei Alley: știu că n-a fost ușor, cu termenele pe care le tot depășeam și toate cele, dar îți mulțumesc că ai ținut lucrurile în mișcare și într-o zi, când te voi întâlni în persoană, trebuie neapărat să te invit să bem ceva.

Lui Kenneth Crossland: toată viața mi-am dorit să-mi văd cuvintele în paginile unei cărți, iar tu le-ai adus la viață și le-ai făcut să arate nemaipomenit, așa că îți mulțumesc, îți mulțumesc.

Lui Adrienne Weintraub: îți mulțumesc că ne-ai promovat, pe cartea mea și pe mine, în fața profesorilor și librarilor din toate Statele Unite. Înseamnă foarte mult faptul că seria aceasta ajunge la oamenii la care trebuie să ajungă.

Întregii echipe de vânzări: Felicia Frazier, Becky Green, Enid Chaban, Kimberly Langus, vă mulțumesc că ați dat avânt constant seriei. Vă admir și vă mulțumesc pentru treaba grozavă pe care o faceți.

Lui Coleen Fellingham și Tamar Schwartz: vă mulțumesc pentru eforturile neobosite pe care le-ați făcut ca să sprijiniți această serie. Vă mulțumesc și că m-ați suportat când am depășit termenele de predare, când am tot schimbat numele personajelor etc.

Întregii echipe digitale: Kate Keating, Elizabeth Ward, Jenn Inzetta, Emma Benshoff, vă mulțumesc, oameni buni, pentru toate eforturile voastre și pentru că mi-ați dat ponturi pentru prezența în social media. Sper să vă fac mândri pe TikTok într-o bună zi.

Lui Beverly: îți mulțumesc că m-ai susținut mereu și ai crezut în seria Sânge auriu. E esențial pentru mine să știu că am parte de sprijinul tău.

Barbarei Marcus: îți mulțumesc pentru încrederea în Sânge auriu și pentru că promovezi seria în lume. Când eram mică, visam să văd pe piață o asemenea carte. Iar acum există.

Lui Melanie: îți mulțumesc că mi-ai lărgit granițele înțelegerii despre ceea ce e posibil. Îți mulțumesc că ai fost mereu o deschizătoare de drumuri și ai fost mereu tu, cea autentică. Prin simplul fapt că ești tu însăși, mă inspiri. Cartea aceasta conține mult mai mult din personalitatea ta decât îți dai seama.

Cuprins

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[Muhtumiri](#)